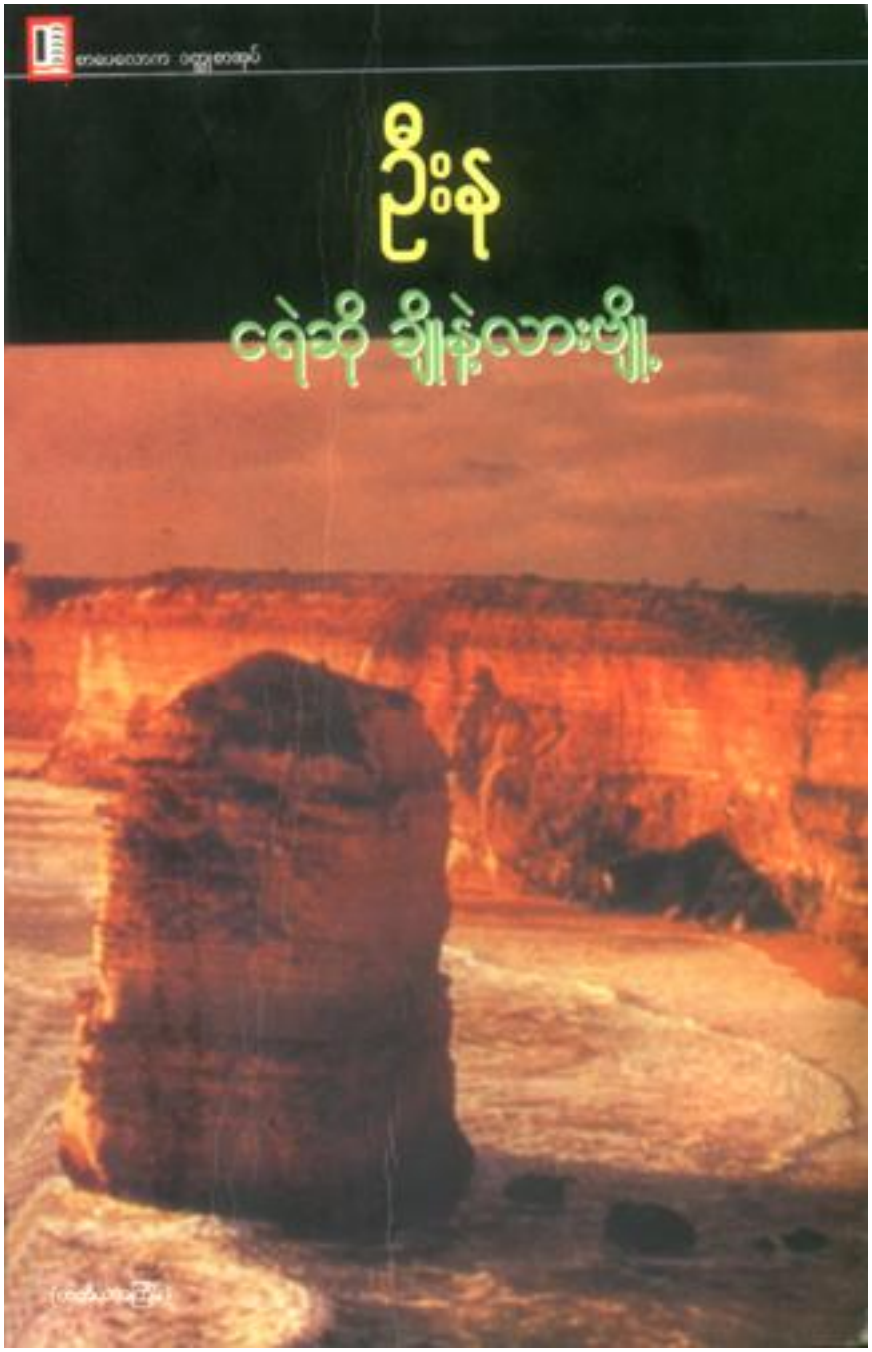
Educational Purpose Only..!!!

If you like it, pls. buy the book.

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး **ဒို့အရေး**

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး **ဒို့အရေး**

အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး **ဒို့အရေး**

တပ်မတော်ဖြိုခွဲသူ ဒို့ရန်သူ။

တပ်မတော် ဖြိုခွဲမည့်အကြံ ဒို့လက်မခံ။

ဘယ်သူခွဲခွဲ ဒို့မခွဲ အမြဲစည်းလုံးမည်။

ပြည်သူ့ သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

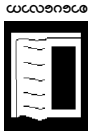
* နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
* အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
* ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
* ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

* စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
* ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
* ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
* နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

* တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
* အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသား ရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
* မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
* တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

[တစ်အုပ် ၁၃၀၀ ကျပ်]

စာပေလောကစာအုပ် အမှတ် ၃၄၄

ဦးနု
ငရဲဆို ချိုနဲ့လားဗျို့

စာပေလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
[ဖုန်း - ၃၇၄၃၉၁၊ ၂၈၅၁၆၆]
e-mail : splkygn@mptmail.net.mm

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း ခွင့်ပြုအမှတ်
[၈၆၃/၂၀၀၃ (၁၁)]
စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုအမှတ်
[၁၇/၂၀၀၄ (၁)]

●

မျက်နှာဖုံး
ကျော်ကျော်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် – ၁၉၈၃
ဒုတိယအကြိမ် – ၁၉၈၇
(ဂုဏ်ထူးစာပေ)
တတိယအကြိမ် – ၂၀၀၄
(စာပေလောက)
(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း
ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၄

စာအုပ်ချုပ်
ဖူးပွင့်မွေး

●

ဒေါ်စန်းစန်းနု (၀၂၉၈၀)၊ ပဒေသာစာပေ
အမှတ် ၁၃/၂၉၆၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

ပဏာမ	၁
ဥပစာနိဒါန်း	၃
ဒီဝတ္ထုကို ဘာ့ကြောင့်ရေးရသလဲ	၅
နိဒါန်း	၁၅
သီလ သမာဓိ ပညာ	၁၆
ဘုရားလောင်းသုံးမျိုး	၁၇
ကပ် လေးမျိုး	၂၁
ဗျာဒိတ်	၂၃
ဗျာဒိတ်ရသူ အင်္ဂါ ရှစ်ပါး	၂၄
ပါရမီ ဆယ်ပါး	၂၅
ပါရမီအစ ဒါနက	၂၈
ကမ္ဘာလေးမျိုး	၂၉
ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးမှလွတ်မြောက်	၃၀
သိကြားမ ဘိန်းစားလို မဖြစ်ရေး	၃၁
မင်္ဂလေးပါး	၃၃
သောတာပန်	၃၄
သကဒါဂါမ်	၃၅
အနာဂါမ်	၃၅

ရဟန္တာ ၃၅
မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ ၃၇

အခန်း ၁

သုမင်္လ ဒုမင်္လဆိုတဲ့ သာရေးနာရေး ၄၃
ကိုရင်နန္ဒ ၄၇
အဂ္ဂိကဋ္ဌေပမသုတ် ၄၉
ဘိုးဆောင် နှင့် သာဒွန်း ၅၄
သမ္မဒါလေးပါး ၆၂

အခန်း ၂

သူဌေးဦးဘိုးဆောင် နှင့် သူဌေးကတော်ဒေါ်သန်းတင် ၇၁
သာဒွန်း နဲ့ ရွှေတင် ၇၄
စံတင် နှင့် ခင်ဆွေ ၈၄

အခန်း ၃

အကျင့်ပျက်သူဌေး ဦးဘိုးဆောင် ၈၇
အမြင်မှန်ရ ဦးသာဒွန်း ၉၄
မိတ်ဆွေကောင်း ဦးစံတင် ၉၇
ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး ၉၉
သူဌေးသားလေးယောက် ၁၀၁
ဦးဘိုးဆောင် လမ်းမှန်ပြန်ရောက် ၁၀၈

အခန်း ၄

သုခ၊ ခင်ဦး၊ မလှရင် ၁၁၁
ခင်ဦး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ ၁၁၃

သုခ ဆုံးဖြတ်ချက်စောပေမယ့် ၁၁၇
သဘောထားကြီးတဲ့ သုခ ၁၂၁
မင်္ဂလာလက်ဆောင် ၁၂၄

အခန်း ၅

မိုးအောင် စိုးမောင် ကုလား ၁၂၅
မုဆိုးမလေး မလှရင် ၁၃၀
သားမိုက် မိုးအောင် ၁၃၁
မနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး ၁၃၃
မိုးအောင် လိမ်တတ် ညာတတ်လာပြီ ၁၃၆
လေးတန်းကျောင်းသား မိုးအောင် ၁၃၉
မိုးအောင် နဲ့ ကုလားဖိုးစိန် ၁၄၁
ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီး ၁၄၆
နကျတ်တာလီ လခ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ၁၄၉
ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်း ၁၅၃
အမေကိုစော်ကားလာ ၁၆၆
ငရဲဆိုတာ ချိုနဲ့လား ၁၇၁
ကျောင်းတော်က ရန်စ ၁၇၃
လူမိုက်တို့သွားရာလမ်း ၁၇၉

အခန်း ၆

ထောင်ထွက် မိုးအောင် အကြဲ ၁၈၁
ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒာဘာသ၏ ဆုံးမခန်း ၁၈၆
ဒီဃာဝုမင်းသား ၁၈၈
ဓမ္မဒိန္နာမိဖုရား ၁၉၃
အင်္ဂလိမာလ နှင့် သန္တ တိအမတ်ကြီး ၂၀၁

ပါယာသိမ်ြို့စား နဲ့ ရှင်ကုမာရကဿပ ၂၀၂
မိုးအောင် ပါယာသိမ်ြို့စားလောက် မဆိုးသေး ၂၃၂

အခန်း ၇

မိုးအောင် သွေး နဲ့ မအုံးတင် ရင်သွေး ၂၃၅
အမွေပေးရင် ဆင်းသွားမယ် ၂၄၀
မအုံးတင် နဲ့ ဦးဘိုးသင်း ၂၄၂
မလှရင် နဲ့ ကိုသုခ ၂၄၅

အခန်း ၈

ထောင်ပြန်ကျော်နီ ၂၅၁
ရန်ကုန်ရောက်မိုးအောင် ၂၅၈
မကျင်လှိုင့် ကျော့ကွင်း ၂၆၅
ကျော်နီ ဘဝ ဇာတ်သိမ်း ၂၇၅
အမေ့ မိသားစုကို ဖျက်ဆီးပြီ ၂၈၀
မိုးအောင် ဘဝ လင်းရောင်ခြည် ၂၈၅

အခန်း ၉

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသ ကယ်တင်ပြီ ၂၈၉
အနက်ကောင်ကြီးတွေ မိုးအောင်နောက်လိုက်နေ ၂၉၁
သစ္စာ၏ အာနုဘော် ၂၉၂
ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် ၃၀၀
ရှင်သောဏရဲ့ ဖခမည်းတော် ၃၀၂
ဒုကူလ ပါရိကာ သုဝဏ္ဏသာမ ၃၀၄
ကပ္ပိတန် သုပ္ပဂရက ၃၀၆
ကဏ္ဍဒီပါယနရသ့ သစ္စာ ၃၀၈

ဘိုးဘိုးဦးစနွေဘာသ တရားဦသက်ဝင် ၃၁၀
မိုးအောင် ငါးပါးသီလခံ သစ္စာဆိုပြီ ၃၁၄
အင်္ဂလိမာလထုံး နှလုံးပြု ၃၁၈
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ၃၂၄
ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ၃၂၆
လက်တွေ့သမားအတွက် အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ၃၂၈
သုပ္ပဗုဒ္ဓ နုနာ ၃၃၀
ဓနဥာနီပုဏ္ဏေးမ ၃၃၂
မင်္ဂလေးပါးဖြစ်ပေါ်ပုံ ၃၃၅
ဝိပဿနာတရား ၃၃၉

အခန်း ၁၀

လက်တွေ့တရားဦယုံကြည်သည့် မိုးအောင် ၃၄၇
ဂိုဏ်းကြီး ဆယ်ဂိုဏ်းတို့ဆရာ မဟာသီဝမထေရ် ၃၅၄

အခန်း ၁၁

ဉာဏ်စဉ်တရား ၃၆၇
ဓမ္မဒါသသုတ် ၃၇၆
ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး ၃၇၇
တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး ၃၇၉
သံဃာ့ဂုဏ်တော် ကိုးပါး ၃၈၀
မကျိုးမပေါက် မကျားမပြောက်တဲ့ သီလ ၃၈၂

အခန်း ၁၂

တရားထူးရသော မိုးအောင် ၃၈၇

ပဏာမ

ဝန္ဒာမိ ရတနတ္တယေ၊
ဝန္ဒနံ မာတုပိတရေ။
ဝန္ဒေ မယံ အာစရိယေ၊
မေ ဘဝန္တု သဒါ သုခီ။

၁၃၂၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၃ ရက်။ ၁၉၊ ၁၀၊ ၁၉၆၃ စနေနေ့ နံနက် ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် စ၍ ရေးသည်။

ဤဝတ္ထုကိုရေးသားရာတွင်

၁။ ကျေးဇူးတော်ရှင် ညောင်လေးပင် တောရဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊

၂။ ကျေးဇူးတော်ရှင် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကို လည်းကောင်း၊

၃။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်းနှင့် ဝိပဿနာ အခြေခံတရားတော် မိန့်ခွန်းကိုလည်းကောင်း၊

၄။ ကျေးဇူးတော်ရှင် အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကို လည်းကောင်း၊

၅။ ပိဋကတ်တော် ဘာသာပြန်ကျမ်းများကိုလည်းကောင်း အလွန်ရှိသေစွာ မှီငြမ်းပြုပါသည်။

တရားစာများကို ရေးပြီးတိုင်း ယခင်အခါများက ကျွန်တော်သည် ထိုတရားစာများကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ ပို့လေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကရဏာရှေ့ထား၍ တည်းဖြတ်ပေးတော်မူပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်သည် ဝတ္ထုဖြစ်နေသောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် မအပ်စပ်ဟု ယူဆပါသဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ မပို့ခဲ့ပါ။ ဤစာအုပ်တွင် တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အမှားအယွင်းများ ရှိနေပါလျှင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း၏ တာဝန်မျှသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြေညာအပ်ပါသည်။

၂၊ ၁၂၊ ၁၉၆၃။ **မောင်နု**

ဥပစာ နိဒါန်း

အထိန်းအသိမ်းခံရစဉ် အတောအတွင်း ကျွန်တော်ဟာ လောကုတ္တရာ စာပေတွေကို အတော်များများဖတ်ဖို့ အချိန်ရခဲ့တယ်။ ဒီစာပေတွေဟာ ဖတ်ရှုရသူ မှန်သမျှကို

က။ ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာ အများကြီး အကျိုးပေးနိုင်တယ်။

ခ။ နောက် တမလွန်ဘဝ အဆက်ဆက်မှာလည်း နိဗ္ဗာန် စံဝင်ရတဲ့အထိ အများကြီး အကျိုးပေးနိုင်တယ်။

အဲဒါကြောင့် ဒီလောကုတ္တရာ စာပေတွေကို လူအများသိအောင် ဖြန့်ဝေပေးဖို့ ဆန္ဒတွေ ကျွန်တော့်မှာ ပြင်းပြင်းပြပြဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အတွက် ဘာသာရေး သက်သက်အဖြစ်နဲ့ စာအုပ်သုံးအုပ် ရေးတယ်။

ဘာသာရေးစာပေဆိုရင် ပျင်းစရာစာပေတွေလို့ မှတ်ထင်ပြီး နောက်တွန့်နေတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကိုလည်း ဆွဲချင်တဲ့အတွက် ဝတ္ထု သုံးပုဒ်ရေးတယ်။ အဲဒီ ဝတ္ထုတွေထဲမှာမှ လောကုတ္တရာ စာပေတွေကို စေတနာအများကြီးရှေ့ထားပြီး အင်မတန် အပင်ပန်းခံပြီး သင့်တော်တဲ့နေရာတွေမှာ ကြားညှပ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ဘာသာရေးစာပေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်မဖြစ်ကြသေးတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေအတွက် ဝတ္ထုထဲမှာတွေ့ရမယ့် ဘာသာရေး အပိုင်းတွေဟာ ဖတ်စမှာတော့ ငြီးငွေ့စရာတွေလို့ ထင်ရပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် 'အားလုံးသော အရသာတွေထဲမှာ တရား အရသာဟာ အထူးကဲ အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်' လို့ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း ဇွဲကိုနည်းနည်းအသုံးပြုပြီး ဆက်ဖတ်သွားကြမယ်ဆိုရင် အင်မတန်ထူးတဲ့ အရသာတွေကို တွေ့လာကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဒီ လောကုတ္တရာစာပေအပိုင်းတွေကို ရောက်လာကြရင် ပျင်းစရာတွေလို့ သဘောထားပြီး ကျော်မသွားကြပါနဲ့၊ မိမိတို့အတွက် ယခုဘဝမှာရော နောက်တမလွန်ဘဝတွေမှာပါ အထူး အကျိုးဖြစ်စေနိုင်မယ့် စာပေတွေကို အထူးကြိုးစားပြီး ဖတ်ကြစေချင်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတွေဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ဝတ္ထုတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်ပြီးလို့ သုံး လေး ငါးရက်လောက် ကြာရင် ရိုးသွားတာပဲ။ လောကုတ္တရာစာပေတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်ဘူး။ ဒီဘဝမှာလည်း အထက်တန်းကို ရောက်ချင်ရင် အို နာ သေ ကွဲ ဆိုတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေကလည်း မြန်မြန်လွတ်မြောက်ပြီး ချမ်းသာခြင်းအစစ်ရဲ့ တည်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရွေပြည်ကိုလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ယခုဘဝမှာပဲ မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင်၊ မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း ဘဝတိုတိုနဲ့ မျက်မှောက်ပြုချင်သူများအတွက် ပြန်ဖတ်လေ ကောင်းလေ အရသာရှိလေ ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတွေကို မိသားစု ပုံပြောသလို ရေးထားပါတယ်။

၂၊ ၁၂၊ ၁၉၆၆။ **မောင်နု**

ဒီဝတ္ထုကို ဘာ့ကြောင့် ရေးရသလဲ

ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၄၀ လောက်အထိ 'ဝိပဿနာတရားဟာ ဘယ်လို တရားမျိုးလဲ' ဆိုတာ နားမလည်သေးဘူး။ တစ်ချိန်လုံး သူသေကောင်တွေ၊ လူရိုးစုတွေကို ထိုင်ပြီး ကြည့်နေရတဲ့ တရားပဲလို့သာ ယူဆထားတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ရန်ကုန်မှာ သာသနာ့ရိပ်သာ စတင် တည်ထောင်ဖို့ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရွှေဘိုက ကြွလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဝိပဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေးအခါက ကျွန်တော် မကြားခဲ့ရဘူးတဲ့ အချက်အလက် အချို့ကို ကျွန်တော် ကြားနာရပါတယ်။

အဲဒီလို မကြာခဏ နာကြားရင်း အမိသတ်တဲ့ကံ၊ အဖသတ်တဲ့ကံ၊ ရဟန္တာသတ်တဲ့ကံ၊ ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင်လုပ်တဲ့ကံ၊ သံဃာကို ဂိုဏ်းခွဲတဲ့ကံဆိုတဲ့ ကံကြီး ငါးပါးကိုသာ မကျူးလွန်ခဲ့ရသေးရင် ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးတဲ့သူ ဖြစ်ပါစေ၊ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်နိုင်တယ်။ ဒီလို တရားကို အားထုတ်ပြီး မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေရရင် ဒီသူဟာ ပကတိ လူကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခါတည်း ဘဝပြောင်းသွားသလို လူဆိုးကြီးအဖြစ်က လူကောင်းကြီးအဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်။

အရင်က 'သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခဲ့ဖူးတဲ့ လူဆိုရင် မင်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲလို့ မရတော့ဘူး၊ ခိုးတိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် ခိုးတိုက်လို့ မရတော့ဘူး၊ သူတစ်ပါး သားမယား သားပျိုသမီးပျိုများကို ဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် ဖျက်ဆီးလို့ မရတော့ဘူး၊ လိမ်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် လိမ်ပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ သေရည်သေရက် သောက်စား မူးယစ်ခဲ့တဲ့သူဆိုရင် သောက်စားလို့ မရတော့ဘူး' ဆိုတဲ့ တရားတွေကို နာရတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ ဝိပဿနာတရားတော်မှာ အများကြီး စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့ကို သာသနာ့ရိပ်သာသို့ ပို့ရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ဝါးခယ်မမြို့က သခင်အောင်သင်း ဆိုသူကို ကျွန်တော် ပြေးပြီး သတိရပါတယ်။

ကိုအောင်သင်းဟာ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ခုနစ်တန်းမှာတုန်းက ကျွန်တော်က ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူက ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်နဲ့ ရိုက်ရအောင် လာတယ်။ ကိုအုန်းဖေဆိုသူက ဝင်ပြီး တားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို မရိုက်ဖြစ်ဘူး။

ကိုအုန်းဖေကို ရိုက်လိုက်တာ လက်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး။ ကိုအုန်းဖေရဲ့ လက်ချောင်းတစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်ထင်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းကအပြန် လမ်းက ဆီးပြီး ကျွန်တော့်မေးရိုးကို ထိုးလိုက်တာ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းဘေးက ခဲပုံပေါ်ကို ပုံလျက်သား ကျသွားတယ်။

ကိုအောင်သင်းဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်လည်း ကြီးတယ်၊ အရပ်လည်း မြင့်တယ်၊ ဗလလည်းကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ လဲကျသွားရာက အတင်းထပြီး ခဲပုံထဲက ခဲတစ်လုံးနဲ့ သူ့နားထင်ကို တစ်ချက်ပဲ ထုလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘာမှန်းမသိတော့ဘူး။

သူ့လက်သီးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ဖနောင့်တွေအောက်မှာ လိုမ့်ပြီးခံနေရတယ်။ ဘေးက မြင်ရတဲ့သူတွေက ပြောတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ညီ မောင်ဥသာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကျွန်တော် သေမှာပဲတဲ့။ ကျွန်တော့်ညီက အင်မတန် လက်တည့်တယ်။ ခဲတစ်လုံးနဲ့ တအားပေါက်လိုက်လို့ သူ့ခေါင်းကို မှန်ပြီး လဲသွားတော့မှ သူ့လက်ထဲက ကျွန်တော် လွတ်သွားတော့တယ်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက ကိုအောင်သင်း နှိပ်စက်တာကို ကျွန်တော်လိုပဲ ခံကြရတဲ့ လူငယ်တွေဟာ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ကိုအောင်သင်းဟာ နည်းနည်းလေးမှ အမှားမခံဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်နေရာက ထစ်ခနဲဆို စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ချက်ချင်း ထထိုးတာပဲ။ တွေ့ကရာနဲ့ ဆွဲရိုက်တာပဲ။ ဒီလို ထိုးတဲ့အခါ ရိုက်တဲ့အခါမှာလည်း သက်သက်သာသာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သား မြေ့နေအောင်အထိ လုပ်တာပဲ။

အဲဒီ ကိုအောင်သင်းဟာ ကျောင်းက ထွက်တော့မှ ပိုဆိုးလာတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံရေးဝါဒတွေကိုဖတ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကိုလည်း မကြည်ညိုတော့ဘူး၊ ကံ ကံ၏ အကျိုးကိုလည်း မယုံကြည်တော့ဘူး၊ လူတွေသေရင် ပြီးရော၊ ပုပ်ရော၊ ချုပ်ရော၊ နောက်ထပ် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌ ဝါဒမျိုးတွေကိုလည်း လက်ခံလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါးပါးသီလထဲက ကံတွေဆိုရင် အကုန်လုံးလိုလို ချိုးပစ်တာပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ဘီအိုင်အေခေတ်ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူဟာ ဘီအိုင်အေဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ နယ်တစ်နယ်ကို ထိန်းရတယ်။ လူဆိုးတွေကို ဘယ်လိုများ ကွပ်ကဲတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့ လူဆိုးတွေမှန်သမျှ တခြားနယ်ကို အားလုံး ထွက်ပြေးရတယ်။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မပြေးနိုင်တဲ့ လူဆိုးတွေ၊ လူဆိုးယောင်ယောင်တွေဟာ သူ့နယ်ထဲမှာ နားရွက် မခတ်ရဲဘူး။ ရဟန်းတော်တွေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး နေကြရတယ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ တစ်နေ့သောအခါမှာ သခင်အောင်သင်းဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို အလည်လာတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ကော်ဖီတို့ ဆေးလိပ်တို့ ယူပေးနေကျ ကျွန်တော့်တပည့်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကော်ဖီကို ယူပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာရင်း သခင်အောင်သင်းကို မြင်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့တိုးမလာဘဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ တခြား တပည့်တစ်ယောက်က ကော်ဖီပန်းကန်တွေကို ယူလာခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ ဒီလို သိရတယ်။

ဒီသူငယ်ဟာ သခင်အောင်သင်း ဘီ အိုင် အေ ဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့ရတဲ့ နယ်က နယ်သားကလေးဖြစ်တယ်။ ဒီသူငယ်ဟာ ခေတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုးတွေကို ဂျပန်တွေက လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်နေတာကို မတုန်မလှုပ်ဘဲ ကြည့်ရဲတဲ့ သူငယ်ကလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်အောင်သင်းကျတော့ ဟိုတုန်းက အရှိန်နဲ့ အနားကိုတောင် မကပ်ရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် လှည့်ထွက်သွားတာ ဖြစ်တယ်လို့ စုံစမ်းသိရှိရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လက်မြန်တဲ့သူတွေကို အတော်များများ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေအားလုံးဟာ လက်မြန်တဲ့နေရာမှာ သခင်အောင်သင်းကို ဘယ်သူမှ မမီဘူး။ သာဓက ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြဦးမယ်။ သခင်အောင်သင်းဟာ သူ့ဇနီးသည် ဒေါ်သိန်းတင်နဲ့အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေဟာ ရင်တမမ ဖြစ်နေကြရတယ်။ သခင်အောင်သင်းက ဒေါသလည်း ကြီးတယ်၊ လက်လည်း မြန်တယ်။ ဒေါ်သိန်းတင်က မဟုတ်မခံ သတ္တိရှိတယ်။ ဆတ်ဆတ်ကြဆိုတော့ ဘယ်သူရင်တမမ မဖြစ်ဘဲနေမလဲ၊ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အတိုင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ လေး ငါး ရက်လောက် အကြာကလေးမှာပဲ သူတို့အကြောင်းကို ကြားရတော့တာပါပဲ။

ဒေါသိန်းတင်ဟာ ဘယ်လို သတ္တိရှိတယ်ဆိုပေမယ့် မိန်းမသား ဆိုတော့ ယောကျ်ားကို ဘယ်နိုင်မလဲ။ သူတို့နဲ့ အိမ်နားနီးချင်း ကျွန်တော့် ညီမ ဝမ်းကွဲကလေးတစ်ယောက် ပြန်ပြောပြဖူးတယ်။ ရန်တစ်ခါဖြစ်ပြီးရင် ဒေါသိန်းတင်ရဲ့ အညိုအမည်းစွဲပြီး ယောင်နေတဲ့ မျက်ခွက်မှာ မျက်စိပေါက်တွေကို ရှာလို့မရဘူးတဲ့။ သခင်အောင်သင်းဟာ လက်အင်မတန်မြန်လွန်းတဲ့အတွက် သတ္တိရှိတဲ့ ဒေါသိန်းတင်ဟာ အချိန်ဆွဲမနေရဲဘူး။ ရန်ဖြစ်ပြီဟော့ဆိုတာနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်း ဆင်း ပြေးရတာပဲ။ တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါသိန်းတင်ဟာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းအပြေး သခင်အောင်သင်းဟာ မိရာကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ထဘီကို ဆွဲမိတယ်။ မရှုမလှလုပ်မှာကို ကြောက်တော့ ဒေါသိန်းတင်ဟာ အရှက်ကို ငဲ့မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ထဘီကို ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရတယ်၊ သခင်အောင်သင်းဟာ အဲဒီလောက်ဆိုးပါတယ်။ လက်မြန်ပါတယ်။

အဲဒီ သခင်အောင်သင်းကို သာသနာ့ရိပ်သာမှာ စမ်းကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်တယ်။ မကြာခင် သခင်အောင်သင်း ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။

'သခင်အောင်သင်းရေ၊ သာသနာ့ရိပ်သာကို ကျွန်တော် ပို့ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား တရားအားထုတ်ပါ'

'သာသနာ့ရိပ်သာနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မသွားချင်ပါဘူးကွာ'

'ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တရားအားမထုတ်ဘဲ ခုအတိုင်းသွားရင် ခင်ဗျား သေတဲ့အခါ ငရဲကျလိမ့်မယ်'

'ငရဲကို ငါ မကြောက်ဘူး'

ရှေ့ကို ဆက်ပြောဖို့ အတော်ခက်နေတာနဲ့ အဲဒီနေ့မှာ သူသွားချင်တဲ့ ဆီတွေကို မော်တော်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးတယ်။ နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်လည်း

ဒီလိုပဲ သူစိတ်ပျော်လာအောင် ထားတယ်။ သူ့စိတ်ပျော်လာတဲ့အခါ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ နည်းနည်းပါးပါး စမ်းကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စမ်းကြည့်ဖို့ သဘောတူတာနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို သာသနာ့ရိပ်သာ ပို့လိုက်တယ်။ နောက် သုံးရက်လောက်ကြာလို့ သာသနာ့ရိပ်သာကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အခါ သခင်အောင်သင်း မရှိတော့ဘူး။ အိမ်ပြန်သွားပြီတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း လက်မလျှော့ဘူး။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ဖိတ်လိုက်တယ်။ သူရောက်လာတဲ့အခါ 'ဘာဖြစ်လို့ တရားအားမထုတ်ဘဲ ပြန်သွားသလဲ' လို့ ကျွန်တော်က မေးကြည့်တယ်။ 'ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်း တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီကို အလကားနေရင်း ငါ သတ်ချင်သလိုဖြစ်လာတယ်၊ ဆက်နေရင်တော့ သတ်ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါပြန်သွားတယ်' လို့ သူက ဖြေတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်မှာ သူတစ်ဦးတည်း တစ်ခန်းသပ်သပ်မှာ တရားအားထုတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ညနေတိုင်းလိုလို သူ့ဆီသွားပြီး အားပေးစကားပြောတယ်။ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက် ကြာလာတဲ့အခါ အမြဲတမ်း သူရဲစီးသလိုဖြစ်နေတဲ့ ရှစ်ခေါက်ချိုး ရှူသိုးသိုးကြီးဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာဟာ ပျော့ပျောင်းလာတယ်၊ တည်ကြည်လာတယ်၊ သိမ်မွေ့လာတယ်။ ရှေးတုန်းကဆိုရင် ဒီလိုမျက်နှာထားမျိုးကို တစ်သက်လုံး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ရဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အများကြီး အားတက်သွားတယ်။

သခင်အောင်သင်းလည်း အားတက်လာပြီး အထူး ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်တာ နောက်တစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါ တရားအောင်သွားတယ်။ ဉာဏ်စဉ်နာပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အိမ်ပြန်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ နေလက်စနဲ့ နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်နေဖို့

ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းတဲ့အခါ 'ဒီတရားတော်ဟာ သိပ်ထူးတယ်၊ မသိန်းတင်လဲ ဒီတရားကို အားထုတ်စေချင်တယ်၊ သူ့ကို ငါသွားခေါ်ဦးမယ်' လို့ သခင်အောင်သင်းက ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒေါ်သိန်းတင်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်လိုက်တာ သူ့လိုပဲ တရားအောင်သွားပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အခုအချိန်အထိ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်အတွင်း သူတို့ရှိနေတဲ့နေရာမှာ စီခနဲ ဝုန်းခနဲ ဒုန်းခနဲ အသံတွေဟာ တစ်ခါမှ မကြားရတော့ဘူး။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အင်မတန်ခင်တဲ့ အိုးဝေမောင်ဟာ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ 'သခင်အောင်သင်းနဲ့ ဒေါ်သိန်းတင်တို့ဟာ စကားတောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မပြောတော့ဘူး၊ သူတို့အချင်းချင်း ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလဲ သခင်အောင်သင်းက မောင်လို ဒေါ်သိန်းတင်က နှမလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဆက်ဆံကြတယ်၊ အရင်တုန်းကလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စားမယ် ဝါးမယ် ဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး' လို့ အိုးဝေမောင်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောသွားတယ်။

နောက်ပြီးတော့ 'အရင်တုန်းက ဘယ်သူလာလာ ပေါက်မယ်ဆိုပြီး မြွေဟောက်ကြီးလို ပါးပျဉ်းတထောင်ထောင်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ သခင်အောင်သင်းကြီးဟာ စာတွေထဲမှာပါတဲ့ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး ဆိုတဲ့ ဥပမာလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံနေတာပဲ' လို့ အိုးဝေမောင်က ဝမ်းသာအားရ ဆက်ပြောသွားလိုက်သေးတယ်။

အဲဒီ သခင်အောင်သင်းဟာ တရားအောင်ပြီးကတည်းက ဝိပဿနာစည်ပင်ပြန့်ပွားရေးအတွက် သူ့ကိုမှီးပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် ရေးဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားခဲ့မိတယ်။ မကြာခင်က အထိန်းအသိမ်းခံရတော့

မှပဲ စာရေးဖို့အချိန်ရတာနဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။

ငရဲဆို ချို့နဲ့လား ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ဟာ မိုးအောင် ဖြစ်တယ်။ မိုးအောင် ဆိုးသမျှ အဆိုးတွေဟာ သခင်အောင်သင်း ဆိုးခဲ့တဲ့ အဆိုးတွေချည်းပဲလို့ မယူဆကြစေချင်ဘူး။ မိုးအောင် အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ လူဆိုးကြီး လူဆိုးကလေးတွေရဲ့ အဆိုးတွေထဲက ဇာတ်လမ်းနဲ့ သက်ဆိုင်မယ့် အဆိုးတွေ ကောက်နုတ်ပြီး ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်ရဲ့ အဆိုးတွေထဲမှာ သခင်အောင်သင်းရဲ့ အဆိုးတွေလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဆိုးတွေလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သမီးကြီး ချစ်ချစ်စန်းရဲ့ အဆိုးတွေလည်း ပါတယ်။

စန်းစန်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ဆိုးတယ်။ သူနဲ့ ရွယ်တူတွေ သူ့ထက် နည်းနည်းလောက် ကြီးတာတွေဆိုရင် ဘယ်သူမှ သူ့နားကို မကပ်ရဲဘူး။ ကုတ်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ တွေ့ကရာနဲ့ ကောက်ရိုက်တယ်။ သူ တစ်နှစ်သမီးလောက်တုန်းက ပန်းတနော်က ရန်ကုန်ကို အလည်လာပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်မှာ သွားတည်းတယ်။ အဲဒီ မိတ်ဆွေရဲ့သားကလေးဟာ သူ့ထက် နည်းနည်းကြီးတယ်။ စန်းစန်းဟာ အဲဒီကလေးရဲ့ ကစားစရာတွေ အားလုံးကို အကုန်သိမ်းထားတယ်။ ကလေးကလည်း သဘောကောင်းရှာပါတယ်၊ ဘာမှ မပြောဘူး။ သားနားက သူကစားတာကို ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ အဲဒါတောင် မကျေနပ်ဘူး။

စန်းစန်းဟာ ကစားစရာဖန်ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ အဲဒီကလေးကို ကောက်ထုလိုက်တာ ခေါင်းမှာ ဘုကြီး ဖြစ်လာတာပဲ။ ငယ်ထိပ်ထိဖို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်။ ငယ်ထိပ်ထိရင်တော့ အခက်ပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးတွေ လက်ထဲက ရေခဲပေါက်စီ လုစားခဲ့တာတွေ အမေ့လက်ထဲက သူ့ရိုက်တဲ့တုတ်ကို လုပြီး ပြန်လည်းရိုက်၊ ဆဲလည်း ဆဲခဲ့တာတွေ ရေးမယ်

ဆိုရင် တစ်ပုံကြီးပါ။ ဆယ့်လေးငါးနှစ် သမီးအထိ စန်းစန်းဟာ အတော်ဆိုးတယ်။ ဒီနေရာမှာ အလျဉ်းသင့်လို့ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။

အချိန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရလက်ထက်ထဲမှာ ရန်ကုန်မြို့ကလေး တစ်ကွက်လောက်သာရှိတဲ့ ချောက်ထဲကျဖို့ လက်နှစ်လုံးလောက်သာလိုတော့တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ အဲ့ဒီအချိန်မှာဆိုရင် စန်းစန်းဟာ ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ အိမ်အောက်က ရုံးခန်းထဲမှာ သောင်းကျန်းသူတွေ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးတယ်၊ ဆွေးနွေးပွဲပြီးခါနီးလောက်မှာ 'ကိုနုရေ လာပါဦး' လို့ အိမ်ပေါ်က ငယ်သံပါအောင် မမြရီ အော်လိုက်တဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားတဲ့အခါ စန်းစန်းဟာ သူ့အမေရဲ့လက်ကို တအားကိုက်ထားတုန်း ရှိသေးတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကို အတင်းညှစ်တော့မှပဲ လွတ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် 'ငါ့မလုပ်နဲ့' လို့ ကျွန်တော့်ကို စန်းစန်းက တစ်ချက် ပြန်ဟောက်လိုက်သေးတယ်။ စန်းစန်းအကြောင်း ရေးရမယ်ဆိုရင် စာတစ်အုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ကြီးလာတဲ့အချိန်မှာ စန်းစန်းဟာ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ မိဘတွေအပေါ်မှာလည်း အများကြီး ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလာတယ်။

မိုးအောင်အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ သခင်အောင်သင်းဆိုးခဲ့တာတွေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုးခဲ့တာတွေ၊ စန်းစန်း ဆိုးခဲ့တာတွေ၊ အိမ်နားနီးချင်းတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေ အော့နှလုံးနာနေတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ ဆိုးပုံတွေ အစရှိသဖြင့် ကျွန်တော် တွေ့ဖူး မြင်ခဲ့ဖူး သိခဲ့ဖူးတဲ့ အဆိုးတွေကို စုပေါင်း ရေးထားပါတယ်။

ငရဲဆို ချိုနဲ့လားဗျို့ ကို ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးနှစ်ခု ရှိပါတယ်။

လူဆိုးတွေဟာ နောင်တစ်နေ့ ထောင်နန်းစံရမယ်။ အနည်းဆုံး ဒုက္ခတော့ ရောက်ရမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် လူသူလေးပါးတို့ရဲ့ အော့နှလုံး

နာတာကို ခံရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြချင်တယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်တယ်။

ဘုရားလောင်းတော်တွေဟာ လေးသချေ်နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး မျက်စိတော်၊ အသားတော်၊ အသွေးတော်၊ အရိုးတော်၊ အသက်တော်တွေကို မရေမတွက်နိုင်အောင် လှူခဲ့ရတဲ့အထိ ပါရမီတွေဖြည့်ခဲ့ရတာဟာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားဖြစ်ပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေကို ဝိပဿနာတရားဟောဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အို နာ သေ ကွဲ အစရှိတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့တရားဟာ ဝိပဿနာပဲ။ ဝိပဿနာကလွဲရင် တခြားဘယ်တရားမှ မလွတ်မြောက်စေနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီဝိပဿနာတရားကို စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒုတိယ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တယ်။

ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗျို့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရလို့ အနည်းဆုံး လူဆိုးတစ်ယောက်ဟာ ထောင်ဘေး စက်တိုင်ဘေးတွေကိုမြင်ပြီး သံဝေဂရမယ်ဆိုရင်၊ အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်လောက် သံဝေဂရပြီး မိမိကြိုက်ရာ သာသနာ့ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရတဲ့အထိ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီဝတ္ထုကို ရေးရာမှာ ကျွန်တော် ထားရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး နှစ်ခုဟာ ထမြောက် အောင်မြင်ပြီလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

မောင်နု

နိဒါန်း

၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် မယဉ်ကျေးသော လူ၊ နတ်၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် အတုမရှိ ဆုံးမတတ်သော အကြောင်းကြောင့် 'အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏။ ထို **ရှင်တော်မြတ်ဘုရား**အား တပည့်တော်သည် ခြေတော်ဦးခိုက် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည်ဘုရား။

၂။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော တရားတော်မြတ်သည် မယုံကြည်သေးသောသူများအား လာ၍စမ်းကြည့်ကြစမ်းပါဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီး အစမ်းသပ်ခံနိုင်သော တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါပေသည်။ ထို **တရားတော်မြတ်**ကို တပည့်တော်သည် ခြေတော်ဦးခိုက် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည်ဘုရား။

၃။ ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ဆုံးမထားဟန် တရားမှန်ကို နာခံလိုက်နာ အရိယာဟု သခ်ၤာရှစ်ဖော် သံဃာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ရိုသေသမှု လူတို့ပြုသမျှ ဒါနနှင့် လျော်ကန်ထိုက်တန်အောင် ကျင့်တော်မူတတ်ပါသည်။ ထို **သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်** တို့ကို တပည့်တော်သည် ခြေတော်ဦးခိုက် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည် ဘုရား။

သီလ သမာဓိ ပညာ

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တွင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဟူသော အပိုင်း သုံးပိုင်းရှိသည်။

သီလ သည် ကိုယ်နှင့် နှုတ်က မကောင်းတာကို မပြောမိအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ဟောတော်မူထားသော တရားဖြစ်သည်။

သမာဓိ သည် မရပ်မနား ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်နေအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ဟောတော်မူထားသော တရားဖြစ်သည်။

ပညာ သည် နိဗ္ဗာန်ကို ယခုဘဝမှာပင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် မည်ကဲ့သို့ ပွားများရမည်ကို ဟောတော်မူထားသော တရားဖြစ်ပါသည်။

ဤတရားတော်များသည် အခါခပ်သိမ်း ကြားနာနိုင်သော တရားတော်များ မဟုတ်။ ဤတရားတော်များကို ကြားနာရဖို့ဟာ ဘယ်လောက်ခက်သည်ကို သိနိုင်အောင် အခုလို အခွင့်ကောင်းရသည့်အခါ ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုပါသည်။

ဘုရားလောင်း သုံးမျိုး

ဘုရားဖြစ်လိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားတစ်ဆူထံမှ 'သင်သည် နောင်ကမ္ဘာပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာသောအခါ ဘယ်ကမ္ဘာမှာ ဘယ်အမည်နှင့် ဘုရားဧကန် ဖြစ်လိမ့်မည်' ဆိုတဲ့ ဗျာဒိတ်ကို ရပြီးသည့်နောက် ဘုရားဖြစ်အောင်

ပညာဓိက ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ရသည်။

သဒ္ဓါဓိက ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ရသည်။

ဝီရိယာဓိက ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ရသည်။

ဤနေရာမှာ

၁။ ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယာဓိက ဘုရားလောင်းတို့၏ ခြားနားခြင်း၊

၂။ ကမ္ဘာ၏ အချိန်ကာလ ရှည်လျားခြင်း၊

၃။ ပါရမီ ဆယ်ပါးတို့ကို ရှင်းပြရန် လိုပေလိမ့်မည်။

'ဘုရားဖြစ်သည်'ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ် (အလုံးစုံသောတရား၊ အလုံးစုံသော ပညာတို့ကို ဆရာမကူဘဲ ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိသောဉာဏ်) တော်ကြီးကို ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုဉာဏ်တော်ကြီးကို ရဖို့အတွက် ဘုရားဖြစ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ပညာဓာတ်ခံ လွန်လွန်ကဲကဲ ရှိဖို့ အရေးကြီးသည်။

အချို့ ဘုရားအလောင်းတော်များသည် ဉာဏ်ပညာလွန်ကဲနေသည့်အတွက် ပါရမီဖြည့်ရာမှာ အမြဲပင် ပညာဉာဏ်ပါရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုဘုရားအလောင်းတော်များကို 'ပညာဓိက ဘုရားအလောင်း' ဟု ခေါ်သည်။ ပညာဓိက ဘုရားလောင်းတော်များသည် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်လျှင် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

အချို့ ဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာမူကား 'ပါရမီဖြည့်လျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်သည်' ဟူ၍ ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုအလောင်းတော်တို့၏စိတ်၌ ယုံကြည်ခြင်းဆိုသည့် သဒ္ဓါတရားသည် လွန်ကဲနေ၏။ ပညာမှာမူကား သဒ္ဓါတရားလောက် မကြီးမားချေ။ ထိုအလောင်းတော်များကို 'သဒ္ဓါဓိက ဘုရားအလောင်း' ဟု ခေါ်သည်။ သဒ္ဓါဓိက ဘုရားအလောင်းတော်များသည် ပညာက ရှေ့မဆောင်နိုင်ဘဲ သဒ္ဓါတရားကသာ ရှေ့ဆောင်ကာ ပါရမီဖြည့် ရသည့်အတွက် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတွင် ဘုရားမဖြစ်နိုင်။ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်မှ ဘုရားဖြစ်တော်မူကြ၏။

အချို့ ဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာတော့ ဝီရိယကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုကြ၏။ ပညာကိုလည်း အဓိကအားဖြင့် အသုံးမပြုနိုင်။ 'ပါရမီဖြည့်လျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်သည်' ဟူသော ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားကိုလည်း ဂရုမထား၊ ကြိုးစားလျှင် ဘုရားဖြစ်မည်' ဟူသော ဝီရိယကိုသာ ရှေ့ထား၍ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်သည့်အတွက် တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာမှ ဘုရားဖြစ်တော်မူကြသည်။ ထိုဘုရားအလောင်းတော်များကို 'ဝီရိယာဓိက ဘုရားအလောင်း' ဟု ခေါ်သည်။

ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယဓိက ဆိုသော အမည်သုံးပါးသည် ဘုရားအလောင်းတော်တို့၏ အမည်ဖြစ်သည်ကို အထူးသတိပြုပါ။ သတိမပြုလျှင် ၎င်းအမည်များမှာ ဘုရားရှင်တို့၏ အမည်ဟု မှတ်ထင်နေတတ်ကြသည်။ အလောင်းတော်အစဉ် ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယဓိက ဟူသော အမည်သုံးပါးကွဲပြားသော်လည်း ဘုရားဖြစ်သောအခါ ဉာဏ်တော် ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်အရာတို့တွင် အလုံးစုံ တူညီကြသည်။ မည်သည့် ဘုရားက ဉာဏ်တော် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ပိုသည် လိုသည် ဟူ၍ မရှိတော့ပြီ။

အထူးမှတ်ရန်မှာ

ပညာဓိက ဘုရားအလောင်းတို့သည် သဒ္ဓါနှံ့၍ ပညာထက်သည်။

သဒ္ဓါဓိက ဘုရားအလောင်းတို့မှာ ပညာ အလယ်အလတ်ဖြစ်၍ သဒ္ဓါအားကြီးသည်။

ဝီရိယဓိက ဘုရားအလောင်းတို့မှာ သဒ္ဓါ ပညာ နှစ်ပါးစလုံးနှံ့၍ ဝီရိယအားကြီးသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား တစ်ဆူဆူထံမှ ဗျာဒိတ်ရပြီးသည့်နောက် ဘုရားဖြစ်အောင် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ကြရသည်ဟူ၍ သိရပြီ။

တစ်ကမ္ဘာဆိုသည်မှာ မည်မျှကြာသနည်း၊ ကမ္ဘာတစ်ခု၏ အချိန်ကာလကို ရှင်းပြရန်လိုမည်။

၁။ ကမ္ဘာဦးက လူတို့သည် အသက်အသရေ၌ တည်နေကြရကုန်၏။ ကာလရှည်လျားလတ်သော် လောဘ ဒေါသ အစရှိသည့် အကုသိုလ်တရားတွေများပြားလာကြသည့်အတွက်လူတို့၏အသရေ်သက်တမ်းဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ဤသို့ ဆုတ်ယုတ်လာသော အချိန်ကာလကို ပါဠိလို 'ဟာယနကပ္ပ' မြန်မာလို 'ဆုတ်ကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

က။ အသရေ်ယျ သက်တမ်းမှာ အသက် ဆယ်နှစ်တမ်းအထိ ဆုတ်ယုတ်လာသည့်အခါ လောဘအထူး လွှမ်းမိုး၍ ဆုတ်ယုတ်လာရခြင်းဖြစ်လျှင် အဆုံးသတ် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ 'ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကြီး' ဖြစ်ပြီး မကောင်းသူတွေမှန်သမျှ သေကျေပျက်စီးကြရ၏။ ဤဆုတ်ကပ်မျိုးကို 'ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

ခ။ ဒေါသအထူး လွှမ်းမိုး၍ ဆုတ်ယုတ်လာခြင်းဖြစ်လျှင် အဆုံးသတ် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ 'အချင်းချင်း လက်နက်တို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းဘေးကြီး' ဖြစ်ပြီး မကောင်းသူတွေမှန်သမျှ သေကျေပျက်စီးကြရ၏။ ဤဆုတ်ကပ်မျိုးကို 'သတ္ထန္တရကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

ဂ။ မောဟ အထူးလွှမ်းမိုး၍ ဆုတ်ယုတ်လာရခြင်းဖြစ်လျှင် အဆုံးသတ် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ 'ရောဂါဆိုးဘေးကြီး' ဖြစ်ပြီး မကောင်းသူမှန်သမျှ သေကျေပျက်စီးကြရ၏။ ဤဆုတ်ကပ်မျိုးကို 'ရောဂန္တရကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

၂။ ဆယ်နှစ်တမ်းကို ရောက်သည့်အခါ လူများသည် သံဝေဂ အထူးရကြပြီး မေတ္တာ ဗြဟ္မစိုရ် ကုသိုလ်တရားတွေ ပွားများလာကြသည့်

အတွက် အသက် အသရေျဖတမ်းအထိ တိုးတက်သွားပြန်သည်။

ဤသို့ တိုးတက်လာသည့် အချိန်ကာလကို ပါဠိလို 'ဝုနကပ္ပ' မြန်မာလို 'တက်ကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

ဤသို့ ဆုတ်ကပ် တက်ကပ် တစ်စုံကို 'အန္တရကပ်တစ်ကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

ဤအန္တရကပ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်ကို 'အသရေျဖကပ် တစ်ကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

ကပ် လေးမျိုး

ဤကဲ့သို့ အသရေျဖကပ်မျိုး လေးကပ် ရှိသည်။ ၎င်းတို့ကို ရှင်းပြပါမည်။

၁။ ယခု ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့် ခြောက်ဆယ့်လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆုတ်လိုက် တက်လိုက် ဖြစ်နေသော အသရေျကပ်ကို 'ဝိဝဋ္ဋဘယီကပ်' (ဖြစ်ပေါ် တိုးပွားပြီးအတိုင်း တည်နေသောကပ်) ဟု ခေါ်သည်။

၂။ ဤအန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် စေ့သည့်အခါ ကမ္ဘာဖျက် မိုးကြိး ရွာသည်။ ၎င်းမိုးကို 'ကမ္ဘာဖျက်မိုး' ဟု ခေါ်သော်လည်း စင်စစ်မှာ ၎င်းမိုးသည် ကမ္ဘာကို မဖျက်သေး။ ကမ္ဘာပျက်တော့မည် ဆိုသည်ကို ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများအား သတိပေးသောမိုးဖြစ်သည်။

ဤသတိပေးသောမိုးသည် ကမ္ဘာပျက်ခါနီးတိုင်း ရွာသည်။

ဤမိုးကြိးရွာပြီးသည့်နောက်မှ 'မီး' ဖျက်မည့် ကမ္ဘာဆိုလျှင် မီး အကြီးအကျယ် လောင်သည်။ 'ရေ' ဖျက်မည့် ကမ္ဘာဆိုလျှင် မိုးအကြီးအကျယ် ရွာသည်။ ၎င်းမိုးရေသည် ရေရိုးရိုးမဟုတ်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ဤမိုးရေနှင့်ထိလိုက်လျှင် ကျေမွပျက်စီးသွားသည်။ 'လေ' ဖျက်မည့်ကမ္ဘာဆိုလျှင် လေအကြီးအကျယ် တိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ သတိပေးမိုးကြီးရွာပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ မီးဖျက်သည့် ကမ္ဘာဆိုလျှင် ကမ္ဘာဖျက် မီးတောက်မီးလျှံများ ရပ်စဲသည့်တိုင်အောင်၊ လေဖျက်သည့်ကမ္ဘာဆိုလျှင် လေရပ်စဲသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသော အချိန်ကာလကြီးကို 'သံဝဋ္ဋကပ်' (ပျက်ဆဲကပ်) ဟု ခေါ်သည်။

၃။ မီး၊ ရေ၊ လေ တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးပြီးသည့်နောက် ကမ္ဘာကြီး ပြန်ပြီး တည်တော့မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာသည်။

ဤသို့ မီး၊ ရေ၊ လေ တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးသည့်အချိန်မှ ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသော အချိန်ကာလကြီးကို 'သံဝဋ္ဋဌာယီကပ်' [ပျက်စီးသည့်အတိုင်း တည်နေသောကပ်] ဟု ခေါ်သည်။

၄။ ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာသည်မှစ၍ နေလနက္ခတ်တာရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသည့် အချိန်ကာလကြီးကို 'ဝိဝဋ္ဋကပ်' [ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားဆဲကပ်] ဟု ခေါ်သည်။

နေလ နက္ခတ်တာရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အချိန်မှ နောက်တစ်ခါ ကမ္ဘာဖျက်မိုးကြီး ရွာသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသော အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်ရှိသော အချိန်ကာလကြီးကို 'ဝိဝဋ္ဋဌာယီကပ်' [ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားပြီးအတိုင်း တည်နေသောကပ် ဟု ခေါ်သည်။] [နားလည်လွယ်အောင် ဤကပ်ကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။]

ဤဖော်ပြခဲ့ပြီးသော–

၁။ သံဝဋ္ဋကပ် (ပျက်ဆဲကပ်)

၂။ သံဝဋ္ဋဌာယီကပ် (ပျက်စီးသည့်အတိုင်း တည်နေသောကပ်)၊

၃။ ဝိဝဋ္ဋကပ် (ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားဆဲကပ်)၊

၄။ ဝိဝဋ္ဋဌာယီကပ် (ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားပြီးသည့်အတိုင်း တည်နေသောကပ်) တို့သည် တစ်ကပ်နှင့် တစ်ကပ် ရှည်လျားပုံ အချိန်ကာလချင်း အတူတူဖြစ်သည်။

ဤလေးကပ်ပေါင်းမှ မဟာကပ်တစ်ကပ် ဖြစ်သည်။ ဤမဟာကပ်ကို 'တစ်ကမ္ဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

ဘုရားအလောင်းများသည် ဗျာဒိတ်ရပြီးသည့်နောက်မှ ဤလို ကမ္ဘာပေါင်း တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ နှစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေ၊ နှစ်ကုဋေ မဟုတ်။ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီတွေ ဖြည့်ကြရသည်။ [အသင်္ချေယျတွင် ကုဋေပေါင်းများစွာရှိသည်ဟု အကြမ်းအားဖြင့် မှတ်ထားပါ။]

ဗျာဒိတ်

ဗျာဒိတ် ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်လွယ်နှင့်ရသည့်ကိစ္စမျိုး မဟုတ်၊ ဘုရားဆုတောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဗျာဒိတ်ရမည်ဟု မဆိုနိုင်။

ကျွန်တော်တို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ နတ် ဗြဟ္မာတွေကို အဘိဓမ္မာတရား ဟောပြီးသည့်နောက် လူ့ပြည်သို့ ပြန်ကြွလာတော်မူသည့်အခါ သိကြားမင်းက ပတ္တမြားစောင်းတန်းကြီးနှင့် တကွ လက်ဝဲ လက်ယာမှာ ငွေစောင်းတန်းကြီး တစ်ခု၊ ရွှေစောင်းတန်းကြီး တစ်ခုတို့ကို ဖန်ဆင်းပေးသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပတ္တမြားစောင်းတန်းဖြင့် ကြွတော်မူသည်။ နတ်သိကြားများက ရွှေစောင်းတန်းဖြင့်၊ ဗြဟ္မာများက ငွေစောင်းတန်းဖြင့် လိုက်ပို့ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ အမျိုးစုံ၊ ပတ္တမြား ရွှေငွေစောင်းတန်းကြီးတို့၏ အုံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းပုံတို့ကို မြင်ကြရသည့်အခါ သက်ဿနဂိုရ်ပြည်၏ မြို့တံခါးဝအနီးမှာ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးရလေအောင် စောင့်မျှော်နေကြသော ထောင်ပေါင်းများစွာရှိသည့် ပရိသတ် လူထုကြီးထဲတွင် ဘုရားဆု မတောင်းသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ အားလုံး ဘုရားဆုတောင်းကြသည်။

ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို ဘာဆုများပန်ကြသလဲဟု မေးလိုက်လျှင် အတော်ခပ်များများသည် ဘုရားဆုပန်သည်ဟု ဖြေကြပေလိမ့်မည်။

ယခု ဆိုခဲ့ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤကဲ့သို့ ဆုပန်ကြရုံမျှဖြင့် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ကုန်သော ဘုရားတစ်ဆူဆူနှင့် တွေ့သည့်အခါ ဗျာဒိတ်ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဗျာဒိတ်ရသူ အင်္ဂါ ၈ ပါး

ဗျာဒိတ်ရနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံရမည်။ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးမှာကား

၁။ လူဇာတ်စင်စစ် ဖြစ်ရခြင်း၊
၂။ ယောကျ်ားစင်စစ်ဖြစ်ရခြင်း၊
၃။ ထိုဘဝမှာပင် အရဟတ္တဖိုလ်ရနိုင်လောက်သော ကုသိုလ်ပါရမီထူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရခြင်း၊
၄။ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားကို ဖူးတွေ့ရခြင်း၊
၅။ ကမ္မဝါဒီရသေ့ သို့မဟုတ် သာသနာတွင်း ရဟန်းဖြစ်ရခြင်း၊
၆။ စျာန်သမာပတ် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ခြင်း၊
၇။ ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ အလွန်အကျူး ပါရမီ ကုသိုလ်တို့ကို ပြုစုပွားများ အားထုတ်ခြင်း၊
၈။ ဘုရားအဖြစ်ကို တောင့်တအားကြီးသော ကုသိုလ်ဆန္ဒရှိသူဖြစ်ခြင်း တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဤရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင်ပင် ဘုရားဖြစ်ချင်သူများသည် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကြရဦးမည်။

ဤရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့်အတွက် ဗျာဒိတ်ရပြီးသည့်နောက် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်

ခြောက်အသရော်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဖြည့်ကျင့်ရမည့် ပါရမီဆိုသည် ဘယ်လို ဟာမျိုးတွေလဲ၊ ဤပါရမီတွေကိုလည်း ရှင်းပြဖို့ လိုသေးသည်။

ပါရမီ ၁၀ ပါး

လွန်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို 'ပရမ' ဟု ခေါ်သည်။ ဘုရားအလောင်းများသည် လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုလွန်မြတ်သော ဘုရားအလောင်းများသည် ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြသော လုပ်ငန်းစဉ်များကို 'ပါရမီ' ဟု ခေါ်သည်။ ထိုပါရမီများမှာ ဆယ်ပါးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ

၁။ ဒါနပါရမီ၊ ၂။ သီလပါရမီ၊ ၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ၊
၄။ ပညာပါရမီ၊ ၅။ ဝီရိယပါရမီ၊ ၆။ ခန္တီပါရမီ၊
၇။ သစ္စာပါရမီ ၈။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊ ၉။ မေတ္တာပါရမီ၊
၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါန၊ သီလ၊ နေက္ခမ္မ၊ ပညာ၊ ဝီရိယာ။
ခန္တီ၊ သစ္စာ၊ မိဋ္ဌာန၊ မေတ္တာ၊ ဥပေက္ခာ။

ဤပါရမီဆယ်ပါး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အကြမ်းအားဖြင့် ဤသို့ မှတ်ထားကြစေချင်သည်။

၁။ ဒါနပါရမီသည် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သားသမီး၊ မယား၊ မျက်စိ၊ ခြေ၊ လက် အစရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် အသက်ကို လူဒါန်းစွန့်ကြဲရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၂။ သီလပါရမီသည် အသက်ကိုပင်စွန့်ရစေကာမူ မိမိ၏ နှုတ်နှင့် ကိုယ်ကို မကောင်းတာ မပြောမိအောင်၊ မကောင်းတာ မလုပ်မိအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၃။ နေကွမ္ဓပါရမီသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ခြွေရံသင်းပင်း သားသမီး မယား တို့ကို စွန့်ပစ်ပြီး တောထွက်ရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၄။ ပညာပါရမီသည် ဗဟုသုတများ အကြံအစည်များကို သူတစ်ပါးထံမှ လည်း ဆည်းပူး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြံစည်စိတ်ကူးပြီး ကိုယ့်လူမျိုးနှင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများ၏ ချမ်းသာရေး မိမိကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်ရေး တို့အတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ် ဆောင်ရွက်ရသည့် ပါရမီပင်ဖြစ်သည်။

၅။ ဝီရိယပါရမီသည် လောကကြီးပွားရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ မိမိ ဘုရားဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ အသွေးအသားတွေ ကုန်ခန်းပြီး အရေ အကြော အရိုးမျှသာ ကျန်စေကာမူ မလျှော့သော လုံ့လဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၆။ ခန္တီပါရမီသည် မိမိကို သတ်မည့်သူကိုပင် အမျက်ဒေါသမထွက်ဘဲ သည်းခံရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၇။ သစ္စာပါရမီသည် အသက် သေရစေကာမူ မုသားမပြောဘဲ ဟုတ်မှန် ရာကိုသာ ပြောရသော ပါရမီ ဖြစ်သည်။

၈။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီသည် အသက် သေရစေကာမူ မိမိလုပ်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသောအရာကို လုပ်၍၊ မလုပ်ဘူးဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထား သော အရာကို မလုပ်ဘဲ နေရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၉။ မေတ္တာပါရမီသည် ချစ်သောသူ၊ မချစ် မမုန်းသောသူ၊ ရန်သူတို့ကို မိမိနှင့် ထပ်တူ မေတ္တာထားရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီသည် ချမ်းသာ၍လည်း လောဘမထွက်၊ မာနမတက်၊ ဆင်းရဲ၍လည်း ဒေါသမထွက်ဘဲ မိမိ ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော လောကဓံ တရားများပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ တစ်လောကလုံး ရှိရှိသမျှ သက်ရှိ သက်မဲ့တွေ အားလုံးအပေါ်မှာလည်းကောင်း လျစ်လျူရှုရ သော ပါရမီဖြစ်သည်။

ပါရမီဆယ်ပါးကို မူကား သိရပါပြီ။

ဘုရားအလောင်းသည် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားကို ဖူးတွေ့ရစဉ်က ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်လိုသည်ဟုဆိုလျှင် လွယ်လွယ်နှင့် ဝင်နိုင်ပါလျက်နှင့် လွယ်သည့်လမ်းကို မလိုက်ဘဲ ဤမျှ ခက်ခဲသော ပါရမီဆယ်ပါးကို ဤမျှကြာအောင် ဖြည့်ရသည့် ခက်ခဲသောလမ်းကြီးကို ဘာကြောင့်လိုက်ချင်ရသနည်း။

ဘုရားအလောင်းတော်များမှာ သနားတတ်သောစိတ်သည် အလွန့်အလွန် ကြီးမားလျက်ရှိသည်။ ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုသည့် အပါယ်လေးဘုံကို အကြိမ်ကြိမ်ကျရသောဆင်းရဲ၊ အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရသောဆင်းရဲ၊ အဖန်ဖန် အိုရ နာရ သေရ ချစ်သူနှင့်ကွဲရ၊ မချစ် မနှစ်သက်သူနှင့် အတူနေရ ဆိုသည့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ထွက်မသွားချင်ဘူး၊ သူတို့ လွတ်သလို ဝေနေယျသတ္တဝါတွေလည်း တတ်အားသမျှ လွတ်စေချင်ကြသည့် ကရဏာစိတ်များသည် ဘုရားအလောင်းတော်များ၏ ရင်ထဲမှာ တားမနိုင် ဆီးမရအောင် တဖွားဖွားပေါ်နေကြသည်။

ဤမျှ ကြီးမားလှသော ကရဏာ စိတ်တွေကြောင့်ပင်လျှင် ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများမှာ ရိုးရိုး ရဟန္တာအဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ဝင်နိုင်သော လွယ်သည့်လမ်းကို မလိုက်ဘဲ ပါရမီ ဆယ်ပါးစလုံးကို အထွတ်အထိပ် ရောက်အောင် ကမ္ဘာအသင်္ချေပေါင်းများစွာ ပါရမီဖြည့်ရသော ခက်သည့်လမ်းကို လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ ခက်ခဲလှသော လမ်းကြီးကို လိုက်ခဲ့သည့်အတွက် ဘုရားအလောင်းသည် ပါရမီဆယ်ပါးအနက် ဒါနပါရမီတစ်ခုတည်းအတွက်ကိုပဲ ဘယ်လောက် စွန့်တော်မူခဲ့ရသည်ကို ဇနပဒကလျာဏီက ကောက်နုတ်ပြီး ကျွန်တော် ဖော်ပြပါမည်။

ပါရမီ အစ ဒါနက

'သော' ထိုဘုရားအလောင်းတော်သည်။ သာဂရော၊ သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အတွင်း၌။ ဇလာမိကံ၊ ရေမှုန့်ရေပေါက်တို့ထက် များစြောင်လွန်ကဲစွာသော။ ရှိခိုရံ၊ ပတ္တမြားရောင်စွေး နီထွေးထိန်လျှပ် သွေးစက်မြတ် အလှူဒါနကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညုဉာဏ် ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန်ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့လေပြီ။ ဘူမိ၊ ယူဇနာကိန်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း ထုပေါင်းသန်ဘာ မဟာပထဝီ ဤမြေကြီးကို။ ပရာဇိယာ၊ ယှဉ်စေနှုန်းစေ ရှုံးပစေ၍။ သမံသံဒါနံ၊ နဂိုပြကတော့ အဓလေ့ဖြင့် သိမ်မွေ့ညံ့ထွား ကိုယ်တော်၏ အသားတော် အလှူဒါနကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညုဉာဏ် ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန် ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့လေပြီ။ မေရုပွမာဏမိကဉ္စ၊ မြင်းမိုရ်တောင် ပမာဏထက် ဆထက်ကဲချွန် ပိုလွန်သည်လည်းဖြစ်သော။ သမောဠီသီသံ၊ နဝရတ်ရောင် ပြိုးပြိုးပြောင်သည့် ဦးသျှောင် (အုတ်ရှောင်) သမိုက် ရတနာမကိုင့်နှင့်တကွ သီသတွင်ညောင်း ဦးခေါင်းတော်မြတ်ကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညုဉာဏ် ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန်ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့လေပြီ။ ခေ၊ စက္ခြဝဠာ တိုက်တစ်ခွင် မိုးကောင်းကင်၌။ တာရကာဓိက တရံ၊ နက္ခတ်တာရာ ကြယ်တကာတို့ထက် သန်ဘာနှိုင်းလောက် ကဲပိုမောက်သည်လည်း ဖြစ်သော။ နယနံ၊ မဟူရာရောင် ပိတုန်းတောင်လို ညိုမောင်ကြည်ပြိုး အံ့မဆုံးသည့် မျက်လုံးတော် အလှူဒါနကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညုဉာဏ် ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန်ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့လေပြီ။

ကောက်နုတ်ချက်၏ အဓိပ္ပာယ် အတိုချုပ်မှာ ဤအတိုင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားဖြစ်ဖို့အတွက် ဘုရားအလောင်းတော် လှူခဲ့ရသော သွေးတို့သည် သမုဒ္ဒရာလေးစင်းထဲက ရေတွေထက် များသည်။ လှူခဲ့ရသော အသားတို့သည် နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသည့် ဤကမ္ဘာမြေကြီးထက်

များသည်။ လူခဲ့ရသော ဦးခေါင်းတော်များကို စုပုံ၍ထားလျှင် မြင်းမိုရ်တောင်ထက် ကြီးကျယ်မြင့်မားသည်။ လူခဲ့ရသော မျက်လုံးတော်များ၏ အရေအတွက်မှာ ကောင်းကင်၌ မြင်ရသော ကြယ်တာရာတို့ထက် များသည်။

ဘုရားဖြစ်အောင် အခုလောက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကျင့်ကြံ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြရသည့်အတွက် ဘုရားများသည် ခဏ ခဏ မပွင့်နိုင်ရှာကြပါ။ ကမ္ဘာတစ်ခုတစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းဟာ အင်မတန်ကြီး ရှည်လျားလှသော်လည်း ဘုရားတစ်ဆူမှ မပွင့်သော ကမ္ဘာတွေ ရှိကြသေးသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'သုညကမ္ဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာ လေးမျိုး

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားတစ်ဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်၊ ထိုကမ္ဘာမျိုးကို 'သာရကမ္ဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားနှစ်ဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'မဏ္ဍကမ္ဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားလေးဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားငါးဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'ဘဒ္ဒကမ္ဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ အများဆုံး ဘုရားငါးဆူသာ ပွင့်တော်မူနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်အလွန် ရှည်လျားလှသည့် ကမ္ဘာ၏ သက်တမ်းအချိန်ကာလနှင့် စာလိုက်လျှင် ဖြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော်မူကြသည့် အချိန်ကာလသည် အင်မတန် တိုတောင်းလှပေသည်။ သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာကြီးမှာ ခဏတက်ပြီး ပွက်သည့် ရေပွက်ကလေးပမာဏမျှသာ ရှိပေသည်။

ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးမှ လွတ်မြောက်

ဤမျှ တိုတောင်းလှပေသော ဘုရား သာသနာတော်ကြီး ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်နေသည့်အချိန်မှာ

၁။ ကျွန်တော်တို့သည် ငရဲကျနေလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၂။ ကျွန်တော်တို့သည် တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်နေကြလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၃။ ကျွန်တော်တို့သည် ပြိတ္တာတွေဖြစ်နေကြလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၄။ ထို့ပြင် အသည်းသတ်ဘုံနှင့် အရူပဘုံတွေမှာ ဗြဟ္မာများသည် သောတပသာဒ (နား) မရှိကြသောကြောင့် ဘုရား တရားတော်ကို နာနိုင်ခွင့် မရှိကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းဘုံတွေမှာ ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်နေကြပြန်လျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၅။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရား တရားတော်ကို ဟောပြောပြသ ဆိုဆုံးမနိုင်သည့် ရဟန်းများ လူများ မရောက်မပေါက်နိုင်သည့် ပစ္စန္တရစ်အရပ်မှာ လူဖြစ်ရပြန်လျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၆။ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ တရားသံမစဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲနေသည့် မဇ္ဈိမတိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့ လူဖြစ်ရလင့်ကစား ကျွန်တော်တို့သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသောသူများ ဖြစ်နေကြလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည် မဟုတ်။

၇။ ကျွန်တော်တို့သည် မဇ္ဈိမတိုက်မှာ လူဖြစ်ပြီး သမာဒိဋ္ဌိအယူရှိတဲ့သူများ ဖြစ်နေကြသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် မျက်လုံး၊ နား

အစရှိသည့် အင်္ဂါတွေ ချွတ်ယွင်းနေကြလျှင်လည်း သူတော်ကောင်းများ မဖူးတွေ့ရ၊ သူတော်ကောင်း တရားများကို မကြားနာရသောကြောင့် သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၈။ ကျွန်တော်တို့သည် မန္တိမတိုက်မှာ လူဖြစ်ပြီး ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူများဖြစ်စေကာမူလည်း မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အချိန်အခါ မဟုတ်ပြန်လျှင် သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

အခု ဖော်ပြခဲ့သည့် အချက် ရှစ်ချက်ကို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဟု ခေါ်သည်။

ဤရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးက လွတ်မြောက်ပြီး အင်မတန်ကြီး ကြုံကြိုက်ရခဲသည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မည်မျှထူးသော ကုသိုလ်ရှင်များ၊ မည်မျှထူးသော ပါရမီရှင်များဖြစ်သည်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်ကြသည်။

သိကြားမ ဘိန်းစားလို မဖြစ်ရေး

ဤကဲ့သို့ ကုသိုလ်တွေ ပါရမီတွေထူးနေသည့် အချိန်အခါမျိုးတွင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုထဲက သိကြားမင်းနှင့် တွေ့ရသည့် ဘိန်းစားလို မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

ရှေးအခါတုန်းက သိကြားမင်းသည် ဘိန်းစားတစ်ဦးကို စောင်မကြည့်ရှုချင်သည့်အတွက် ၎င်းဘိန်းစားကို ကိုယ်ထင်ပြပြီး 'အသင် ဘာလိုချင်သနည်း၊ လိုရာဆုကို တောင်းစေ' ဟူ၍ အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ အဲဒီလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘိန်းစားသည် တောင်းသာ တောင်းတတ်မည်ဆိုလျှင် ရွှေကိုလည်း တစ်ပုံကြီးရနိုင်သည်။ ငွေကိုလည်း တစ်ပုံကြီးရနိုင်သည်။ ကျောက်သံပတ္တမြားကိုလည်း တစ်ပုံကြီးရနိုင်သည်။ လောကမှာ ကောင်းပေ့ အဖိုးတန်ပေ့ ဆိုတာတွေကိုလည်း တစ်ပုံကြီး ရနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း

ကိုရွှေဘိန်းစားက သိကြားမင်းဆီမှာ ဘာတောင်းသည် ထင်ပါသလဲ။ 'အရှင်သိကြားမင်းကြီး၊ မနက်ကို ဘိန်းငါးမူးသား၊ ညကို ဘိန်းငါးမူးသား စားရရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ' လို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယခုအခါမှာဆိုလျှင် သိကြားမင်းကြီးနှင့်တွေ့ရသည့် ဘိန်းစားထက် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင်ကို ကျွန်တော်တို့တတွေ ကုသိုလ်ထူးနေသည်။ ဘိန်းစားသည် သိကြားမင်းကြီးဆီမှာ တောင်းတတ်လျှင် ဘိန်းအစား ရွှေ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ရနိုင်သည်။ ဤရတနာတွေကို ဘိန်းစားသည် တစ်ဘဝတည်းသာ သုံးနိုင်မည်။ ၎င်း ရတနာများသည် ဘိန်းစားသေသည့်အခါ ၎င်းနှင့်အတူ ပါသွားမည် မဟုတ်။ ၎င်းဘိန်းစားသည် ဤရတနာများကို ရရုံမျှနှင့်

၁။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် တည်းဟူသော အပါယ်လေးဘုံကို အဖန်ဖန် ရောက်ရမည့် ဆင်းရဲ၊

၂။ အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရမည့်ဆင်းရဲ၊

၃။ အဖန်ဖန် အိုရ နာရ သေရမည့်ဆင်းရဲ၊

၄။ သူချစ်တဲ့ သားသမီး၊ မယား၊ ဆွေမျိုး ဉာတကာတွေနှင့် အဖန်ဖန် ရှင်ကွဲ သို့မဟုတ် သေကွဲ ကွဲရမည့် ဆင်းရဲ၊

၅။ အစမထင်နိုင်အောင် ရှည်လျားလှသော အတိတ် သံသရာကြီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ လုပ်ခဲ့ဖူးသမျှ အကုသိုလ်တွေ ဝဋ်ပြန်လည်သည်ကို သံသရာကြွေးဟောင်းတွေ ပြန်ဆပ်ရသည့်အနေနှင့် ဘဝပေါင်း များစွာ ခံရဦးမည့်ဆင်းရဲ၊

၆။ သံသရာကြွေးသစ်တွေ ထပ်၍တင်ဦးမည့် ဆင်းရဲ၊

အစရှိကုန်သော သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲများက ဘယ်သောအခါတွင်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟူ၍ ထိုဘိန်းစားသည် နည်းနည်းကလေးမှ မမျှော်မှန်းနိုင်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းဘိန်းစားသည် သိကြားမင်းနှင့် တွေ့ရပြီး ရွှေ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားကို ရသော်ငြားလည်း ထိုရတနာများကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘိန်းစားသည် အားမကိုးနိုင်။

မင် လေးပါး

ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးက လွတ်မြောက်ပြီး သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်နေကြရသည့် ကျွန်တော်တို့အတွက်မှာမူကား မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ကျင့်ရုံမျှဖြင့် ယခုအခါတွင်

၁။ သောတာပတ္တိမင်္ဂကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။
၂။ သကဒါဂါမိမင်္ဂကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။
၃။ အနာဂါမိမင်္ဂကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။
၄။ အရဟတ္တမင်္ဂကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။

သာသနာတော်ကြီး ကွယ်သွားပါလျှင် ဤမင်္ဂ လေးပါးကို ရစေနိုင်သည့် အကျင့်တရားများလည်း ကွယ်ပျောက်ကုန်တော့မည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မင်္ဂရအောင် ကျင့်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ မင်္ဂဆိုသည့် စကားကိုသော်မှ ကြားဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်။

ဤမျှ ကုသိုလ်တွေ ပါရမီတွေ ထူးနေသည့် အချိန်အခါမျိုးမှာ လာဘ်တကာတို့တွင် အမွန်မြတ်ဆုံး လာဘ်ဖြစ်သည့် မင်္ဂဥာဏ်ဖိုလ်ဥာဏ်တွေကို မရ ရအောင် မယူလိုက်ကြဘဲ ၁။ မျက်စိက မြင်ချင်တာတွေ၊ ၂။ နားက ကြားချင်တာတွေ၊ ၃။ နှာခေါင်းက နမ်းချင်တာတွေ၊ ၄။ လျှာက စားချင်တာတွေ၊ ၅။ ကိုယ်က ထိချင်တာတွေဟု ခေါ်သည့် ကာမဂုဏ်တွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် 'တစ်နေ့ ဘိန်းတစ်ကျပ်သားပေးပါ' ဟု သိကြားမင်းဆီမှာ တောင်းသည့် ဘိန်းစားထက် ဆိုးကြလိမ့်မည်။

မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်များသည် အဘယ်ကြောင့် လာဘ်တကာတို့ ထက်တွင် အမွန်မြတ်ဆုံး လာဘ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး ရှင်းပြ ချင်ပါသည်။

သောတာပန်

'သောတာပတ္တိမဂ်' ကို ရသောသူကို 'သောတာပန်' ဟု ခေါ်သည်။ သောတာပန်သည် မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းမှာ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာဟု ခေါ်သော ကိလေသာများကို အကြွင်းမဲ့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် သောတာပန်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအပေါ်တွင် သို့လော သို့လော တွေးတောယုံမှားမှုများ မရှိကြတော့ဘူး။

ထို့ပြင်လည်း သောတာပန်မှာ

၁။ သူ့အသက်ကို သတ်ချင်သောစိတ်၊

၂။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးချင်သောစိတ်၊

၃။ ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ချင်သောစိတ်၊

၄။ လိမ်ပြောချင်သောစိတ်၊

၅။ သေရည် သေရက်သောက်ချင်သောစိတ်တွေ အလျဉ်း မရှိတော့ဘူး။

သောတာပန်သည် ယခုကဲ့သို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မှုခေါ်သည့် သဒ္ဓါကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကံငါးပါးကို ကျူးလွန်လိုသည့် စိတ်မျှပင်မရှိအောင် ကိလေသာများ ခေါင်းပါးသွားပြီးဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသောတာပန်သည် သေသည့်အခါ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ ငရဲ ဆိုသည့် အပါယ် လေးဘုံသို့ မကျရောက်ရတော့ဘူး။ သောတာပန်ဟာ သံသရာကြီးထဲမှာ အလွန်တကာ့ အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝပဲ ဖြစ်ရတော့မယ်။ နောက်ဆုံးဘဝမှာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်ရသည်။

သကဒါဂါမိ

'သကဒါဂါမိမဂ်' ကို ရသောသူကို 'သကဒါဂါမိ' ဟု ခေါ်သည်။ သကဒါဂါမိဖြစ်လျှင် သောတာပန်တုန်းကထက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုသော ကိလေသာများ ပို၍ ခေါင်းပါးသွားပြန်သည်။ ထိုသို့ ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သကဒါဂါမိသည် လူ့ပြည်မှာ တစ်ကြိမ်သာ လူပြန်ဖြစ်ရမည်။ ထိုဘဝမှာပင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်ရသည်။

အနာဂါမိ

'အနာဂါမိမဂ်' ကို ရသောသူကို 'အနာဂါမိ' ဟု ခေါ်သည်။ အနာဂါမိမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်သည့် တပ်မက်မှုမှတစ်ပါး အခြား တပ်မက်မှု မရှိတော့ဘူး။ ကာမရာဂစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ထို့ကြောင့် ထိုအနာဂါမိ သေလွန်သည့်အခါ ဗြဟ္မာဖြစ်ရမည်။ ၎င်းဗြဟ္မာအဖြစ်နှင့်ပင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန် စံဝင်ရသည်။

ရဟန္တာ

'အရဟတ္တမဂ်' ရသောသူကို အရဟာ သို့မဟုတ် 'ရဟန္တာ' ဟု ခေါ်သည်။ ရဟန္တာတွင် ကိလေသာများအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာ စုတေသည့်အခါ နိဗ္ဗာန်စံဝင်ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား တရားတော်များသည် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်သောသူများအား အခါမလင့် အကျိုးပေးနိုင်သော တရားများဖြစ်သည်။ ယခု မျက်မှောက်ဘဝတွင် အကျိုးပေးနိုင်သော တရားများ ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များသည် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်သော တရားများဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်စဉ်က ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အပေါ်တွင် သို့လော သို့လော ယုံမှားသံသယ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ခဲ့ရသည်။ သောတာပန်ဖြစ်လာပြီးသည့်အခါ ထို ယုံမှားသံသယစိတ်များ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကိုလည်း ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်စဉ်က ကံငါးပါးကို ကျူးလွန်လိုသည့် ကိလေသာများ မိမိကိုယ်တွင်း၌ ထကြွ သောင်းကျန်းခဲ့သည်ကိုလည်း ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ခဲ့ရသည်။ သောတာပန် ဖြစ်လာပြီးတဲ့အခါ ထိုကိလေသာများ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကိုလည်း သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

သကဒါဂါမ်ဖြစ်လာသောအခါတွင် သောတာပန် ဖြစ်စဉ်တုန်းက ထက် ကိလေသာများ နောက်ထပ်ပြီး ခေါင်းပါး သိမ်မွေ့သွားကြပြန်သည် ကို သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

အနာဂါမ်ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် သောတာပန် သကဒါဂါမ်ဖြစ်စဉ် တုန်းကထက် ပိုပြီး ထင်ရှားသေးသည်။ အနာဂါမ်တွင် လိုချင်တပ်မက်မှု ဆို၍ ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်သည့် လိုချင်တပ်မက်မှုတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ သားသမီး သားမယား ဆွေမျိုးဥာတကာ အစရှိကုန်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထု ဟူသမျှတို့အပေါ်၌ တပ်မက်မှုမှန်သမျှတို့သည် လုံးဝဥဿုံ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ကာမရာဂ ကိလေသာဟူသမျှ လုံးဝဥဿုံ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ဒေါသ ကိလေသာဟူသမျှ လုံးဝဥဿုံ အကုန် ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ အနာဂါမ်မှာ ကာမရာဂစိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင်

ဒေါသစိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင် ဘယ်လူ၊ ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာမှ လုပ်၍ မရနိုင်။ ဤကဲ့သို့သော ကိလေသာတွေ ခပ်များများ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ ဆိုတာကိုလည်း အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

ရဟန္တာဖြစ်လာသည့်အခါ အနာဂါမ်ဖြစ်စဉ်က ရှိနေသေးသည့် ဗြဟ္မာဖြစ်လိုသော ကိလေသာ အကြွင်းအကျန်များသည် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာဘဲ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းကုန်သဖြင့် ရဟန္တာမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟု ခေါ်သည့် တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာများ လုံးဝ ဥဿုံ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ဤသို့ ကိလေသာတွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်း ကုန်ကြသည်ကို ရဟန္တာသည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတော်မှ တစ်ပါး အခြား တရားများသည် ကျင့်ကြံကြိုးစား အားထုတ်သူများအား ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ကိလေသာများ ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် မယုံကြည်။ ဤသို့ လက်တွေ့ပြနိုင်သော တရားတော်ကိုမှ အားမထုတ်ကြပါလျှင် တရားတော်၏ အပြစ် မဟုတ်တော့ပေ။ အားမထုတ်သောသူတို့၏ အပြစ်သာလျှင် ဖြစ်ပေတော့၏။

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ယခု ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည့် အချက်တွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အတော်ကြီး လူလားမြောက်လာသည်အထိ မသိခဲ့ရဘူးပါ။ ဒီလိုမှ မသိခဲ့ ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ် သော်ငြားလည်း ပျိုရွယ်သော ဘဝတစ်လျှောက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ နှင့် အတော်ဝေးခဲ့ရသည်။ ဤသို့ ဝေးခဲ့ရသည့်အတွက် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတွေထဲတွင် အနည်းတကာ့ အနည်းဆုံး အဆုံးအမကလေးကို တောင်မှ ကျွန်တော် နားမထောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

မြတ်စွာဘုရားက သူများ၏အသက်ကို မသတ်ရဘူးဟု တားမြစ်ထားတော်မူသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူများအသက်ကို သတ်ခဲ့သည်။

သူများ၏ဥစ္စာကို မခိုးရဘူးဟု တားမြစ်ထားတော်မူသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူများ၏ဥစ္စာကို ခိုးခဲ့သည်။

ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ မကျင့်ရဘူးဟု တားမြစ်ထားတော်မူသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခဲ့သည်။

လိမ်မပြောရဘူးဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ကျွန်တော် လိမ်ပြောခဲ့သည်။

သေရည်သေရက် မသောက်ရဘူးဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သေရည်သေရက်ကို သောက်ခဲ့သည်။

ဤမျှသာ မကသေး။ 'ဘုရားဟောတော်မူသည့် သံသရာဆိုတာ မရှိဘူး၊ လူသေလျှင် အဲဒီလူအတွက် ကိစ္စပြီးတာပဲ၊ ဒီလူဟာ ဘာမှ ပြန်မဖြစ်တော့ဘူး' ဟူ၍လည်း ယုံကြည်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ရံဖန်ရံခါကျပြန်တော့လည်း 'တန်ခိုးအလွန်ကြီးမားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဦးက ဒီကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် သတ္တဝါတွေကို ဖန်ဆင်းထားသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလား' ဟူ၍လည်း ယုံကြည်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကံအားလျော်စွာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနှင့် အသင့်အတင့် နီးကပ်လာသည့်အခါ ယခင် ဘုရားစကားတော်ကို နားမထောင်ဘဲ ကျူးလွန်ခဲ့မိသည့် အကုသိုလ်ကံများကို ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော်သည် ပြောမပြနိုင်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ငှက်များအား ပစ်ခတ်စားသောက်ခဲ့သော အကုသိုလ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝင်းထဲကို ဝင်လာသော ပိုင်ရှင်ရှိသော ဘဲ၊

ကြက်များကို သတ်ဖြတ် စားသောက်ခဲ့သော အကုသိုလ်များကို တွေးမိတိုင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော စိတ်တွေကြောင့် ရံဖန်ရံခါ ရင်တွေလေးပြီး အသက်ရှူရ အတော်ခက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ ညဘက်တွင် တစ်ရေးနိုးပြီး ဒီအကုသိုလ်တွေကို စဉ်းစားမိလျှင် အိပ်မပျော်တော့ဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေသည်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။

ဤအကုသိုလ်များကို ယခုကဲ့သို့ ကြောက်လန့်သည့်အတွက် 'နောင်ကို ထို အကုသိုလ်များအား မကျူးလွန်တော့ပါ' ဟု မြတ်စွာဘုရား ရှပ်ပွားတော်ရှေ့မှာ ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်စေကာမူ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသည့် အကုသိုလ်များ၏ အပြစ်များမှာ ပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။

'ကလျာဏံ ဝါ၊ ကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော။ ပါပကံ ဝါ၊ မကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်ကံကို။ ကရိဿာမိ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံ၏။ ဒါယဒေါ၊ ကောင်းမွေခံဆိုးမွေခံသည်။ ဘဝိဿမိ၊ ဖြစ်ရအံ့' ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူသည့် တရားတော်အရ မည်သူမဆို ကောင်းသောကံကိုလုပ်လျှင် ကောင်းမွေခံရသည်။ ဆိုးသောကံကိုလုပ်လျှင် ဆိုးမွေခံရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် 'ဘယ်ဟာ ဘယ်ဟာသည် ကောင်းသောကံဖြစ်သည်၊ ၎င်းကံများကို လုပ်ကြ၊ ဘယ်ဟာ ဘယ်ဟာသည် ဆိုးသောကံဖြစ်သည်။ ၎င်းကံများကို ရှောင်ကြ' ဟူ၍ လမ်းပြရုံသာ ပြနိုင်သည်။ ဆိုးသော ကံများကို ကျူးလွန်သူများအား အပြစ်များမှလွတ်အောင် မတတ်နိုင်ပါ။

ဤအပြစ်များကိုကြောက်ပြီး တကယ်တမ်း လွတ်ချင်ကြသူများအတွက် လွတ်နိုင်သည့်လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိသည်။ ထိုလမ်းမှာ တခြားမဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူထားသည့်အတိုင်း အရဟတ္တမဂ်ကို ရအောင် ကျင့်ရသည့်လမ်းပင် ဖြစ်သည်။ အရဟတ္တမဂ်ကိုရပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်

ပြုနိုင်မှသာ ဤအပြစ်များက လွတ်မည်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုနိုင်ဘဲ သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်နေရဦးမည်ဆိုလျှင် ဤအပြစ်များက ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလွတ်နိုင်။

အပြစ်ခံရလျှင်လည်း လောကီအပြစ်တွေကို ခံရသလို မဟုတ်ပါ။ လောကီမှာ ပိုင်ရှင်ရှိသည့် တိရစ္ဆာန်များကို သတ်မိ၍ အပြစ်ရလျှင်ဒဏ်ငွေ ပေးရုံလောက်နှင့် အပြစ်က လွတ်နိုင်သည်။ ကျွဲနွားကို ခိုးသတ်၍ အပြစ်ခံရလျှင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ထက်ပိုပြီး ထောင်အချုပ်ခံရပါ။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်မိလျှင်လည်း အလွန်ဆုံး ကြိုးတစ်ကြိမ်သာ အပေးခံရသည်။

ဧောတိက အလောင်းအလျာဟာ ကြံတစ်ချောင်းကို လှူမိရုံဖြင့် ဘဝပေါင်းများစွာမှာ အလွန်ကြီးကျယ်သော သူဌေးကြီးတွေ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးဘဝမှာ ဧောတိကသူဌေးကြီးလည်းဖြစ် ဘုရားနှင့်တွေ့ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး မလ္လိကာ အလောင်းအလျာဟာ ဘဝတစ်ခုမှာ ဇည့်သည်ကျွေးဖို့ အိမ်မှာ မွေးထားသော ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကုသိုလ်ကြောင့် ထိုဘဝကသေလွန်သည့်အခါ ငရဲကျရသည်။ ငရဲမှာ နှစ်ပေါင်း သောင်းပေါင်းများစွာခံရသည်။ ငရဲမှလွတ်လာသည့် ဆိတ်သတ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်များ မကုန်ကြသေး၊ ကျန်နေသေးသည်။ အဲဒီ အကုသိုလ် အကြွင်းအကျန်ကလေးကြောင့် ဆိတ်မမှာရှိသည့် အမွေးအားလုံးနှင့်အမျှ ဘဝပေါင်းများစွာမှာ ဆိတ်မကဲ့သို့ လည်လှီးပြီး အသတ်ခံရသေးသည်။

ဤ *ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗျို့* ဝတ္ထုကို ဖတ်ရသူများမှာ အကုသိုလ်များကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သောစိတ်များနှင့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်သော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်များကို လိုချင်သည့် သမ္မာဆန္ဒများ ကောင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာကြပါစေဟူသော စေတနာဖြင့် ကျွန်တော်သည် စွမ်းအားရှိသရွေ့ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားထားပါသည်။

ဤ *ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗို့* ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြရသော မမြရီ၊ သမီးကြီး မိစန်း၊ သားကြီးဖိုးထိုက်၊ သားငယ် ဖိုးအောင်၊ သမီး သန်းသန်း၊ သမီးငယ် ချိုချို၊ မြေးချစ်ကြီး ပြိုးတို့မှစ၍ စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည်

၁။ မိမိတို့သန္ဓာန်၌ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော အကုသိုလ်တရား တို့ကို ပယ်နိုင်အောင်သော်လည်းကောင်း၊

၂။ မိမိတို့သန္ဓာန်၌ ရှေ့အဖို့တွင် ဖြစ်လတ္တံ့ကုန်သော အကုသိုလ်တရား တို့ကို ယခုကစပြီး ဘဝအဆက်ဆက် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မိမိတို့ သန္ဓာန်မှာ မဖြစ်ပေါ်လာရန် တားမြစ်ပိတ်ပင် သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်နိုင်အောင်လည်းကောင်း၊

၃။ မိမိတို့သန္ဓာန်၌ မဖြစ်ဘူးသေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို မိမိတို့ သန္ဓာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်းကောင်း၊

၄။ မိမိတို့သန္ဓာန်၌ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကို မြဲမြံခိုင်ခံ့သောအဖြစ်သို့ ရောက်၍ လွန်စွာ ကြီးပွား များပြားလာ အောင် လည်းကောင်း ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ကြပါစေသော်။

၂၂၊ ၁၀၊ ၁၉၆၃။ မောင်နု

မမြရီ၊ သမီးကြီး မိစန်း၊ သားကြီး ဖိုးထိုက်၊ သားငယ် ဖိုးအောင်၊ သမီးသန်းသန်း၊ သမီးငယ် ချိုချို၊ မြေးချစ်ကြီး ပြိုးသက်တင် တို့ လာကြဦးဟော့။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နောက်ထပ် ပြောဦးမယ်၊ ကောင်းကောင်း နားထောင်ကြနော်။

အခန်း ၁

သုမင်္လ ဒုမင်္လ ဆိုတဲ့ သာရေး နာရေး

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်က ဝါးခယ်မ မြို့၊ ကန်တော်ဦးကျောင်းတိုက်ရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဟာ ဦးပညာ ဖြစ်တယ်။ ဦးပညာဆိုရင် ဝါးခယ်မမြို့ပေါ်ကသာ မဟုတ်ဘူး။ ဝါးခယ်မ တစ်နယ်လုံးကပါ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဦးပညာဟာ အခုပြောမယ့် ဝတ္ထုစတဲ့အချိန်လောက်မှာ ဝါတော် ၄၀ ရနေပြီ။ ၃၂ ဝါ ကတည်းက ဦးပညာဟာ စာသင်သားတွေကို စာမချတော့ဘူး။ တိုက်အုပ် ဦးသူရိယနဲ့ လွဲထားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း အထိုင်များတယ်။

ဦးပညာဟာ ကိုရင်ဘဝကတည်းက ပင့်ဆွမ်းကျွေးတဲ့အခါ၊ နယ်ကို သာရေးနာရေး အတွက် ကြွတဲ့အခါ၊ မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့အခါကလွဲပြီး ဆွမ်းခံတဲ့ဝတ်ကို တစ်ခါမှ မဖျက်ဘူး။ ဆွမ်းခံထွက်ခါနီးတိုင်း ဆွမ်းခံ ထွက်မယ့် ရဟန်းတွေ ကိုရင်တွေ အားလုံး ကျောင်းအောက်မှာ ခဏစုရ တယ်။ အဲဒီလို စုပြီးတော့မှ ဦးပညာက

'သာသနာတော်ကြီးကို မကြည်ညိုသေးတဲ့လူတွေ ကြည်ညိုလာ ကြအောင်၊ ကြည်ညိုပြီးသား လူတွေ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးပြီး

ကြည်ညိုလာကြအောင်၊ ဘုရားသားတော်တွေဆိုတာ အင်မတန်ကျန်ခြေရှိရမယ်။

ကျန်ခြေဆိုတာ တခြားဟာ မဟုတ်ဘူး။

မျက်စိက တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်နဲ့ မကြည့်ဘဲ၊ မိမိရဲ့ရှေ့ထမ်းပိုးတစ်ပြန် အတွင်းက လွတ်ထွက်မသွားအောင် မျက်စိကို ထိန်းသိမ်းထားတာဟာ မျက်စိကျန်ခြေ။

နားကို ဟိုအသံ နားထောင် ဒီအသံ နားထောင်နဲ့ တွေ့ကရာအသံတွေ နားမထောင်မိအောင် မိမိရဲ့စိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ တစ်ခုတည်းအပေါ်မှာ တည်ငြိမ်နေအောင် လုပ်ထားတာဟာ နားကျန်ခြေ။

စားတဲ့ သောက်တဲ့ လျက်တဲ့အခါ အရသာတဏှာတွေ မဖြစ်ရအောင် စိတ်ကို ဆင်ခြင်ပြီး စား သောက် လျက် နေတာဟာ လျှာကျန်ခြေ။ အနံ့နံတဲ့အခါ အနံ့တဏှာတွေ မဖြစ်ရအောင် ထွက်သက် ဝင်သက်ကို မှတ်ပြီး ရှူရှိုက်နေတာဟာ နှာခေါင်းကျန်ခြေ။

ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေ ဆိုတဲ့ မိမိရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေဟာ လှုပ်ရှားရတဲ့အခါ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကလက်တက်တက် သုတ်သီးသုတ်ပျာ မဖြစ်ဘဲ သိမ်မွေ့အောင် နူးညံ့အောင် ပြေပြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းတာဟာ ကိုယ်ကျန်ခြေ။

စိတ်ဟာ ဟိုလွင့် ဒီလွင့်နဲ့ တွေ့ကရာတွေဆီကို လွင့်မနေဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံပေါ်မှာ တည်ငြိမ်နေအောင် လုပ်ထားတာဟာ စိတ်ကျန်ခြေ။

ဘုရားသားတော်ဆိုတာ ဒီကျန်ခြေခြောက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်၊ မပြည့်စုံသေးရင် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီကျန်ခြေခြောက်ပါးနဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ဘုရားသားတော်ဟာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလို ကြည်ညိုဖွယ်ရာမရှိတဲ့ ဘုရားသားတော်ကို

အကြောင်းပြုပြီး မကြည်ညိုကြသေးတဲ့ သူတွေကလည်း ဘုရားသာသနာတော်ကို ပိုပြီး မကြည်ညိုကြတော့ဘူး၊ ကြည်ညိုပြီးသားသူတွေကျတော့လည်း ဘုရားသာသနာတော်ပေါ်မှာ အကြည်ညိုလျော့သွားကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မကြည်ညိုသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ကြည်ညိုလာအောင်၊ ကြည်ညိုပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ပိုပြီး ကြည်ညိုလာအောင် ဘုရားသားတော်တွေဟာ ဣန္ဒြေရှိကြဖို့ အထူး ကြိုးစားကြပါ'

လို့ ဩဝါဒပေးတယ်။

ဆွမ်းခံက ပြန်လာတဲ့အခါမှာလည်း ဦးပဉ္စင်းတွေနဲ့ ကိုရင်တွေ ကျောင်းအောက်မှာ ခဏစုပြီး ဦးပညာက

'လူ့အဖြစ်ဆိုတာ အင်မတန် ရခဲတယ်၊ သာသနာတော်နဲ့ ကြုံကြိုက်ဖို့ ဆိုတာလည်း အင်မတန် ရခဲတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရား ဆိုတာလည်း အင်မတန် အင်မတန် ကြားနာရခဲတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်းတို့ ကိုရင်တို့ဟာ ရခဲလှတဲ့ဒုလ္လဘ ငါးပါးစလုံးနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့အခါ အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းဆင်းရဲ၊ အိုရခြင်းဆင်းရဲ၊ နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေရခြင်းဆင်းရဲ၊ အပါယ်လေးဘုံကို အဖန်ဖန် ကျရောက်ရခြင်းဆင်းရဲ အစရှိတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲအားလုံးက လွတ်မြောက်ပြီး ချမ်းသာခြင်းအစစ်ရဲ့ တည်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရွေပြည်မြတ်ကို လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြ'

ဟု ဩဝါဒပေးလေ့ ရှိပါတယ်။

ဦးပညာဟာ သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလ ဆိုတဲ့ သာရေးနာရေးကိစ္စတွေကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ပြီး အချိန်ရသရွေ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်လေ့ရှိတယ်။ သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလအတွက် ပင့်ဖိတ်တဲ့အခါ တချို့ ဒကာ၊

ဒကာမတွေက ဆရာတော် ဦးပညာနဲ့ သံဃာတော် ဘယ်နှစ်ပါးကြွပါဆိုပြီး ပင့်ဖိတ်တတ်တယ်။ အဲဒါအခါ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးက 'ဒီလို နာမည်တပ်ပြီး ပုဂ္ဂလိက ဖိတ်တာထက် သံဃာဆိုရင် ဘယ်သံဃာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွပါလို့၊ သံဃိက ဖိတ်တာက ပိုပြီး အကျိုးရှိတဲ့အကြောင်းကို တရားဟောရတယ်။ အဲဒါကို ကျေနပ်ပြီး သံဃာတော်ဘယ်နှစ်ပါး ကြွပါလို့ ပြင်ဖိတ်ရင် ကျောင်းရှိ တခြားရဟန်းတွေကို မဲချပြီး မဲကျတဲ့ ရဟန်းတွေဟာ အဲဒီ ပင့်ဖိတ်တဲ့ဆီကို ကြွရတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးက ဘယ်လို ဟောဟော၊ ဆရာတော်ဦးပညာကို နာမည်တပ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖိတ်ရင် တိုက်အုပ်က မငြင်းရတော့ဘူး၊ သူ့ကို အကြောင်းကြားရမယ်၊ သူ့အတွက်နဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ အကုသိုလ် မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဦးပညာက တိုက်အုပ်ကို အမိန့်ရှိထားတယ်။

သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလကရလာတဲ့ အလှူပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ရဟန်းမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မယူရဘူး။ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးသူရိယကို အပ်ရတယ်။ ဦးသူရိယက စာရင်းနဲ့ သိမ်းထားရတယ်။ တစ်နှစ်မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် သင့်တော်တဲ့အချိန်ကို ရွေးပြီး အလှူခံပစ္စည်းတွေကို တိုက်အုပ်ဦးသူရိယက ကျောင်းရှိ သံဃာအားလုံးကို မဲချပြီး ဝေပေးရတယ်။ ဦးပညာနဲ့ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးသူရိယတို့က အဓိဋ္ဌာန်ရှိနေတဲ့အတွက် မဲချတဲ့နေရာမှာ ဝင်မဆွဲကြဘူး၊ အလှူခံပစ္စည်းတွေထဲမှာ သူတို့နဲ့ သင့်တော်တဲ့ဆေး၊ လျက်ဆား၊ ပရုတ်ဆီတို့ပါလာရင် နည်းနည်းပါးပါး ယူကြတယ်။

ဦးပညာနဲ့တကွ ကန်တော်ဦးကျောင်းတိုက်က ရဟန်းတွေ၊ ကိုရင်တွေဟာ မြို့ထဲကြွရင် သင်္ကန်းမရုံဘဲ မကြွရဘူး၊ ဖိနပ်မစီးရဘူး၊ ထီးမဆောင်းရဘူး၊ ပင့်တဲ့ဆီကို သွားပြီးတော့ပဲ စားစား၊ ကျောင်းမှာပဲစားစား၊ ရဟန်းတွေ ကိုရင်တွေဟာ ကိုယ့်သပိတ်ထဲမှာထည့်ပြီး စားရတယ်၊ ပန်းကန်နဲ့ မစားရဘူး။

ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကွယ်ရာမှာဖြစ်ဖြစ် ကွမ်းမစားရဘူး၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူး၊ ပွဲလမ်းသဘင် ရုပ်ရှင်ဆိုရင် ဘုရားပွဲတော်၊ ကထိန်ခင်း၊ ဘုန်းကြီးပျံတွေအတွက် ပြတာ ကတာတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြည့်ရတာတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဟာကိုမှ မကြည့်ရဘူး။

ဒကာ ဒကာမတွေဟာ ရဟန်းတော်တွေကို ဖူးရအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခု လှူဒါန်းရအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရားနာ သီလယူရအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းကိုလာရင် ဆရာတော်ဦးပညာ၊ တိုက်အုပ်ဦးသူရိယတို့က အစပြုပြီး ဘယ်ရဟန်း ဘယ်ကိုရင်မှ ဒကာ ဒကာမတွေကို မိမိတို့ရဲ့ အခန်းတွေထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။ ဒကာ ဒကာမနဲ့တွေ့ဖို့ ကျောင်းရဲ့ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်မှာ နေရာတွေ လုပ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ တွေ့ရတယ်။

ကိုရင်နန္ဒ

ဦးပညာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်လာပြီး သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ရှင်နန္ဒဆိုတဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးကို တစ်ကြိမ် ဆုံးမရဖူးတယ်။ ဒီ ကိုရင်နန္ဒဟာ ရှေးဦးစွာ ဘုရားကြီးပွဲတော်အတွက် ကတဲ့ အငြိမ့်ကို ခိုးကြည့်တာကို တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး မိတယ်။ ပထမအကြိမ် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာတော်ဦးပညာဆီကို မတင်သေးဘဲ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးကပဲ ဆုံးမတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဘုရားကြီးဝက ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ပန်းသည်မလေးနဲ့ စကားပြောနေတာကို တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးကပဲ မိပြန်တယ်။ အဲဒီအကြိမ်မှာလည်း ဆရာတော် ဦးပညာဆီကို မတင်ဘဲ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးကပဲ ဆုံးမတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပုညကောသလ္လအသင်းရဲ့ ကထိန်ပွဲအတွက် က တဲ့ အငြိမ့်ကို ခိုးကြည့်ပြန်တဲ့အခါ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် တိုက်အုပ်က ရှင်နန္ဒရဲ့အမှုကို ဆရာတော် ဦးပညာဆီမှာ တင်ပြတယ်။

အဲဒီအခါ ဦးပညာက ကျောင်းတိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ ရဟန်းတွေနဲ့ ကိုရင်တွေအားလုံးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ကိုရင်နန္ဒာကို အငြိမ့်နှစ်ခါ ခိုးကြည့်တာရယ်၊ ပန်းသည်မကလေးနဲ့ အတူထိုင်ပြီး စကားပြောတာရယ် မှန်သလားလို့ ဦးပညာက မေးတယ်။ မှန်ပါတယ်လို့ ကိုရင်နန္ဒက ဖြေတယ်။

အဲဒီအခါ ဦးပညာက ကိုရင်နန္ဒ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ဟာ အင်မတန် ရခဲတယ်။ ကုသိုလ်တွေထဲမှာဆိုရင်လည်း မဂ်ကုသိုလ် ဖိုလ်ကုသိုလ်တွေက လွဲရင် ရှင်ရဟန်းပြုလို့ရတဲ့ ကုသိုလ်ကို တခြားကုသိုလ်တွေက လိုက်လို့ မီဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။

ဒါပေမယ့် ရှင်ရဟန်းပြုပြီး ရှင်ရဟန်းကျင့် မကျင့်ဘဲ လူကျင့်ကျင့်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလို လူကျင့်ကျင့်တဲ့အတွက် ရတဲ့ အကုသိုလ်ဟာ အင်မတန် ကြီးတယ်။

အဘ သတ်တဲ့အကုသိုလ်၊ အမိ သတ်တဲ့အကုသိုလ်၊ ရဟန္တာသတ်တဲ့ အကုသိုလ်၊ ဘုရား သွေးစိမ်းတည်အောင်လုပ်တဲ့ အကုသိုလ်၊ သံဃာဂိဏ်း ခွဲတဲ့ အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ အကုသိုလ်ကြီး ငါးပါးကလွဲရင် ရှင်ရဟန်းက ရှင်ရဟန်းကျင့် မကျင့်ဘဲ လူကျင့် ကျင့်နေလို့ရတဲ့ အကုသိုလ်ကို လိုက်လို့ မီနိုင်တဲ့ အကုသိုလ်ဟာ အင်မတန်ရှားတယ်။

ရှင်ရဟန်းလုပ်ပြီး လူကျင့် ကျင့်နေကြတဲ့ အလဒ္ဓိ ဒုဿီလတွေ အတွက် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတော်မူခဲ့တဲ့ 'အဂ်ိကဉ္ဆေဝပမသုတ်' ကို ဟောမယ်၊ ရိုရိုသေသေနာကြလို့ အမိန့်ရှိပြီး အောက်ပါအတိုင်း ဟောပါတယ်။

အဂ္ဂိကွန္ဒေါပမသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားဟာ ကောသလတိုင်းမှာ ရဟန်းတွေနဲ့ အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်နေတော်မူတယ်။ နေရာတစ်ခုကိုရောက်တော့ မနီးမဝေး အရပ်တစ်ခုမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေနဲ့ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို မြင်တော်မူတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'ရဟန်းတို့ အဲဒီမီးပုံကြီးရဲ့အနီးမှာ ထိုင်နေတာ၊ ကပ်ပြီးဖက်ပြီး အိပ်နေတာနဲ့၊ အင်မတန် လှပချောမွေ့တဲ့ မင်းသမီး ပုဏ္ဏားသမီး သူဌေးသမီးတို့ရဲ့အနီးမှာ ထိုင်နေတာ၊ ကပ်ပြီး ဖက်ပြီး အိပ်နေတာ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းမလဲ' လို့ မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'မီးပုံကြီးအနားမှာ ကပ်ထိုင်နေတာ ကပ်ပြီး ဖက်ပြီး အိပ်နေတာဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲလှပါတယ်ဘုရား၊ မင်းသမီး၊ ပုဏ္ဏားသမီး၊ သူဌေးသမီးတို့ရဲ့ အနားမှာ ထိုင်နေတာ ကပ်ပြီး ဖက်ပြီး အိပ်နေတာက ပိုပြီး ချမ်းသာပါလိမ့်မယ်ဘုရား' လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ မီးပုံကြီးအနားမှာ ထိုင်တာ ကပ်ပြီး ဖက်ပြီး အိပ်တာက ဆင်းရဲတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ကပ်ပြီး ဖက်ပြီး အိပ်လို့ သေရင် ငရဲမကျဘူး၊ မင်းသမီး၊ ပုဏ္ဏားသမီး၊ သူဌေးသမီးတွေရဲ့အနားမှာ ထိုင်တဲ့၊ ကပ်ပြီး ဖက်ပြီး အိပ်တဲ့ ဒုဿီလရဟန်းဟာ သေရင် ငရဲကျမယ်' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီလို မိန့်တော်မူပြီးတော့ 'ခွန်အားရှိတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်က ခြေသလုံးနှစ်ဘက်ကို သားမြီးကြိုးနဲ့ အရေတွေ၊ အသားတွေ၊ အရိုးတွေပြတ်ပြီး ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ထိတဲ့အထိ အပွတ်အတိုက်ခံရတာနဲ့ မင်းတွေ၊ သူဌေးတွေ၊ ပုဏ္ဏားတွေ၊ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ရှိခိုးတာကို သာယာတာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး ချမ်းသာသလဲ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'ခြင်ဆီကိုထိအောင် သားမြီးကြိုးနဲ့ အပွတ်အတိုက်ခံရတာဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲလှပါတယ်၊ မင်း၊ သူဌေး၊ ပုဏ္ဏား၊

ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ရှိခိုးခြင်းကို သာယာတာက ပိုပြီး ချမ်းသာပါလိမ့်မယ် ဘုရား' လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ အပွတ်အတိုက် ခံရတာက ဆင်းရဲတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို အပွတ်အတိုက်ခံရလို့ သေရင် ငရဲမကျဘူး၊ မင်းတို့၊ သူဌေးတို့၊ ပုဏ္ဏားတို့၊ ဒကာ ဒကာမတို့ရဲ့ ရှိခိုးတာကို သာယာနေတဲ့ ဒုဿီလဟာ သေရင် ငရဲကျမယ်' လို့ အမိန့်ရှိတော်မူတယ်။

အဲဒီလိုအမိန့်တော်မူပြီးတော့ 'အင်မတန်ထက်လှတဲ့ လှံနဲ့ ရင်ဝမှာ အထိုးအဆွခံရတာနဲ့ မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်ဆိုတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ လက်အုပ်ချီခြင်းကို သာယာတာ ဘယ်ဟာက ချမ်းသာသလဲ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'ရင်ဝမှာ လှံနဲ့ အထိုးအဆွခံရတာက ဆင်းရဲလှပါတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ လက်အုပ်ချီခြင်းကို သာယာတာက ချမ်းသာပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ဝကို လှံနဲ့ အထိုးအဆွခံရလို့ သေရင် ငရဲမကျဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ လက်အုပ်ချီတာကို သာယာနေတဲ့ ဒုဿီလဟာ သေရင် ငရဲကျမယ်' လို့ အမိန့်ရှိတော်မူတယ်။

အဲဒီလို မိန့်တော်မူပြီးတော့ 'ရဲရဲတောက်နေတဲ့ သံပြားကြီးနဲ့ ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်တာနဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူဒါန်းကြတဲ့ သင်္ကန်းကို ဝတ်ရတာ ဘယ်ဟာက ချမ်းသာသလဲ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'ရဲရဲတောက်ပူတဲ့ သံပြားကြီးနဲ့ ရစ်ပတ်တာက အင်မတန် ဆင်းရဲလှပါတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေလှူတဲ့ သင်္ကန်းကို ဝတ်ရတာက ချမ်းသာပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရဲရဲတောက်ပူတဲ့ သံပြားနဲ့ ရစ်ပတ်တာက ဆင်းရဲတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ရစ်ပတ်တာကို ခံရတဲ့အတွက် သေရင် ငရဲမရောက်ဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူတဲ့ သင်္ကန်းကိုဝတ်တဲ့ ဒုဿီလဟာ သေရင် ငရဲရောက်မယ်' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီလိုမိန့်တော်မူပြီး 'အင်မတန်ပူတဲ့ သံကောက်နဲ့ ပါးစပ်ကိုဖွင့်၊ ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့ သံတွေခဲကို ပါးစပ်ထဲသွင်း၊ အဲဒီသံတွေခဲဟာ ပါးစပ်၊ လျှာ၊ လည်ချောင်း၊ ရင်၊ အူမ၊ အူသိမ်တွေကို လောင်ပြီး အောက်ဘက်က ပေါက်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒါကို ခံရတာနဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူတဲ့ဆွမ်းကို စားရတာ ဘယ်ဟာက ချမ်းသာသလဲ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'သံတွေခဲနဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ အလောင်ခံရတာက ဆင်းရဲလှပါတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ဆွမ်းကို စားရတာက ချမ်းသာပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သံတွေခဲနဲ့ ကိုယ်ထဲ အလောင်ခံရတာက ဆင်းရဲတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို အလောင်ခံရလို့ သေရင် ငရဲမကျဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့လှူတဲ့ဆွမ်းကို စားတဲ့ ဒုဿီလဟာ သေရင် ငရဲကျမယ်' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

ဒီလို မိန့်တော်မူပြီးတော့ 'ခွန်အားရှိတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်က ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့ သံခုတင်ပေါ်မှာ အတင်းအထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်ရတာ အအိပ်ခိုင်းလို့ အိပ်ရတာနဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူတဲ့ ခုတင် ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အိပ်တာ ဘယ်ဟာက ချမ်းသာသလဲ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်ရတာ ဆင်းရဲလှပါတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်ခြင်းဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့

လူတဲ့ ခုတင် ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အိပ်ရတာက ချမ်းသာပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့ သံခုတင် ပေါ်မှာ အိပ်ရတာက ဆင်းရဲတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို အိပ်လို့ သေရင် ငရဲမကျဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်ခြင်းဆိုတဲ့ သဒ္ဓါ တရားနဲ့ လူတဲ့ ခုတင် ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အိပ်တဲ့ ဒုဿီလဟာ သေရင် ငရဲကျမယ်' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီလို မိန့်တော်မူပြီး 'ခွန်အားရှိတဲ့ ယောကျ်ားက ခြေထောက်ကနေ ဇောက်ထိုးစွဲပြီး ရေပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ကြေးအိုးထဲကို ထည့်လိုက်တဲ့အတွက် ကြေးအိုးထဲမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေရတာနဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့လူတဲ့ ကျောင်းမှာ နေရတာ ဘယ်ဟာက ချမ်းသာလဲ' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ကြေးအိုးထဲမှာ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည်ဖြစ်နေရတာက ဆင်းရဲလှပါတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်မှု ဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လူတဲ့ ကျောင်းမှာ နေရတာက မြတ်ပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ကြေးအိုးထဲ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်ရလို့ သေရင် ငရဲမကျဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေက ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လူတဲ့ ကျောင်းမှာနေတဲ့ ဒုဿီလဟာ သေရင် ငရဲကျမယ်' လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

အဲဒီလိုမိန့်တော်မူပြီး 'ရဟန်းတို့ သင်တို့ကို ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမ တွေမှာ အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားတဲ့ ကုသိုလ်တွေရအောင် သင်တို့ဟာ ဒုဿီလတွေ မဖြစ်ကြပါနဲ့။ သီလနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ကြ

ပါစေ၊ မမေ့မလျော့သော သတိနဲ့ ရဟန်းတရား အားထုတ်သူတွေ ဖြစ်ကြပါစေ' လို့ ဆုံးမတော်မူတယ်။

'ကဲ ကိုရင်နန္ဒ၊ ပြည်သူလူထုက ယုံကြည်ခြင်းဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူဒါန်းတဲ့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးကို မှီဝဲသုံးဆောင်နေတဲ့ ရဟန်းဟာ ရဟန်းလိုကျင့်ရင် မိမိရော မိမိကို ပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ ထောက်ပံ့တဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေပါ ဘယ်လောက် အကျိုးကြီးစေနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ သိရပြီ။

'အဲဒီရဟန်းဟာ ရဟန်းလို မကျင့်ဘဲ လူလိုကျင့်ရင် မိမိရော မိမိကို ပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ ထောက်ပံ့နေတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေပါ ဘယ်လို ဆုံးရှုံးနစ်နာစေတယ်ဆိုတာလည်း သိရပြီ။

'အဲဒီတော့ ကိုရင်နန္ဒဟာ ဘယ်လမ်းကို လိုက်မလဲ၊ ရဟန်းလိုရှင်လို ပီပီသသကျင့်တဲ့ သီလဝန္တလမ်းကောင်းကိုပဲ လိုက်မလား၊ လူလိုကျင့်တဲ့ ဒုဿီလလမ်းဆိုးကိုပဲ လိုက်မလား' လို့ ဦးပညာက မေးပါတယ်။

ကိုရင်နန္ဒက 'တပည့်တော် သီလဝန္တလမ်းကောင်းကို လိုက်ပါမယ် ဘုရား' လို့ ဖြေတယ်။

ဦးပညာနဲ့တကွ အားလုံးသော ရဟန်းသံဃာတွေက သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ကြတယ်။ ကိုရင်နန္ဒလည်း သူ့ကတိကို တည်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး သူဟာ မကောင်းတဲ့ အပြောအဆို ကိုယ်အမူအရာ စိတ်နေစိတ်ထားတွေကို စွန့်ပစ်ပြီး ပရိယတ္တိကို ကြိုးစားလိုက်တာ ရဟန်းခြောက်ဝါအရမှာ ပထမကြီး အောင်တော်မူသွားပါတယ်။

ကန်တော်ဦးကျောင်းမှာ ဦးပညာ ကျောင်းထိုင်နေသရွေ့ကာလပတ်လုံး ဒီတစ်ကြိမ်သာ ဒီလို ဆုံးမရဖူးတယ်၊ အဲဒီလို ဆုံးမလိုက်တာဟာ ကန်တော်ဦးကျောင်းမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီကျောင်းက ထွက်သွားကြတဲ့ ရဟန်းတော်များက တစ်ဆင့်စီ ပြောကြားကြတဲ့

အတွက် အသစ်ရောက်လာကြတဲ့ ရဟန်းတော်များကလည်း ကျောင်းရဲ့ စည်းကမ်းကြီးပုံကို မလာခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြီး သိနှင့်နေကြတယ်။ ကျောင်းကို ရောက်ပြန်တော့လည်း နေရင်း ရဟန်းတော်များက အသစ် ရောက်လာကြတဲ့ ရဟန်းတော်များကို ကျောင်းရဲ့ စည်းကမ်းတွေ ထပ်မံပြီး ပြောကြသေးတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ဆရာတော် ဦးပညာနဲ့ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးသူရိယ တို့ကလည်း အခွင့်ရတိုင်း ကျမ်းဂန်နဲ့အညီ တရားသဖြင့် ကောင်းစွာ ဆိုဆုံးမရုံမကသေး၊ သူတို့နှစ်ပါးစလုံးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားများနဲ့ စံနမူနာ ကောင်းတွေကို ပြကြတဲ့အတွက် ဦးပညာနဲ့ ဦးသူရိယတို့ ကန်တော်ဦး ကျောင်းမှာ ရှိနေသရွေ့ ကာလအတွင်း၊ ကိုရင်နန္ဒလိုအမှုမျိုး နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်လာတော့ပါဘူး။

ဘိုးဆောင် နှင့် သာဒွန်း

ကန်တော်ဦးကျောင်းက ကျောင်းသားတွေဟာ ၁၀ ယောက်နဲ့ ၁၅ ယောက် ကြားမှာ အမြဲတမ်းရှိတယ်။ တချို့ကလည်း တစ်နှစ်၊ တချို့က လည်း နှစ်နှစ်၊ တချို့ကလည်း သုံးနှစ် အစရှိသဖြင့် ကျောင်းမှာလာနေပြီး စာရေးတတ် ဖတ်တတ်လောက်ရှိရင် လောကုတ္တရာ ဗဟုသုတ အတော် အတန်လောက်ရရင် ကျောင်းထွက်သွားကြတယ်။ တချို့ကတော့လည်း ကိုရင်ဝတ်ပြီး တစ်သက်လုံး ရဟန်းဘောင်မှာ နေသွားကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားတွေထဲမှာတော့ ဘိုးဆောင်နဲ့ သာဒွန်းဆိုတဲ့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ဟာ နည်းနည်းထူးတယ်။ သူတို့ဟာ ဝါးခယ်မ အနားမှာ ဝဲကြီးဆိုတဲ့ရွာက မိဘမဲ့ကလေးတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို ဝဲကြီး သူကြီးကိုယ်တိုင် ဦးသူရိယဆီမှာ လာအပ်စဉ်က စံတင်ဆိုတဲ့ မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ပါ ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ကလေးသုံးယောက်အနက်

စံတင်ဟာ ကျောင်းအပ်စဉ်တုန်းက အသက် ခုနစ်နှစ်၊ ဘိုးဆောင်နဲ့ သာဒွန်းတို့က ခြောက်နှစ်စီ ရှိကြပြီ။

နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ စံတင်က ကိုရင်ဝတ်သွားတယ်။ ကိုရင့် ဒကာကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတော် ဦးပညာရဲ့ ဒကာရင်း ဒကာမရင်းများ ဖြစ်ကြတဲ့ ပရဆေးကုန်သည် ဦးဘသာ ဒေါ်လှဝင်းတို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့အခါ ဦးဘသာ ဒေါ်လှဝင်းတို့ကပဲ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမလုပ်ပြီး ကိုရင်စံတင်ကို ရဟန်းခံပေးကြတယ်၊ ရဟန်းအမည်က ဦးစန္ဒောဘာသ ဖြစ်တယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသဟာ ပရိယတ္တိကိုလည်း ကြိုးစားပြီး သင်တယ်၊ ဝိနည်းကိုလည်း အင်မတန်ရိုသေတယ်၊ ဣန္ဒြေနဲ့လည်း အင်မတန်ပြည့်စုံတယ်ဆိုတော့ မြင်ရသူ ဒကာ ဒကာမတွေဟာ အင်မတန် ကြည်ညိုကြတယ်။ ရဟန်းဒကာ ဦးဘသာနဲ့ ရဟန်းအမ ဒေါ်လှဝင်းတို့ကတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး။ သူတို့ရဟန်းကို သိပ်ပြီး ကြည်ညိုကြတယ်။ ဘဝက ရေစက်ကြောင့်ပဲထင်တယ်။ ဦးဘသာနဲ့ ဒေါ်လှဝင်းတို့ဟာ ဦးစန္ဒောဘာသကို စံတင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကလေးအဖြစ်နဲ့ မြင်ရကတည်းက သားအရင်းလို ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေကြတယ်။

ဘိုးဆောင်နဲ့ သာဒွန်းတို့ဟာ အသက် ၂၀ ကျော် ၂၁ နှစ်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ကြတဲ့အကြောင်း တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးသူရိယကို လျှောက်ထားကြတယ်။ ဦးသူရိယက ဦးပညာကို တစ်ဆင့် လျှောက်ထားပေးတယ်၊ ဆရာတော်က သူတို့သဘော အတိုင်းပဲလို့ ပြောပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ဘိုးဆောင်နဲ့ သာဒွန်းတို့ကလည်း ကျောင်းကထွက်မယ့်နေ့မှာ ဆရာတော် ဦးပညာကို ကန်တော့ဖို့လာကြတယ်။

ဆရာတော်က 'မင်းတို့ လာတုန်းကတော့ အတူတူ သုံးယောက်လာကြတာပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ရဟန်းဖြစ်ဖို့ ပါရမီ မပါလာကြတဲ့

အတွက် စံတင် တစ်ယောက်သာ ရဟန်းဖြစ်တယ်၊ မင်းတို့ဟာ ရဟန်းတွေနဲ့ နီးလျက်သားနဲ့ ရဟန်းမဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့မှာ အတိတ်ဘဝက ရဟန်းပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ပါရမီ ရှိသေးတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့မှာ မသေခင် ရဟန်းဖြစ်ကြရဦးမှာပေါ့ကွယ်။

'ရှင်တော်ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက ရဟန္တာကြီး အရှင်ဇငိုလဆိုတာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို မွေးစားတဲ့အမေက ရဟန်းပြုဖို့ အရှင် မဟာကစ္စည်းကို အပ်လိုက်တယ်၊ သူ့မှာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ဘုန်းကံက ရှိနေသေးတော့ ငယ်ငယ်က ရဟန်းမဖြစ်သေးဘူး၊ သားသုံးယောက်ရတဲ့အထိ သူဌေး ဖြစ်ရသေးတယ်၊ နောက်တော့မှ သားမယား စည်းစိမ်တွေကို စွန့်ပြီး ရဟန်းဘောင်ဝင်တယ်၊ မကြာခင် ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

'မင်းတို့မှာလဲ ဒီလိုပါရမီမျိုးရှိသေးရင် လူ့လောကကြီးထဲကို ဝင်သွားပေမယ့် မင်းတို့ဟာ မသေခင် ရဟန်းတွေ ဖြစ်ကြဦးမှာပဲ' လို့ မိန့်တော်မူပြီး ခဏလောက် ဆိတ်ဆိတ်နေတယ်။

အတော်ကလေးကြာတော့မှ 'မင်းတို့ လူ့လောကထဲမှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီလား' လို့ မေးပါတယ်။

တပည့် နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း 'ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ' လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် လူ့လောကကြီးထဲမှာ အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်ရဘဲ လူတန်းစေ့ နေနိုင်မယ့်တရား ဟောရမှာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ မင်းတို့ ကောင်းကောင်း နာယူကြ။

'ကံ ကံရဲ့အကျိုး ဆိုတာတွေကို ဘုန်းကြီး ဟောဖူးတာ မင်းတို့ မကြာခဏ ကြားဖူးပြီးသားပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီကနေ့ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို မှာချင်တယ်၊ မင်းတို့ဟာ ကံရှိရင် ချမ်းသာလိမ့်မယ်၊ ကံရှိရင် စားရလိမ့်မယ်၊ ကံရှိရင် ဝတ်ရလိမ့်မယ်လို့ အတိတ်ကံတစ်ခုတည်းကိုသာ ယုံပြီး ဘာမှ

မလုပ်မကိုင်ဘဲ သူများဆီမှာ မှီခိုကပ်ရပ်နေကြတဲ့ လူပျင်း လူဖျင်းတွေ မဖြစ်ကြပါစေနဲ့။

'အတိတ်ကံဟာ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိတ်ကံကို အကုန်လုံးမြင်နိုင်တာ မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး အခြားဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အတိတ်ကံဟာ မင်းတို့ မြင်နိုင်တဲ့အရာ မဟုတ်တဲ့အတွက် မင်းတို့ဟာ ဒီအတိတ်ကံကိုချည်းပဲ အားကိုးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံကိုလည်း မင်းတို့ အားကိုးရမယ်။

'အမှန်စင်စစ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတိတ်ကံကြောင့်ချည်းပဲ ဖြစ်ရတယ်လို့ဆိုပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံကို မျက်ခြည်ပြတ်နေရင် မင်းတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်က မိစ္ဆာဒိဋ္ဌတွေတောင် ဖြစ်သွားနိုင်သေးတယ်။

'မင်းတို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေဟာ အကယ်၍ အခုဘဝမှာ အကျိုးမပေးသေးရင်တောင် အချည်းနှီး မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြားဘဝတစ်ခုခုမှာ ဧကန် အကျိုးပေးရမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ မင်းတို့ကို အထောက်အပံ့ဖြစ်နိုင်အောင် ဘုန်းကြီးမကြာခဏပြောဖူးတဲ့ သုဘလုလင်ကို မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားကိုပဲ မင်းတို့ ကျောင်းကထွက်ခါနီး သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ထပ်ပြောရဦးမယ်။

'ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တုန်းက လူချင်း တူပါလျက် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အကျိုးပေးမတူ၊ ထူးခြားပုံကို မြင်ရပြီး ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့အတွက် သုဘလုလင်ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို မေးခွန်း ၁၄ ခု လျှောက်ထားတယ်၊ အဲဒီ မေးခွန်း ၁၄ ခွန်းစလုံးကို မြတ်စွာဘုရားက ဖြေတော်မူတယ်။

၁။ 'လူချင်းတူပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အချို့က အသက်တိုပြီး၊
၂။ အချို့က အသက်ရှည်ပါသလဲ ဘုရား'
လို့ လျှောက်ထားတယ်။

'လောကမှာ တချို့မိန်းမတွေ၊ ယောကျ်ားတွေမှာ သနားကြင်နာစိတ် မရှိဘူး၊ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတယ်၊ ဒီလူတွေဟာ သေရင် ငရဲကျတတ်တယ်၊ ရှေးက အတိတ်ကုသိုလ်ကံ တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကြောင့် ငရဲသို့ မကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင် အသက်တိုတယ်။

'တချို့ကတော့ သနားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်တယ်၊ ဒီလူတွေသေရင် နတ်ပြည်ရောက်ရတယ်၊ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရင်လည်း အသက်ရှည်တယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူတယ်။

၃။ 'အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ အနာရောဂါများပြီး
၄။ အချို့မှာ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းပါသလဲ ဘုရား'
လို့ သုဘလုလင်က လျှောက်ထားတယ်'

'လောကမှာ တချို့ မိန်းမတွေ၊ ယောကျ်ားတွေဟာ သူတစ်ပါးကို သေအောင်တော့ မသတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တုတ် ဓား လက်နက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိတယ်၊ ဒီသူတွေသေရင် ငရဲကျတတ်တယ်၊ ငရဲမကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း ရောဂါထူတယ်။

'တချို့ကတော့ သနားတတ်တယ်၊ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်းမှ ရှောင်တယ်၊ ဒီ သူတွေသေရင် နတ်ပြည်ရောက်ရတတ်တယ်၊ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း အနာရောဂါကင်းတယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူတယ်။

၅။ 'အဘယ်ကြောင့် အချို့ဟာ အရပ်ဆိုးပြီး၊
၆။ အချို့ဟာ အဆင်းလှပါသလဲ ဘုရား' လို့ သုဘလုလင်က လျှောက်ထားတယ်။

'လောကမှာ အချို့မိန်းမတွေ ယောကျ်ားတွေဟာ ဒေါသ အင်မတန်ကြီးပါတယ်၊ စကားပြောရင် သူတစ်ပါးကို ထိပါး ပုတ်ခတ်ပြောတယ်၊

ဒီသူမျိုးသေရင် ငရဲကျရတတ်တယ်၊ ငရဲမကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း မျက်နှာပုပ်သိုး အရုပ်ဆိုးတတ်ပါတယ်'

'ဒေါသမထွက်ဘဲ စိတ်ဟာ အစဉ် ကြည်လင်အေးမြနေတဲ့သူတွေဟာ နတ်ပြည်ကို ရောက်ရတတ်တယ်၊ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း ကြည်လင်လှပတယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူတယ်။

၇။ 'အဘယ့်ကြောင့် တချို့မှာ ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာနည်းပါးပြီး၊

၈။ အချို့မှာ ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားရပါသလဲဘုရား' လို့ သုဘ လုလင်က လျှောက်ထားတယ်။

'လောကမှာ အချို့မိန်းမတွေ ယောကျ်ားတွေဟာ ကျသာတရား (ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဖြစ်သောစိတ်) အားကြီးတယ်၊ ဒီလူမျိုးသေရင် ငရဲကျရတတ်တယ်၊ ငရဲမကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ နည်းပါးတယ်'

'ကျသာမရှိတဲ့သူတွေ သေရင် နတ်ပြည်ကို ရောက်ရတတ်တယ်၊ နတ်ပြည်ကို မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း နာမည်ကျော်ကြား ခြွေရံများပြီး တန်ခိုးဩဇာ ကြီးမားတယ်' လို့ ဘုရားက ဖြေတော်မူတယ်။

၉။ 'အဘယ်ကြောင့် တချို့က ဥစ္စာမဲ့မွဲ ဆင်းရဲပြီး၊

၁၀။ အချို့က ဥစ္စာပြည့်စုံ ကုလုံကြွယ်ဝပါသလဲဘုရား' လို့ သုဘလုလင်က လျှောက်ထားတယ်။

'လောကမှာ တချို့မိန်းမတွေ ယောကျ်ားတွေဟာ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းမရှိဘူး၊ မစ္ဆေရတရားတွေ သိပ်အားကြီးတယ်၊ (မိမိမှာရှိတဲ့ပစ္စည်း မိမိနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူတစ်ပါးအား မပေးကမ်း မစွန့်ကြဲရက်ဘူး၊ သူတစ်ပါးကိုင်မှာ သုံးမှာကို အင်မတန်စိုးတယ်၊ မိမိမှာရှိနေတဲ့ စည်းစိမ်ဂုဏ်သိက္ခာမျိုး သူတစ်ပါးရမှာ အလွန်စိုးတယ်၊ အဲဒီစိတ်မျိုးကို မစ္ဆေရလို့

ခေါ်တယ်၊) ဒီသူမျိုးသေရင် ငရဲကျတတ်တယ်၊ ငရဲမကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း ဥစ္စာမဲ့မွဲ လူဆင်းရဲဖြစ်ရတယ်'

'မဏ္ဍေရမရှိဘဲ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလေ့ရှိတဲ့သူတွေဟာ သေရင် နတ်ပြည်ကိုရောက်တတ်တယ်၊ နတ်ပြည်ကိုမရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း ဥစ္စာပြည့်စုံ ကုံလုံကြွယ်ဝတယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတယ်။

၁၁။ 'အဘယ့်ကြောင့် တချို့ဟာ အမျိုးယုတ်ပြီး၊

၁၂။ အချို့ဟာ အမျိုးမြတ် ရပါသလဲဘုရား' လို့ သုဘလုလင်က လျှောက်ထားတယ်။

'လောကမှာ တချို့မိန်းမတွေ ယောကျ်ားတွေဟာ အင်မတန် မာနကြီးတယ်၊ (သူတစ်ပါးကို အထင်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတယ်၊ ရိုသေလေးစားထိုက်သူကို ရိုသေလေးစားရမှန်း မသိဘူး) ဒီသူမျိုးသေရင် ငရဲကျရတတ်တယ်၊ ငရဲမကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း အောက်ကျနောက်ကျ ယုတ်ညံ့တဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်ရတယ်'

'ဒီလို မာနမကြီးဘဲ ရိုသေလေးစားထိုက်သူကို ရိုသေလေးစားလေ့ရှိတဲ့သူဟာ သေရင် နတ်ပြည်ကို ရောက်ရှိတတ်တယ်၊ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း မြင့်မြတ်တဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်ရတယ်လို့' မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူတယ်။

၁၃။ 'အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ နည်းပါးပြီး၊

၁၄။ အချို့မှာ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားပါသလဲဘုရား' လို့ သုဘလုလင်က လျှောက်ထားတယ်။

'လောကမှာ အချို့မိန်းမတွေ ယောကျ်ားတွေဟာ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မချဉ်းကပ်ဘူး၊ ဘယ်ဟာကုသိုလ်လဲ ဘယ်ဟာ အကုသိုလ်လဲ၊ ဘယ်ဟာကို မှီဝဲထိုက်သလဲ၊ ဘယ်ဟာကို မမှီဝဲထိုက်ဘူးလဲ၊ ဘယ်တရားဟာ သံသရာဝဲဩကြီးထဲမှာ နစ်မွန်းစေနိုင်တဲ့တရားလဲ၊ ဘယ်တရားဟာ သံသရာဝဲဩကြီးထဲက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့တရားလဲ ဆိုတဲ့ ပြဿနာ

တွေကို ပညာရှိတွေဆီမှာ မမေးဘူး၊ မိမိတို့ ထင်မိထင်ရာ ဒုစရိုက်တွေကို လျှောက်ပြီး လွန်ကျူးတာပဲ၊ ဒီသူများသေရင် ငရဲကျရတတ်တယ်၊ ငရဲမကျဘဲ လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာကင်းပြီး လူဖျင်း၊ လူအ၊ လူမိုက် ဖြစ်ရတယ်။

'ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ပညာရှိတွေကို ချဉ်းကပ်ပြီး တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အချက်တွေကို နှစ်သက်ကြည်ဖြူ မေးမြန်းနာယူလေ့ရှိတဲ့သူတွေဟာ သေရင် နတ်ပြည်ကို ရောက်ရတတ်တယ်၊ နတ်ပြည်မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာပြန်ဖြစ်ရရင်လည်း အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားထက်မြက်တဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူတယ်။

'မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တရားတော်ကို အတော်အတန်သိပြီးသားတွေ ဖြစ်ကြတဲ့အတွက် ဘုန်းကြီး အထူးဟောနေဖို့ မလိုဘူး၊ 'အတိုချုပ်ကတော့ နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ မပြောမိအောင်ရှောင်၊ ကောင်းတာတွေ ပြောမိအောင် ကြိုးစား၊ ကိုယ်နဲ့ မကောင်းတာတွေကို မလုပ်မိအောင်ရှောင်၊ ကောင်းတာတွေလုပ်မိအောင်ကြိုးစား၊ စိတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ မကြံစည်မတွေးတောမိအောင် ရှောင်၊ ကောင်းတာတွေ ကြံစည်တွေးတောမိအောင် ကြိုးစားကြ၊ အတိုချုပ်က အဲဒါပဲ။

'ဦးသူရိယက တပည့်တွေကို သမ္မဒါတရားလေးပါး အကျဉ်းချုပ်ပြီး သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ဟောလိုက်ပါဦး၊ ကဲ မင်းတို့ လက်အုပ်ချီပြီးလိုက်ဆိုကြ' လို့ ဦးပညာက အမိန့်ရှိတယ်။ တပည့်များ လက်အုပ်ချီပြီးတဲ့အခါ ဦးပညာက

'တပည့်တော်တို့သည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မိုက်မဲတွေဝေကြပါသဖြင့် ဘဝအဆက်ဆက်မှ ယခုအချိန်တိုင်အောင် အရှင်ဘုရားအား ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှား ကျူးလွန် စော်ကားမိခဲ့သမျှသော အပြစ်တို့ကို တပည့်တော်တို့အား အစဉ်သနားသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး သည်းခံတော်မူပါဘုရား' လို့ တိုင်ပေးတယ်။

တပည့်တွေက လိုက်ဆိုရတယ်။ တပည့်တွေ ကန်တော့ပြီးတဲ့အခါ ဆရာတော်ဦးပညာက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး 'မင်းတို့က ဘုန်းကြီးကို ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတွေနဲ့ ပြစ်မှားမိတဲ့အပြစ်တွေရှိရင် ဒီအပြစ်တွေ အားလုံးကို ဘုန်းကြီးသည်းခံတယ်၊ မင်းတို့အပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးက ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေရှိရင်လည်း မင်းတို့က သည်းခံကြပါ' လို့ အမိန့်ရှိတော်မူတယ်။

တပည့်တွေက 'သည်းခံပါတယ်ဘုရား' လို့ လျှောက်ထားပြီးတဲ့အခါ

ဆရာတော်ဦးပညာက 'သားရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းပါစေ' လို့ မေတ္တာပို့ပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။

သမ္မဒါလေးပါး

ဆရာတော်ဦးပညာ အခန်းထဲကိုဝင်သွားတဲ့အခါ ဦးသူရိယက 'သမ္မဒါတရား လေးပါးကို မင်းတို့လဲ ခဏခဏ ကြားဖူးသားပဲ၊ ဆရာတော်ရဲ့ စေတနာကတော့ မင်းတို့ ကျောင်းထွက်ခါနီးမှာ ထပ်ပြီး သတိပေးလိုက်တဲ့အနေနဲ့ မင်းတို့ကို ပြောစေချင်တာပါပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့ကို သမ္မဒါတရား လေးပါးကို အတိုချုပ်ပြီးတော့ပဲ ငါဟောတော့မယ်။

'မြတ်စွာဘုရားဟာ သက္ကရသတ္တနိဂုံးမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့အခါ ဗျုဋ္ဌပဒ္ဓေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ မြတ်စွာဘုရားကို ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီး 'အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ၏ဘောင်၌ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားနေကြတဲ့ ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေဟာ သားမယား မွေးမြူပြီး နေရတာကြောင့် ရဟန်းတော်များလို ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုခွင့်မရတဲ့အတွက် ကျဉ်းမြောင်း ကျပ်တည်းစွာ နေကြရပါတယ် ဘုရား၊ ကာသိတိုင်းဖြစ် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဝတ်ပုဆိုးကို ဝတ်ရုံခြင်း၊ စန္ဒကူးနံ့သာ စတဲ့ အမွှေးအထုံတို့ကို လိမ်းကျံခြင်းတို့ကလည်း မကင်းနိုင်ကြပါ

ဘုရား၊ ကာမဂုဏ်ခံစားနိုင်ကြအောင် လှူနိုင် တန်းနိုင်အောင် ဥပုသ်စောင့်နိုင်အောင် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလည်း ရှာကြရပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒါကြောင့် အခု မျက်မှောက်ဘဝမှာရော၊ နောင်ဘဝအဆက်ဆက်မှာပါ သူတကာထက် အောက်မကျ နောက်မကျဘဲ တောက်ပသော ကျက်သရေဂုဏ်သိမ်နှင့် အရှိန်အဝါကြီးမားလျက် စီးပွားချမ်းသာနှင့်တကွ လိုအပ်သော အကျိုးတို့ကိုပါ ရစေနိုင်တဲ့တရားကို ဟောကြားတော်မူပါဘုရား' လို့ လျှောက်ထားတယ်။

'အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက လိုသမျှ အကျိုးကို ပြီးစေတတ်တဲ့ သမ္မဒါတရားဟာ လေးပါးရှိတယ်၊ ဒီလေးပါးကတော့

၁။ ဥဋ္ဌာနသမ္မဒါ = ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။

၂။ အာရက္ခသမ္မဒါ = ရရှိပြီးတဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာ အရာရာတို့ကို မပျက်မစီးရအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း။

၃။ သမဇီဝိတသမ္မဒါ = မိမိအင်အားနှင့် ချိန်ဆပြီး မျှတစွာအသက်မွေးမြူခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း။

၄။ ကလျာဏမိတ္တသမ္မဒါ = ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့နဲ့ ပေါင်းသင်းရခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ သမ္မဒါတရားလေးပါးပဲ ဖြစ်တယ်။

၁။ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဆိုတာ ဘယ်လို လုံ့လဝီရိယမျိုးလဲ။

စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ၊ အရမ်းကာရော လုံ့လဝီရိယ ရှိတာမျိုးဟာ မကောင်းဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယမျိုးမှ ကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ဝီရိယမှာ အင်္ဂါ ငါးမျိုးရှိတယ်။ ဒီအင်္ဂါငါးမျိုးကတော့

က။ ဉာဏ်
ခ။ အကွက်ကောင်း၊ နေရာကောင်း။
ဂ။ လိုအပ်တဲ့ အဆောက်အအုံ၊ ပစ္စည်းကိရိယာ၊ တန်ဆာပလာ။
ဃ။ သင့်တော်တဲ့ အချိန်ကာလ။
င။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပြီး မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အင်္ဂါငါးပါးပဲဖြစ်တယ်။ ဒီ ငါးခုကို တစ်ခုစီ ရှင်းပြမယ်။

က။ ဉာဏ်

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကံကိုယုံပြီး အရမ်းဝင်မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီအလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို အကုန်လုံး နားလည်အောင် ဆည်းပူးပါ။ အဲဒီလို ဆည်းပူးပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ လူအင်အား၊ ငွေအင်အား၊ ဉာဏ်အင်အားနဲ့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နိုင်မယ် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပါ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားလို့ရမှ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါ။

ခ။ အကွက်ကောင်း နေရာကောင်း

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်အတွက် ကျေးဇူးများများမယ့် နေရာမှာသာ လုပ်ရမယ်။ ဥပမာ တရုတ်ပြည်ကို အပ်ရောင်းသွားတာမျိုး မဖြစ်ရဘူး။ နောက်ပြီးတော့လည်း အဝတ် မဝတ်တဲ့ လူတွေနေတဲ့ နေရာမှာ ခဝါဆိုင်တည်တာမျိုးလဲ မဖြစ်ရဘူး။

ဂ။ လိုအပ်သော တန်ဆာပလာ

လက်သမားလုပ်မယ့်လူဆိုရင် သူ့အလုပ်ကို ကျေးဇူးဖြစ်စေတဲ့ စူး၊ ဆောက်၊ ရွေဘော်၊ လွှ စတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ ရှိရမယ်၊ ပန်းပဲလုပ်မယ့်လူဆိုရင် ဖို၊ ပေ၊ တူ စတဲ့ ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ

ရှိရမယ်။ လှေနဲ့ စီးပွားရှာမယ့်လူဆိုရင်လည်း ထိုးဝါး၊ ခတ်တက်၊ ရွက်၊ ရွက်တိုင်၊ ရွက်လက်၊ ရွက်ကြိုး၊ တက်မ၊ ကျောက်၊ ကျောက်ကြိုး စတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ ရှိရမယ်။

ဃ။ ကောင်းတဲ့ အချိန်ကာလ

အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ဖို့ သင့်တော်တဲ့ အချိန်ကာလကို ရွေးရမယ်။ ဥပမာ၊ လယ်လုပ်မယ့်လူဟာ မိုးတွင်းမှာ လုပ်ရမယ်၊ လယ်အတွက် ဆောင်းနဲ့ နွေဟာ အချိန်ဆိုးပဲ၊ ကိုင်းကို ဆောင်းမှာ လုပ်ရမယ်၊ မိုးနဲ့ နွေဟာ ကိုင်းအတွက် အချိန်ဆိုးပဲ။ အချိန်ကောင်း ရွေးတတ်တာဟာ မိမိအလုပ်အတွက် အကျိုးများတယ်။ လသာတုန်း ဗိုင်းငင်၊ နေရှိတုန်း စပါးလှန်း ဆိုတဲ့ စကားပုံတွေဟာ ဒီအတွက် ထားပစ်ခဲ့တာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

င။ သင့်တာလုပ်၊ မသင့်တာမလုပ်နဲ့

နှမ်းက ဆီရတယ်။ ကျောက်ခဲက ဆီမရဘူး။ ဆီလိုချင်တဲ့လူဟာ နှမ်းကို ကြိတ်ဖို့ အရေးကြီးသလောက် ကျောက်ခဲကို မကြိတ်မိအောင် ရှောင်နိုင်ဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ မကြာမကြာ မစားရဝခမန်းပြောတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ဆိုရင် ငွေပူလေးတွေ လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့လူတွေဟာ တကယ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို မတွေးကြတော့ဘူး၊ အတင်း ထလုပ်တတ်ကြတယ်။ ငွေလည်း ကုန်ရော အဲဒီ မစားရဝခမန်းပြောတဲ့ လူလည်း ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ အဲဒီလို အပြောကောင်းတာကို ယုံပြီး အတင်း ထလုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုးတွေဟာ ကျောက်ခဲက ဆီထွက်အောင် အတင်း ထကြိတ်နေတဲ့လူမျိုးနဲ့ တူတယ်။

၂။ ရရှိပြီးတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အရာရာတို့ကို မပျက်မစီးရအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်း ဆိုတာ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ခြင်းမျိုးလဲ။

ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ ရန်သူဟာ ငါးမျိုးရှိတယ်။ ဒီရန်သူ ငါးမျိုးကတော့

က။ မင်း

ခ။ ခိုးသူ

ဂ။ မီး

ဃ။ ရေ

င။ အမွေခံ သားဆိုး၊ သမီးဆိုးတို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီ ရန်သူငါးမျိုးကို တစ်ခုစီ ရှင်းပြမယ်။

က။ မင်းဘေး

ခိုးမှုတိုက်မှု၊ လောင်းတမ်းကစားမှု စတဲ့ ရာဇဝတ်မင်းဒဏ် မကင်းတဲ့ အမှုမျိုးကို ကိုယ်တိုင်လည်း မလုပ်ရဘူး၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့ လူစားမျိုးတွေနဲ့လည်း မပေါင်းရဘူး၊ ငွေကုန်ကြေးကျဖြစ်နေတတ်တဲ့ အမွေလုမှုမျိုး၊ သူပိုင်သင့် ငါပိုင်သင့်ဆိုပြီး အငြင်းအခုန်ဖြစ်ရာက ရုံးရောက်ရတဲ့အမှုမျိုးတွေနဲ့လည်း ကင်းရမယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို အချင်းများပြီး ဂါတ်တို့၊ ရုံးတို့ကို ရောက်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စ အားလုံးကို ဝေးရာက ရှောင်ရမယ်။

ခ။ ခိုးသူဘေး

သတ္တဝါတွေဟာ အတွေ့ကို အင်မတန် ရှောင်နိုင်ခဲတယ်။ အလွယ်တကူနဲ့သာ ခိုးလို့ရမယ်ဆိုရင် ခိုးမယ့်လူတွေ များမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူဆိုးတွေ အလွယ်တကူနဲ့ မခိုးနိုင်အောင် မိမိတို့ပစ္စည်းကို အထူး ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ကြရမယ်။ မြတ်စွာဘုရားက 'သင်တို့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းကို ထားချင်သလိုထားကြ၊ ကံကောင်းရင် အခိုးမခံရဘူး' လို့

ဟောတော်မမူခဲ့ဘူး။ နာ စောရာ ဟရေယျံု = သူခိုး မခိုးနိုင်အောင် ဉာဏ် ထုတ်ပြီး စောင့်ရှောက်ရမယ် လို့ သာ ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူခိုး အခိုးမခံရ၊ ဓားပြအတိုက်မခံရ၊ ခါးပိုက်နှိုက်မခံရအောင် ဉာဏ် ထုတ်ပြီး စောင့်ရှောက်ကြရမယ်။

၈။ မီးဘေး

ကံကောင်းရင် မီးမလောင်ဘူး၊ သင်တို့ ထားချင်တိုင်းထားကြလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားမထားခဲ့ပါဘူး၊ နာ အဂ္ဂိ ဟရေယျံု = မီး အလောင်မခံရအောင် ဉာဏ်ထုတ်ပြီး စောင့်ရှောက်ကြလို့သာ ဟောတော်မူခဲ့ တယ်။ မီးလောင်တိုင်း ကံကိုသာပုံချနေတဲ့လူတွေဟာ ဒီဒေသနာတော်ကို ပယ်ရာရောက်နေတယ်။ ဒီဒေသနာတော်အရ မိမိတို့ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို မီးမလောင်ရအောင် အဆောက်အအုံတွေကို မီးမလောင်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးနဲ့ ဆောက်ရမယ်၊ မီးအာမခံထားရမယ်၊ မီးသတ်ဆေးဘူး၊ သဲပုံး ရေပုံးစတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေကို အသင့်ထားရမယ်။

၉။ ရေဘေး

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရေ မကြာခဏ လွှမ်းမိုးတတ်တယ်။ ဒီရေလွှမ်းမိုးတဲ့ ဘေးက လွတ်အောင် သင့်တော်တဲ့ တာတမံတွေကို အချိန်မီလုပ်ပေးရမယ်။ ရေလွှမ်းမိုးတဲ့အကြောင်းရင်းကိုရှာပြီး ဒီအကြောင်းရင်းတွေကို ဖယ်ရှားပစ် ရမယ်။ ရေမလွှမ်းနိုင်အောင် ကံကိုသာ အားကိုးနေလို့မရဘူး။ ဉာဏ်ကို လည်း အားကိုးရမယ်။

၁၀။ သားဆိုး သမီးဆိုးဘေး

တချို့မိဘတွေမှာ သားဆိုး သမီးဆိုး ရှိတယ်။ ဒီသားဆိုး သမီးဆိုး တွေဟာ မိဘက ဘယ်လိုဆုံးမပေမယ့် မရဘဲ မိဘစကားကို တော်လှန်ပြီး

အရက်သမား၊ ကစားသမား၊ မိန်းမကျူးသူများ၊ ပွဲလမ်းသဘင် အပျော်အပါး ကျူးသူများ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒီသားသမီးတွေဟာ မိဘကို ဘာမှ အကူအညီမပေးဘဲ ရှိတဲ့ပစ္စည်းကိုသာ ရတဲ့နည်းနဲ့ ခိုးယူကြတဲ့အတွက် မိဘတွေရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းလည်း ပျက်တတ်တယ်။ ဒီလို သားသမီးမျိုးကို တရားသဖြင့် ဆုံးမလို့ မရတဲ့အခါ ညှာမနေဘဲ သင့်တော်တဲ့နည်းနဲ့ သား သမီးအဖြစ်က ရပ်စဲပစ်ရမယ်၊ သူတို့ကို ဒီလို ရပ်စဲမပစ်ရင် ပစ္စည်းတွေကို ခိုးလို့မရအောင် အထူးစောင့်ရှောက်ထားရမယ်။

အခုပြောတဲ့ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မီး၊ ရေ၊ သားဆိုးသမီးဆိုး ဆိုတဲ့ရန်သူ တွေဟာ အမှန်စင်စစ်တော့ အပြင်ရန်သူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

မိမိတို့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို လျှောကျ ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အတွင်းရန်သူဆိုတာ ရှိသေးတယ်။

ဒီအတွင်းရန်သူတွေဟာ လေးမျိုးရှိတယ်။ ဒီလေးမျိုးကတော့ မိန်းမ၊ အရက်၊ အလောင်းအစား၊ မိတ်ဆွေတုတို့ပဲဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက် ဟာ ပစ္စည်းရှာတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ တော်တော်၊ သူရှာလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အပြင်ရန်သူတွေရဲ့ ဘေးကလွတ်အောင် ဘယ်လောက်ပဲ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ကောင်းကောင်း၊ ကိုယ့်ကို မကောင်းတာ လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတတ်တဲ့ ခင်ပွန်းယုတ်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အရက်မူးနေမယ်၊ မိန်းမကျူးနေမယ်၊ အလောင်းအစားကျူးနေမယ်၊ ပွဲလမ်းသဘင် အပျော် အပါး ကျူးနေမယ်ဆိုရင် ဒီသူရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာဟာ မကြာခင် လျှောကျ ပျက်စီးရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက် ချမ်းသာချင်တဲ့ လူတွေဟာ ဒီအတွင်းရန်သူကိုလည်း အထူးသတိထားပြီး ဝေးရာက ရှောင်ရှားကြရလိမ့် မယ်။

၃။ မိမိအင်အားနှင့် ချိန်ဆပြီး မျှတစွာ အသက်မွေးမြူခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဆိုတာ ဘယ်လိုမွေးမြူခြင်းမျိုးလဲ။

ဝန်နဲ့အား၊ မြားနဲ့လေးဆိုတဲ့ စကားလို မိမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအင်အားနဲ့ မျှတအောင် သုံးစွဲရမယ်။ ဥပမာ ကျွမ်းကျင်လှတဲ့ ဈေးသည်တစ်ယောက်ဟာ ချိန်ခွင်ကို ချိန်တဲ့အခါ ချိန်ခွင်လျှာဟာ ဟိုဘက်ဒီဘက် မယိမ်းဘဲ တည့်မတ်နေတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်ဟာ သုံးစွဲတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းအင်အားကိုကြည့်ပြီး လျော့လည်း မလျော့လွန်းအောင်၊ ပိုလည်း မပိုလွန်းအောင် သုံးစွဲရမယ်။ မြတ်စွာဘုရားအလိုတော်ကျအတိုင်းဆိုရင် မိမိရဲ့ပစ္စည်းကို လေးပုံ ပုံပါ။ တစ်ပုံကို သုံးလည်း သုံးပါ။ လှူလည်း လှူပါ။ နှစ်ပုံကို အရင်းအနှီးလုပ်ပါ။ ကျန်တဲ့တစ်ပုံကို အရေးအကြောင်းပေါ်လာရင် အသင့်သုံးနိုင်အောင် ရန်ပုံငွေအဖြစ်နဲ့ သီးသန့်ထားပါ။

၄။ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့နဲ့ ပေါင်းသင်းရခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။

မိမိတို့နေတဲ့ အရပ်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွာထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြို့ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတချို့ရှိကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ လူငယ်တချို့ဟာ ငယ်ပင်ငယ်ပေမယ့် ကြီးပွားစေနိုင်တဲ့ အကျင့်တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံကြတယ်။ လူကြီးတချို့လည်း အဲဒီလိုပဲ ကြီးပွားစေနိုင်တဲ့ အကျင့်တရားတွေနဲ့ပြည့်စုံကြတယ်။ သူတို့ဟာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့လည်း ပြည့်စုံကြတယ်။ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲတယ်။ အလှူရေစက်လက်နဲ့မကွာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူဒါန်းကြတယ်။ ဉာဏ်ပညာနဲ့လည်းပြည့်စုံကြတယ်။ အဲဒီလူတွေနဲ့ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ပေါင်းသင်းရမယ်။ သူတို့ကျင့်တဲ့ အကျင့်တွေကို လိုက်ပြီးကျင့်ရမယ်။ သူတို့လှူတဲ့ အလှူအတန်းတွေကို တတ်နိုင်သရွေ့ လိုက်ပြီး လှူဒါန်းကြရမယ်။ သူတို့ ဉာဏ်ပညာရှိသလို မိမိလည်း ရှိလာအောင် သူတို့ကို အတုယူပြီး ကြိုးစားပေးရမယ်။ ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရထားတဲ့ လူတစ်ဦးဟာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းနဲ့ ပေါင်းသင်းရခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

'ဘိုးဆောင်နဲ့ သာဒွန်းတို့လည်း ဒီသမ္မဒါတရားလေးပါးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အထူးကြိုးစားကြ' လို့ ဦးသူရိယက ဆုံးမတယ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးလည်း ဦးပညာကို ကန်တော့တဲ့နည်းတူ ကန်တော့ကြပြီး ကျောင်းက ထွက်သွားကြတယ်။

အခန်း ၂

သူဌေးဦးဘိုးဆောင် နှင့် သူဌေးကတော်ဒေါ်သန်းတင်

ဦးပညာဟာ ၄၅ ဝါ ရတဲ့အခါ သူ့အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ဦးသူရိယကို ကျောင်းတိုက်ကို လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး သူ့မွေးဖွားရာ အရပ်ဖြစ်တဲ့ တံခွန်တိုင်ရွာကိုပြန်ကြွသွားတယ်။ တံခွန်တိုင်ရွာနဲ့ နှစ်မိုင်ကွာလောက်မှာ တောအုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ သူ့အတွက် ကျောင်းကလေးတစ်လုံး၊ သူနဲ့ပါလာတဲ့ ကိုရင်ကလေး ရှင်ကောသလ္လအတွက် ကျောင်းကလေးတစ်လုံး အဆောက်ခိုင်းပြီး အဲဒီမှာပဲ သီတင်းသုံးနေတယ်။ ကျန်းမာရေး ညီညွတ်တဲ့အခါတိုင်း အဲဒီကျောင်းက တံခွန်တိုင်ရွာကို ဆွမ်းခံလာလေ့ရှိတယ်။

ဦးသူရိယကလည်း ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ငါးဝါအရမှာ ပုံလွန်တော်မူတယ်။ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးရေဝတက ဦးသူရိယနေရာမှာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဖြစ်လာတယ်။

ကျောင်းက ထွက်သွားကြတဲ့ တပည့်ကြီးနှစ်ယောက်ထဲက ဘိုးဆောင်ဟာ ဒေါ်အုံးမေ၊ သမီး မသန်းတင်တို့အိမ်မှာ သွားပြီးနေတယ်။ ဒေါ်အုံးမေဟာ မုဆိုးမဖြစ်တယ်။ သမီး မသန်းတင် ငါးနှစ်သမီးလောက်ရှိတဲ့အခါ သူ့ယောကျ်ား ကိုငွေ အနိစ္စရောက်တယ်။ နောက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ သမီးလေးကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးလာတယ်။

သမီးကလေး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အမေကို ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အမေကို ဘာမှ အလုပ်မခိုင်းတော့ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ဆေးလိပ် လိပ်ပြီး ကျွေးတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သားအမိနှစ်ယောက် ကန်တော့ဦးကျောင်းတိုက်မှာ ဥပုသ်လာစောင့်ကြရင်း ဘိုးဆောင်နဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်သွားကြတယ်။

ဘိုးဆောင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှာ ဟိုလူပေး ဒီလူပေး ပေးသမျှကလေးတွေကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် စုဆောင်းထားတာ လက်ထဲမှာ ငွေခြောက်ရာလောက်ရှိတယ်။ ဒေါ်အုံးမေကို ဒီငွေခြောက်ရာလောက်အပ်ပြီး ပန်းထိမ်အလုပ် သင်တယ်။ ဉာဏ်ကလည်းကောင်းတယ်၊ ဝီရိယလည်းရှိတယ်၊ ဆရာသမားကိုလည်း ရိုသေတတ်တယ်ဆိုတော့ ပန်းထိမ်သင်လို့ခြောက်လလောက်အရမှာ ဝင်ငွေကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရလာတယ်၊ ရသမျှကိုလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မသုံးဘဲ ဒေါ်အုံးမေကိုသာ အကုန်အပ်တယ်။

တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဆရာက အလုပ်တချို့ကို လွှဲပေးနိုင်တဲ့အခြေအနေအထိ ဘိုးဆောင် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါ ဝင်ငွေဟာ တစ်လဆိုရင် ရှစ်ဆယ်က တစ်ရာလောက်အထိဝင်လာတယ်။ မကြာခင်ဘဲ ဘိုးဆောင်ဟာ ဒေါ်အုံးမေအနားကပ်ပြီး အဒေါ် ကျွန်တော် မသန်းတင်ကို လိုချင်တယ်လို့ နားဖောက်တယ်။ ဒေါ်အုံးမေကလည်း သဘောတူပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ သမီးကလည်း မေတ္တာရှိပြီးသားဖြစ်နေတဲ့အတွက် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဒေါ်အုံးမေဟာ မိတ်ဆွေသင်္ဘတရို့ကိုဖိတ်ပြီး ဘိုးဆောင်နဲ့ သမီး မသန်းတင်တို့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဘိုးဆောင်နဲ့ မသန်းတင်တို့မှာ သုခဆိုတဲ့သားကလေးတစ်ယောက် ရလာတယ်။ နောက်ထပ် သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ ပန်းထိမ်ပညာမှာ အတော်ကလေး ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်နိုင်တဲ့

အခြေအနေအထိ ဘိုးဆောင် တိုးတက်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်အခါဟာ တောရိုင်းတွေကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ပြီး လယ်တွေကို တည်နေတဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်တဲ့အတွက် တောနေလူတန်းစားတွေဟာ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ ဖြစ်လာကြတဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘိုးဆောင်ဟာ သူ့ဆရာဆီမှာ အခွင့်ပန်ပြီး ကံဘဲ့ဆိုတဲ့ ဝါးခယ်မနဲ့ မိုင်လေးဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ ပန်းထိမ်ဖိုတစ်ခု ခွဲထောင်တယ်။

ရွှေခြေချင်း၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက်စွပ်၊ စိန်ချယ်လက်စွပ်၊ ရွှေကြယ်သီး ဆိုတာတွေဟာ နေ့မအား ညမအား လုပ်ရတယ်။ လာအပ်တဲ့ပစ္စည်းကို ပြီးမယ်ဆိုတဲ့နေ့မှာ ပြီးအောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာတွေဟာ ရှားတယ်။ ဘိုးဆောင်ကတော့ ကတိတည်တယ်။ မပြီးရင် ညမအိပ်ဘဲ ပြီးအောင်လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပန်းထိမ်ဆရာထဲမှာ သူ့နာမည်ဟာ အတော်ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ဖိုရဲ့လက်ရာက အတော်ကောင်းတယ်။ နောက် ထပ်ပြီးတော့လည်း ရွှေဆိုရင် ရွှေအစစ်ကိုပဲ လုပ်ပေးတယ်။ စိန်ဆိုရင် စိန်အစစ်ကိုပဲ လုပ်ပေးတယ်။ တချို့ ပန်းထိမ်ဆရာတွေလို ရွှေခိုးတာတို့ ရွှေနဲ့ ကြေးနဲ့ ရောပေးလိုက်တာတို့ စိန်နဲ့ ဥဿဖယားနဲ့ လဲပေးလိုက်တာတို့ မရှိဘူး။

'ဒီဘဝ မြက်မြက်ကလေး ခဏစားရဖို့အတွက် သံသရာကြီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြာကြီးခံရတာမျိုးကို ငါ မလုပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့လည်း မလုပ်ကြနဲ့' လို့ သူ့တပည့်တွေကို ဘိုးဆောင်က မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဘိုးဆောင်ဟာ နာမည်ကောင်းရပြီး အလုပ်သိပ်လုပ်ရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးပညာနဲ့ ဦးသူရိယတို့ သင်ကြားထားတဲ့အတိုင်း သမ္မဒါတရား လေးပါးနဲ့ ပြည့်ဝကြတဲ့အတွက် မကြာမီ ပစ္စည်းအတော်စုမိပြီး မယား မသန်းတင်ဟာ

ကံဘဲ့မှာပဲ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုကို ခွဲထောင်နိုင်တယ်။ လက်ထဲမှာ နောက်ထပ် ငွေအတော်စုမိလာတဲ့အခါ လယ်တွေကို ဝယ်တယ်။ မကြာခင်ဘဲ လယ်ဧက တစ်ထောင်ကျော်လောက် ဝယ်မိတယ်။ သူတို့ ဝယ်တုန်းက လယ်ဈေးဟာ တစ်ဧကကို လေးဆယ် ငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ ဝယ်ပြီးလို့ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ လယ်ဈေးတွေဟာ တစ်ဧကကို နှစ်ရာ၊ နှစ်ရာငါးဆယ်၊ သုံးရာအထိ ထိုးတက်သွားတယ်။

မကြာခင် ဘိုးဆောင်ဟာ သူ့မွေးရာဇာတိ ချက်မြုပ်တဲ့ ဝဲကြီးရွာမှာ ဆန်စက်တစ်လုံးတည်တယ်။ ဝါးခယ်မအရှေ့ပိုင်း ဆေးရုံလမ်းမှာ တိုက် တစ်လုံးဆောက်ပြီး ဝါးခယ်မကိုပြန်ပြောင်းလာကြတယ်။ ကံဘဲ့က ပန်းထိမ်ဖို ကို ဘိုးဆောင်ဟာ သူ့တပည့်ကြီးမောင်အိမ်ကို လွှဲပေးလိုက်တယ်။ သူ ပန်းထိမ် စလုပ်ကတည်းက ကိုင်လာတဲ့ တူတစ်ချောင်းကိုတော့ သူ့ကို ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ရွေချပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲက မှန်ဗီရိုထဲမှာ တရိတသေ အမြတ်တနိုး သိမ်းထား တယ်။ ကုန်စုံဆိုင်ကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး လျှော့ပေါ့ပြီး ကံဘဲ့က မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးဧ ဒေါ်မိတို့ကို ရောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဘိုးဆောင်နဲ့ မသန်းတင်တို့ဟာ ဝါးခယ်မမှာ မြေပိုင်ရှင်၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေး ဦးဘိုးဆောင် သူဌေးကတော် ဒေါ်သန်းတင်တို့ ဖြစ်လာကြတယ်။

သာဒွန်း နဲ့ ရွှေတင်

ဘိုးဆောင်ရဲ့သူငယ်ချင်း သာဒွန်းကတော့ စက်မှုလက်မှုကို ဝါသနာ မပါဘူး။ အရောင်းအဝယ်ကို အားကြီး ဝါသနာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက်လာတဲ့အခါ သူစုထားတဲ့ ငွေခြောက်ရာလောက် ထဲက သမ္မန်တစ်ပတ်ရစ်တစ်စင်းကို နှစ်ရာပေးပြီး ဝယ်တယ်။ ကျန်တဲ့ ငွေကလေးနဲ့ ချည်လုံချည်များများ၊ ပိုးလုံချည်နည်းနည်း ဝယ်တယ်။

ကန်တော်ဦးကျောင်းမှာ ဥပုသ်လာစောင့်ရင်း ဆရာတော်ကိုလာပြီး ကန်တော့ရင်းနဲ့ သာဒွန်းကို ကောင်းကောင်း မျက်မှန်းတန်းမိနေတဲ့ အထည်သည် ဦးမုန် ဒေါ်စုတို့က သာဒွန်း ရိုးသားမှန်းသိသည့်အတွက် သူ့မှာ ငွေမတတ်နိုင်သေးရင် လိုသလောက် အကြွေးယူသွား၊ ရောင်းပြီး တော့မှ ပြန်ဆပ်လို့ သာဒွန်းကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ပြောကြပါသေးတယ်။ သာဒွန်းက အလုပ် စ လုပ်လုပ်ချင်း အကြွေးမယူချင်ဘူး။ သူ နိုင်သလောက်နဲ့ပဲ စ ပါရစေလို့ ပြောပြီး လက်ငင်း ပေးနိုင်သလောက်သာ ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးဆိတ်ဆိုတဲ့ သူ့ထက် နှစ်နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့အကူအညီနဲ့ ငှားတယ်။ သာဒွန်းဟာ သေချာ တိကျတာကို ကြိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘိုးဆိတ်ကို ငှားတဲ့အခါက တစ်ဆယ်ပဲပေးနိုင်မယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ဝတ်ဖို့ ဇင်ဘောင်းဘီနက် အတိုနှစ်ထည် ဝယ်ပေးမယ်၊ တစ်နှစ်အတွင်း စုတ်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်ရမယ်၊ တစ်နှစ်ကျော်ရင် အသစ်တစ်စုံ ထပ်ဝယ်ပေးမယ်၊ ထမင်းကျွေးမယ်၊ ဟင်းကောင်းနဲ့တော့ မကျွေးနိုင်ဘူး၊ သူစားသလို စားရမယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောငှားတယ်။

သာဒွန်းဟာ အထည်တွေကို ယူပြီး ပင်လယ်ပိုင်းကရွာတွေမှာ သွားရောင်းတယ်။ အထည်ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ပင်လယ်ပိုင်းက ငံပြာရည်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်တွေကို ဝယ်လာတယ်။ ဝါးခယ်မ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဦးပညာနဲ့ ဦးသူရိယတို့ကို ငါးရံ့ခြောက်နဲ့ ပုစွန်ခြောက် ဦးဦးဖျားဖျား သွားလှူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မကြာခဏ လာကြလို့ သူနဲ့ မျက်မှန်းတန်းနေကြတဲ့သူတွေဆီကို ငံပြာရည်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်တွေ လျှောက်ရောင်းတယ်။

ရေရောထားတဲ့ ငံပြာရည်၊ ဖွဲနုထိုးထားတဲ့ ငါးပိ၊ ရေစိမ်ထားတဲ့ ငါးရံ့ခြောက်၊ အဖြူန်းတွေရောထားတဲ့ ပုစွန်ခြောက်တွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်တဲ့ အခါ သာဒွန်းရဲ့ ငံပြာရည်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်တွေဟာ

သိပ်ကောင်းနေတဲ့အတွက် လူကြိုက်များတယ်။ ပထမ ဝယ်စားကြတဲ့ လူတွေကတစ်ဆင့် ကြော်ငြာပေးတဲ့အတွက် သာဒွန်းရဲ့ ပင်လယ်ကုန်တွေဟာ ဝါးခယ်မကို ရောက်တာနဲ့ ကုန်သွားတာပဲ။

အဲဒီ ပင်လယ်ကုန်ကို ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ နောက်ထပ်အထည် ဝယ်ပြီး ပင်လယ်ပြန်ဆင်းတယ်။ အဲဒီလို လေး ငါး ခြောက်ခေါက်လောက် ပင်လယ်ပိုင်းနဲ့ ဝါးခယ်မကို အသွားအပြန်လုပ်ပြီး သာဒွန်းဟာ ဝါးခယ်မက ထွက်တဲ့အခါ ရှေးကလို အထည်တွေကိုသာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပင်လယ်ပိုင်းက အသိမိတ်ဆွေတချို့က မှာလိုက်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အထည်အပြင် ပင်လယ်ပိုင်းမှာ ရောင်းကောင်းမယ်လို့ သူစုံစမ်းရရှိခဲ့တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုပါ ဝယ်သွားတယ်။

ဝါးခယ်မက ကုန်သည်တွေဆီက အထည် အစရှိတဲ့ ကုန်တွေကို ဝယ်ပြီး၊ ပင်လယ်ပိုင်းမှာ သွားရောင်းရတာကို သာဒွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကုန်သည်တွေ ရန်ကုန်မှာ ကုန်တွေ သွားဝယ်နိုင်ရင် သူလည်း ဘာဖြစ်လို့ မဝယ်နိုင်ရမှာလဲ။ သူစားဖို့ အမြတ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကုန်သည်တွေကို ပေးရမှာလဲလို့ တွေးပြီး ဝါးခယ်မမှာ အထည် အစရှိတဲ့ ကုန်မျိုးစုံကို ရောင်းတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ခုကို တည်ဖို့ အကြံတစ်ခုဟာ သာဒွန်းရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အမြဲပေါ်နေတယ်။

ဒီအကြံ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ငွေက ဒီလောက်အရေးမကြီး၊ သူ စိတ်ချ ယုံကြည်ရပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ တပည့်တွေရဖို့သာ အရေးကြီးတယ်လို့ သာဒွန်း ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့တပည့် ဘိုးဆိတ်ဟာ တစ်နှစ်လောက်ကြာလို့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တာကို သူတွေ့ရတဲ့အခါ အရည်အချင်းရှိလာဖို့အတွက် တတ်နိုင်သလောက် သူသင်ပေးတယ်။ ကုန်ဝယ်တဲ့ ကုန်ရောင်းတဲ့ နေရာတွေကို သူခေါ်သွားတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျင့်သားရအောင် တစ်ယောက်တည်း စမ်းလွှတ်ကြည့်တယ်။ အရည်အချင်းအတော်

ပြည့်ဝလာတဲ့အခါ လခကို တစ်ဆယ်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်အထိ တိုးပေးတယ်။ တစ်နှစ်ကို ချည်ထည်ဝတ်စုံ နှစ်စုံကိုလည်း နောက်ထပ်ဝယ်ပေးတယ်။

သာဒွန်းရဲ့လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ထောင်လောက် စုမိလာတဲ့အခါ ပဲပြုတ်သည်ကလေး ရွှေတင်ကို ယူရရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ရွှေတင်တို့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ခုနစ်ယောက် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးက ကိုနက်ကလေး၊ ကိုနက်ကလေးအောက် မအေးဘုံ၊ မအေးဘုံအောက် မစံမယ်၊ မစံမယ်အောက် မောင်လုံးတင်၊ မောင်လုံးတင်အောက် မောင်ဘရွှေ၊ မောင်ဘရွှေအောက် မရွှေတင်၊ မရွှေတင်အောက် မရွှေခင် ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေပဲဖြစ်တယ်။

ကိုနက်ကလေးဟာ သာဒွန်းတို့အရင် သုံးနှစ်စောပြီး ကန်တော်ဦးကျောင်းကို ရောက်လာတယ်။ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ နှစ်နှစ်လောက်နေပြီး ကိုရင်ဝတ်တယ်။ ကိုနက်ကလေးဟာ သာဒွန်းထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးတယ်။ သာဒွန်းတို့ ကန်တော်ဦးကျောင်းကို ရောက်လာတော့ ကိုနက်ကလေးဟာ ကိုရင် တစ်ဝါရနေပြီ။ ကိုနက်ကလေးဟာ စိတ်တိုတယ်၊ ဒေါသကြီးတယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း ဒေါသဖြစ်နေသလို ပေါ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားကလေးတွေဟာ ကိုရင် ကိုနက်ကလေးကို သိပ်ကြောက်တယ်။ အနားမကပ်ရဲဘူး။

ဘဝက ရေစက်ကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့။ သာဒွန်းတစ်ယောက်ပဲ ကိုနက်ကလေး အနားကပ်တယ်။ ကိုရင် ကိုနက်ကလေးကလည်း သာဒွန်းကို တော်တော်ချစ်တယ်။ သူရသမျှ အစားအစာတွေဆိုရင် သာဒွန်းကို ဝအောင်ကျွေးတာပဲ။ သူ ဝေစုရတဲ့ အလှူပစ္စည်းတွေဆိုရင်လည်း သာဒွန်းနဲ့သင့်တော်တာတွေဟာ သာဒွန်း အကုန်ရတာပဲ။ ကိုရင်နက်ကလေးဟာ သူ့မိဘအိမ်ကို တစ်ခါတစ်ခါသွားရင် သာဒွန်းကို ခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်။ သာဒွန်းလည်း

အဲဒီလို လိုက်လိုက်သွားရင်းက ကိုနက်ကလေးရဲ့ မိဘများနဲ့ရော ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့ရော ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာတယ်။

ကိုရင်ကိုနက်ကလေးဟာ ရဟန်းဆက်ပြုပြီး ခြောက်ဝါလောက် ရတော့ ကန်တော်ဦးကျောင်းတိုက်ထဲက ဦးဘိုးဟံ ဒေါ်ဧည့်တို့ ဧရပ်ထဲမှာ အမိန့်တော်ရကတော် ဒေါ်သောင်း ဆိုတာဟာ ယောကျ်ားဆုံးပြီး စိတ်ညစ် ညစ်နဲ့ ဥပုသ်ရက်ရှည် လာစောင့်နေတယ်။

ဒီဒေါ်သောင်းဟာ ဦးနက်ကလေး (ခေါ်) ဦးနန္ဒိယကို သူ့ဧရပ်ပင့်ပြီး ခဏခဏ တရားနာတယ်၊ ဆွမ်းကပ်တယ်၊ ဖျော်ရည်ကပ်တယ်၊ ဟိုဟာ ဒီဟာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကလေးတွေကို လှူတယ်၊ အတော်ကလေးကြာတော့ ဒေါ်သောင်းဟာ ဦးနန္ဒိယကို ရိသဲ့သဲ့ ချိတ်တိတ်တိတ်စကားတွေပြောလာ တယ်။ ဦးနန္ဒိယကို မြင်စကတည်းက သူ့ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ဘယ်လို နေမှန်း မသိဘူး၊ ပုတီးစိပ်ရင်းလည်း ဦးနန္ဒိယမျက်နှာကိုပဲ မြင်နေရတာပဲ၊ ထမင်းစားနေရင်းလည်း ဦးနန္ဒိယရဲ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေရတာပဲ၊ အိပ်ရာထဲ လဲနေရင်းလည်း ဦးနန္ဒိယရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေရတာပဲ၊ သူ့မှာအိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ တစ်သောင်းကျော်ဖိုးရှိတယ်၊ ငွေကလည်း သုံးသောင်းလောက်ရှိတယ်၊ ဦးနန္ဒိယရဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကိုလည်း သူ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေကို သူပြောလာတယ်။

ဦးနန္ဒိယဟာ လောကုတ္တရာစာပေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ စာကို ကြိုးစားပြီး သင်နေတယ်၊ မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်သောင်းပင့်တာတွေကို မသွားတော့ဘဲ ရှောင်နေလိုက်တယ်။

သုံးလေးလလောက်ကြာတဲ့အခါ ဒေါ်သောင်းဟာ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးသူရိယ၊ ဦးနန္ဒိယနဲ့ ဦးတေဇိန္ဒတို့ကို သူ့ဧရပ်မှာ ဆွမ်းစားကြွဖို့ ဦးသူရိယ ဆီမှာ သူကိုယ်တိုင်ပင့်တယ်၊ ဦးသူရိယ ဆွမ်းစားကြွတဲ့အခါ ဦးနန္ဒိယဟာ မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ လိုက်သွားရတယ်။ အဲဒီ ဆွမ်းစားကအပြန်

သုံးရက်လောက်အကြာမှာ ဦးနန္ဒိယဟာ ရင်တွေပူတယ် ပူတယ်ဆိုပြီး သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ လှိမ့်နေရတယ်။ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဦးသူရိယကလည်း ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဆေးဝါးနဲ့ တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ကုနေတုန်း ဦးနန္ဒိယရဲ့ ရောဂါဟာ ပိုပြီး ပြင်းထန်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ကယောင်ချောက်ချားတွေ ပြောလာတယ်။

အဲဒီအခါ ဦးနန္ဒိယရဲ့ မိဘတွေကို အကြောင်းကြားရတယ်။ မိဘတွေလည်း ပယောဂထင်ပြီး ပယောဂဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကုတယ်၊ ဆရာလည်း နိုင်ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ ဦးနန္ဒိယရဲ့ ရောဂါဟာ ပိုဆိုးလာတယ်၊ နည်းနည်းလည်း ကြမ်းလာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း မိသောင်း ငဲ့နားမလာနဲ့၊ နင့်ကို ငါကြောက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ခဏခဏပြောနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့မိဘတွေဟာ သူ့ကို လူဝတ်လဲပြီး အိမ်ကို ခေါ်သွားရတယ်။ အိမ်ကို ရောက်တော့မှ သိပ်ကြမ်းလာတာပဲ၊ ပိုးကောင်တွေသတ်၊ အိမ်အနီးအနားကဘဲတွေ ကြက်တွေသတ်၊ လူတွေကို ခဲနဲလိုက်ပေါက်။

အဲဒီလိုကြမ်းလာတာနဲ့ သူ့အိမ်ထဲမှာ သံကြိုးနဲ့ ခါးပတ်ပြီး သော့ခတ်ထားရတယ်။ အဲဒီလို သံကြိုးနဲ့ တုပ်ထားတဲ့အခါ အရင်ထက်တောင် ပိုဆိုးလာပြန်ရော။ ထမင်းမှန်း ဟင်းမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ အဝတ်အစားလည်း ကိုယ်မှာမကပ်ဘူး၊ ချေး သေးကို ယိုချင်တဲ့နေရာ ပါချင်တဲ့နေရာ အရမ်းယိုချ ပါချတော့တာပဲ၊ လေးလလောက်ကြာတော့ ဒီရူးတဲ့ဝေဒနာနဲ့ပဲ ကိုနက်ကလေး အနိစ္စရောက်သွားရှာတယ်။

အဲဒီကိုနက်ကလေးရဲ့ညီမ ရွှေတင်ဟာ သာဒွန်းထက် နှစ်နှစ်ငယ်တယ်။ သာဒွန်း ကျောင်းကထွက်ပြီး ပင်လယ်ဆင်းတဲ့အချိန်မှာ ရွှေတင်ဟာ ၁၉ နှစ်လောက်ရှိပြီ။ သမီးကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း နေ့စဉ်ပဲပြုတ်ကလေးရောင်းပြီး မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတယ်။ ရွှေတင်ဟာ အချောအလှမှာတော့ တော်ရုံတန်ရုံထဲကပါပဲ။ သာဒွန်းဟာ ရုပ်ကို မမက်ဘူး။

ရွှေတင်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တ ရှိ မရှိကို သူ ပထမ စုံစမ်းတယ်၊ ဒါ ပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့အတူတူ ဆင်းရဲခံပြီး ပစ္စည်းရှာနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာကို သူ စုံစမ်းတယ်၊ သူလိုချင်တဲ့ အင်္ဂါနှစ်ရပ်စလုံးနဲ့ ရွှေတင်ဟာ ပြည့်စုံနေ တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေကလေးတစ်ထောင်လောက် စုမိရုံနဲ့ မိန်းမယူလိုက်ရင် အလျင်စလို မစဉ်းစားဘဲ လုပ်ရာများကျနေမလားလို့ လည်း သူတွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေတင်ကို နားမဖောက်သေးဘဲ မယား ယူဖို့ ကိစ္စကို တစ်နှစ်လောက် ရွှေ့ဆိုင်းထားဖို့ သာဒွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ နောက်တစ်နှစ် စေ့ပြန်တော့လည်း မိန်းမယူတဲ့နေရာမှာ အလျင်စလို လုပ်တာ မကောင်းဘူး။

'အိမ်ထောင်ပြု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး၊ ဒီသုံးချက် ခုမပိုင်လျှင် နောင်ပြင်နိုင်ခက်သည့်အမျိုး' ဆိုတဲ့ ပညာရှိတွေရဲ့စကားရှိ တယ်။ နောက်တစ်နှစ် ဆက်စောင့်လိုက်ဦး ဟု သာဒွန်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက် ပြန်တယ်။

အဲဒီတစ်နှစ်စေ့တဲ့အခါ သာဒွန်းလက်ထဲမှာ ငွေလေးထောင်လောက် စုမိရုံနဲ့ မိန်းမယူလိုက်ရင် အလျင်စလို မစဉ်းစားဘဲ လုပ်ရာများကျနေမလား လို့လည်း သူတွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေတင်ကို နားမဖောက်သေးဘဲ မယားယူဖို့ကိစ္စကို တစ်နှစ်လောက် ရွှေ့ဆိုင်းထားဖို့ သာဒွန်းဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ နောက်တစ်နှစ် စေ့ပြန်တော့လည်း မိန်းမယူတဲ့နေရာမှာ အလျင်စလို လုပ်တာမကောင်းဘူး။

'အိမ်ထောင်ပြု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး၊ ဒီသုံးချက် ခုမပိုင်လျှင် နောင်ပြင်နိုင်ခက်သည့် အမျိုး' ဆိုတဲ့ ပညာရှိတွေရဲ့ စကားရှိ တယ်။ နောက်တစ်နှစ် ဆက်စောင့်လိုက်ဦး ဟု သာဒွန်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြန် တယ်။

အဲဒီတစ်နှစ်စေ့တဲ့အခါ သာဒွန်းလက်ထဲမှာ ငွေလေးထောင်လောက် စုမိသွားပြီ၊ အဲဒီအခါ သူ့မူလ သမ္မန်ကို ရောင်းပစ်ပြီး ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းကို ဝယ်တယ်။ ဒီရွက်လှေကြီးကိုဝယ်ပြီးရင်တော့ သူ မိန်းမယူရတော့မယ်၊ မယူလို့မဖြစ်ဘူး။ ပင်လယ်ကုန်တွေဟာ ရှေးတုန်းကထက် လေး ငါးဆ လောက် ပါလာတော့မယ်။ အဲဒီတော့ အရင်လို အသိအိမ်တွေလိုက်ရောင်းရုံနဲ့ မရတော့ဘူး၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ရမယ်။ သူ ပင်လယ်ကို ဆင်းနေတုန်း ဒီ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ကို ဆိုင်ထိုင်ရောင်းနေဖို့ သူ့မှာမိန်းမ တစ်ယောက် လိုလာပြီ။

အဲဒီတော့ တစ်နေ့ကျတော့ သာဒွန်းဟာ ရွှေတင်ကိုလိုချင်တဲ့ အကြောင်း၊ ရွှေတင်ရဲ့ အမေဆီကိုသွားပြီး နားဖောက်တယ်။ အဲဒီ နားဖောက်ပြီး မကြာခင်ဘဲ အသိမိတ်ဆွေ အနည်းအကျဉ်းလောက်ဖိတ်ပြီး သာဒွန်းနဲ့ ရွှေတင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြတယ်။ တစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါ သာဒွန်းနဲ့ ရွှေတင်တို့မှာ ခင်ဦးဆိုတဲ့ သားကလေးတစ်ယောက် ရလာတယ်။

သူငယ်ချင်း ဘိုးဆောင်ဟာ ကံဘဲ့မှာ ပန်းထိမ်ဖိုခွဲထောင်တဲ့အခါ သူ့သူငယ်ချင်း သာဒွန်းကို မမေ့ဘူး။ သမ္မဒါတရားတော်အရ ပစ္စည်းရှာဖို့ အတွက် ကံဘဲ့ဟာ သင့်တော်တဲ့နေရာတစ်ခုဖြစ်တဲ့အကြောင်းရှင်းပြတယ်။ သာဒွန်းကလည်း သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ပင်လယ်ကုန်တွေဟာ အတော်နာမည်ရနေပြီ။ သာဒွန်း ငံပြာရည်၊ သာဒွန်းငါးခြောက်၊ သာဒွန်း ငါးပိ၊ သာဒွန်း ပုစွန်ခြောက်ဆိုရင် ဝါးခယ်မမြို့ပေါ်မှာသာမက တစ်နယ်လုံးမှာပါ လူကြိုက်များနေတယ်။ အဲဒီလို အခြေစိုက်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကိုပစ်ပြီး အလုပ်သစ်တစ်ခုနောက်ကို လိုက်ဖို့အတွက် သာဒွန်းဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ အဲဒါကြောင့် စဉ်းစားဖို့ ခြောက်လ လောက် သူ့ သူငယ်ချင်း ဘိုးဆောင်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ်။ အဲဒီအတွင်း

သူကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ကို မလိုက်ဘဲ ဘိုးဆိတ်ကို သူ့ကိုယ်စား ခေါင်းဆောင်စေပြီး ပင်လယ်ကို လှေနဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘာမှ ဖိတ်ဖိတ်စဉ်စဉ် မရှိဘဲ သူကိုယ်တိုင်သွားသလို အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်လာတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီလို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အောင်မြင်လာတဲ့အခါ သာဒွန်းဟာ သူ့မိန်းမ ရွှေတင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဘိုးဆိတ်ကို ရွှေတင်ရဲ့ညီမ စက်ချုပ်သင်နေတဲ့ ရွှေခင်နဲ့ ပေးစားလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပေးစား၊ လခကိုတစ်ရာအထိ တိုးပေးပြီး ညီတော်မောင် ဘိုးဆိတ်ကို သာဒွန်းဟာ ပင်လယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အလုပ်လွှဲပေးလိုက်တယ်။

ပင်လယ်ပိုင်းအလုပ်အတွက် စိတ်ချရတဲ့အခါ သာဒွန်းဟာ ကံဘဲ့ကို လိုက်သွားပြီး ကံဘဲ့ရဲ့ အခြေအနေကို စုံစမ်းတယ်။ ပစ္စည်းရှာဖို့အတွက် နေရာကောင်းတစ်ခုဆိုတာကို သိရတဲ့အခါ ရောင်းကောင်းမယ့် ပစ္စည်းတွေကို စုံစမ်းတယ်။ အားလုံးပြည့်စုံတော့မှ ဝါးခယ်မမှာ မယားမရွှေတင်ဆီက သူတို့ စုထားတဲ့ငွေခြောက်ထောင်ကိုယူပြီး ကုန်ဝယ်ရအောင် ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားတယ်။ သာဒွန်းလည်း ဘိုးဆောင်လိုပဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့အတွက် ဝယ်သူတွေက သိပ်ပြီးယုံတာပဲ။ ကုန်သည်ဆိုတာ ဝယ်သူရဲ့ယုံကြည်မှုကို ရပြီဆိုရင် ဗေဒင်မေးမနေနဲ့တော့ စီးပွားတက်တာပဲ၊ သာဒွန်းလည်း ကုန်အမျိုး မမှားရအောင် အဖိုးမများရအောင် အထူး ဂရုစိုက်တယ်။

'ဝယ်သူတွေဟာ တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ၊ သူတို့ကို မပြစ်မှားကောင်းဘူး၊ သူတို့မှာလည်း လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို အမျိုးမမှား အဖိုးမများဘဲရကြပါစေ၊ ကိုယ့်မှာလည်း တရားနဲ့လျော်ညီတဲ့ အမြတ်အစွန်းကို ရပါစေ၊ အဲဒီစိတ်ထားပြီး ရောင်းရမယ်၊ အဲဒါမှ သမ္မာအာဇီဝ ကောင်းတဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အမျိုးမမှန်တာတွေ လိမ်ပေး၊

အဖိုးတွေကျပြန်တော့လည်း ရသလောက် အတင်းညှစ်ပြီး ယူကြမယ်ဆိုရင် မိစ္ဆာအာဇီဝ မကောင်းတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်မယ်၊ ဒီလို မိစ္ဆာအာဇီဝရှိတဲ့လူတွေဟာ ဒီဘဝမှာလည်း မကြီးပွားဘူး၊ သားစဉ်မြေးဆက် လူရှုပ်တွေ၊ လူပွေတွေ၊ လူယုတ်မာတွေဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးသာ အဖတ်တင် ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ၊ သေပြန်တဲ့အခါလည်း ငရဲကျဦးမယ်၊ ငရဲကလွတ်ပြန်လည်း အဲဒီ မဟုတ်တာလုပ်ထားတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြွင်းတွေကြောင့် သူများခိုင်းတဲ့ နွားတွေ၊ သူများစီးတဲ့မြင်းတွေ၊ သူများရဲ့အိမ်မှာ ခိုင်းတာလုပ်ရပြီး သူများ စားပြီးသား အကြွင်းအကျန်ကိုသာ စားနေရတဲ့ အစေခံတွေ ဘဝပေါင်း များစွာ ဖြစ်ရဦးမယ်၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ မလေးမစားမလုပ်ရဘူး၊ သိပ် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ကွာ' လို့ သာဒွန်းဟာ သူ့မိန်းမရွှေတင်နဲ့ တပည့် ဘိုးဆိတ်ကို မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်။

သာဒွန်းရဲ့ဆိုင်မှာ ကုန်တွေသိပ်ရောင်းရတယ်။ သာဒွန်းဟာ ရန်ကုန်ကို တစ်လတစ်ခေါက်၊ တစ်ခါတလေ နှစ်ခေါက်လောက် သွားပြီး ကုန်ဝယ်ရတယ်။ ရန်ကုန်ကိုသွားတဲ့အခါ ခယ်မ ရွှေခင်က ဝါးခယ်မဆိုင်ကို စောင့်၊ မယားရွှေတင်က ကံဘဲ့ဆိုင်ကို စောင့်ရတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သွားလိုက် ကြတာ နှစ်နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါ သာဒွန်းနဲ့ ရွှေတင်တို့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေအတော်စုမိလာပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူငယ်ချင်းဘိုးဆောင်က သူ့လိုပဲ လယ်တွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ရတဲ့အခါ ဝယ်ထားဖို့ သာဒွန်းကို တိုက်တွန်း တယ်။ သာဒွန်းက လယ်တွေကို မဝယ်ချင်ဘူး။ သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝက ကျောင်းနောက်ဖေးမှာရှိတဲ့ လယ်တွေကို နှစ်စဉ်မီးရှို့ပေးနေရတာကို သူ မြင်တယ်။

တစ်နေ့မှာ လယ်တွေကို မီးရှို့နေတုန်း ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးက 'တံငါတစ်သက် လယ်တစ်ကွက်' လို့ သူ့ကို ပြောဖူးတာ သူမှတ်ထားတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'တံငါ တစ်သက်လုံးလုပ်နေတဲ့ အကုသိုလ်ဟာ လယ်တစ်ကွက် မီးရှို့တဲ့အကုသိုလ်နဲ့ ညီတယ်' လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ဒါကြောင့် သာဒွန်းဟာ လယ် မဝယ်ဘူး၊ စုမိတဲ့ငွေနဲ့ ဝါးခယ်မကမ်းနားမှာ တိုက်တစ်လုံးဝယ်တယ်။ အဲဒီတိုက်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးဖွင့်လာအောင် နေ့ရှိသမျှ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီ ကုန်စုံဆိုင်ဟာ အတော်ကြီးကျယ်လာတဲ့အခါ လူမနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ရွက်လှေနဲ့ပင်လယ်ကုန်ဆိုင်ကို နှစ်ထောင်နဲ့ တန်ဖိုးဖြတ် တစ်နှစ်လေးရာကျနဲ့ ငါးနှစ်ပြန်ဆပ်ဆိုပြီး၊ ညီဘိုးဆိတ်နဲ့ ခယ်မ ရွှေခင်တို့ကို လွှဲပေးလိုက်ရတယ်။ ကံဘဲ့က ကုန်စုံဆိုင်ကိုလည်း ကံဘဲ့က မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကိုကျော် မတင့်တို့ကို ရောင်းပစ်လိုက်ရတယ်။ သာဒွန်းနဲ့ ရွှေတင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ နေ့ရှိသမျှ ဒီကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရတော့တယ်။ စီးပွားကလည်း အတော်ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သာဒွန်းနဲ့ပဲပြုတ်သည် ရွှေတင်တို့ဟာ ဝါးခယ်မမှာ ကုန်သည်ကြီးဦးသာဒွန်းနဲ့ ဒေါ်ရွှေတင်တို့ ဖြစ်လာကြတယ်။

အဲဒီလို စီးပွားတိုးတက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဦးသာဒွန်းနဲ့ ဒေါ်ရွှေတင်တို့မှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် နောက်ထပ် ရလာတယ်။ စီးပွားတိုးတုန်းရလို့ သမီးကလေးကို အဖေနဲ့ အမေ နှစ်ယောက်စလုံးက သိပ်ချစ်ပြီး 'တိုးတိုး' လို့ ချစ်စနိုးခေါ်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ သမီးကလေးဟာ တိုးတိုးနာမည်တွင်သွားတယ်။

စံတင် နှင့် ခင်ဆွေ

ဘိုးဆောင်နဲ့ သာဒွန်းတို့ ကျောင်းကထွက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဦးစန္ဒာဘာသဟာ သွေးဒူလာရောဂါ တော်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန်

ဖြစ်တယ်။ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမများဖြစ်ကြတဲ့ ဦးဘာသာ ဒေါ်လှဝင်းတို့လည်း ဝါးခယ်မမှာ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ ဓာတ်ဆရာ ဗိန္ဓောဆရာတွေနဲ့ ကုသကြပါတယ်။ တချို့က ပယောဂဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုလို့ ပယောဂဆရာကောင်းတွေနဲ့လည်း ကုသပါသေးတယ်။ ကုသလို့မရဘူး။ တစ်နေ့တခြား အားအင်ဆုတ်လာပြီး လူထူပေးမှ ထိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းဒကာနဲ့ ရဟန်းအမတို့ တိုင်ပင်ပြီး ဦးစန္ဒောဘာသကို လူထွက်ခိုင်းတယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ ထားပြီး ကောင်းကောင်းပြုစုရင် ဒီရောဂါပျောက်နိုင်တယ်လို့ သူတို့က ပြောတယ်။ ဦးစန္ဒောဘာသက ရဟန်းဒကာနဲ့ ရဟန်းအမကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ သူသေချင်လည်း သေပေစေတော့၊ ရဟန်းဝတ်နဲ့ပဲ သေမယ်လို့ပြောတယ်၊ ရဟန်းအမ ဒေါ်လှဝင်းမျက်ရည်ကျတာ သုံးခါလောက်မြင်ရတာနဲ့ ဦးသူရိယကို ပထမလျှောက်၊ ဦးသူရိယက ဦးပညာကို တစ်ဆင့်လျှောက်ပြီး ဦးစန္ဒောဘာသ လူထွက်သွားတယ်၊ ဦးစန္ဒောဘာသရဲ့ ရောဂါဟာ အတော်ဆိုးတယ်၊ ဦးဘာသာ ဒေါ်လှဝင်းတို့ အိမ်ရောက်ပြီး ခြောက်လလောက်ကုယူရတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ပျောက်တယ်။

ပျောက်တဲ့အခါ ရဟန်းလူထွက် ကိုစံတင်က ရဟန်းပြန်ဝင်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးဘာသာ ဒေါ်လှဝင်းတို့က တားထားကြပြီး ခြောက်လလောက်ကြာတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မခင်ဆွေနဲ့ ပေးစားကြတယ်။ ကိုစံတင်လည်း လောကီအလုပ်ဆိုလို့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ယောကျ်ားကြီး ဦးဘသာကိုကူပြီး ပရဆေး ရောင်းပေးတယ်။

ဦးဘသာနဲ့ ဒေါ်လှဝင်းတို့ကလည်း သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးဟာ ရိုးသားတဲ့၊ တည်ကြည်တဲ့၊ မကောင်းမှုကို ရှက်တတ်တဲ့၊ ငရဲကိုကြောက်တတ်တဲ့၊ သူတို့သမီးကလေးကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ပေါင်းမယ့်

ယောကျ်ားနဲ့ ပေးစားလိုက်ရတဲ့အတွက် မော်တပြုံးပြုံး ပျော်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ သုံးနှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ကိုစံတင် မခင်ဆွေတို့မှာ မလှရင် ဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရလာတယ်။ ဒီမြေးကလေးဟာ ဘိုးအေ ဦးဘသာ ဘွားအေ ဒေါ်လှဝင်းတို့ရဲ့ အသည်းစွဲကလေး ဖြစ်လာတယ်။

အခန်း ၃
အကျင့်ပျက်သူဌေး ဦးဘိုးဆောင်

နောက် အနှစ်ငါးဆယ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဝါးခယ်မမှာ ပုလိပ်ရောဂါ အတော်ကြီး ဖြစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီရောဂါဟာ သိပ်ကြမ်းတယ်။ ဒီရောဂါ ဖြစ်တဲ့လူတွေ နေ့ဝက်ပဲခံတယ်။ အဲဒီကပ်ထဲမှာ ဦးဘိုးဆောင်ရဲ့ဇနီး ဒေါ်သန်းတင်၊ ဦးသာဒွန်းရဲ့ဇနီး ဒေါ်ရွှေတင်နဲ့ သမီးကလေးတိုးတိုး၊ ဦးစံတင်ရဲ့ဇနီး ဒေါ်ခင်ဆွေတို့ ပါသွားကြတယ်။

ဦးဘိုးဆောင်လည်း ရောဂါကိုကြောက်ပြီး သူ့ဇနီး အသုဘကိစ္စပြီးတာနဲ့ ဝဲကြီးက သူ့စက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးတယ်။ ရောဂါကိုလည်းကြောက်၊ ငယ်ချစ်မယားအတွက် ပရိဒေဝမီးကလည်း တောက်ပြန်တယ်ဆိုတော့ စိတ်သက်သာရာရအောင်ဆိုပြီး ဦးဘိုးဆောင်ဟာ တစ်ခါမှ မလုပ်စဖူး အရက်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ဖိသောက်နေတော့တာပဲ။

အရက်မူးလာတဲ့အခါကျတော့ အကုသိုလ်ကို ရွက်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ ငရဲကို ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ မသိန်းညွှန့် ဆိုတာကလေးနဲ့ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ။

မသိန်းညွှန့်ရဲ့အကြောင်းကို နည်းနည်းရှင်းပြရဦးမယ်။

မသိန်းညွှန့်ဟာ စက်စာရေးကလေး ကိုစုရဲ့ မယားချောကလေး ဖြစ်တယ်။ မသိန်းညွှန့်မှာ သူ့ကို မြင်မြင်သမျှ ယောကျ်ားတွေ ငမ်းငမ်းတက်

ဖြစ်စေချင်တဲ့ အလိုဆိုးရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ယောကျ်ားတွေကိုတွေ့ရင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး သူ့ကြည့်ပုံက မရိုးဘူး။ ချစ်သလိုလို လုပ်တတ်တယ်။

စက်မှာ ဆန်လာကြိတ်နေတဲ့ ကိုသောင်း ဆိုတဲ့လူဟာ မသိန်းညွန့်က သူနဲ့တွေ့တိုင်း ဒီလိုကြည့်တာကိုဟုတ်လှပြီထင်ပြီး တစ်နေ့ကျတော့ စာရေးမောင်စု အိမ်မှာမရှိတုန်း ကိုသောင်းဟာ မသိန်းညွန့်ဆီကိုလာတယ်။ ရေတစ်ခွက်ပေးပါလို့ တောင်းတဲ့အခါ အသိလည်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ရိုးရိုးမှတ်ပြီး မသိန်းညွန့်ဟာ ရေခပ်ရအောင် နောက်ဖေးကို ဝင်သွားတယ်။ ကိုသောင်းလည်း နောက်ဖေးကို ဝင်လိုက်သွားပြီး ဗလက္ကာယလုပ်ရအောင် မသိန်းညွန့်ကို နောက်ကနေ အတင်းဖက်လိုက်တယ်။ မသိန်းညွန့်က လန့်အော်တဲ့အတွက် ကိုသောင်း အိမ်နောက်ဖေးက ဆင်းပြေးသွားရတယ်။

ဒီအကြောင်းကို မသိန်းညွန့်ရဲ့ယောကျ်ား ကိုစုသိတဲ့အခါ သိပ်ဒေါသဖြစ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကိုစုဟာ ကိုသောင်းကိုလိုက်ရှာတဲ့အခါ စက်ထဲမှာသွားတွေ့တယ်။ 'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မတရားလုပ်ရသလဲ' လို့ ကိုစုကမေးတဲ့အခါ ကိုသောင်းကလည်း ရွှတ်တွတ်တွတ်ပဲ။ 'ခင်ဗျားမိန်းမကဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကြိုက်အောင် မြူရသလဲ' လို့ ပြန်မေးတယ်။

အဲဒီအခါ ကိုစုက ကိုသောင်းကို ပါးရိုက်လိုက်တယ်။ ကိုသောင်းကလည်း ပြန်ရိုက်တာပဲ။ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးနေတာကို ဘေးကလူတွေ အတော်ဖျဉ်ယူရတယ်။ ကိုသောင်းက ဗလကောင်းတဲ့အတွက် ကိုစု နာတယ်။ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေလည်းထွက်နေတယ်။ ကိုစုလည်း ဒေါသထွက်ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ကိုသောင်းရဲ့အလာကို စက်တံခါးအကွယ်က ဓားကိုင် စောင့်နေတဲ့ ကိုစုဟာ 'ကိုသောင်းကိုသတ်ရင် သူ စက်တိုင်တက်ရမယ်၊ ကိုသောင်း မသေရင်တောင် ဒဏ်ရာတွေရသွားတဲ့အတွက် သူထောင်ကျ

မယ်၊ သူ ထောင်ကျရင် သူ့မိန်းမမှာ စောင့်ရှောက်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး၊ မိန်းမကလည်း ချောချောလှလှဆိုတော့ ပျက်စီးဖို့များတယ်၊ ကိုသောင်းကို ဒီဘဝ သူသတ်လိုက်ရင် နောင်ဘဝ သူငရဲကျမယ်၊ ငရဲက လွတ်ပြန်ရင်လည်း ဘဝပေါင်းများစွာမှာ သူဟာ ဒီလိုပဲ ပြန်အသတ်ခံရဦးမှာပဲ' အစရှိတဲ့ ဟာတွေကို ကိုစုဟာ ဘာမှ မတွေးနိုင်တော့ဘူး။

ဒေါသဟာ တယ်ဆိုးတယ်။ သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့ လူတွေကို သူဟာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး၊ မြောက်ပင့်သာ ပေးတတ်တယ်။ ဒုက္ခ ရောက်အောင်သာ တိုက်တွန်းတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုသောင်းဟာ စက်ထဲကို ဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကိုစုဟာ နောက်ကနေ 'မင်းလားကွ ငသောင်း ဆိုတာ' လို့ အော်ပြီး ကိုသောင်းကို ဓားနဲ့တအားခုတ်တာပဲ၊ ပထမ ဓားချက်ဟာ ကိုသောင်းရဲ့နောက်စေ့ကို ထိသွားတယ်။ ကိုသောင်းလည်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ပြီး နောက်ကို ပြန်အလှည့်လိုက်မှာ ကိုစုက မျက်ခွက်ကိုချိန်ပြီး တအားခုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒုတိယဓားချက်ဟာ ကိုသောင်းရဲ့နဖူးကို ထိသွားတယ်။ ကိုသောင်းလည်း ကိုစုကို အတင်းလိုက်ဖက်တဲ့အခါ ကိုစုဟာ ကိုသောင်းရဲ့လည်ပင်းကိုချိန်ပြီး တအားခုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ တတိယဓားချက်ဟာ ကိုသောင်းရဲ့လည်ပင်းကို ထိသွားတယ်။ ကိုသောင်းလည်း ဗလဘယ်လိုကောင်းကောင်း ချက်ကောင်းသုံးချက်မှာ ဓားခုတ်ခံရတဲ့အခါ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။

ကိုစုလည်း ထွက်မပြေးဘူး။ သူဌေးဆီမှာ အဖမ်းခံတယ်။ သူဌေးကလည်း ဒီအခြေအနေကျတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ရှာဘူး။ ဝဲကြီး သူကြီးကို ခေါ်ပြီး ကိုစုကို အပ်လိုက်ရတယ်။ ကိုစုလည်း သူကြီးနောက်ကို လိုက်မသွားခင် သူဌေးကို ကန်တော့ပြီး သူ့မိန်းမ မသိန်းညွန့်ကို စောင့်ရှောက်ထားဖို့ မှာသွားပါတယ်။ သူဌေးကလည်း 'မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ငါစောင့်ရှောက်ထားလိုက်မယ်' လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။

မသိန်းညွန့်လည်း သူ့လင် အဖမ်းခံသွားရတာကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတယ်။ ကိုသောင်းဟာ ဆေးရုံရောက်ပြီး မကြာခင်ဘဲ အသက်ထွက်သွားတယ်။ ဒီအမှုအတွက် ကိုစုဟာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျသွားတယ်။

ကိုစုလည်း ကျွန်းကျပြီး သုံးလလောက်ကြာမှ 'အစားဆင်းရဲ၊ အဝတ်ဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ အအိပ်ဆင်းရဲ၊ ချစ်သူမယားနဲ့ ကွေကွင်းရတဲ့ဆင်းရဲ၊ သူ့မယားဟာ သူမရှိတုန်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ ဖောက်ပြန်လေမလားလို့ တွေးမိတိုင်း သောကဖြစ်ရတဲ့ ဆင်းရဲတွေကို တွေ့ရပြီး ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်မိတာ မှားလေခြင်း' လို့ သံဝေဂရနေတယ်။

ဒေါသဟာ ဒီလိုချည်းပဲ။ သူ့ကို အပူးခံရတဲ့ သူတွေဟာ သူပူးနေတုန်း မဟုတ်တာတွေ အကုန် လျှောက်လုပ်တာပဲ။ အားလုံး လွန်ကုန်ပြီ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒုက္ခထဲ စောက်ထိုးကျနေပြီဆိုတော့မှ ငါလုပ်မိတာ မှားလေခြင်းလို့ သံဝေဂ ရကြတာချည်းပဲ။

သူဌေး ဦးဘိုးဆောင်လည်း အစကတော့ တကယ့်ကရဏာနဲ့ ကိုစုရဲ့ မယား မသိန်းညွန့်ကို စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ သူ့ယောကျ်ား ထောင်ကျသွားပေမယ့် သူတို့နေတဲ့ စက်ဝင်းထဲကအိမ်မှာပဲ ဆက်ပြီး နေခွင့်ပြုတယ်။ တစ်လ ငါးဆယ်လောက်ထောက်ပံ့ထားတယ်။ အိမ်မှာ စားကုန်သောက်ကုန် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်ထားဖို့ အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးထားတယ်။

တင်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရင်မောက်မောက် မျှစ်စိုကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် မြင်တဲ့ယောကျ်ားတိုင်း ဟာခနဲဖြစ်ပြီး ကိလေသာ မထဘဲ မနေနိုင်တဲ့ မသိန်းညွန့်ကို မြင်တဲ့အခါ သူဌေးဦးဘိုးဆောင်လည်း ပုထုဇဉ်သားဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူလည်း ဟာခနဲ မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဖြစ်မိတာပဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဟီရိဆိုတဲ့ အကုသိုလ်ကို ရုက်တဲ့၊ သြတ္တပ္ပဆိုတဲ့ ငရဲကို ကြောက်တဲ့စိတ်တွေက သူ့ကို ထိန်းထားတဲ့အတွက် မသိန်းညွန့်နဲ့

မျက်စိချင်း ဆုံမိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အသည်းကို အေးခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွား အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ မသိန်းညွှန့်ရဲ့ အသံကို ကြားရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိန်းညွှန့်ရဲ့ရုပ်ဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ တစ်ခါ တစ်ခါ လာပြီး ပေါ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးဘိုးဆောင်ဟာ 'မကောင်းဘူးကွယ်၊ ငါ တစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းလာတဲ့ သီလတွေ အလကား ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်' လို့ အသင့် အတင့် နှလုံးသွင်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမနိုင်ခဲ့တယ်။

မသိန်းညွှန့်ကို စွဲလမ်းနေတဲ့ သူဌေးဘိုးဆောင်ရဲ့ ရာဂဘက်မှာ မဟာမိတ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သူ့ချည်းသက်သက် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဒီရာဂ ခေါင်းပြုထွက်လာတိုင်း သူဌေးဘိုးဆောင်ရဲ့ သီလ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ ရန်သူကြီးသုံးဦးက ဝိုင်းဝိုင်းပြီး နှက်ကြတာနဲ့ ဒီရာဂဟာ ပြုထွက်လာတဲ့ သူ့ခေါင်းကလေးကို အသာဆုတ်ပြီး ခပ်ကုပ်ကုပ် ကလေး နေခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် သီလတို့ ဟီရိတို့ ဩတ္တပ္ပတို့ဆိုတာတွေဟာ အရက်ကို သိပ်ကြောက်တယ်။ အရက်နဲ့ကိုလည်း သူတို့ မခံနိုင်ရာဘူး။ အရက်နဲ့ သူတို့နဲ့ ထိလိုက်ပြန်ရင်လည်း သူတို့ခမျာမှာ အရည်ပျော်သွားရရှာတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူဌေးဘိုးဆောင်ရဲ့ ဝမ်းထဲကို အရက်ဝင်ပြီးတဲ့အခါ သူ့ကို ရာဂရဲ့ဘေးက အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ ကာကွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ရဲ့သီလ၊ သူ့ရဲ့ဟီရိ၊ သူ့ရဲ့ဩတ္တပ္ပတွေဟာ မရှိ ကြတော့ဘူး။ အရည်ပျော်ကုန်ကြပြီ။

ရာဂကတော့ သီလတို့၊ ဟီရိတို့၊ ဩတ္တပ္ပတို့လို မဟုတ်ဘူး။ သူက အရက်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ အရက်ဟာ သူ့ရဲ့ အကြီးဆုံး မဟာမိတ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူဌေးဝမ်းထဲကို အရက်ဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရာဂဟာ သီလ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပတို့ကို ကြောက်ပြီး ငုပ်လျှိုးနေရာက ခေါင်းထောင်ထ ရုံတင် မကဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်လာတယ်။ သူဌေးဘိုးဆောင်လည်း

သီလ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပ ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ကွယ်ပျောက်ကုန်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အရက်နဲ့ ရာဂအောက် လုံးလုံးကြီး ရောက်ရှာတော့တာပဲ။

ရာဂနဲ့ အရက် ဆိုတာမျိုးကလည်း ဘယ်သူ့မှ ညှာတဲ့ဟာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူဌေးဘိုးဆောင်ဟာ သူတို့ဘက်ကို ပါဦဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်တည်း အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မင်းကို ခဏခဏကြည့်နေတဲ့ မင်းအသည်းကို အေးခနဲ အေးခနဲဖြစ်အောင် ရာဂသံ ကလေးနဲ့ ခရာတာတာ၊ နွဲ့တဲ့တဲ့၊ ပလီတီတီလုပ်လုပ်နေတဲ့၊ မင်းမြင်လိုက်တိုင်း မလွတ်တမ်း တအား ဖက်ထားပြီး သခွားသီးကြီးတွေလို အစိမ်းအတိုင်း ဝါးစားပစ်ချင်လောက်အောင် မင်းကို ဖိန်းခနဲ ရှိန်းခနဲ ခဏခဏ ဖြစ်စေတဲ့ မိသိန်းညွန့်ကို ခေါ်၊ အခုချက်ချင်း ခေါ်စေ၊ မင်းနဲ့ မိသိန်းညွန့် တို့ကြားမှာရှိနေတဲ့ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး၊ အပိတ်အပင် ဆူးငြောင့် ခလုတ်မှန်သမျှ အားလုံး သုတ်သင်စေ၊ ဖျက်ဆီးစေ၊ ချေမှုန်းပစ်စေ လို့ အရက်နဲ့ ရာဂတို့က အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။ သူဌေးဘိုးဆောင်ကလည်း မငြင်းနိုင်ဘူး။

'ဟဲ့၊ မိသိန်းညွန့် ဒီအိမ်ပေါ် ခဏလာဦးလို့ သွားခေါ်စမ်း' ဆိုပြီး အိမ်က အစေခံမကလေးတစ်ယောက်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။ မသိန်း ညွန့်ကလည်း သူဌေးအခေါ်ကို မျှော်တာကြာပြီ။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် သူထီပေါက် ပြီ။ သူဌေးကတော်ထီလား၊ ဘာထီလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ထီပေါက်တာတော့ အမှန်ပဲလို့ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချ၊ ကြော့နေအောင် ဖီးလိမ်းဝတ်စား၊ မှန်ထဲမှာ သုံးလေးကြိမ်လောက် ပြန်ကြည့်ပြီး သူဌေးမင်းရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်က သူဌေးမင်းရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ခုနစ်ရက်လောက်ကြာတော့ သူဌေးအတွက် မသိန်းညွန့်ဟာ နည်းနည်းရိုးသွားတယ်။

ဝဲကြီးရွာထဲမှာ သူဌေးမျက်စိကျနေတဲ့ ဟာကလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကလေးကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မုန့်ဟင်းခါးသည်

မုဆိုးမ ဒေါ်ရှင်ရဲ့ သမီးကလေး မစိန်မြိုင်ပဲ။ အမေနဲ့ သမီးကို မက်လောက်အောင် ပေး၊ သဘောတူညီချက်ရပြီဆိုတာနဲ့ မစိန်မြိုင်ကလေးကို အိမ်ပေါ်ခေါ် သူဌေးက ခြေတော်တင်တာပါပဲ။

သူဌေးဟာ ကာမဘက်မှာ သွေးစွန်းသွားပြီ။ ရပ်မနေတော့ဘူး။ အရင်တုန်းက သီလ ဟီရိနဲ့ သြတ္တပ္ပတို့က ဝိုင်းပြီး ထိန်းထားလို့ အောင့်ထားခဲ့ရသမျှဟာတွေကို အခု အရက်သောက်ပြီးတဲ့အခါ အကုန်လျှောက်လုပ်တော့တာပါပဲ။

ဝါးခယ်မအိမ်မှာ မအေးတင့်ဆိုတဲ့ အစေခံမကလေးရှိတယ်။ ဒါကလေးကိုလည်း သူဌေး အတော်မက်တယ်။ မစိန်မြိုင်ကလေးဟာ ရိုးသွားသလောက်ဖြစ်ပြန်တော့ အဲဒီ မအေးတင့်ကလေးကို စက်ဘက်ခေါ်ပြီး သူဌေးခြေတော်တင်ပြန်တယ်။

မသိန်းညွန့်လည်း မစိန်မြိုင်တို့ မအေးတင့်တို့ဆိုတဲ့ အပြိုင်အဆိုင်တွေ ပေါ်လာတဲ့အတွက် မခံချိမခံသာတွေ ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူဌေးကို ပိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဌေးကတော်၊ မောင်းမ၊ မိသဲ ဆိုတဲ့ သူဌေးရဲ့မယား အစားစားရှိတဲ့အထဲက သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မိသဲလောက်သာ ရှိသေးတဲ့အတွက် ကျိတ်ပြီးတော့ မခံချိမခံသာဖြစ်နေရတယ်။ သူဌေးကို ဘာမှမပြောရဲဘူး။ ဆူလိုက်ပြန်ရင် သူဌေးက စွန့်ပစ်လိုက်လေမလားလို့တောင် တွေးပြီး ဆွေးမိပါသေးတယ်။

သူဌေးဘိုးဆောင် သီလရှိတုန်းက သူရဲ့ကောင်းသတင်းဟာဒီလောက်ပြန့်မထွက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ သီလပျက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ ဆိုးသတင်းဟာ သိပ်ပြန့်ထွက်သွားတယ်။ သိန်းညွန့်၊ စိန်မြိုင်၊ အေးတင့်တို့နဲ့ ဖြစ်တဲ့သတင်း၊ အရက်မူးနေတဲ့သတင်းဟာ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းသတင်းတစ်ခုထက် အပြန့်မြန်သေးတယ်။ သူဌေးရဲ့ ဒီသတင်းဆိုးတွေဟာ စက်တစ်စက်လုံးပြန့်ထွက်သွားပြီး ဝဲကြီးရွာတွင်မကဘူး၊ အနီးအနားမှာရှိကြတဲ့ ကျွန်းကုန်းတို့

ဒရင်းတို့ အစရှိတဲ့ ရွာတွေအထိ ပြန့်ထွက်သွားတယ်။ ဝါးခယ်မမှာလည်း ပြန့်ထွက်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် ပုလိပ်ရောဂါနှိပ်စက်ထားတာကြောင့် ဝါးခယ်မမှာတော့ လူတွေဟာ ဒီသတင်းကို သိပ်ပြီး အရေးမပေးနိုင်ကြသေးဘူး။ သေတဲ့လူသေ၊ ငိုတဲ့လူ ငို၊ ထွက်ပြေးတဲ့လူ ပြေးနဲ့ အတော်ကလေး ဗရုတ်ဗရက် ဖြစ်နေကြသေးတယ်။

ဒီသတင်းကို တခြားသူတွေက သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်သေးပေမယ့် သူဌေးဦးဘိုးဆောင်ရဲ့သား သုခကတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အမေသေလို့ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေရတဲ့အထဲ သူ့အဖေရဲ့ သတင်းဆိုးကြောင့် ထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေကိုလည်း သိပ်ကြောက်ရတဲ့အတွက် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဖေလုပ်သမျှ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေရတော့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အဖေဟာ ဦးစံတင်ကို လေးစားတယ်။ ဦးစံတင် ဆုံးမရင် ရတန်ကောင်းရဲ့လို့ နှလုံးပိုက်ပြီး သူဌေးသား သုခဟာ ဦးစံတင်ကို သူ့အဖေအကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြတယ်။ ဦးစံတင်လည်း ဒီသတင်းတွေကို ကြားသလောက် ကြားပြီးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့် မကြာခင်ဘဲ သုခရဲ့ အဖေနဲ့တွေ့ပြီး သူကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်လို့ ဦးစံတင်က သုခကို ကတိပေးလိုက်တယ်။

အမြင်မှန်ရ ဦးသာဒွန်း

ဦးသာဒွန်းမှာ ငယ်ချစ်မယား မရွှေတင်လည်း ဆုံး၊ သူအချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သမီးကလေး တိုးတိုးလည်း ဆုံးတဲ့အတွက် သူ့ပရိဒေဝမီးက ပိုပြီးပြင်းတယ်။ သမီးကလေးတိုးတိုးဟာ နေ့လယ် တစ်ချက်တီးလောက်မှာ ကိုယ်ပူတယ်၊ ည ရှစ်နာရီလောက်မှာ ဆုံးတယ်။ ရောဂါဆိုးဖြစ်နေတဲ့

အတွက် အသုဘကို အကြာကြီးမထားရဘူး။ အဲဒီည ဆယ်နာရီလောက်မှာပဲ သုဿာန်ပို့ရတယ်။

အမေကြီး မရွှေတင်ဟာ အဲဒီည ကိုးနာရီလောက်မှာ ကိုယ်ပူလာတာနဲ့ သမီးကလေးတိုးတိုးရဲ့ အသုဘကို လိုက်မပို့နိုင်ဘူး။ ဦးသာဒွန်းလည်း သမီးကလေးအလောင်းကို ခပ်သုတ်သုတ် မြုပ်နှံပြီး မယားမရွှေတင်အတွက် စိတ်မချတာနဲ့ အိမ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာတယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ မယား မရွှေတင်မှာ ကိုယ်ပူတွေသိပ်ပြင်းပြီး ကယောင်ကတမ်းပြောနေပြီ။ လင်းအားကြီး ငါးနာရီလောက်မှာ မရွှေတင် ဆုံးရှာတယ်။ သမီးနဲ့ မယားဆုံးတာဟာ ဒီလောက် မြန်လွန်းတဲ့အတွက် ဦးသာဒွန်းအဖို့ အိပ်မက် မက်သလိုလို တစ်ခါတစ်ခါဖြစ်နေတယ်။

ဦးသာဒွန်းဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက်လာကတည်းက သူ့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောအာရုံဟာ ငွေပဲ။ ထမင်းစားနေတုန်းလည်း သူ့မျက်စိထဲမြင်နေတာဟာ ငွေပဲ။ ပင်လယ်ကို သမ္မန်တို့၊ လှေတို့နဲ့ သွားနေတဲ့အခါမှာလည်း သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေတာဟာ ငွေပဲ။ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငံပြာရည် ရောင်းနေတုန်းလည်း သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေတာဟာ ငွေပဲ။ ဒီအတွက် ရသမျှကလေးကို မစားရက် မသောက်ရက်၊ မဝတ်ရက်ဘဲနဲ့ သူစုခဲ့တယ်။ အလုပ်ကို သူများထက်လည်း သူပိုလုပ်ခဲ့တယ်။ သူများထက်လည်း ပိုပြီး စွန့်စားခဲ့တယ်။

အဲဒီလို သူအမြတ်တနိုးထားပြီး ရှာဖွေခဲ့တဲ့ငွေဟာ သူချစ်တဲ့သမီးနဲ့ သူချစ်တဲ့ မယားကို မကယ်နိုင်ပါကလား။ သမီးနဲ့ မယားကတော့ ထားလိုက်ပါဦး၊ သူဖြစ်လာရင် သူ့ကိုလည်း ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါကလား။ သူက ဒီလောက် အားကိုးပေမင့် ဒီငွေဟာ အားမကိုးရပါကလားလို့ တွေးမိတဲ့အတွက် ဦးသာဒွန်းဟာ သူ အင်မတန်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြင်မှန်ရနေတယ်။

ဦးသာဒွန်းဟာ အဲဒီလို အမြင်မှန်ရပြီးတော့ 'ဒီလို အားမကိုးရတဲ့ ငွေနောက်ကို ငါတကောက်ကောက်နဲ့ လိုက်နေသမျှ သားသေ၊ သမီးသေ၊ မယားသေ၊ ဆွေမျိုးဉာတကာ ချစ်သူတကာသေလို့ မျက်ရည်တွေ ခဏ ခဏ ကျရတဲ့ ငါသံသရာကြီးဟာ ဘယ်တော့မှဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ပါကလား။ မြတ်စွာဘုရားဟာ မဟာကရုဏာတော်ကြောင့် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး သားသမီးမယားတွေ၊ မျက်စိ ခြေလက် အစရှိတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါတွေ အသက်တွေကိုစွန့်၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံပြီး၊ အင်မတန်ကြီးတဲ့ လုံ့လ ဝီရိယကြီးနဲ့ သတ္တဝါတွေ အစစ်အမှန်အားကိုးရမယ့် တရားတွေကို ရှာဖွေပေးခဲ့တယ်။ ဒီတရားတွေဟာ အဝေးကြီးမှာ သွားရှာရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါရဲ့ လက်လှမ်းအတွင်းမှာပဲ ရှိနေတယ်။

ဒီတရားတွေဟာ သိပ်ပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲခံပြီး အားထုတ်ရမယ့်တရားမျိုးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ အားမကိုးရတဲ့ငွေကို ရအောင်ရှာရတဲ့အခါ ငါ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံခဲ့တာတွေရဲ့ ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံလောက်တောင် ဆင်းရဲပင်ပန်းခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို အားကိုးရတဲ့တရားတွေ ရှိနေလျက်သားနဲ့ အားမကိုးရတဲ့ငွေနောက် တကောက်ကောက်နဲ့ လိုက်ခဲ့မိတာ ငါမှားတာပဲ။ မယားနဲ့ သမီးအတွက် ပရိဒေဝမီး အတောက်ခံနေလို့ အပိုပဲ၊ ငါ ငိုနေလို့ သူတို့လည်း ပြန်ပြီးရှင်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လည်း ဖြစ်ရာဘဝမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ ပျော်နေကြမှာပဲ။ အစမထင်အောင် ရှည်လျားလှတဲ့ သံသရာကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ သားတွေသေ၊ သမီးတွေသေ၊ မယားတွေသေလို့ ငါကျခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာတော့ မနည်းလှဘူး။ မျက်ရည်မကျတဲ့ လမ်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရား ပြထားရက်သားနဲ့ မျက်ရည် အဖန်ဖန်ကျရတဲ့ လမ်းကို ငါ အမိုက်ခံပြီး ဆက်လိုက်မနေတော့ဘူး။ မျက်ရည်မကျတဲ့လမ်းကိုပဲ ငါလိုက်တော့မယ်' လို့ လေးလေးနက်နက် တွေးပြီး သူလုပ်မယ့်အလုပ်ကို ဘုရားရှေ့မှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုပြုပြီးတော့ သားမောင်ခင်ဦးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ သားရောက်လာတဲ့အခါ 'လူကလေး မင်း ငါ့ကို မတားနဲ့တော့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ ရဟန်းပြုတော့မယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးပြီ၊ မင်းဟာ ဒီဆိုင်ကြီးနဲ့ပဲ ဆက်ပြီး သွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မင်းသဘောပဲ၊ လောကီအလုပ်တွေဟာ ဘယ်အလုပ်မှ အားမကိုးရဘူးဆိုတာကို ငါ့လို သဘောပေါက်ပြီး ငါ့လိုပဲ ရဟန်းပြုချင်ရင်လည်း ဒီပစ္စည်းတွေကိုစွန့်၊ ငါနဲ့အတူ ရဟန်းပြု၊ အဲဒါ မင်းသဘောပဲ' လို့ ပြောပြီး ထသွားတယ်။

ဦးသာဒွန်းဟာ တပည့်တစ်ယောက်ကို ပရိက္ခရာရှစ်ပါး အဝယ်ခိုင်းပြီး ပဉ္စင်းခံကိစ္စအတွက် စီစဉ်ရအောင် ကန်တော်ဦးကျောင်းတိုက်ကို ထွက်သွားတယ်။ ညဘက်ကျတော့ သားမောင်ခင်ဦးကိုခေါ်ပြီး ဦးသာဒွန်းဟာ သူငယ်ချင်း မောင်စံတင်ဆီကို သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြောပြပြီး သူ့သား မောင်ခင်ဦးကို မကောင်းမြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်ကြားဖို့ ဦးစံတင်ကို အပ်တယ်။ ဦးစံတင် ဆုံးမတာကို မိဘသဖွယ် ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား မှတ်သားနာခံဖို့ သား မောင်ခင်ဦးကို ဦးသာဒွန်းက မှာတယ်။

မိတ်ဆွေကောင်း ဦးစံတင်

ဦးစံတင်လည်း ပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း မယားမခင်ဆွေ ဆုံးတဲ့အတွက် ပရိဒေဝမီးတော့ အလောင်ခံရတာပဲ။ ဒီဒုက္ခတွေကို ကြိုတင်စဉ်းစားမိလို့လည်း သူ ရဟန်းပြုခဲ့တာပဲ။ သွေးဒူလာရောဂါကြောင့် လူထွက်ဖို့ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမများက တိုက်တွန်းတဲ့အခါမှာ သူ အတော်ငြင်းခဲ့တာပဲ။ သွေးဒူလာပျောက်တော့ သူ ချက်ချင်း သင်္ကန်းပြန်ဝတ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အလိုအတိုင်း မဖြစ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကြီးထဲမှာ ထောင်ကျရတော့မယ်လို့ သိတဲ့နေ့ကစပြီး အိမ်ထောင်သည်တိုင်း မတွေ့မနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့တော့

သူ တွေ့ရဦးတော့မှာပဲဆိုတာ သူ အမြဲ နှလုံးသွင်းခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှ သတိမလစ်ဘူး။

အဲဒါကြောင့် သူကလည်း မိဘလိုချစ်၊ သူ့ကိုလည်း သားသမီးလို ချစ်နေကြတဲ့ ယောကျ်ားမတွေ အနိစ္စရောက်ခဲ့တုန်းက သူအလောင်ခံရတဲ့ ပရိဒေဝမီးဟာ သိပ်မပြင်းထန်လှဘူး။ အတော်ကလေး ခံသာတယ်။ မယား မခင်ဆွေ ဆုံးတဲ့အခါမှာလည်း သူအလောင်ခံရတဲ့ ပရိဒေဝမီးဟာ သိပ်မပြင်းထန်လှဘူး။ အတော်ကလေး ခံသာတယ်။

သူလည်း ဦးသာဒွန်းလို ရဟန်းပြုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးသာဒွန်းမှာ သားဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပစ်ပြီး ရဟန်းပြုသွားဖို့ လွယ်တယ်။ သူ့မှာ သမီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဦးသာဒွန်းလို မလွယ်ဘူး။ သမီးကလေးကို နေရာတကျ နေရာချထားပြီးရင် သူလည်း ရဟန်းဘောင်ထဲကို ပြန်ဝင်မယ် ဆိုတာ ဦးစံတင် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားထားတယ်။

ဦးသာဒွန်းရဲ့ ပဉ္စင်းခံကအပြန် အိမ်မှာခဏဝင် ထမင်းစားပြီး ဦးစံတင်ဟာ သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေး ဦးဘိုးဆောင်ရှိရာ ဝဲကြီးဆန်စက်ကို လိုက်သွားတယ်။ ဦးစံတင်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူဌေး ဦးဘိုးဆောင်ဟာ ရူးလို့ မူးလို့ ကောင်းတုန်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လေးစားတဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ဦးစံတင် ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရရုံနဲ့ အရူးအမူး နည်းနည်းပြေသွားတယ်။ အရက်ပုလင်းနဲ့ မသိန်းညွန့်၊ မအေးတင့်တို့ကို နောက်ဖေးလှေကားက ထုတ်လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းဦးစံတင် ရှိရာကို သူဌေးဟာ အိမ်ရှေ့လှေကားက ဆင်းသွားတယ်။

ဦးစံတင်ကို တွေ့တွေ့ချင်း သူကပဲစပြီး 'သူငယ်ချင်းရေ၊ ငါတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခွေးဇာတ် လျှောက်ခင်းနေတယ်၊ ငါ့အကြောင်းတွေလည်း မင်း မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေမှာပေါ့' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဦးစံတင်ကလည်း ခေါင်းအသာညိတ်ပြီး 'ကြားပါတယ်' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ဦးဘိုးဆောင် ထိုင်မိတဲ့အခါ ဦးစံတင်က 'သာဒွန်းတော့ ရဟန်းပြု သွားပြီ၊ ငါ အခုပဲ သူ့ပဥ္စင်းခံက ပြန်လာတယ်' လို့ ပြောတယ်။

ဦးဘိုးဆောင်လည်း ဦးစံတင်ကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ပြီး 'ဟုတ်လား၊ တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ဘာလဲ ခဏလုပ်တာလား၊ တစ်သက်လုံးလား' လို့ ဦးဘိုးဆောင်က မေးတယ်။ 'တစ်သက်လုံး' လို့ ဦးစံတင်က ဖြေတယ်။

'သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူကျောင်းမှာနေ၊ အတူတူ စာသင်၊ အတူတူကျောင်းထွက်၊ အတူတူ ဒုက္ခရောက်ပြီး သူကတော့ လူဆိုးဖြစ် ကျန်ရစ်ပါကလား၊ သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ လူကောင်းဖြစ်သွားပါကလား' လို့ စဉ်းစားမိပြီး ဦးဘိုးဆောင်ဟာ စကားမပြောဘဲ ခေတ္တငိုင်နေတယ်။

အဲဒီအခါ ဦးစံတင်က 'ဘိုးဆောင်ရေ၊ မင်း လုပ်ချင်လို့သာတွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ အမှန်စင်စစ်တော့ နားမဝေးပါဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်ညစ်တာကို ရမယ်ရှာပြီး မင်း အခုလုပ်တာတွေဟာ မင်းအတွက် ဘယ်လောက်ဝန်လေးတယ်ဆိုတာ သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ငါပြန်ပြော ပြမယ်၊ မင်း ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ကွယ်' လို့ ဦးစံတင်က အစချီလိုက်တယ်။ ဦးဘိုးဆောင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဟာ ပုဏ္ဏာရကဆိုတဲ့ ဆင်ဖြူတော်ကို စီးပြီး သာဝတ္ထိနေပြည်တော်အတွင်းမှာ ကျင်းပနေတဲ့ ပွဲတော်တစ်ခုကို လှည့်လည် ရှုစားတော်မူတယ်။ အဲဒီအခါ နေပြည်တော်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ အိမ်အပေါ်ထပ်က ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မင်းကြီး မြင်လိုက်တယ်။ မင်းကြီးဟာ ဒီမိန်းကလေးကို အများကြီး တပ်မက်နေတဲ့အတွက် နန်းတော်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ

'ဒီမိန်းမဟာ အပျိုလား၊ အအိုလား' လို့ စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ အအိုမှန်းသိတဲ့ အခါ သူ့ယောကျ်ားကိုခေါ်ပြီး နန်းတော်ထဲမှာ ရာထူးတစ်ခုပေးတယ်။ မင်းကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ အဲဒီယောကျ်ားကို အပြစ်ရှာ သတ်ပြီး သူ့မယားကို သိမ်းပိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ မင်းကြီးဟာ ယောကျ်ားကိုခေါ်ပြီး ကုမုဒြာကြာပန်းနဲ့ အရဏဝတီမြေနီကို အရှာခိုင်းတယ်။ ကုမုဒြာကြာဆိုတာ ကြာနီပန်းတစ်မျိုးပါပဲ။ အရဏဝတီမြေနီဆိုတာကတော့ မနက်အစောကြီး မြင်ရတဲ့ အရဏ်ရောင်ရှိတဲ့ မြေနီတစ်မျိုးပါပဲ။ အဲဒီကြာနဲ့ အဲဒီမြေနီဟာ နေပြည်တော်က တစ်ယူဇနာကျော်ကျော်ရှိတဲ့ နေရာက မြစ်ထဲမှာ ရနိုင်တယ်။ အဲဒီကြာနီနဲ့ မြေနီကို အဲဒီနေ့ညနေ မင်းကြီးရေချိုးတဲ့အခါ အမီဆက်သရမယ်လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

အဲဒီယောကျ်ားလည်း အိမ်မှာ ထမင်းထုပ်ဝင်ယူပြီး မင်းကြီးအလိုရှိတဲ့ ကြာနီနဲ့ မြေနီကို ရှာရအောင် ခရီးပြင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာမောမောနဲ့ ထမင်းထုပ်ဖြေစားနေတုန်း ခရီးသွား ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ထမင်း တစ်ဝက်ခွဲပြီး ကျွေးတယ်။ နောက်ဆုံး ထမင်းထုပ်ကိုလည်း မင်းခယောကျ်ား ဟာ မစားဘဲ မြစ်ထဲက ငါးတွေစားရအောင် စွန့်လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုစွန့်ပြီးတော့မှ 'ကျွန်တော်ဟာ ခရီးသွား ယောကျ်ားတစ် ယောက်ကို ထမင်းလှူရတဲ့ကုသိုလ်၊ ငါးတွေကို အစာကျွေးရတဲ့ ကုသိုလ် တွေကို ဒီအရပ်မှာ စောင့်ရှောက်အုပ်စိုးနေကြတဲ့ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဂုမ္ဘာန်၊ ယက္ခတ်နှင့် နတ်တို့အား အမျှဝေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သနားသော အားဖြင့် အရှင်တို့၊ ကျွန်တော့်အား ကုမုဒြာကြာနီနဲ့ အရဏဝတီ မြေနီ တို့ကို ဆောင်ယူပေးသနားကြပါ' လို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်တယ်။

အဲဒီအရပ်မှာ စောင့်နေတဲ့ နဂါးမင်းလည်း မင်းခယောကျ်ားဝေငှတဲ့ ကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်ပြီး သူအလိုရှိတဲ့ ကြာနီနဲ့ မြေနီတို့ကို ပေးလိုက်တယ်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးဟာ သူ့အကြံ အောင်မြင်ဖို့ သေချာသထက် သေချာအောင် မြို့တံခါးကို အစောကြီးပိတ်ခိုင်းပြီး မြို့တံခါးသော့ကို သူကိုယ်တိုင် သိမ်းထားလိုက်တယ်။ မင်းခယောက်ျားဟာ ကြာနီနဲ့ မြေနီကိုယူပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ မြို့တံခါး ပိတ်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့အတွက် မြို့ထဲကို မဝင်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအခါ မင်းခယောက်ျားဟာ အသတ်ခံရော့မယ့် ဘေးကို တွေးပြီးကြောက်တာနဲ့ 'အို တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့၊ မင်းကြီးစေခိုင်းလို့ အကျွန်ုပ်ဟာ ကြာနီပန်းနဲ့ မြေနီကို သွားယူရတယ် ဆိုတာ အသင်တို့ သိကြဖို့ ဆန္ဒရှိနေပါတယ်' လို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အကျယ်ကြီးဟစ်တယ်။ အဲဒီလို ဟစ်ပြီးတော့မှ မြို့ထဲမဝင်ရတာနဲ့ မင်းခစားယောက်ျားဟာ ဘုရားကျောင်းတော်ကိုသွားပြီး တစ်နေရာမှာ အိပ်တယ်။

သူဌေးသား လေးယောက်

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးလည်း မင်းခယောက်ျားရဲ့ မိန်းမကို စွဲတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး။ မနက်ကျရင် မင်းခယောက်ျားကို သတ်ပြီး သူ့မယားကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကိုပဲ တစ်ညလုံး စိတ်ကူးနေတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ကူးနေတုန်း **'ဒု''သ''နံ''ဆော'** ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးလေးသံကို မင်းကြီး ကြားရတယ်။ မင်းကြီးလည်း အင်မတန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး မနက်လင်းလင်းချင်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ခေါ်မေးတယ်။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်း အသံနက်ကြီးလေးသံအကြောင်း ဘာမှ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မသိဘူးဆိုရင် မင်းကြီးဆီက ဆုတော် လာဘ်တော်တွေ မရတော့မှာစိုးတဲ့အတွက် 'အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို မြင်ပါတယ်' လို့ ရမ်းလျှောက်လိုက်တယ်။

ကောသလမင်းကြီးလည်း ရှေးကထက် လန့်သွားပြီး 'ဒီအန္တရာယ်ကို မတားနိုင်ဘူးလား' လို့ ပုရောဟိတ်ကို မေးတယ်။

ပုရောဟိတ်က 'တတ်နိုင်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ရာ၊ နွားလားဥသဘတစ်ရာ၊ နို့ညှစ်နွားမ တစ်ရာ၊ ဆိတ်မြန်မာ တစ်ရာ၊ မြည်းတစ်ရာ၊ အာဇာနည်မြင်း တစ်ရာ၊ ဆိတ်ကုလား တစ်ရာ၊ ကြက် တစ်ရာ၊ ဝက် တစ်ရာ၊ သတို့သမီး တစ်ရာ၊ သတို့သားတစ်ရာ အစရှိသဖြင့် ရှိသမျှ သတ္တဝါတွေ တစ်ရာစီသတ်ပြီး ပူဇော်ရတဲ့ သဗ္ဗသတယဇ်ပူဇော်ပွဲ လုပ်ရမယ်' လို့ လျှောက်တယ်။

မင်းကြီးကလည်း သူသေရမှာ ကြောက်ပြီး ပုရောဟိတ် လျှောက်တဲ့အတိုင်း ယဇ်ပူဇော်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ ဖမ်းထားတဲ့ သတို့သမီးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မိဘဆွေမျိုး ဉာတကာတွေဟာ ဟစ်အော်ငိုကြွေးနေကြတဲ့အတွက် နန်းတော် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ဆူညံနေကြတာပဲ။

အဲဒီအသံတွေကြားတော့မှ မလွိကာမိဖုရားကြီးက 'ဘာဖြစ်တာလဲ' လို့ မင်းကြီးကို မေးတယ်။

မင်းကြီးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတဲ့အခါ မလွိကာမိဖုရားကြီးက 'အရှင်မင်းကြီး၊ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို သတ်ပြီး ကိုယ့်အသက်ချမ်းသာအောင် လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာများ ကြားဖူးပါသလဲ၊ ဒီမိုက်မဲတဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားစကားကို နားထောင်တော်မမူပါနဲ့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ နတ်နဲ့ တကွသော လူအပေါင်းတို့ရဲ့ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်တဲ့ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို အပိတ်အပင်မရှိ အတုမရှိ မြင်တော်မူနိုင်တဲ့မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေပါတယ်၊ ဒီအသံနက်ကြီးလေးသံရဲ့ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပြီး မြတ်စွာဘုရား အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်တော်မူပါ' လို့ သံတော်ဦးတင်ပြီး မလွိကာမိဖုရားကြီးဟာ မင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားဆီ ခေါ်သွားတယ်။

မလွိကာမိဖုရားကြီးက မင်းကြီးကိုယ်စား အသံနက်ကြီးလေးသံ အကြောင်း မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားတဲ့အခါ 'ဒီအသံနက်ကြီး လေးသံ

ဟာ မင်းကြီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကသပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က သောက်စားမူးယစ်ပြီး ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခဲ့ကြဖူးတဲ့ သူဌေးသားလေးယောက်ဟာ သေတဲ့အခါ အဝီစိကိုကျတယ်၊ ဘုရားတစ်ဆူနဲ့ တစ်ဆူ ပွင့်တော်မူဖို့အတွက် ကြားကာလကြီးဟာ အင်မတန် ကြာတယ်၊ ငါဘုရားပွင့်တော်မမူမီ အနှစ်ခြောက်သောင်းထိ ဒီသူဌေးသားလေးဦးဟာ အဝီစိငရဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေဟာ အင်မတန် ကြီးလေးလှတဲ့အတွက် အဝီစိကလွတ်ပြီး လောဟကုမ္ဘိငရဲမှာ တစ်ခါပြန်ခံရတယ်၊ ထမင်းအိုးထဲမှာ အပြုတ်ခံနေရတဲ့ ဆန်တွေဟာ အောက်မြှုပ်သွားလိုက် အိုးဝ တက်လာလိုက် ဖြစ်နေသလို ဒီလောဟကုမ္ဘိ ငရဲအိုးကြီးမှာ အပြုတ်ခံနေရတဲ့ သူဌေးသားလေးယောက်လည်း ငရဲအိုးကြီးထဲမှာ အောက်မြှုပ်သွားလိုက် အိုးဝတက်လာလိုက် ဖြစ်နေတယ်၊ အောက်အထိ မြှုပ်သွားဖို့ အနှစ် သုံးသောင်း ကြာတယ်၊ အောက်ကနေ အထက် အိုးဝအထိ တက်လာဖို့ အနှစ်သုံးသောင်း ကြာတယ်။

အဲဒီအိုးဝကို ရောက်တဲ့အခါ ပထမသူဌေးသားက

ဒုဇ္ဈဝိတ မဇ္ဈဝိမှ၊ ယေသံ နော နံ ဒဒမှသေ၊

ဝိဇ္ဈာ မာနေသု ဘောဂေသု၊ ဒီပံ နာကမှ အတ္တနော။

ဆိုတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ချင်တယ်။ ဒီဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒီလို။ 'ငါတို့ဟာ သူဌေးသားတွေဖြစ်တုန်းက ကုသိုလ်တွေ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အကုသိုလ်တွေသာ လုပ်ခဲ့ကြတယ်' အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂါထာဆုံးအောင် မရွတ်နိုင်ဘူး၊ **'ဒု'** ဆိုတဲ့ ပထမဆုံး အလုံးကိုသာ ရွတ်ပြီးရုံ ရှိသေးတယ်၊ ဒီသူဌေးသားဟာ ငရဲအိုးကြီးအောက်ကို မြှုပ်သွားတယ်။

ဒုတိယ သူဌေးသားကလည်း ငရဲအိုးဝကို ရောက်တဲ့အခါ

သဋ္ဌိဝဿသဟဿာနိ၊ ပရိပုဏ္ဏာနိ သဗ္ဗသော။

နိရယေ ပစ္စမာနာနံ၊ တဒါ အန္တော ဘဝိဿတိ။

ဆိုတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ချင်တယ်။ ဒီဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒီလို။ 'ငါတို့ဟာ ဒီဝရဲမှာ ခံနေရတာ အနှစ်ခြောက်သောင်းရှိပြီ၊ ဘယ်တော့မှ ဒီဝရဲက လွတ်ပါ့မလဲ' အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂါထာဆုံးအောင် မရွတ်နိုင်ဘူး၊ **'သ'** ဆိုတဲ့ ပထမဆုံး အလုံးကိုသာ ရွတ်ပြီးရုံ ရှိသေးတယ်၊ ဒီ ဒုတိယသူဌေးသားလည်း ဝရဲအိုးကြီးအောက်ကို မြုပ်သွားပြန်တယ်။

တတိယသူဌေးသားကလည်း ဝရဲအိုးဝကို ရောက်တဲ့အခါ
နတ္ထိ အန္တော ကုတော အန္တော၊ န အန္တော ပဋိဒိဿတိ။
တဒါ ဟိ ပကတံ ပါပံ၊ မမ တုယ္ဘဉ္စ မာရိသ။

ဆိုတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုချင်တယ်။ ဒီဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'သူဌေးသားတွေဖြစ်စဉ်က ငါတို့လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြီးတွေဟာ ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ရဲ့ ဝရဲသက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မပိုင်းခြားနိုင်ဘူး' အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂါထာဆုံးအောင် မရွတ်နိုင်ဘူး။ 'န' ဆိုတဲ့ ပထမဆုံးအလုံးကိုသာ ရွတ်ပြီးရုံ ရှိသေးတယ်၊ ဒီ တတိယသူဌေးသားလည်း ဝရဲအိုးကြီးအောက်ကို မြုပ်သွားပြန်တယ်။

စတုတ္ထသူဌေးသားကလည်း ဝရဲအိုးဝကို ရောက်တဲ့အခါ
သော ဟံ နူန ကတော ဂန္တာ၊ ယောနိ လဒ္ဓါန မာနုသိံ။
ဝဒညူ သိက္ခသမ္ပန္နော၊ ကာဟာမိ ကုသလံ ဗဟုံ။

ဆိုတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုချင်တယ်။ ဒီဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'ငါဟာ ဒီဝရဲကလွတ်ပြီး၊ လူပြန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သီလလည်း မြဲတော့မယ်၊ သီလရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း ကြိုးစားပြီး လူမယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလည်း အများကြီးလုပ်မယ်' အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂါထာဆုံးအောင် မရွတ်နိုင်ဘူး။ 'သော' ဆိုတဲ့ ပထမဆုံးအလုံးကိုသာ ရွတ်ပြီးရုံ

ရှိသေးတယ်။ ဒီသူဌေးသားလည်း ငရဲအိုးကြီးအောက်ကို မြှုပ်သွားပြန်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီလို မိန့်တော်မူပြီးမှ ရာဂစိတ်ကြောင့် တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်တဲ့ ကောသလမင်းကြီးရော၊ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ခရီးပန်းလာတဲ့ မင်းခစားယောကျ်ားရော ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ပရိသတ်များပါ သံဝေဂရရှိကြဖို့အတွက် မြတ်စွာဘုရားက

> 'အိပ်၍မပျော် နိုးကြားနေသောသူအား သုံးယံမျှသာရှိသော ညဉ့်သည် ကြာရှည်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ခရီးပန်းသောသူအား တစ်ယူဇနာမျှသော ခရီးသည် ရှည်ဝေးသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်းတရားကို မသိကုန်သော သူမိုက်တို့အား ကျင်လည် ပြေးသွားရာ သံသရာသည် အလွန်ရှည်ဝေးလှသည်သာတည်း' ဟု မိန့်တော်မူတယ်။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးလည်း အများကြီး သံဝေဂရပြီး သဗ္ဗသတ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ တုပ်နှောင်ထားတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့တကွ မင်းခစားယောကျ်ားတို့ကို အသက်မှ ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်။

'သူငယ်ချင်း ဘိုးဆောင်၊ မင်းအခု လျှောက်လုပ်နေတာတွေဟာ တရားတော်အရ ဘယ်လောက် ဝန်လေးလှတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနိုင်တဲ့ ဉာဏ် မင်းမှာရှိတယ်၊ မင်း အခုလို လျှောက်လုပ်နေတာကိုတွေ့ရတော့ တို့တစ်တွေ ကျောင်းမှာနေတုန်းက မောင်ပု ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကလေးကို ငါ ပြေးပြီးသတိရတယ်၊ ဒီသူငယ်ကလေးဟာ တစ်နေ့မှာ သိပ်ပြီးကိုယ်ပူနေတယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ်ပူတာကို စိတ်ညစ်တဲ့အတွက် လူတွေအလစ်မှာ ကျောင်းဘေးက ကန်ထဲမှာ ရေဆင်းစိမ်နေတယ်၊ ကံကောင်းတဲ့အတွက် လူတွေတွေ့ပြီး ခပ်မြန်မြန် ရေထဲက ဆယ်လိုက်ပေလို့ပဲ၊ နည်းနည်းသာနောက်ကျသွားရင် သေမယ်၊ ကိုယ်ပူရင် ကိုယ်ပူပျောက်တဲ့ဆေးကိုသာ

သောက်မှပေါ့၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး ရေဆင်းစိမ်ရင် သေမှာပေါ့ကွ၊ မင်းလည်း မယားအတွက် စိတ်ညစ်တယ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ တရားကို အားထုတ်မှပေါ့ကွ၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်နေရင် မင်းသေတဲ့အခါ အဝီစိမှာ ချိုးကပ်နေမှာပေါ့၊ မင်းဟာ ဦးပညာရဲ့တပည့်ဆိုပြီး ဦးပညာကိုတော့ အိုးမည်း မသုတ်ပါနဲ့ကွာ၊ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မင်း မြန်မြန်ပြင်ပါ' လို့ ဦးစံတင်က ပြောတယ်။

သူဌေးဘိုးဆောင်လည်း အသက် ၅၀ ကျော်အထိ သီလရှိတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှ ဖြုန်းခနဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်ဘဲ သီလပျက်တဲ့လူအဖြစ်ကို ရောက်သွားခဲ့ရတာကိုရော၊ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေဟာ နောင်သံသရာအတွက် ဝန်လေးနေပြီဆိုတာတွေကိုရော၊ သူ့မယားဆုံးတာတွေကိုရော၊ သူ့ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာက တပည့်တွေ လူပုံအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ထည်ထည်ဝါဝါ ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ ကရုဏာရှေ့ထားပြီး ဆုံးမစကားဟောကြားခဲ့တာတွေကိုရော၊ သူ့သူငယ်ချင်း သာဒွန်းက လူကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ သူက လူဆိုးဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကိုရော စဉ်းစားမိပြီး ဦးစံတင်ဟာ တရားဟောနေတုန်းပဲ သူ့မျက်စိနှစ်ဘက်စလုံးက မျက်ရည်တွေတသီတတန်းကြီး စီးကျနေတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခဏလောက် ငြိမ်နေကြပြီးတဲ့နောက် ဦးစံတင်ကပဲ 'အခု မျက်မှောက်ဘဝမှာ ခဏကလေး ခံစားရတဲ့ အတွေ့ကြောင့် သံသရာကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြာကြီးခံရမယ့် ဆင်းရဲတွေကို မင်းပြန်ပြီး တွေးကြည့်ပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားရင် မဟုတ်တာတွေ၊ မမှန်တာတွေ၊ မတရားတာတွေ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေထဲမှာ တဝဲလည်လည်နဲ့ ဖြစ်စေမယ့်ဟာတွေ မှန်သမျှကို ရှောင်ပေါ့ကွာ' လို့ ဆက်ပြီး ပြောတယ်။

'အခု မျက်မှောက်ဘဝမှာ တစ်ခဏလောက် မြက်မြက်ကလေးစား ရပြီး သံသရာတစ်လျှောက်မှာ အကြာကြီးခံရမှာကို မင်းတို့ မလုပ်ချင်ကြ နဲ့ကွာ၊ ငါလည်း မလုပ်ဘူး' လို့ ပန်းထိမ်ဆရာ ဘဝတုန်းက ဦးဘိုးဆောင် ဟာ သူ့တပည့် ပန်းထိမ်သမားတွေ ရွှေမခိုးအောင်၊ ရွှေမလိမ်အောင် ခဏခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဦးစံတင်က အခု မျက်မှောက်ဘဝမှာ ခဏကလေး ခံစားရတဲ့အတွေ့ကြောင့် သံသရာကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြာကြီးခံရ မယ့် ဆင်းရဲတွေကို မင်း ပြန်တွေးကြည့်ပါလို့ ပြောတဲ့အခါ ဒီစကားလုံး တွေဟာ ဦးဘိုးဆောင်ရဲ့အသည်းကို ခိုက်သွားပြန်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးဘိုးဆောင်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းအသာညိတ်နေတယ်။ မျက်ရည်တွေကလည်း တသွင်သွင် စီးကျနေတယ်။ တစ်အောင့်လောက် ကြာတဲ့အခါ၊ ဘိုးဆောင်ရေ မင်း နှလုံးသွင်းနေဖို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြားထားခဲ့တဲ့ ဓမ္မပဒတရားတော် တစ်ပုဒ်ကို ငါပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒီ ဂါထာကို မင်းလည်း ရပါတယ်ကွယ်၊ ဦးသူရိယက တို့ကို ခဏခဏ ရွတ်ပြ ဖူးတာပဲ။

ဟန္တိ ဘောဂါ ဒုမ္မေဓံ
နောစ ပါရ ဂဝေသိနော
ဘောဂ တဏှာယ ဒုမ္မေဓေါ
ဟန္တိ အညေဝ အတ္တနံ။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ပညာမဲ့သူကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။ နိဗ္ဗာန် တည်း ဟူသော တစ်ဘက်ကမ်းကို ရှာမှီးသူတို့ကိုကား မဖျက်ဆီး နိုင်ကုန်။ ပညာမဲ့သူသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၌ တပ်မက်ခြင်းဖြင့် သူ တစ်ပါးတို့ကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။

ဘိုးဆောင်ရေ၊ ဒီဂါထာကလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ အင်မတန် နက်နဲတယ်။ ခဏခဏ ရွတ်ပေးပေ့။ အဓိပ္ပာယ်ကို နှလုံးသွင်းဖို့လည်း မမေ့နဲ့ ကွယ်လို့ ပြောပြီး ဦးစံတင် ထပြန်သွားတယ်။

ဦးဘိုးဆောင် လမ်းမှန်ပြန်ရောက်

ဦးဘိုးဆောင်လည်း အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်သွားပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ အသာလှဲရင်း စဉ်းစားနေတယ်။ မအေးတင့်နဲ့ မသိန်းညွှန့်တို့လည်း အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ စားစရာ သောက်စရာတွေကို ယူပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာကြတယ်။ ဦးဘိုးဆောင်လည်း သူတို့ကို မလာကြနဲ့လို့ ညာဘက်လက်နဲ့ နှင်ပစ်ရင်း 'ဒါတွေ ယူသွားကြတော့၊ နင်တို့လဲ ငါခေါ်မှလာ' လို့ တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်တယ်။

မသိန်းညွှန့်နဲ့ မအေးတင့်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ သူငွေး ဦးဘိုးဆောင်ဟာ သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ထပိတ်ပြီး အထဲက မင်းတုပ်ထိုးထားလိုက်တယ်၊ ဦးဘိုးဆောင်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေရင်း သူအနှစ် ငါးဆယ်နီးပါး တည်ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ သီလဗိမာန်ကြီးဟာ ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပြီး ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေတာကိုသာ သူ တမြင်တည်း မြင်နေတယ်။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ငါဟာ ဘယ်ဝိုင်းထဲကိုပဲဝင်ဝင် ငါ့ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သီလ၊ ငါ့သမာဓိကြောင့် ငါ့ကို လူတွေကလေးစားကြတယ်၊ ကြည်ညိုကြတယ်၊ ချစ်ခင်ကြတယ်။ အခုဆိုရင် ဒီလူတွေကို ငါဟာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မလဲ၊ ငါ သီလရှိတုန်းက လူတွေဟာ ငါ့ရဲ့ သီလရှိတာကို အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ငါ သီလပျက်တဲ့အခါ လူတွေဟာ ငါ သီလပျက်တာကို အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြမှာပဲ။ မကောင်းသတင်းက ကောင်း

သတင်းထက် လူတွေ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာ ဓမ္မတာပဲ။ အေးလေ၊ သူများတွေက ငါ့အပေါ် အထင်သေးမှာကို တွေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ အထင်သေးခံရအောင် လုပ်ရသလဲ။ တံတွေးခွက် ပက်လက်မျောရမယ့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်မိလို့ တံတွေးနဲ့ ဝိုင်းပြီး အထွေးခံရရင် ထွေးတဲ့လူတွေရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ တံတွေးအထွေးခံရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်တဲ့သူရဲ့ အပြစ်ပဲ။ ငါကလဲကွာ ဒီဟာတွေကို တစ်သက်လုံး ရှောင်လာပြီးမှ ဘယ်လိုက ဘယ့်နယ် ဖြစ်ပြီး သွားလုပ်လိုက်မိတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မယားသေပြီး စိတ်ညစ်လို့ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေတွေကို မပေးပါနဲ့ကွယ်၊ သာဒွန်းတို့များ မယားတွင် မကဘူး၊ သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သမီးကလေးတောင် သေတယ်။ သူ ငါ့လို ခွေးဇာတ်မခင်းဘူး၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ လူ့ပြည်မှာ လူရယ်လို့ တအောင့်ကလေး လာဖြစ်ရတဲ့အခါ အထက်တက်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ငါ လုပ်ရမယ့်အစား ငါဟာ အောက်ဆင်းရမယ့် အလုပ်တွေကို လုပ်မိလေပြီ ဆိုတဲ့ အတွေးတွေကို တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးရင်း စိတ်မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါ သူ့မော်တော်ဘုတ်ကို အသင့် လုပ်ထားခိုင်းထားပြီး ဝါးခယ်မကို ပြန်သွားတယ်။ မော်တော်ဘုတ်က တဖြည်းဖြည်း ဆိပ်ကခွာရင်း သူဌေးဘိုးဆောင်ဟာ တူတစ်ချောင်း အရင်းတည်ပြီး သူနှစ်ပေါင်းများစွာ စုလာခဲ့ရတဲ့ ငွေနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဆန်စက်ကြီးနဲ့ ဂိုဒေါင်တွေကို နောက်ဆုံးကြည့်တဲ့အနေနဲ့ စိန်းနေအောင် ကြည့်လိုက်တယ်။

ဝါးခယ်မကအိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါ သား သုခကိုခေါ်ပြီး 'သုခ ငါ မနက်ဖြန် ရဟန်းပြုတော့မယ်၊ သိန်းညွန့်၊ စိန်မြိုင်နဲ့ အေးတင့်တို့ကို သူတို့ မျက်နှာမငယ်ရဘဲနဲ့ စားသွားနိုင်အောင် မင်းကြည့်ပြီးပေးလိုက်၊ ငါ့ဖို့ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး ဝယ်ထား' လို့ တိုတိုပဲပြောပြီး ပဉ္စင်းခံအတွက် စီစဉ်ရအောင် ကန်တော်ဦးကျောင်းကို ထွက်သွားတယ်။

ညဘက်ကျတော့ ဦးသာဒွန်းလိုပဲ သားသုခကိုခေါ်ပြီး ဦးဘိုးဆောင်ဟာ သူငယ်ချင်း ဦးစံတင်အိမ်ကို ထွက်သွားတယ်။ ဦးစံတင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သူ ရဟန်းပြုတော့မယ့်အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

'သားကို အားမနာပါနဲ့၊ သားအရင်းလို ဆုံးမပါ' လို့ ဦးစံတင်ကို ပြောပြီး သားကို အပ်တယ်။

'သားကလည်း ဦးစံတင်ကို မိဘအရင်းလို သဘောထားပြီး ဆုံးမသမျှကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်' လို့ သားကို မှာတယ်။

ဦးဘိုးဆောင်ပြောပြီးတဲ့အခါ ဦးစံတင်က 'မင်းနဲ့ သာဒွန်းကျောင်းက ထွက်မယ့်နေ့မှာ ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိတာ မင်း မှတ်မိသေးသလား' လို့ ဦးဘိုးဆောင်ကို မေးတယ်။

ဦးဘိုးဆောင်က 'ဘယ်ဟာလဲ' လို့ ပြန်မေးတယ်။

အဲဒီအခါ ဦးစံတင်က 'အရှင်ဇဋိလ ရဟန္တာအလောင်းအလျာငယ်ငယ်တုန်းက သူ့မွေးစားတဲ့ မိဘတွေက ရဟန္တာကြီး အရှင်မဟာကစ္စည်းကို ရဟန်းပြုပေးဖို့ အပ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှင်ဇဋိလအလောင်းအလျာဟာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ကံက ရှိနေသေးတော့ ငယ်ငယ်က ရဟန်းမဖြစ်ဘူး၊ သူဌေးဖြစ်ပြီးမှ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းတို့လည်း နောင် ကြီးလာတဲ့အခါ ရဟန်းဖြစ်ဖို့ ပါရမီပါလာရင် ရဟန်းဖြစ်ရဦးမှာပေါ့ကွာ လို့ ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိတာလေ၊ မင်း မမှတ်မိဘူးလား' လို့ ဦးစံတင်က မေးတယ်။

ဦးဘိုးဆောင်က 'မှတ်မိတယ်' လို့ ဖြေတယ်။

ဦးစံတင်က 'အခု မင်းနဲ့ သာဒွန်းတို့ဟာ ဆရာတော်ဘုရားအမိန့် ရှိလိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ သူတော်ကောင်းကြီးတွေရဲ့ နှုတ်မှာ နတ်ကောင်းတွေ စောင့်တယ်၊ သူတို့ဟာ စကားလည်း ပြောခဲတယ်၊ ပြောလိုက်ရင်လည်း မှန်တာများတယ်' လို့ ဦးစံတင်က ဆက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးဘိုးဆောင်ဟာ ဦးပဝရဘွဲ့နဲ့ ရဟန်းဖြစ်သွားတယ်။

အခန်း ၄
သုခ၊ ခင်ဦး၊ မလှရင်

သူတို့ဖခင်တွေ ရဟန်းပြုကြပြီးတဲ့နောက် သုခဟာ ဝဲကြီး သုခဗလဆန်စက်နဲ့ ကံဘဲ့က လယ်တွေရဲ့ ပိုင်ရှင်သူဌေးဖြစ်လာတယ်။

ခင်ဦးကတော့ ဝါးခယ်မက အထွေထွေကုန်စုံတိုက်ကြီးပိုင်ရှင်ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ သူတို့ဖခင်တွေ ရဟန်းမပြုခင် သေသေချာချာမှာသွားတဲ့အတိုင်း ဦးစံတင်ကို မိဘရင်းသဖွယ် သဘောထားပြီး ဆည်းကပ်ကြတယ်။ ဦးစံတင်ကလည်း သူတို့ကို သားအရင်းများသဖွယ် စောင့်ရှောက်တယ်။ ခင်ဦးရဲ့ဆိုင်က ဦးစံတင်ရဲ့ အိမ်နဲ့ပိုနီးတယ်။ ဒါကြောင့် သုခဟာ ဝဲကြီးက ဆန်စက်မှာ မအိပ်ဘဲ ဝါးခယ်မမှာ အိပ်တဲ့ညတွေဆိုရင် ညတိုင်းလိုလိုပဲ ရှေးဦးစွာ ခင်ဦးရဲ့ဆိုင်ကို လာတယ်။ ပြီးတော့မှ သုခနဲ့ ခင်ဦးတို့ဟာ ဦးစံတင်ရဲ့အိမ်ကို အတူတူသွားကြတယ်။ ဦးစံတင်ရဲ့ လောကီလောကုတ္တရာ ဆုံးမစကားတွေကို နာရီဝက် တစ်နာရီလောက် နာပြီးတော့မှ သုခနဲ့ ခင်ဦးတို့ဟာ ဦးစံတင်ကို ကန်တော့ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြတယ်။

အဖေတွေကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြတဲ့အတွက် သုခ၊ ခင်ဦး၊ လှရင်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နင် ငါနဲ့ ခေါ်ပြောနေကြတာပဲ။

သုခနဲ့ ခင်ဦးတို့ဟာ ဦးစံတင်ရဲ့အိမ်ကို ဒီလိုပဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိလာတော့ သုခနဲ့ ခင်ဦး နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မလှရင်အပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းစိတ်တွေ ပျောက်ပြီး မေတ္တာစိတ်တွေပေါက်လာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ အင်မတန် ကျစ်လျစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း မလှရင်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိလာတာကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောကြဘူး၊ ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှာသာ မြှုံထားပြီး မလှရင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရရင် အကျိုးအပြစ်တွေက ဘယ်လိုရှိမလဲ ဆိုတာကိုသာ ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် တွက်နေကြတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိမပေးတဲ့အတွက် သုခကလည်း သူသာ မလှရင်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ထင်တယ်၊ ခင်ဦးဟာ သူ့လိုပဲ မလှရင်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ မထင်ဘူး။ ခင်ဦးကလည်း သူသာ မလှရင်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်၊ သုခဟာ သူ့လိုပဲ မလှရင်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ မထင်ဘူး။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သိလရှိတဲ့သူငယ်တွေ ဖြစ်နေကြတဲ့အတိုင်း မလှရင်ကို ကိုယ်နဲ့ရော၊ နှုတ်နဲ့ရော ဘာနဲ့မှ မကျူးလွန်ဘူး။ မလှရင်ကို သူတို့ မေတ္တာရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတောင် မလှရင်ကိုယ်တိုင်က အကဲခတ်လို့ မရအောင်ကို သူတို့ရဲ့ ဣန္ဒြေကို သူတို့ စောင့်ထိန်းနေကြတယ်။ ယူမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ ဖခင်ကြီး ဦးစံတင်ကို ပြောမယ်။ ဦးစံတင် သဘောတူပြီး မလှရင်ကလည်း သဘောကျမှ ယူမယ်လို့ နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ခြောက်လလောက်ကြာလာတော့ သုခက မလှရင်ကိုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ခပ်စောစော ဦးစံတင်ဆီကိုသွားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သွားကာနီးမှာ ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီနေ့ဟာ ပြဿဒါးနေ့ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမီးတောင်းဖို့ကိစ္စကို သုခဟာ နောက်တစ်နေ့ရွှေ့လိုက်ရတယ်။

ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ရှိတော့ စက်ဘက်က တပည့်တစ်ယောက်လိုက်လာပြီး စပါးအပြည့်နဲ့ နံပါတ် လေး ဂိုဒေါင်ဟာ မြောက်ဘက်ကို ယိုင်သွားတဲ့အကြောင်း လာပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ သုခလည်း ဝဲကြီးက သူ့ဆန်စက်ကို ချက်ချင်းလိုက်သွားရတယ်။ ဂိုဒေါင်ယိုင်တာကို ပြင်နေတုန်း သုခ အအေးမိပြီး ဖျားနေတယ်။ သုံးရက်လောက်ကြာတော့ သုခရဲ့အဖျားဟာ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ဟာ တနလ်ာနေ့ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အောင်စံဖြိုး ဆိုတဲ့ ရေချိုး ရက်နဲ့ မကိုက်လို့ ရေမချိုးရသေးသောကြောင့် သုခဟာ စက်မှာပဲနေရသေးတယ်။ ဝါးခယ်မဘက်ကို ကူးမလာနိုင်သေးဘူး။

ခင်ဦး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ

အဲဒီ တနလ်ာနေ့မရောက်ခင် တနင်္ဂနွေနေ့ညမှာပဲ ခင်ဦးကလည်း မလှရင်ကိုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မိုးလင်းတဲ့အခါ ခင်ဦးဟာ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ဦးစံတင်ဆီကို လာတယ်။ ဦးစံတင်လည်း ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ အိမ်ရှေ့ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်းကိုးခန်းပျို့ကို ဖတ်နေတယ်။

ခင်ဦးဟာ ဦးစံတင်ရဲ့ ခြေရင်းနားမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်၊ လက်အုပ်ချီပြီး 'ဘကြီးခင်ဗျား၊ နားနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့နာတော်မူပါ၊ ကျွန်တော် မလှရင်ကို လိုချင်ပါတယ်' လို့ တဲ့တိုးပြောချလိုက်တယ်။

ဦးစံတင်လည်း ဖတ်နေတဲ့စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး ခင်ဦးကို အံ့အားသင့်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

အတော်လေးကြာတော့မှ 'မင်းတို့လူငယ်ချင်း မေတ္တာရှိနေကြသလား' လို့ ခင်ဦးကို မေးတယ်။

'မလှရင်က ရှိတယ်၊ မရှိဘူးတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေတ္တာရှိနေပါတယ်' လို့ ခင်ဦးက ဖြေတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဦးစံတင်က 'ငါကတော့ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး မောင်ခင်ဦးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မလှရင်ကို မေးပါရစေဦးကွယ်၊ သူသဘော ကျရင် ပြီးတာပါပဲ' လို့ ဦးစံတင်က ဖြေတယ်။

'ဘကြီးခွင့်ပေးရင် မလှရင်ကို ကျွန်တော် အခုပဲ မေးပါရစေ' လို့ ခင်ဦးက ခွင့်တောင်းတယ်။

'မေးနိုင်ပါတယ်၊ မေး မေး' လို့ ဦးစံတင်က ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ မလှရင်ဆီကို ခင်ဦး ထသွားပြီး မလှရင် နှင့်အတူ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ မအုံးတင်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ 'မလှရင်ရေ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မလှရင်ကို ကိုယ်လိုချင်တယ်၊ ကိုယ့်ကို မလှရင် မေတ္တာရှိမလား' လို့ တဲ့တိုးပဲ မေးတယ်။

မလှရင်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘူး။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ 'ဖေဖေ့ပြောပေါ့' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

'ဘကြီးကို အခုပဲ ပြောပြီးပြီ၊ ဘကြီးကလဲ သူ သဘောမတူစရာ မရှိဘူး၊ မလှရင် သဘောပဲလို့ အခုပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မလှရင် သဘောက ဘယ်လိုလဲ' လို့ ခင်ဦးက ထပ်မေးတယ်။

မလှရင်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ပြီး 'ဖေဖေ့ကို မေးပါရစေဦး ခင်ဦးရယ်၊ နင်ကလည်း သိပ်လောတာပဲ၊ နင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေသလဲ' လို့ ပြန်မေးတယ်။

ခင်ဦးလည်း မလှရင်မေးတာကို မဖြေဘဲ အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာတဲ့အခါ ဦးစံတင်က ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မလှရင် ဘာပြောလိုက်သလဲလို့ မေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ခင်ဦးကို ကြည့်နေတယ်။ ခင်ဦးလည်း ဦးစံတင်ရဲ့ ခြေရင်းနားမှာ ထိုင်မြဲ ထိုင်ပြီး

'ဘကြီးကို မေးပါရစေဦးတဲ့' လို့ ဦးစံတင်ကို ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဦးစံတင်က 'ကဲ မောင်ခင်ဦးရယ်၊ ငါပဲ မေးထားလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်း ညကျလာခဲ့ဦး' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ခင်ဦးလည်း 'ဟုတ်ကဲ့' လို့ ဆိုရင်း ဦးစံတင်ကို ကန်တော့ပြီးပြန်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံးဟာ ခင်ဦးအတွက် အင်မတန်ရှည်လျားလွန်းနေတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဦးဟာ မြန်မြန်နေဝင်သွားအောင် နေကို အတင်းဆွဲချလိုက်ချင်တယ်။ တစ်နေ့လုံးလည်း ဆိုင်မှာ အိမ်မွှောင်အမြီးပြတ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ တပည့် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးမှ အနားရောက်တော့ ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ ပြန်လွှတ်ရတာလည်း ခဏခဏပဲ။ တစ်ကြိမ်မှာလဲ တိုက်အပေါ်ထပ်ကို ခင်ဦးတက်သွားတယ်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့မှ ပါးစပ်က 'အို' ဆိုပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ထမင်းစားပြန်တော့လည်း မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် မဟုတ်ဘူး။ ဝတ်ကျေတန်းကျေလောက်စားပြီး ထ သွားတယ်။

ခင်ဦးဟာ တစ်နေ့လုံး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ညနေကျတော့ ရေစောစောချိုး၊ ထမင်းစောစောစားပြီး ဦးစံတင် အိမ်ကိုသွားရအောင် သုခလာခေါ်နေကျ အချိန်မရောက်ခင် ခင်ဦးဟာ ဦးစံတင်အိမ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဦးစံတင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ခင်ဦးဟာ ဘာမှ မပြောဘဲ တရားသူကြီးရဲ့ စီရင်ချက်ကို နားစွင့်နေတဲ့ တရားခံလို ဦးစံတင်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ ခင်ဦး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဦးစံတင်က ချောင်းဟန့်ပြီး 'မလှရင်ကလည်း သဘောတူပါတယ်ကွယ်' လို့ ပြောလိုက်သံကို ကြားရတော့မှ ခင်ဦးရဲ့ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီး ကျသွားတယ်။ ဦးစံတင်ကလည်း သမီးမလှရင်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

မလှရင် ရောက်လာတဲ့အခါ 'မင်းတို့ကိစ္စမှာ ငါ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ပဲ လူကြီးတွေလုပ်ပြီး စီစဉ်ကြတော့၊ နှတ်တော်လဆန်း ၁၀ ရက် နေ့ဟာ နေ့ကောင်းတယ်၊ အခု တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း သုံးရက်ဆိုတော့ စီစဉ်ဖို့ဟာ တစ်လကျော်ကျော်လောက် ရတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်ခင်ဦးရဲ့အဖေကိုလည်း သွားပြီးလျှောက်ထားလိုက်ရင် မမှားဘူး' လို့ ဦးစံတင်က အကြံပေးတယ်။

ခင်ဦးလည်း သူ့အဖေ ဦးသုဇာတဆီကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ထားတယ်။ ဦးသုဇာတကလည်း ဘာမှ မပြောဘူး။ ခေါင်းကိုသုံးလေးကြိမ်လောက်သာ အသာညိတ်နေတယ်။ သူ့အဖေဘုန်းကြီးကို လျှောက်ထားပြီး မလှရင်နဲ့ ကိစ္စ နေရာကျပြီးတဲ့အခါ သူငယ်ချင်းသုခကို ရှေးဦးစွာ ပြောမယ်လို့ သူစိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း ခင်ဦးဟာ သုခအိမ်ကို သွားတယ်။ သုခဟာ စက်ဘက်က ပြန်မလာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဦးဟာ စာရွက် စာအိတ်နဲ့ ခဲတံတစ်ချောင်းကို တောင်းပြီး

> သူငယ်ချင်းသုခ၊ ငါ မလှရင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်၊ ဒီကနေ့ပဲ အားလုံး ပြောဆိုပြီးကြပြီ၊ ဒီကိစ္စ နေရာမကျသေးခင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘူး။
>
> နေရာကျကျခြင်း မင်းကို အရင်ဆုံး အသိပေးမယ်လို့ ငါ စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း မင်းကို ပြောပြရအောင် ငါ လာတယ်၊ မင်း မရှိတာနဲ့ ဒီစာကို ရေးပစ်ခဲ့တယ်၊ စက်ဘက်က ပြန်လာလာချင်း

ငါ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ငါကိုယ်တိုင် မင်းကို ပြောပြချင်သေးတယ်။

ခင်ဦး

အထူး။ မင်းဟာ ရတုအရေးလည်း ကောင်းတယ်၊ အဆိုလည်း ကောင်းတယ်၊ တို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်းကိုယ်တိုင် ရေးသားတဲ့ ရတုကို မင်း ဖတ်ပြရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် မင်းဆီက ငါဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဒါပဲ လိုချင်တယ်။

ဦး

လို့ ရေးလိုက်တယ်။ သုခ စက်ဘက်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီစာကို ချက်ချင်းပေးဖို့ မှာထားခဲ့ပြီး ခင်ဦး ပြန်သွားတယ်။

သုခ ဆုံးဖြတ်ချက်စောပေမယ့်

နောက်တစ်နေ့ အင်္ဂါနေ့မှာ အောင်စံဖြိုး ရေချိုးရက်နဲ့ ကိုက်ညီနေတာနဲ့ သုခလည်း စက်ထဲမှာပဲ ရေချိုး၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ်နဲ့ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ကို စားသောက်ပြီး ဝါးခယ်မဘက် ကူးလာတယ်။ ဝါးခယ်မဆိပ်ကို ဆိုက်ဆိုက်ချင်း သုခဟာ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ သူချစ်တဲ့ မလှရင်ကလေးကို သူ့အဖေကြီး ဦးစံတင်ဆီမှာ မိသားဖသားပီပီ တောင်းဖို့ ဦးစံတင် အိမ်ကို ဦးတည်ပြီးလာတယ်။ ဦးစံတင်လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကိုးခန်းပျို့ကိုပဲ ဖတ်နေတယ်။ သုခလည်း ဦးစံတင်ကို ကန်တော့ပြီး ခြေရင်းနားမှာပဲ ထိုင်နေတယ်။

ဦးစံတင်က 'မောင်သုခ၊ မင်းကို မတွေ့တာ သုံးလေးရက်တောင် ရှိသွားပြီ၊ စက်ဘက်မှာချည်းပဲ ထင်တယ်' လို့ မေးလိုက်တယ်။

'ဟုတ်တယ်ဘကြီး၊ ဂိုဒေါင်တစ်ခု မြောက်ဘက်ယိုင်သွားလို့ချက်ချင်း လိုက်သွားပြီး ပြင်နေရတယ်၊ အဲဒီအထဲ အအေးပတ်ပြီး ဖျားနေတာနဲ့ ရုတ်တရက် ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့မှ ရေချိုးရတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါတယ် ဘကြီး' လို့ သုခက ဖြေပါတယ်။

ဦးစံတင်က 'ဂိုဒေါင်ဟာ အဖိတ်အစင် မရှိဘူးမဟုတ်လား' လို့ မေးတယ်။

'မရှိပါဘူး ဘကြီး' လို့ သုခက ဖြေတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခဏကလေး ငြိမ်နေကြပြီးတဲ့နောက် သုခက 'ဘကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာတော် မူပါ၊ ကျွန်တော် မလှရင်ကို လိုချင်ပါတယ်' လို့ ခင်ဦးလိုပဲ တဲ့တိုးပြောလိုက်တယ်။

ဦးစံတင်လည်း ကိုးခန်းပျို့စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်ထားပြီး၊ အိမ်အထက်ထပ်က ကြမ်းပြင်တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငါ့မှာလည်း သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ လိုချင်တာက နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ 'အင်း၊ မောင်သုခရေ၊ ငါ့မှာလဲ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ကွယ်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သုခက ဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်အစစ်ကို နားမလည်ဘူး။ သူထင်တာက 'အဘိုးကြီးမှာ သမီးကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကလေးကိုပဲ အားကိုးနေရတယ်၊ ဒါကလေး အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် သူ့အတွက် နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး ခက်လိမ့်မယ်' ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကို အဘိုးကြီး ပြောတယ်လို့ သူက တွေးမိတယ်။

အဲဒါကြောင့် သုခက 'ဘကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေကလဲ ဘကြီးကို သေသေချာချာ အပ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဘကြီးကို မိဘအရင်းအချာလိုပဲ သဘောထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင်

ကျွန်တော်ကတော့ ဘကြီးကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ ပင့်ထားပြီး အဖေ အရင်း လုပ်ကျွေးသလို လုပ်ကျွေးဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘကြီးကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ လာနေရမယ်ဆိုရင်လဲ နေပါ့မယ်' လို့ ပြောတယ်။

ဦးစံတင်လည်း စိတ်တွေ အတော်အိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောတတ်ဘဲ 'ခက်တယ် မောင်သုခရယ်၊ ငါ့မှာလဲ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်' လို့ ထပ်ပြီး ညည်းပြန်တယ်။

သုခကလည်း အဘိုးကြီးကြိုက်အောင် ဘယ်လိုများ ထပ်ပြီးပြောရပါ့ မလဲလို့ အကြံထုတ်ရင်း ငြိမ်နေတယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတော့မှ 'မောင်သုခ၊ မင်း မောင်ခင်ဦးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား' လို့ ဦးစံတင်က မေးတယ်။

'ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရတာ လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီ' လို့ သုခက ဖြေတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဦးစံတင်က တခြားကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောမနေတော့ဘဲ 'မောင်ခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့ကို ပေးစားဖို့ မနေ့ညကပဲ အားလုံး စီစဉ်ပြီးကုန်ပြီ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သုခလည်း ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာတယ်။ မျက်လုံးအိမ်တွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေလည်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောသေးဘဲ တည်ငြိမ်မှုကလေးရအောင် သူ့စိတ်ကို သူ ဖြေနေတယ်။ အဘိုးကြီးလည်း သုခကို သနားတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သုခနဲ့ ခင်ဦး နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အတူတူပဲ၊ အကယ်၍ သုခသာ အရင်ပြောရင်လည်း သုခနဲ့ သဘောတူမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်မရှိလို့ သူချစ်နေတဲ့ သုခနဲ့ ခင်ဦး နှစ်ယောက်စလုံးကို သမီးတစ်ယောက်စီ မပေးနိုင်တာကိုသာ သူစိတ်ညစ်နေတယ်။

သုခကလည်း ပြဿဒါးရက် ဝင်ရှုပ်လိုက်လို့သာ သူ အင်မတန် ချစ်နေတဲ့ မလှရင်နဲ့ သူနဲ့ လွဲရလေခြင်းဆိုပြီး ပြဿဒါးရက်ကို စိတ်ဆိုး နေတယ်။ ခင်ဦးကိုလည်း စိတ်ဆိုးချင်သလိုလို ဖြစ်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဦးဟာ မလှရင်ကို သူ့လက်ထဲက ဝင်လုတာ မဟုတ်ဘူး။ မလှရင်ကို သူကြိုက်နေတယ်ဆိုတာတောင် ခင်ဦးသိတာ မဟုတ်ဘူး။ သိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဦး ဒီလိုလုပ်လိုက်တာဟာ သူ့လက်ထဲက မလှရင်ကို သက်သက်မဲ့ ဝင်လုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီပြဿဒါးကြောင့် ငါ ဒီလို ဖြစ်ရတာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ စိတ်ဆိုးနေစရာ မဟုတ်ဘူးလို့ အမှန် အတိုင်း တွေးမိပြီး ခင်ဦးအပေါ်မှာ ထွက်ချင်ချင်ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသကို သူ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်တယ်။

နောက်ပြီးတော့မှ 'မလှရင်ဟာ ငါနဲ့ ဖူးစာမပါလို့ ငါ မရတာပေါ့၊ ခင်ဦးနဲ့ ဖူးစာပါလို့သာ ခင်ဦး ရတာပေါ့' လို့ သူ့စိတ်ကို သူ ဖြေနေ တယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဦးစံတင်လည်း စိတ်အိုက်ပြီး တုံဏှိ ဘော လုပ်နေရာက 'မောင်သုခရေ၊ လောကမှာ မိန်းမတွေ အများကြီးရှိပါ တယ်၊ စိတ်မငယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းနဲ့ ဖူးစာပါတဲ့ဟာကို တစ်နေ့တော့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့' လို့ ပြောတယ်။

သုခလည်း ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဦးစံတင်ကို ကန်တော့ရင်း 'ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်' လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထ ပြန်သွားတယ်။

သဘောထားကြီးတဲ့ သုခ

ဦးစံတင်တို့အိမ်ကထွက်ပြီး ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း ပြောရအောင် ခင်ဦးဆီကို သုခ လျှောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဦးရဲ့ဆိုင်နားကို ရောက်ခါနီးတော့မှ သူ့ရင်တွေ လေးလာတာနဲ့ ခင်ဦးဆီကို မသွားဘဲ

သူ့အိမ်ကို သူပြန်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဦးရေးထားတဲ့ စာကို ဖောက်ဖတ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ သုခ ထိုင်နေတယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတော့ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး 'ဒီနေ့မနက် ၁၁ နာရီ ဒီမှာ မနက်ထမင်းလာစားဖို့ ခင်ဦးကို သွားခေါ်ချေ' လို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ နံနက် ၁၁ နာရီ ထိုးတဲ့အခါ ခင်ဦး ရောက်လာတယ်။ သုခရဲ့စိတ်တွေဟာ ဒီအချိန်အထိ ကောင်းကောင်း မပြေသေးဘူး၊ ခင်ဦးကို မြင်တဲ့အခါ သုခက ကြိုးစားပြီး ပြုံးပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးမပေါ်ဘူး၊ ပြုံးတာဟာ မဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။

အဲဒါကြောင့် ခင်ဦးက 'သုခ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ နေမကောင်း ဘူးလား' လို့ တွေ့တွေ့ချင်း မေးလိုက်တယ်။

'နေကောင်းပါတယ်' လို့ သုခက ပြန်ဖြေတယ်။ 'ငါရေးထားတဲ့ စာကို မင်းဖတ်ရပြီ မဟုတ်လား' လို့ ခင်ဦးက မေးတယ်။

'အင်း' လို့ သုခက ဖြေတယ်။

ပြီးတော့မှ 'ခင်ဦးရေ၊ မင်းနဲ့ မလှရင်တို့ မေတ္တာရှိနေတာ ဘယ် လောက် ကြာပြီလဲ' လို့ သုခက မေးတယ်။

ခင်ဦးက 'ငါနဲ့ မလှရင်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြိုက်နေ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကသာ မေတ္တာရှိနေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးကို လွန်ပြီး မလှရင်ကို ငါ သွားပြီး မစချင်ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ငါ့စိတ်ကို ငါနိုင် ရဲ့လားဆိုတာလဲ ငါ သိချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ မလှရင်ကို မေတ္တာရှိနေတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး၊ ငါ့ဟာငါ ကျိတ်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ညကမှ မလှရင်ကို

ယူတော့မယ်ဆိုတာ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်၊ တနင်းလာနေ့မနက်ကျတော့ အဘိုးကြီးဆီကို ငါသွားပြီး 'ဘကြီး၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့ နာတော်မူပါ၊ မလှရင်ကို ကျွန်တော် လိုချင်တယ်' လို့ ပြောလိုက်တာကအစ ညဘက်မှာ ဦးစံတင်ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဆောင်ရက်ရွှေးပြီး 'ငါနဲ့ မလှရင်တို့ကို မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စ လွှဲလိုက်တယ်' ဆိုတာတွေကို ခင်ဦးက အားလုံး ပြန်ပြောတယ်။

သုခလည်း နားထောင်ပြီး 'ငါလဲ မလှရင်ကို တောင်းရအောင် အဘိုးကြီးဆီကိုသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ချက်ချင်းမပြောဖြစ်ဘူး၊ ပြဿဒါးရက်ကို သွားပြီးရှောင်လိုက်မိလို့' အစချီပြီး သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကို အကုန်လုံး ပြန်ပြောပြတယ်။

သုခပြောပြီးတော့မှ ခင်ဦးက 'သုခရယ်၊ ငါ အတင်းဝင်လုသလိုများ ဖြစ်နေသလားကွယ်' လို့ မေးတယ်။

သုခက ခေါင်းခါပြပြီး 'မဖြစ်ပါဘူး' လို့ ဖြေတယ်။

'မင်းကြိုက်နေတာလည်း ငါ မသိ၊ ငါကြိုက်နေတာလည်း မင်းမသိ၊ ပြဿဒါးနေ့ကိုမရှောင်ဘဲ ငါ သွားပြောလို့ နေရာကျလာတယ်သာဆိုရင် ငါဟာ မင်းလက်ထဲက အတင်းဝင်လုတယ်လို့ မင်းကလည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဆုံးသတ်ကျတော့ ခင်ဦးရယ်၊ မလှရင်ဟာ မင်းနဲ့သာ ဖူးစာပါလာလို့ မင်းရတာပါပဲ၊ ငါ စိတ်ညစ်နေစရာ စိတ်ဆိုးနေစရာ မရှိပါဘူး' လို့ ပြောပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူ မနက်စာ စားကြတယ်။

ခင်ဦးက ပြန်ခါနီးမှာ 'သုခရေ ဒီလိုဆိုရင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်းရတုဖတ်နိုင်ပါဦးမလား' လို့ မေးတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့ မဖတ်နိုင်ရမှာလဲ ခင်ဦးရဲ့၊ ငါချစ်တဲ့လူနှစ်ဦး မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ပွဲမှာ ငါ ရတုမဖတ်ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ ငါ အကောင်းဆုံး

ရတုကိုရေးပြီး အကောင်းဆုံး ဖတ်ပြမယ်၊ မင်းတို့ သဘောကျရင် ငါ့ကို ဆုကောင်းကောင်းချဖို့သာ မမေ့နဲ့' လို့ ရယ်စရာပြောလိုက်သေးတယ်။

'မမေ့ပါဘူးကွာ' ဆိုပြီး ခင်ဦး ပြန်သွားတယ်။

ညဘက်ကျတော့ ခင်ဦးဆီကို သုခ ရောက်လာပြီး သွားနေကျအတိုင်း ဦးစံတင်တို့အိမ်ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထွက်သွားကြတယ်။ ဦးစံတင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဆုံးမစကား နည်းနည်းပါးပါးပြောပြီးတော့ သုခက မလှရင်ကို လှမ်းပြီး 'မလှရင်ရေ၊ တို့သုံးယောက်ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နင် ငါနဲ့ ပြောခဲ့ကြတာ နှုတ်ကျိုးနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် မလှရင်ဟာ တို့နှစ်ယောက်ထက် အပုံကြီးငယ်တယ်၊ ခင်ဦးထက် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့ထက် လေးနှစ်လောက် ငယ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ကိုယ့်ယောကျ်ားကို နင် ငါနဲ့ပြောလို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ အခု ခေါ်သလို လူတွေတောထဲများ ကိုယ့်ယောကျ်ားကို 'ခင်ဦး' လို့ သွားခေါ်လိုက်ရင်တော့ အထော်ခွကျမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ နှုတ်ကျိုးနေတာတွေကို ခုကတည်းက ပြင်ရမယ်၊ ခင်ဦးကို ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပြောရမယ်၊ ကိုခင်ဦးလို့ ခေါ်ရမယ် ကြားလား' လို့မေးတယ်။ မလှရင်က ပြုံးနေတယ်။ ဦးစံတင်က ဝင်ပြီး 'ကိုယ့်ထက် အသက်အားဖြင့် ဂုဏ်အားဖြင့်သီလ၊သမာဓိ၊ ပညာအားဖြင့် ကြီးရင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှကို ရိုသေတာဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ၊ ဒီလို ရိုသေတဲ့သူဟာ မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်း ကြီးပွားတယ်၊ တိုးတက်တယ်၊ တမလွန်ဘဝမှာလည်း ကောင်းရာ သုဂတိကို ရောက်ရတတ်တယ်' လို့ ပြောတယ်။

မလှရင်လည်း လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ အဲဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဦးကို ကိုခင်ဦးလို့ ခေါ်တယ်။ သုခကို အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ရှင် ကျွန်မနဲ့ စကားပြောတယ်။

မင်္ဂလာလက်ဆောင်

နတ်တော်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့မှာ မောင်ခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတယ်။ သူငယ်ချင်း သုခကလည်း ကတိအတိုင်း ရတုပိုဒ်စုံ သုံးပုဒ်ကိုရေးပြီး သူကိုယ်တိုင် ဖတ်တယ်။ မလှရင်အတွက် စိန်ဆံထိုး တစ်ချောင်း လက်ဖွဲ့တယ်။ ခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့ကို ဆင်တူဝတ်ဖို့ ကြည်ပြာရောင် ဗန်ကောက်လုံချည် တစ်အုပ်ကိုလည်း လက်ဖွဲ့တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးစံတင်ဟာ သူ့အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ရဟန်းပြုလိုက်တယ်။

အခန်း ၅
မိုးအောင် စိုးမောင် ကုလား

မလှရင်လည်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့နောက် သူ့အိမ်ကို ငှားထားပြီး ကိုခင်ဦးရဲ့ တိုက်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ သူနဲ့အတူတူ မအုံးတင်လည်း လိုက်လာတယ်။ မအုံးတင်ရဲ့ ဇာတိကတော့ ဝါးခယ်မနားက လမ်းသမိုင်ရွာပဲ။ သူ့အမေသေပြီး သူ့အဖေဟာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ အဲဒီလိုပြုပြီး သူ့မှာ သမီး မအုံးတင်နဲ့ သားကလေး စိန်ဖေရှိတဲ့အထဲက သားကလေး စိန်ဖေကို လမ်းသမိုင်က သမ္မန်တွေလုပ်တဲ့ သမ္မန်လက်သမားဆရာကြီး ဆရာစိန်ဆီမှာ အပ်ထားလိုက်တယ်။ ဦးစံတင်ကို ဘုန်းကြီးဘဝတုန်းက သူ သိဖူးနေတာနဲ့ သမီး မအုံးတင်ကိုတော့ ဦးစံတင်ဆီမှာ အပ်ထားလိုက်တယ်။

မလှရင်တို့အိမ်ကို ရောက်လာတော့ မအုံးတင်ဟာ ဆယ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မလှရင်က ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိနေပြီ။ အခု မလှရင်က အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ မအုံးတင်ဟာ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိနေပြီ။ အခု မလှရင်ကလည်း မအုံးတင်ကလေးကို အခိုင်းအစေရယ်လို့ သဘောမထားဘူး။ ညီမအရင်းကလေးကို သဘောထားပြီး စားလည်း အတူတူ စားတယ်၊ အပျိုတုန်းက အိပ်လည်း တစ်ခန်းတည်း အိပ်တယ်။

အဝတ်အစားကျပြန်တော့လည်း သူ့ဖို့ တစ်ထည်ဝယ်ရင် မအုံးတင်ဖို့လည်း တစ်ထည်ဝယ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း အပျိုအရွယ်ကလေးဆိုတာ စိန် ရွှေ ဝတ်ချင်မှာပဲလို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပုလဲနားကပ်ကလေးတစ်ရံ၊ ရွှေဆွဲကြိုးကလေးတစ်ကုံး၊ ဆောက်ဖြတ် ရွှေလက်ကောက်ကလေးတစ်ရံ ဆင်ထားတယ်။

မလှရင် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အရင်ထက်ပိုပြီး တတ်နိုင်လာတဲ့အတွက် အရင်က ဆင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဖျက်ပြီး၊ လက်ဝတ်လက်စား အသစ်တွေ နှစ်ထောင်ဖိုးလောက် လုပ်ပြီး ဆင်ပေးထားတယ်။

လူတွေဟာ စိန် ရွှေကို ဝတ်တာမြင်မှ အဟုတ်ထင်တဲ့အတွက် မအုံးတင်ကလေး အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထဲကဟာနဲ့ ကျပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ မလှရင်က ဆင်ထားတာဖြစ်တယ်။

ကိုခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ မိုးအောင် ဆိုတဲ့ သားကလေးတစ်ယောက် ရတယ်။ မိုးအောင်ဟာ အသားမည်းတာ၊ နှုတ်ခမ်းထူတာ၊ မျက်ခုံးမွေးကောင်းတာမှာတော့ သူ့ဘိုးအေကြီး ဦးသာဒွန်းနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်အခါကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စိတ်ဆိုးနေသလို ထင်ရတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကတော့ သူ့ဘိုးအေ ဦးနက်ကလေးရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ တူတယ်။ နှာရောင်ကောက်တာကတော့ ဘယ်သူနဲ့တူမှန်း မသိဘူး။ သူတို့အမျိုးတွေထဲမှာ လိုက်ရှာလို့ မရဘူး။

မိုးအောင်ကို မွေးပြီးလို့ နောက်နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ စိုးမောင် ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် ထပ်ပြီးရပြန်တယ်။ စိုးမောင်ကတော့ သူ့အမေ မလှရင်နဲ့ တူတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ စိုးမောင်အပြင် ကိုခင်ဦး မလှရင်တို့မှာ ဝမ်းမနာသားတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီသူငယ်ကလေးကတော့ ဂေါ်ရင်ဂျီကလား အစစ်ကလေးပဲ။ သူ့အဖေ ရန်ကနားဟာ မလှရင်တို့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ

အလုပ်လုပ်တယ်။ သိပ်လိမ္မာတယ်။ ရိုးတယ်။ ဝီရိယရှိတယ်။ မြန်မာလို လည်း မွှတ်နေတာပဲ။ ကိုခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့က တော်တော်အားကိုးရတယ်။ သားကလေးရတော့ ရန်ကနား ဆုံးသွားရှာတယ်။ သူ့မိန်းမ လက်ရှိမီက နော်ကရား ဆိုတဲ့ နောက်ယောကျ်ားကို ယူတယ်။ ယောကျ်ားက အရက် သမား၊ အရက်မူးလာရင် လက်ရှိမီကိုရော သားကလေးကိုရော သိပ်ရိုက် တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကိုခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့က သနားပြီး ရန်ကနားရဲ့သားကလေး ကို အိမ်မှာ ခေါ်မွေးထားတယ်။

ဒီကလေးကို သူတို့က 'လှဖေ' လို့ နာမည်ပေးထားပေမယ့် လူတွေ က ကုလား ကုလားလို့ ခေါ်ကြတာနဲ့ လှဖေဆိုတဲ့ နာမည်ပျောက်ပြီး ကုလားဆိုတဲ့ နာမည် တွင်နေတယ်။ ကုလားဟာ မိုးအောင်ထက် တစ်နှစ် ငယ်တယ်။

အိမ်မှာ မိုးအောင်၊ ကုလား၊ စိုးမောင်တို့ ကလေးသုံးယောက်ရှိ ပေတဲ့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားက တစ်တွဲ တွဲတယ်။ စိုးမောင်က သူ့ဟာသူ နေတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ဝအောင် ကျွေးထားထား၊ မိုးအောင်ဟာ စိုးမောင်ရဲ့ လက်ထဲကမုန့်ကို လုစားရမှ ကျေနပ်တယ်။ သူ့ကို ကစားစရာတွေ ဘယ်လောက်ပေးထားထား၊ ညီကလေး စိုးမောင်ရဲ့ ကစားစရာတွေကို လုရမှ ကျေနပ်တယ်။ အလကားနေရင်းလည်း ညီကလေးစိုးမောင်ကို ကုတ်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ တွန်းပစ်တယ်။ တွေ့ကရာနဲ့ ဆွဲပြီးရိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ သိပ်ပြီး ကြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ မိုးအောင်က လေးနှစ်၊ စိုးမောင်က တစ်နှစ်သားကျော်ကျော်သာ ရှိသေးတယ်။

တစ်နေ့မှာ မိုးအောင်ဟာ အလကားနေရင်း စိုးမောင်ရဲ့လက်မောင်း ကို အတင်း ဖက်ကိုက်လိုက်တာ ပေါက်သွားတယ်။ စိုးမောင်လည်း နာ လွန်းလို့ အော်တာ ငယ်သံများကို ပါယူတာပဲ။ ကိုခင်ဦးလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့

မိုးအောင်ကို ရိုက်လိုက်တာ အတော်နာတယ်။ ဒီလိုရိုက်ပေတဲ့ မိုးအောင်ကတော့ မမှတ်ပါဘူး။ လုပ်မြဲ လုပ်တာပဲ။

သူနဲ့ ကုလားနဲ့ တည့်တယ်ဆိုတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဘာစားစရာပဲရရ ကုလားက မိုးအောင်ကို အကုန်ပေးရတယ်။ မိုးအောင်က စားဆိုမှ စားရတယ်။ ကစားစရာတွေရရင်လည်း ကုလားဟာ မိုးအောင်ကို အကုန်ပေးပြီး မိုးအောင်ဟာ ကစားစရာတွေကို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတာ ကုလားက ဘေးကထိုင်ကြည့်နေရတယ်။ ဒါတောင် စိတ်မထင်ရင် ကုလားကိုလည်း အတင်း ဆွဲ ဆွဲပြီး ကိုက်သေးတယ်။ ကုလားက ထွက် ထွက်ပြေးရတယ်။

မအုံးတင်ဟာ တခြား ဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်ရဘူး။ မိုးအောင်နဲ့ စိုးမောင်ကို ကြည့်ရတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ စိုးမောင်က သူ့ကို ဒေါ်လေးလို့ ခေါ်တယ်။ စိုးမောင်ကတော့ ဒေါ်လေးရဲ့စကားကို နားထောင်တယ်။ မိုးအောင်ကတော့ မအုံးတင်က ဘာပြောလို့မှ မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ မိုးအောင်ဟာ မအုံးတင်ကိုလည်း ငါနဲ့ ဖေနဲ့ ကလော်တုတ်သေးတယ်။ လှန်ပြတာတွေ ကော့ပြတာတွေတော့ မရေမတွက်နိုင်ဘူး။ ဒါ သိပ်ကြီးသေးတာ မဟုတ်သေးဘူး။ မိုးအောင်ဟာ လေးနှစ်သာသာ ရှိသေးတယ်။ မအုံးတင်ကလည်း တူအရင်းကလေးလို သဘောထားပြီး ကိုခင်ဦးနဲ့ မလှရင်တို့ကို ပြန်မတိုင်ပါဘူး၊ သည်းခံပါတယ်။

ကိုခင်ဦးဟာ တစ်နေ့မှာ နောက်ဖေးဝင်သွားတုန်း ရေချိုးပေးဖို့ ဆွဲခေါ်နေတဲ့ မအုံးတင်ကို မိုးအောင်ဟာ ငါနဲ့ ဖေနဲ့ ကလော်တုတ်ပြီး လက်ကို အတင်းဖက်ကိုက်နေတာကို ကြားလည်း ကြားလိုက်တယ်၊ မြင်လည်း မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ဒေါသထွက်ပြီး မိုးအောင်ရဲ့ပါးစပ်ထဲကို အဝတ်တစ်ခု အတင်းထိုးသွင်းပြီးတော့မှ တံတောင်ဆစ်အောက်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းထား၊ အဲဒီ တုတ်အောက်ကမှ မိုးအောင်ရဲ့ လက်နှစ်ဘက်ကို

လျှိုပြီး ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့မှ မလှရင်က ဝင့်လိုက်တတ်တယ်လို့ပြောပြီး တောင်းပန်တာနဲ့ ကိုခင်ဦးဟာ မိုးအောင်ကို ကြိုးဖြေပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လို့လည်း မရပါဘူး။ အဲဒီအခါ မိုးအောင်ရဲ့ အသက် ငါးနှစ်ရှိပြီ။ မိုးအောင်ဟာ ပိုးကောင်ကလေးတွေကို လိုက်ဖမ်းပြီး အရှင်လတ်လတ် မီးဖိုထဲ ပစ် ပစ် ထည့်တယ်။ ပိုးကလေးတွေ မီးလောင် သွားပြီဆိုရင် သူ သိပ်ပျော်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ပိုးကောင် ကလေးတွေကို ခြေတွေ လက်တွေ ဖြုတ်တယ်။ အတောင်တွေ ဖြုတ်တယ်။ အဲဒီလို အကြာကြီးထားပြီးမှ သူ့ခြေထောက်နဲ့ နင်းသတ်တယ်၊ ခဲနဲ့ထု သတ်တယ်၊ တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်မနေရရင်လည်း အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ပြီး လမ်းမကိုကြည့်နေတယ်။ ရွယ်တူကလေးတွေ သားရေစာတစ်ခုခု စားလာတာတွေ့ရင် အတင်းလိုက်လုတယ်။ အလုခံရတဲ့ကလေးကပြန်လုလို့ သူရပုံမပေါ်ရင် မိုးအောင်ဟာ ဒီကလေးရဲ့မျက်နှာကို လက်သဲနဲ့ ကုတ်တဲ့အခါ ကုတ်တယ်။ ဖက်ပြီး တအားကိုက်တဲ့အခါ ကိုက်တယ်။ ရေခဲပေါက်စီဆိုရင် သူ သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ရေခဲပေါက်စီ စားလာတဲ့ကလေး ဆိုရင် ဘယ်ကလေးကိုမှ သူချမ်းသာမပေးဘူး။ သူ့အဖေက ဒါကိုမြင်ရင် ရိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုရိုက်ရိုက် အဖေလစ်ရင် လုပ်တာပဲ။

တစ်နေ့ညနေ ထမင်းစားနေကြတုန်း 'လှရင်၊ မင့်သား မိုးအောင်တော့ ဒီအတိုင်းသာသွားရင် ကြီးတဲ့အခါ လူသတ်သမားဖြစ်ပြီး စက်တိုင်တက်ရမှာကို ငါ မြင်နေတယ်' လို့ ပြောတယ်။

မလှရင်က 'ကိုခင်ဦးကလဲ နိမိတ်မရှိတာ မပြောပါနဲ့၊ ငယ်သေးတော့ မိုက်သေးတာပေါ့၊ ကြီးတော့ လိမ္မာလာမှာပေါ့' လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ ကိုခင်ဦးက 'အဖေ့ဘက်ကလဲ ဘိုးအေဟာ ဘုန်းကြီး၊ အမေ့ဘက်ကလဲ ဘိုးအေဟာ ဘုန်းကြီးဖြစ်နေလို့ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊

အဖေ့ဘက်က တံငါ၊ အမေ့ဘက်က မုဆိုးများဆိုရင် ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ မြို့ကို ပြာကျအောင် မီးရှို့မလား မပြောတတ်ဘူး' လို့ ဆက်ပြောတယ်။

မုဆိုးမလေး မလှရင်

မိုးအောင် ငါးနှစ်သားအရွယ်မှာပဲ ကိုခင်ဦးဟာ ၉၆ ပါး ရောဂါနဲ့ အနိစ္စရောက်ရှာတယ်။ မလှရင်လည်း သူဘယ်လို အုပ်ချုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးနဲ့ အုပ်ချုပ်ရခက်နေတဲ့ သားကြီး သြရသ မိုးအောင်တို့ကို ကြည့်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုများ စခန်းသွားရပါ့မလဲဆိုတာကို မတွေးဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

ကိုသုခလည်း မိန်းမ မယူဘဲ ငါးနှစ်လောက် နေသေးတယ်။ ကိုခင်ဦး မဆုံးခင်တစ်နှစ်ကမှ ဝဲကြီးက မြေပိုင်ရှင် ဦးမောင် ဒေါသိုင်းတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသမီး မခင်စိန်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ တစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါ ကိုသုခ၊ မခင်စိန်တို့မှာ မနှင်းရီဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရလာတယ်။

ကိုသုခလည်း ကိုခင်ဦးဆုံးပြီးတဲ့နောက် စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း မလှရင်ဆီကို မကြာခဏလာပြီး အားပေးစကားပြောတယ်။ အလုပ် အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သူ နားလည်သလောက် အကြံဉာဏ်ပေးတယ်။

ညတစ်ညမှာ ကိုသုခ ရောက်လာပြီး 'မလှရင်ရေ၊ မင်းတို့ ကုန်စုံ ဆိုင်အလုပ်က အတော်ခက်တဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ငါ့ဆန်စက်ကို အုပ်ချုပ်ရတာ ထက်တောင် ခက်လိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်' လို့ ပြောတယ်။

'သိပ်ခက်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဆိုင်ကပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားရင် နောက် ထပ်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလိုက်ဝယ်ရမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒီဆိုင်မှာလဲ ဝယ်တတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကိုခင်ဦး ရှိတုန်းကတော့ ကိုခင်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဝယ်နေတာပဲ' လို့ မလှရင်က ပြောတယ်။

'သူစိမ်းတစ်ရံဆံကို အဝယ်ခိုင်းဖို့ဆိုတာကလဲ ငွေရေးကြေးရေး စိတ်ချရတဲ့လူ အရှားသားပဲ' လို့ ကိုသုခက ပြောတယ်။

'ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အခုဆိုင်မှာ ကိုခင်ဦး မရှိတဲ့နောက် လုပ်သားတွေဟာ ရိုးရိုးသားသား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကြပါ့မလားလို့ ကျွန်မ စိတ်ပူနေတယ်' လို့ မလှရင်က ပြောပြလိုက်တယ်။

'အခု တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း ဝါးခယ်မမှာ တရုတ် ကုလား ကုန်စုံဆိုင်တွေ သုံးလေးဆိုင် တိုးလာတယ်၊ ဒါတွေဟာလဲ အပြိုင်အဆိုင်တွေပဲ၊ သူတို့နဲ့ ပြိုင်ရောင်းရမှာပဲ' လို့ ကိုသုခက သတိပေးတယ်။

'အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မတော့ ကိုယ်နားမလည်တဲ့အလုပ်ကြီးကို ဆက်ပြီးတော့လဲ မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဆိုင်ကြီးကို ရသမျှနဲ့ ရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေကလေးနဲ့ ကိုယ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကလေးကိုပဲ လုပ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါ်ပေါက်လာတယ်' လို့ ပြောတယ်။

ကိုသုခက လက်ဝါးနဲ့တားပြီး 'ဒီစကားကို ကျယ်ကျယ်မပြောနဲ့ မလှရင်၊ ဒီဆိုင်ကို ရောင်းပစ်ချင်နေပြီဆိုတာ လူတွေသိရင် တန်ဖိုးပစ္စလက်ခတ် ကျသွားလိမ့်မယ်၊ အခုတောင် မလှရင်တော့ ဒီဆိုင်ကြီးကို အုပ်ချုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဈေးချောင်ချောင်နဲ့ ရောင်းမှာပဲလို့ အချောင်စောင့်နေတဲ့လူတွေ ရှိလှရော့မယ်' လို့ ကိုသုခက သတိပေးတယ်။

ဒီလို သတိပေးပြီးတော့မှ 'ဒီဆိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါလဲ စဉ်းစားပါဦးမယ်ကွာ' လို့ အားပေးရှာတယ်။

သားမိုက် မိုးအောင်

ဟိုရောက်ဒီရောက် ပြောနေရင်းက မိုးအောင် အကြောင်းကို ရောက်သွားတယ်။

'မိုးအောင်ကော တော်တော်လိမ္မာလာပြီလား' လို့ကိုသုခကမေးတယ်။

'မလိမ္မာပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုတော့ အကုန်ပြောရ မှာပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ ခိုးချင်တယ်၊ သူများဟာကို လုချင် တယ်၊ သူတစ်ဘက်သားကို ရိုက်ချင်နှက်ချင်တယ်၊ မအုံးတင်ဆိုတာများ ခဏခဏ အရိုက်ခံရတယ်၊ အကိုက်ခံရတယ်၊ အခု ခြောက်နှစ်သားရှိသေး တယ်၊ တစ်နေ့က မအုံးတင်ကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ လိုက်တယ်၊ ကျွန်မ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာပေလို့ လက်မတင်ကလေး လွတ်သွားတယ်၊ ပိုးကောင်ကလေး တွေကိုလဲ သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုပြောလို့မှ မရဘူး' လို့ မလှရင်က မိုးအောင်အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

'အင်း' လို့ ကိုသုခကဆိုပြီး ဘာမှဆက်မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။ အတော်ကလေးကြာမှ 'ရန်ကုန်မှာ စိန်ပေါကျောင်း ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ကလေးတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ တော်တော် ခိုးဆိုးချင်တဲ့ကလေးဟာ အဲဒီကျောင်းကိုရောက် ရင် ကောင်းသွားတာပဲတဲ့၊ မိုးအောင်ကို အဲဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား သွားပြီးထားပါလား' လို့ ကိုသုခက အကြံပေးတယ်။

'မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အခု ဒီနှစ် သူ့ကို စပြီး ကျောင်းထား တယ်၊ အတန်းထဲက ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးကို ကျောက်တံနဲ့တစ်ခါ ထိုးပြီးပြီ၊ ပေါက်ပြီး သွေးတောင်ထွက်တယ်၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့၊ မျက်လုံး ကိုများ ထိလိုက်ရင် ဒုက္ခပဲ၊ နောက်ကလေးတစ်ယောက်ကိုလဲ လက်ကို အတင်းကိုက်ပြီးပြီ၊ ကျွန်မ မျက်စိအောက်မှာတောင် ဒီလောက်ဆိုးနေရင် ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ သိပ်ခက်မှာပဲ အစ်ကိုကြီး' လို့ မလှရင်က ဖြေတယ်။

'ဒီလိုဆိုရင်ကွယ်၊ ဒီကောင်ကို ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီး သက်နှံးစည်းပြီး သူ့ဘိုးအေနှစ်ယောက်ကို အပ်လိုက်ပါလား' လို့ ကိုသုခက အကြံပေးတယ်။

'သူ နေရင် အပ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မီးရှို့ပြီး ထွက်ပြေးမှာ စိုးရတယ်' လို့ မလှရင်က ပြောတယ်။

'စာမှာကော ဘယ့်နှယ်နေသလဲ' လို့ ကိုသုခက စုံစမ်းတယ်။

'စာမှာတော့ တော်တယ်၊ မထိုင်းဘူး၊ ဉာဏ်တော်တော်ကောင်းတယ်' လို့ မလှရင်က ဖြေတယ်။

'အင်း၊ ဒီလိုလဲ တော်ဦးမှပဲကွယ်၊ အဆိုးချည်းပဲ ဆိုရင်တော့ အတော်ခက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မလှရင်ရယ် စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ငယ်ငယ်က သိပ်ဆိုးတဲ့ကလေးဟာ ကြီးတော့ သိပ်လိမ္မာတတ်တယ်' ဆိုပြီး ထ ပြန်သွားတယ်။

မနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး

မနက်တိုင်း ခြောက်နာရီမှာ မိုးအောင်၊ ကုလား၊ စိုးမောင်တို့ သုံးယောက်စလုံး အိပ်ရာက ထရတယ်။ မျက်နှာသစ်ကြပြီး ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးကြရတယ်။

ကုလားနဲ့ စိုးမောင်တို့ကတော့ မလှရင် သင်ထားတဲ့အတိုင်း

'ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ၊ ဓမ္မံ ပူဇေမိ၊ သံဃံ ပူဇေမိ' လို့ ဆိုပြီး မလှရင် သင်ပြထားတဲ့အတိုင်း ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ရိုရိုသေသေ ရှိခိုးကြတယ်။ ပြီးတော့မှ မလှရင် သင်ထားတဲ့အတိုင်း–

ဗုဒ္ဓါမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
သံဃောမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော။
ဓမ္မဂုဏော အနန္တော။
သံဃဂုဏော အနန္တော။
မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော။
အာစရိယဂုဏော အနန္တော။ လို့ ဆိုကြတယ်။

ဒီလိုဆိုပြီးတော့မှ 'ဗုဒ္ဓံပူဇေမိ ဓမ္မံပူဇေမိ သံဃံ ပူဇေမိ' လို့ ထပ်ဆိုကြပြီး ဘုရား တရား သံဃာကို ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ရှိခိုးကြတယ်။ ပြီးတော့မှ 'နိဗ္ဗာန်ရောက်ရပါလိုဓ၏ဘုရား' လို့ ဆုတောင်းကြတယ်။

ဒီလိုဆုတောင်းပြီးတော့မှ 'မေမေ့ကို ရှိခိုးပါတယ်' ဆိုပြီး မလှရင်ကို ရှိခိုးကြတယ်။

မလှရင်ကလည်း 'ငါ့သားတွေ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ၊ အနာမျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ကင်းပါစေ၊ ထိမယ့်ခလုတ် ဆုတ်ပါစေ၊ လာမယ့်ဘေး ဝေးပါစေ၊ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား သနားပါစေ၊ ကြံတိုင်းအောင်၍ ဆောင်တိုင်းမြောက်ကြပါစေ' လို့ ဆုပေးတယ်။

သားတွေက 'ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလိုဓ၏' လို့ ဆိုကြရတယ်။

အဲဒါပြီးတဲ့နောက်မှ မလှရင်က ဗုဒ္ဓါမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ အစရှိတဲ့ ဘုရားရှိခိုးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြတယ်။

မိုးအောင်ကတော့ မလှရင် ဘုရားခန်းမှာ မရှိတဲ့အခါ ဘုရားကို အရှင်း ရှိမခိုးဘူး။ ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ မလှရင်ရှိတဲ့အခါ ပါးစပ်က ဘာမှ မဆိုဘူး၊ ပုဆိန်ပေါက် ဦးချတယ်။ သူ့အတွက်သတ်သတ်ဝယ်ထားရတဲ့ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ထားပြီး 'မိုးအောင် မေမေသင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆို၊ မေမေ သင်ထားတဲ့အတိုင်း ရှိခိုး' လို့ ပြောတဲ့အခါကျတော့မှ မိုးအောင်ဟာ ကြိမ်လုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့အမေသင်ထားတဲ့အတိုင်း ရှိခိုးတယ်။ ပါးစပ်က ဘာမှ မဆိုဘူး။

မလှရင်က 'မိုးအောင် မေမေသင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆိုလေ' လို့ ပြောတဲ့အခါ 'ဆိုနေသားပဲ' လို့ မိုးအောင်က ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြန်ပြောတယ်။

မလှရင်ကလည်း ဒေါသသံနဲ့ 'ငါ့ကို ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ ကြားအောင် ကျယ်ကျယ်ဆို' လို့ ငေါက်တော့မှ မလှရင် သင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆိုတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးဟာ ဘုရားခန်းထဲမှာ နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါ တွေ့ရတယ်။ ဆပ်ကပ်ထဲက ကျားထိန်းဆရာဟာ ကျားကိုပြရတဲ့အခါ လက်ထဲက ကျားကြောက်တဲ့ သားရေကြာပွတ်ဖြစ်ဖြစ် တုတ်ဖြစ်ဖြစ် လက်နက်တစ်ခုကို အမြဲကိုင်ထားရသလို မလှရင်လည်း မိုးအောင်နဲ့ကိစ္စရှိတဲ့အခါ လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးကို အမြဲကိုင်ပြီး ပြောရတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ်စီ ကျွေးတယ်။

အဲဒီလို ကော်ဖီသောက်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ထမင်းစားတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် မိုးအောင်ဟာ စိုးမောင်ရဲ့ အစားအသောက်တွေကို လုစားတဲ့အခါ စားတယ်၊ မှောက်တဲ့အခါ မှောက်ပစ်တယ်။ ဘာမှမလုပ်ရင်လည်း စိုးမောင်ရဲ့ခြေထောက်ကို စားပွဲခုံအောက်ကနေပြီး သူ့ခြေထောက်နဲ့ ကန်တယ်။

အဲဒီလို နှောင့်ယှက်လွန်းတဲ့အတွက် ကုလားနဲ့ စိုးမောင်ကို နောက်ဖေးမှာ တိုက်ရ ကျွေးရတယ်။ မိုးအောင်ကိုတော့ အလယ်ခန်းမှာ တိုက်ရ ကျွေးရတယ်။ မနက်ရှစ်နာရီမှာ ရေချိုးတဲ့အခါကျရင်လည်း မလှရင်က ရေချိုးခန်းဝက ကြိမ်လုံးကိုင်မစောင့်ဘဲ မိုးအောင်ဟာ ရေချိုးလို့ ဘယ်တော့မှ ချောချောမောမော မပြီးဘူး။ ရှစ်နာရီခွဲမှာ ထမင်းစားပြီး ကိုးနာရီမှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို ဆိုင်မှာခိုင်းထားတဲ့ မောင်ခင် ဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်က ကျောင်းလိုက်ပို့ရတယ်။

ကျောင်းကိုသွားတဲ့အခါလည်း ဘယ်တော့မှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မသွားဘူး။ လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ချင် ထိုင်နေတယ်။ မောင်ခင်က ကျောင်းမှာ သူကြိုက်တဲ့ ရေခဲပေါက်စီတစ်ခု ဝယ်ကျွေးမယ်ဆိုတော့မှ ထတယ်။ မောင်ခင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးဟာ နေ့စဉ် ကျောင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားပါမယ့်အကြောင်း မိုးအောင်ကို ရေခဲပေါက်စီတစ်ခုခု အမြဲဝယ်ကျွေးရတယ်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းလည်း မောင်ခင်ပဲ သွားခေါ်ရတယ်။ အိမ်အပြန်တော့ ဒီလောက် ဂျီးမများဘူး။ မှန်မှန်ပြန်တာများတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ သဝေထိုးနေရင် ရေခဲပေါက်စီဝယ်ကျွေးမှပဲ ကောင်းကောင်း အိမ်ပြန်တယ်။

မိုးအောင်ကို ကျောင်းထားတဲ့အချိန်ကစပြီး မအုံးတင်ဟာ မိုးအောင်ကို မထိန်းရတော့ဘူး။ မောင်ခင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးပဲ ထိန်းရတယ်။ မအုံးတင်က စိုးမောင်ကိုသာ ထိန်းရတယ်။ ညဘက် ဘုရားရှိခိုးချိန်ရောက်ရင်လည်း မနက်ဘက်လိုပါပဲ။ မလှရင် အနားမှာမရှိရင် မိုးအောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ဘုရားမရှိခိုးဘူး။ မလှရင်က ကြိမ်လုံးကိုင်ပြီး မငေါက်ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သင်ထားတဲ့အတိုင်း မရှိခိုးဘူး။

ညအိပ်တဲ့အခါမှာ မိုးအောင်နဲ့ စိုးမောင်ကို ပထမတုန်းကတော့ မလှရင်နဲ့ တစ်ခန်းထဲ သိပ်ပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်ဟာ စိုးမောင်ကို ညမအိပ်ခင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်အိပ်ရာထမှာဖြစ်ဖြစ် ခဏခဏ နှိပ်စက်တာနဲ့ မိုးအောင်၊ ကုလားနဲ့ မောင်ခင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို တိုက်အောက်က အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ခွဲပြီးသိပ်ရတယ်။

မိုးအောင် လိမ်တတ် ညာတတ်လာပြီ

မလှရင်ဟာ မိုးအောင်ကို စိတ်မချတာကြောင့် သူ့ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ စာအုပ်ထည့်တဲ့ လွယ်အိတ်ကို ခဏခဏ စစ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့ မလှရင်ဟာ မိုးအောင် လွယ်အိတ်ထဲမှာ ကျောက်တံအပိုတစ်ချောင်း တွေ့တယ်။

'မိုးအောင်၊ ဒီကျောက်တံ ဘယ်ကရသလဲ' လို့ မလှရင်က မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'သူ့ကျောက်တံ' လို့ လိမ်ပြောတယ်။ 'နင့်မှာ ဒီကျောက်တံမျိုးမှ မရှိဘဲ၊ နင့်ကို ငါဝယ်ပေးတဲ့ ကျောက်တံကို ငါသိတယ်၊ မှန်မှန်ပြော၊ ဒီကျောက်တံကို ဘယ်ကရသလဲ' လို့ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်မေးတော့မှ 'လမ်းက ကောက်ရတယ်' လို့ လိမ်ပြောတယ်။

အမှန်စင်စစ်တော့ ဒီကျောက်တံဟာ အတန်းထဲက ကျောင်းသား ကလေးတစ်ယောက်ဆီက မိုးအောင် ခိုးလာတာ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မောင်ခင်ကို မလှရင်က 'မင်း ကျောင်း ရောက်လာတဲ့အခါ အတန်းဆရာလက်ထဲထည့်၊ အတန်းထဲက ကျောက်တံ ပျောက်တဲ့ ကလေးတွေကို ဒီအထဲကပေးဖို့ အတန်းဆရာကိုပြော' လို့ သေချာ မှာပြီး မောင်ခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျောက်တံလေးဒါဇင် ထည့်လိုက်ရတယ်။

မလှရင်လည်း အရိုက်ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးအောင်ကို ချော့တဲ့ အခါ ချော့ပါသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ 'လူကလေး ပိုးကောင် ကလေးတွေ မသတ်ရဘူး၊ သူများကို မကုတ်ရ၊ မကိုက်ရဘူး၊ မနှိပ်စက်ရ ဘူး၊ သူများစားနေတာကို လုမစားရဘူး၊ သူများဟာကို မခိုးရဘူး၊ မဆဲ ရဘူး၊ ပိုးကောင်ကလေးတွေကို သတ်ရင်၊ ခြေတွေ၊ လက်တွေ၊ အထောင်တွေ ဖြုတ်ရင်၊ သတ်ရင်၊ မျက်နှာကိုကုတ်ရင်၊ ကိုက်ရင်၊ နှိပ်စက်ရင်၊ သူများ စားတာကို လုရင်၊ သူများဟာကို ခိုးရင် လူကလေးဟာ နောင်ဘဝကျရင် ငရဲကျလိမ့်မယ်၊ ငရဲကျရင် ဒယ်အိုးကြီးတွေထဲမှာ ဆီပူနဲ့ အကြော်ခံရလိမ့် မယ်၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ပိုးကောင်ကလေးတွေ မနှိပ်စက်ရင်၊ မသတ်ရင် လူလေးလိုချင်တာ မမေမေဝယ်ပေးမယ်၊ ညီကလေး တွေ၊ အတန်းထဲက ကလေးတွေကိုရော မကုတ်ရင် မကိုက်ရင်၊ မရိုက်ရင် လူကလေးလိုချင်တာ မမေမေဝယ်ပေးမယ်၊ မဆဲရင် လူကလေး လိုချင်တာ မမေမေဝယ်ပေးမယ်၊ မမေ အခုပြောတာတွေကို နားထောင်မလား၊ လူကလေး လိုချင်တာတွေ မမေ ဝယ်ပေးမယ်၊ လူကလေးစားချင်တာတွေ မမေ ဝယ်ကျွေးမယ်' လို့ မလှရင်ဟာ သူ့သား မိုးအောင်ကို ချော့တယ်။

'နားထောင်မယ်၊ ဘောလုံးနှစ်လုံးပေး၊ ရေခဲပေါက်စီ ဝယ်ကျွေး၊ တစ်နေ့ကို မုန့်ဖိုးတစ်မူးပေး' ဆိုလို့ မလှရင်ဟာ ဆိုင်မှာရောင်းတဲ့ဘောလုံး နှစ်လုံးကို ယူပြီး ချက်ချင်းပေးတယ်၊ ရေခဲပေါက်စီ ချက်ချင်းဝယ်ကျွေး

တယ်၊ ပိုက်ဆံတစ်မူးကို သူ့လက်ထဲ ချက်ချင်းထည့်တယ်၊ နောက်နေ့တွေ မှာလဲ တစ်မူးစီ ပေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မိုးအောင်ကတော့ တစ်ရက်တောင် မဆိုင်းပါဘူး။ အမေလည်း အိမ်ရှေ့ထွက်သွားရော ပိုးဟပ်ကလေး တစ်ကောင်ကို အတင်းလိုက်ဖမ်းပြီး မီးဖိုထဲ ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။ တခြားဟာတွေလည်း လုပ်မြဲတိုင်း လျှောက်လုပ်တာပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း မလှရင်ဟာ ရလိုရငြားဆိုပြီး မိုးအောင်ကို သူ့ဘိုးအေ နှစ်ပါးရှိတဲ့ ကန်တော်ဦးကျောင်းကို ခေါ် ခေါ် သွားပါသေးတယ်။

ကိုခင်ဦးရဲ့အဖေ ဦးသာဒွန်းရဲ့ဘွဲ့က ဦးသုဇာတ တဲ့။

မလှရင်ရဲ့အဖေ ဦးစံတင်ရဲ့ဘွဲ့က ဦးစန္ဒောဘာသ တဲ့။

ကိုသုခရဲ့အဖေ ဦးဘိုးဆောင်ရဲ့ဘွဲ့ကတော့ ဦးပဝရတဲ့။

ဦးစန္ဒောဘာသက စာကို ဝါသနာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပရိယတ္တိကို ကြိုးစားပြီး လိုက်နေတယ်။

ဦးသုဇာတနဲ့ ဦးပဝရတို့ကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဝါသနာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပဋိပတ္တိကို ကြိုးစားပြီး အားထုတ်နေကြတယ်။

မိုးအောင်တို့သားအမိ ကျောင်းကိုလာတဲ့အခါ မလှရင်ရဲ့ လျှောက်ထားချက်အရ ဘိုးအေတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးသုဇာတနဲ့ ဦးစန္ဒောဘာသတို့က မိုးအောင်ကို ဆုံးမကြပါတယ်။ မိုးအောင်ဟာ ဘိုးအေတွေဆုံးမနေတဲ့အခါတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ငြိမ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်တာပဲ။ ဘိုးအေတွေရဲ့ အဆုံးအမတွေလည်း မိုးအောင်အပေါ်မှာ မထိရောက်ဘူး။

နောက်တစ်နှစ်မှာ မိုးအောင်ဟာ ဒုတိယတန်းကို တက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အသက်ဟာ ခုနစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ အဲဒီအခါ မိုးအောင်မှာမူလ

ရှိနေတဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေအပြင် အကျင့်ဆိုးတစ်ခု နောက်ထပ်တိုးလာပြန်တယ်။ မအုံးတင် မတ်တတ်ရပ်နေရင် မိုးအောင်ဟာ နောက်ကို အသာကလေးလာ

ထဘီကို အပေါ်လှန်ပြီး ပြေးတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ထဘီကို အတင်းဆွဲချွတ်ပြီး ပြေးတယ်။ ဆိုင်က စာရေးမကလေးတွေလည်း ဒီလိုအလုပ်ခံရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မအုံးတင် ခံရတာက ပိုများတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ မအုံးတင်ကို ထဘီဆွဲချွတ်တာတွေ ထဘီလှန်တာတွေ မလုပ်ဘူး။ ဖင်ဆိတ်ပြီး ပြေးတယ်။ ဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ မအုံးတင်တို့ဟာ ထိုင်နေလို့ ထဘီချွတ်လို့လည်း မဖြစ်၊ လှန်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဖင်ဆိတ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုရင် မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးပြီး ပြေးတယ်။ မအုံးတင်နဲ့ ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေဟာ ခွေးရူးကို သတိထားနေရသလို သူ့ကိုပဲ သတိထားနေရတယ်။ သူ့အမေ မလှရင်လည်း ဒီအပြစ်တွေနဲ့ သူ့ကို ခဏခဏရိုက်တာပဲ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြိမ်နဲ့အရိုက်ခံထားရတဲ့ အရိုးတွေဟာ ပြည့်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ မလျော့ဘူး။ လစ်ရင် လုပ်တာပဲ။

လေးတန်းကျောင်းသား မိုးအောင်

နောက်နှစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ ကိုးနှစ် ရှိသွားပြီ။ ကျောင်းမှာတော့ လေးတန်းရောက်သွားပြီ။ ကုလားလည်း မိုးအောင်နဲ့အတူတူ လေးတန်းမှာ ရောက်နေပြီ။ စိုးမောင်ကတော့ တစ်တန်းမှာပဲ ရှိသေးတယ်။

မိုးအောင်ဟာ လေးတန်းရောက်ပြီးလို့ သုံးလလောက်အကြာမှာ သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ မိုးအောင်ဟာ အတန်းထဲက ဖေသင်ဆိုတဲ့ သူနဲ့ရွယ်တူ သူငယ်ကလေးကို ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ နဖူးယောင်သွားတယ်။ ဖေသင်ဟာ ငိုပြီး ခုနစ်တန်းမှာ

ရှိတဲ့ သူ့အစ်ကိုကြီး ခင်စိုးကို သွားတိုင်တယ်။ ခင်စိုးဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်ကျော်ရှိနေပြီ။ သူ့ညီဖေသင်နဲ့ ကျောင်းအောက်ကိုလိုက်လာပြီး သူ့ညီကို ရိုက်တဲ့အတွက် မိုးအောင်ရဲ့ပါးကို သုံးလေးချက်လောက်လည်း ဗယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်တယ်။ ခြေထောက်နဲ့လည်း သုံးလေးချက်လောက် ကန်တယ်။ မိုးအောင်ဟာ ဒီနေရာမှာပဲ ခင်စိုးရဲ့ကိုယ်ကို လေးငါးခြောက် ပိုင်းလောက် ဖြတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူက ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတယ်။ ခင်စိုးနဲ့ အားချင်း မမျှဘူး၊ အားချင်းမမျှသေးတဲ့အခါ ရန်ဖြစ်ရင် သူသာနာမှာပဲလို့ တွေးမိပြီး မိုးအောင်ဟာ ခင်စိုးအပေါ်မှာ ဖွဲ့လိုက်တဲ့ရန်ငြိုးကို သူ့ဝမ်းထဲမှာ အသာ ပျိုးထားလိုက်တယ်။ မိုးအောင်ဟာ အားမွေးလိုက်ဦးမယ်။ အားရှိလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ သိကြရောပေါ့ကွာလို့ စိတ်ထဲမှာ တေး ထားလိုက် တာကို ဓာတ်မသိကြတဲ့လူတွေက ခင်စိုး ဆုံးမလိုက်လို့ မိုးအောင် ကျွတ် သွားပြီ၊ လူကောင်းကလေးဖြစ်သွားပြီလို့ ထင်တယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျောင်းသားကြီးတွေက မိုးအောင်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ 'ဟေ့ မိုးအောင်၊ ခင်စိုးကို ခေါ်လိုက်ရမလား' လို့ ပြောင်တယ်။ ခင်စိုးကို ခေါ်လိုက်ရမလားလို့ မိုးအောင်ကို လှောင်ကြတဲ့ ကျောင်းသားကြီးတွေထဲမှာ မောင်သန်းဟာ အကဲဆုံးပဲ။

တစ်နေ့ကျတော့ အိမ်သာသွားတဲ့လမ်းမှာ မောင်သန်းနဲ့ မိုးအောင်တို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတယ်။ မောင်သန်းက လှောင်နေကျအတိုင်း လှောင်တဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ မောင်သန်းကို တစ်ချက်မှေ့ကြည့်ပြီး အံကျိတ်ပြတယ်။ သူ့အတန်းထဲ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ 'ကိုသန်းဟာ သူ့ကို အားကြီးပြောင်တယ်' လို့ မိုးအောင်က ကုလားကို ပြန်ပြောပြတယ်။ မိုးအောင်လည်း ဒီလို လှောင်တာ ပြောင်တာတွေကို ကြားရလေလေ ငါ အားရှိလာရင်တော့ သိကြ ရောပေါ့ကွာ ဆိုတဲ့ သူ့အဓိဋ္ဌာန်ဟာ ပိုပြီး ပြင်းထန်လာလေပဲ။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဖိုးစိန်

အဲဒီနှစ်မှာ မိုးအောင်ဟာ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက် ရလာတယ်။ အဲဒီ မိတ်ဆွေသစ်ကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ သမ္မန်ခတ်တဲ့ ခေါတော ကုလား ဖိုးစိန် ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖိုးစိန်ဟာ အစတုန်းကတော့ သမ္မန်ကို ကြိုးစားပြီး ခတ်ပါသေးတယ်။ နောက်တော့ ဗမာရည်ဝ၊ လူလည် ဖြစ်လာရုံ မကဘဲ လူရှုပ်ပါ ဖြစ်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး သမ္မန်ကို ကောင်းကောင်း မခတ်တော့ဘူး။ ထမင်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ ဒါကတော့ ဟန်ပြပါပဲ။ ယစ်မျိုးဘက်က ပုလိပ်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အရက်ခိုးချက်တယ်။ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း မွေးထားတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ သူတို့ရဲ့ တိုက်ဝင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေဆိုရင် မလွတ်ရဘူး။ မိအောင် ဖမ်းတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေက သူတို့ရဲ့ တိုက်ဝင်းထဲကို ဝင်မလာရင် ဝင်လာချင်အောင် မိုးအောင်နဲ့ ကုလားက အစာပြတယ်။ အဲဒါ အဟုတ်ထင်ပြီး ဝင်လာရင် မိအောင်ဖမ်းတာပဲ။ ပထမဆုံးမိတဲ့ ဘဲကြီးကို မိုးအောင်က လည်လှီးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူများသတ်ပြီးသား ဘဲ၊ ကြက်တွေကို သူ လက်မခံဘူးလို့ ခေါတောဖိုးစိန်က ပြောတဲ့အတွက် နောက်မိတဲ့ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေကို မိုးအောင်က လည်မလှီးရတော့ဘူး။ မိတဲ့အခါ ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြက်ဖြစ်ဖြစ် မအော်နိုင်အောင် လုံချည်တစ်ထည်နဲ့ ထုပ်ပြီး မလှရင် လစ်တဲ့အခါ ကုလားက ဖိုးစိန် ထမင်းဆိုင်မှာ သွားပေးရတယ်။ ဖိုးစိန်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားတယ်။

တစ်နေ့ညကျတော့ မိုးအောင်လည်း ဖိုးစိန်ဆိုင်ကို ကုလားနဲ့အတူ လိုက်သွားတယ်။ ဖိုးစိန်ကလည်း သိပ်လောကွတ်ကောင်းတယ်။ မိုးအောင်ကို တွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် 'ဟေ့ မိုးအောင်၊ မင်း သူဌေးသားဆိုပြီး အရက်သောက်ဖူးသလား' လို့ မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'မသောက်ဖူးဘူး' လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ ဖိုးစိန်က 'မင်းတို့ကို အကောင်းဆုံးအရက်တိုက်မယ် လာခဲ့ကြ' ဆိုပြီး ထမင်းဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေးခန်းကို ခေါ်သွားတယ်။ နောက်ဖေးခန်းထဲရောက်တဲ့အခါ ဧီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်ထဲမှာ သူချက်ထားတဲ့ ချက်အရက် လက်တစ်လုံးလောက်ထည့်ပြီး သူ့ဆိုင်က ကြက်သားဟင်း အမြည်းနဲ့ တိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ကို ကွမ်းတစ်ယာစီကျွေးတယ်။ စီးကရက်တစ်လိပ်စီ ပေးတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ အရင်တုန်းက အရက်လည်း တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူး။ ကွမ်းလည်း မစားဖူးဘူး။ ဆေးလိပ်လည်း မသောက်ဖူးဘူး။ ဒါဟာ သူတို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှာ ခေါင်းချလျက် အိပ်မောကျနေတယ်။ အတော်ကလေးညဉ့်နက်မှ သူတို့ကိုနှိုးပြီး လွှတ်လိုက်ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေကျတော့လည်း မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ရောက်လာကြပြန်တယ်။ ဖိုးစိန်လည်း မနေ့ကလိုပဲ သိပ်လောကွတ်ကောင်းတာပဲ။ အတော်ကလေး ညဉ့်နက်တော့မှပဲ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက် မနေ့ကလိုပဲ အတော်နှိုးလွှတ်လိုက်ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့လည်း မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ ရောက်လာကြပြန်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာတော့ ဖိုးစိန်ဟာ လောကွတ်မကောင်းတော့ဘူး။

'ဟော့ကောင်တွေ၊ ဒီနေ့ညနေတော့ မင်းတို့ကို မတိုက်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါ့အရက်က သိပ်ဈေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့ သောက်ချင်ရင် မင်းတို့ဆိုင်က ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူခဲ့ကြ' လို့ ပြောတယ်။

'ဘာပစ္စည်းလဲ' လို့ မိုးအောင်က ပြန်မေးတယ်။

'မင်းတို့ဆိုင်မှာ နာရီတို့၊ ဖောင်တိန်တို့၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ မရှိဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖိုးတန်တာတစ်ခုခုပေါ့ကွာ' လို့ဖိုးစိန်က ပြန်ပြောတယ်။

'ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ခိုးလို့မရဘူး' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

'ခိုးလို့မရရင်လဲ မင်းတို့ ပြန်ကြတော့၊ ငါ အရက်ကို နေ့တိုင်း အလကား မတိုက်နိုင်ဘူး' လို့ ဖိုးစိန်က ပြောတယ်။

'ခင်ဗျားအရက်ကို အကြွေးတိုက်ပေါ့ဗျ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပေးမှာပေါ့' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။

'ငါ အကြွေးမရောင်းဘူး၊ အကြွေးရောင်းတာ လာဘ်ပိတ်တယ်' လို့ ဖိုးစိန်က ပြောပြီး ဒီကောင်တွေကို အဖက်မလုပ်ဘဲ တခြားလှည့်နေတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားလည်း အဲဒီနေ့ညမှာ အရက်မသောက်ရဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေကျတော့ မိုးအောင်ဟာ သူ့အမေရဲ့ ဗန်ကောက် လုံချည်တစ်ထည်ကို ခိုးလာပြီး ဖိုးစိန်ကို ပေးတယ်။ ဖိုးစိန်လည်း ဗန်ကောက် လုံချည်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး အရက်တိုက်ဖို့ ကောင်လေး နှစ်ယောက်ကို နောက်ဖေးခေါ်သွားရင်း မိုးအောင်တို့ရဲ့ တိုက်နောက်မှာ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ ဂိုဒေါင်တစ်လုံး ရှိတယ်။ ဒီဂိုဒေါင်ဟာ အောက်က သံမံတလင်း၊ အကာကတော့ သွပ်ပြားဆိုတာ ဖိုးစိန် သိရတယ်။ အဲဒီ အခါ 'မင်း ဂိုဒေါင်ကို ဖောက်ပါလား၊ ဂိုဒေါင်ထဲက ဖောင်တိန်တွေ၊ နာရီတွေ ယူလာရင် မင်းတို့ အရက် အကြာကြီးလည်း သောက်ရမယ်၊ နောက်ထပ်လဲ ပိုက်ဆံရဦးမယ်၊ မင့် ဗန်ကောက်လုံချည်က ဘာအဖိုးတန်လို့လဲ၊ ဒီကနေ့နဲ့ မနက်ဖြန် အဲဒီ နှစ်ရက်ပဲ သောက်ရမယ်' လို့ ဖိုးစိန်က ပြောတယ်။

မိုးအောင်က 'ဂိုဒေါင်ကို ဘယ်လိုဖောက်မလဲ' လို့ မေးတယ်။

'မနက်ဖြန် မင်းတို့လာတဲ့အခါ ငါ အကုန်ပြောပြမယ်' ဆိုပြီး တိုက်နေကျ အရက်၊ အမြည်း၊ ကွမ်း၊ စီးကရက်တွေကို ပေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ မိုးအောင်တို့လာတဲ့အခါ ဖိုးစိန်ဟာ သွပ်ပြားကိုက်တဲ့ ကတ်ကြေးတစ်ချောင်း အသင့်ယူထားတယ်။ သွပ်ပြားတစ်ချပ်လည်း အသင့်ယူထားတယ်။ အရက်မတိုက်ခင် သူက ကတ်ကြေးနဲ့သွပ်ပြားကို ကိုက်ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့က တစ်လှည့်စီ လေးငါးခါစီလောက် ကိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ လက်တွေ့ပြဖို့အတွက် သွပ်ပြားနဲ့ကာထားတဲ့ သူ့ဆိုင်ဘေးကို ခေါ်သွားပြီး သွပ်ပြားကို ဘယ်နေရာက စ ကိုက်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြတယ်။

မိုးအောင်လည်း ဒီဘက်က ဝါသနာအတော်ပါလာတဲ့ သူငယ်ပါပဲ။ ဖိုးစိန်လို သွန်သင်ပြသမယ့်ဆရာမျိုးနဲ့ မတွေ့သေးလို့သာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ အခုလို ပြလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့ညမှာပဲ သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ အစောင့် ဒရဝမ်ကို ဂိုဒေါင်ကိုမလာအောင် ကုလားက ဒရဝမ်နဲ့ ဆိုင်ရှေ့မှာ စကားပြောနေရတယ်။ မိုးအောင်က ဂိုဒေါင်ဖောက်ပြီး အထဲဝင်သွားတယ်။ ဝါတာမင်ဖောင်တိန် အချောင်းနှစ်ဆယ်ပါလာတယ်။ အဲဒီလိုခိုးပြီးတော့ ဆရာဖိုးစိန် သင်လိုက်တဲ့အတိုင်း အပေါက်မမြင်ရအောင် အတွင်းဘက်ကရော အပြင်ဘက်ကရော ထင်းရှူးသေတ္တာနဲ့ ကာထားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ ဖောင်တိန်တွေကိုရတဲ့အခါ ဖိုးစိန်ဟာ မိုးအောင်ကို ချီးကျူးပြီး ငွေသုံးဆယ်ပေးတယ်။ ကောင်ကလေးတွေ အရက်သောက်နေကြတုန်း ဖိုးစိန် ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယူပြီး 'ဖဲကစားရအောင်' လို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုးမီးဖဲ ကစားနည်းကို ဖိုးစိန်က သင်ပေးတယ်။

မိုးအောင် သဘောပေါက်သွားတဲ့အခါ ဖိုးစိန်နဲ့ မိုးအောင်တို့ ကိုးမီးကစားကြတယ်။ လူပါးဖိုးစိန်က မိုးအောင်ကို ငွေသုံးဆယ်လောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ မိုးအောင်ကို ဖောင်တိန်ဖိုးပေးထားတဲ့ ငွေသုံးဆယ်ကိုပါ အနိုင်ယူလိုက်တယ်။

ကောင်ကလေးတွေလည်း မူးမူးနဲ့ တရေးတမောအိပ်ပြီး ပြန်ခါနီး တဲ့အခါ လောကွတ်ကောင်းလာပြန်တဲ့ဖိုးစိန်က 'ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး၊ နောက်ထပ်ရရင် အရက်အလကားတိုက်မယ်၊ လာခဲ့ကြနော်' လို့ လောကွတ် လုပ်လိုက်တယ်။

မလှရင်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းချင်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ဆိုင်ထဲ ထပ်ဖြည့်ဖို့ ဂိုဒေါင်ကပစ္စည်းတွေကို မန်နေဂျာလာထုတ်တယ်။ မန်နေဂျာဟာ စနစ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဂိုဒေါင်ထဲကိုဝင်တိုင်း ဘယ် သေတ္တာ ဘယ်ပစ္စည်းဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူအမြဲ မှတ်လေ့ရှိတယ်။

အဲဒီနေ့ ဂိုဒေါင်ထဲကို သူဝင်သွားတဲ့အခါ သေတ္တာတချို့နဲ့ ပစ္စည်း တချို့ နေရာပျက်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မသက််ာတာနဲ့ သေတ္တာတွေကို ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့ ရွှေ့နေတုန်း ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖယ်လိုက်တဲ့အခါ မိုးအောင် ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ကို သွားတွေ့တယ်။ မန်နေဂျာလည်း မလှရင်ကို ချက်ချင်း တိုင်တယ်။ မလှရင်ကလည်း ဒါဟာ မိုးအောင်ရဲ့ လက်ချက်ပဲဆိုတာ ချက်ချင်း ရိပ်မိတာပဲ။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလား အိပ်တဲ့အခန်းထဲကို ဝင်ရှာတဲ့အခါ မိုးအောင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် မွေ့ရာအောက်က သွပ်ဖြတ်တဲ့ ကပ်ကြေးကို တွေ့တယ်။ ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ စာရေးတစ်ယောက်ကလည်း ဖိုးစိန် ထမင်းဆိုင် နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ညနေဘက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ဖိုးစိန်ဆိုင်ကို လာတာတွေ့တဲ့အကြောင်း မန်နေဂျာကို အစီရင်ခံတယ်။ မန်နေဂျာလည်း ဌာနာအုပ်နဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။

ဌာနာအုပ်က 'ဒီကုလားဖိုးစိန်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ တော်တော်ယုတ် တယ်' လို့ပြောပြီး မန်နေဂျာနဲ့အတူ မြို့မရာဇဝတ်အုပ်ကို ထည့်လိုက်တယ်။

ဖိုးစိန် ထမင်းဆိုင်ကိုရောက်တဲ့အခါ ဓာတ်သိချင်းဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း စကားများများ မပြောရပါဘူး။

'ဖိုးစိန်၊ မင်းထမင်းဆိုင်ကလေး ကောင်းကောင်းရောင်းနေရတာ မရောင်းချင်ဘူးထင်တယ်၊ ဖောင်တိန်တွေ ဘယ်မှာလဲ၊ အကုန်လုံးပြန်ပေး' လို့ တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောတယ်။

ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီး

ဒီမြို့မရာဇဝတ်အုပ်ကို မြို့ပေါ်က လူဆိုး၊ လူရွှပ်တွေဟာ သိပ်မကြောက်ဘူး။ ဒီရာဇဝတ်အုပ်လက်ထဲမှာ အမြဲကိုင်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီးကိုသာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဝါးခယ်မရဲ့ လူဆိုး၊ လူရွှပ်လောကမှာ ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီးလို့ ခေါ်ရင် ဒီမြို့မရာဇဝတ်အုပ်ကို ခေါ်တာပဲဆိုတာ အားလုံး သိတယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ အကောင်ရဲ့ ညို့သကျည်းကို ဒီကြိမ်လုံး ခေါင်းကြီးနဲ့ သုံးခါလောက် ရိုက်လိုက်ရင် ပျော့ကျသွားတာပဲ။

ဖိုးစိန်လည်း မြို့မရာဇဝတ်အုပ်ရဲ့လက်ထဲက ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး 'ရှိပါတယ်ဆပ်' လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဖောင်တိန်တွေကို ထုတ်ပေးတယ်။ မိုးအောင်က ၁ တရားခံဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပစ္စည်း ပြန်ရရင် တော်ပါပြီ၊ ဆက်အရေးမယူပါရစေနဲ့လို့ မန်နေဂျာက ဌာနာအုပ်ကို တောင်းပန်တဲ့အတွက် ပုလိပ်ကလည်း ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်အရေးမယူတော့ဘူး။

'ကောင်ကလေးတွေ နောက်ကိုလာရင် လက်မခံနဲ့၊ လက်ခံတယ်ကြားရရင် မင်းဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်မယ်' လို့ ဖိုးစိန်ကို ကြိမ်းပြီး မြို့မရာဇဝတ်အုပ်နဲ့ မန်နေဂျာတို့ ထွက်သွားကြတယ်။

ညနေ ကျောင်းကပြန်လာတဲ့အခါ မလှရင်ဟာ မိုးအောင်ကို ဂိုဒေါင်ဆီခေါ်သွားပြီး ဖောက်ထားတာကို ပြတယ်။ မိုးအောင်ကလည်း 'သူလုပ်တာ

မဟုတ်ဘူး' လို့ ဗြောင်လိမ်တယ်။ မလှရင်ကလည်း သူ့မွေ့ရာအောက်က သွပ်ဖြတ်ကပ်ကြေးတစ်ချောင်းကို ရတာရော၊ ခေါ်တောဖိုးစိန်ဆီက ဖောင်တိန်တွေပြန်ရတာရော အကုန်ပြောပြတယ်။ အဲဒီအထိလည်း မိုးအောင်ကတော့ 'ဒါ သူနဲ့မဆိုင်ဘူး' ဆိုပြီး ဗြောင်လိမ်နေသေးတာပဲ။ မလှရင်လည်း မိုးအောင်ကို အိမ်ထဲပြန်ခေါ်သွားပြီး မရိုက်ပါဘူး။

'ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ မိုးအောင်နဲ့ စိုးမောင်တို့အတွက်ပဲ' လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောပြီး ဆုံးမလွှတ်လိုက်တယ်။

မလှရင်လည်း ဒီဆိုင်ကို ဆက်ပြီးဖွင့်သွားရမှာ အများကြီးစိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဝါးခယ်မမှာ တရုတ် ကုလား ကုန်စုံဆိုင်တွေကလည်း များလာတယ်။ သူကလည်း မိန်းမသားဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပစ္စည်းဝယ်ခြမ်းရတဲ့ နေရာမှာ အဆင်မပြေဘူး၊ အုပ်ချုပ်မှုကိုလည်း သူ နားမလည်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကုန်စုံဆိုင်ဟာ လစဉ် နှစ်ထောင်နဲ့ သုံးထောင်လောက် ရှုံးနေတယ်။

အဲဒီအထဲ မိုးအောင်ကလည်း ဒီလို တစ်စခန်းထပြန်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးအောင်ဟာ ခြောက်ပြောပြော ချော့ပြောပြော ဘယ်လိုပြောလို့မှ ရမယ့် အကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တစ်နည်းမဟုတ် နောက်တစ်နည်းနဲ့ ခိုးဦးမှာပဲ။ ကိုးနှစ်သားမှာတောင် ဂိုဒေါင်ဖောက်တယ်ဆိုတော့ ဒီဆိုင်ကြီးဟာ သူ ခိုးတာနဲ့ ကုန်မှာပဲလို့တွေးပြီး ညဘက် အစ်ကိုကြီးသုခ လာတဲ့အခါ ဆိုင်ကိုရောင်းပစ်လိုက်ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ အစ်ကိုကြီးသုခလည်း အကြောင်းမျိုးစုံ ကြားရပြီးတဲ့နောက် ဆိုင်ကို ရောင်းပစ်လိုက်ဖို့ သဘောတူတယ်။

မလှရင်လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုခင်ဦးရဲ့အဖေ ဦးသုဇာတနဲ့ သူ့အဖေ ဦးစန္ဒောဘာသတို့ဆီကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားတယ်။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးစလုံးကလည်း သူတို့နဲ့ ဒီကိစ္စ မဆိုင်တော့ဘူး။ မလှရင်ရဲ့သဘောအတိုင်းပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ဟာ အရက်သောက်တယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်တယ်၊ ကွမ်းစားတယ်။ ဂိုဒေါင်ဖောက်တတ်ပြီးကတည်းက ကျောင်းသွားချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ကျောင်းပြေးချင်တဲ့စိတ်သာ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် မနက် ကျောင်းသွားတဲ့အခါ မောင်ခင်လည်းပါလာတဲ့အတွက် မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ကျောင်းအထိတော့ သွားသေးတယ်။ ကျောင်းရောက်လို့ မောင်ခင် ပြန်သွားတဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ အိမ်သာသွားချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ အိမ်သာတွေရဲ့တောင်ဘက်မှာ လယ်ကွင်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီ လယ်ကွင်းတွေထဲကဖြတ်ပြီး မြူနီစီပါယ်ရုံးကို သွားတယ်။ မြူနီစီပါယ်ရုံးကိုရောက်တော့မှ မြို့ထဲပြန်ဝင်ကြတယ်။

ခေါ်တောဖိုးစိန်လည်း ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီးကို ကြောက်တာနဲ့ ဒီကောင်လေးနှစ်ကောင်ကို သူ့ဆိုင်မှာ လက်မခံရဲတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီကောင်လေး နှစ်ကောင်ဟာ ဧရာဝတီ ဆိပ်ခံတွဲကြီးထဲကိုဆင်းလာပြီး ဆိုက်ထားတဲ့သင်္ဘောတွေပေါ် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်နေရင်း ဒီဧရာဝတီသင်္ဘောတစ်စင်းစင်း စီးပြီး ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပေစေလိုက်သွားမယ်လို့ အကြံရလာတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပန်းတနော်ကို ထွက်မယ့် ဧရာဝတီသင်္ဘောရဲ့ အိမ်သာတွေထဲ ဝင်ပုန်းနေကြတယ်။

ဧရာဝတီသင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်ကြီးဟာ အင်မတန် စေ့စပ်တယ်။ သင်္ဘောရဲ့ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်မှာ ခရီးသည်တွေအားလုံးကို လက်မှတ်စစ်ပြီးတိုင်း အိမ်သာတွေကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်တယ်။ အိမ်သာတစ်လုံးကို ဖွင့်တဲ့အခါ ကုလားကို လက်ဦးတွေ့ရတယ်။ နောက်တစ်လုံးထဲမှာ မိုးအောင်ကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ အိမ်သာထဲမှာ နောက်ဖေးသွားနေတယ်လို့ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးကို မိုးအောင်က လှိမ့်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စားလှယ်ကြီးက ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးတွေကို ခဏခဏ တွေ့ဖူးနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေဟာ ကိုခင်ဦး မလှရင်တို့ရဲ့သား

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဆိုတာလည်း သိနေတဲ့အတွက် မိုးအောင်လှိမ့်နေတာကို ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆိပ်ခံတွဲကြီးပေါ် ခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ကို တစ်မူးစီပေးပြီး 'သင်္ဘောကပ်တဲ့အခါ မတော်တဆများ မင်းတို့ ရေထဲကျသွားရင် ဘယ်သူမှ ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကို လူကြီးတွေမပါရင် မင်းတို့ သင်္ဘောဆိပ်ကို မလာကြနဲ့ကွယ်' လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆုံးမလွှတ်လိုက်တယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ရေခဲပေါက်စီ တစ်ယောက်ကို နှစ်ခုစီ ဝယ်စားကြတယ်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တစ်ဗူးနဲ့ မီးခြစ်တစ်လုံးကိုဝယ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကွမ်းယာ နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်တယ်။ ရတဲ့ ကွမ်းလေးယာကို ချက်ချင်း မစားဘူး။ စက္ကူနဲ့ အထုပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ဧရာဝတီသင်္ဘောဆိပ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ အစိုးရ ကျောက်မီးသွေးရုံဆိပ်ကိုဆင်းလာကြတယ်။ ကျောက်မီးသွေးရုံဘေးမှာ ထိုင်၊ ကျောက်မီးသွေးရုံကို အသာမှီ၊ ကွမ်းတစ်ယာစီစား၊ စီးကရက်တစ်လိပ်စီသောက်၊ မြစ်ထဲမှာ အစုန်အဆန် သွားနေကြတဲ့ သင်္ဘောတွေ၊ လှေတွေ၊ သမ္မန်တွေကိုကြည့်ရင်း မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ဟာ အကြီးအကျယ်ဇိမ်ခံနေကြတယ်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းခါနီးမှ အိမ်ပြန်သွားကြတယ်။

စိုးမောင် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ ကျောင်းပြေးတဲ့အကြောင်း သူ့မေမေကို တိုင်တယ်။ မလှရင်လည်း ဆိုင်ရောင်းဖို့ ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့အတွက် မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ကျောင်းပြေးတာကို မမေးအားဘူး။

နကျတ်တာလီ လခ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်

အဲဒီနေ့ညနေဘက်မှာ မိုးအောင်အတွက် စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ဒီနေ့ဟာ လဆန်း တစ်ရက်နေ့ဆိုတော့

ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်မှာ လခထုတ်ပေးနေတယ်။ ဒရဝမ်ကုလား နကျတ်တာလီလည်း သူ့လခ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဆိုင်နောက်ဖေးမှာရှိတဲ့ သူ့တန်းလျားဆီကို ဆိုင်ဘေးက အသာ လျှောက်သွားတယ်။ မျက်စိရှင်တဲ့ မိုးအောင်လည်း နကျတ်တာလီရဲ့ နောက်က အသာလိုက်သွားတယ်။ နကျတ်တာလီရဲ့ တန်းလျားကိုရောက်တဲ့ အခါ သူလည်း နကျတ်တာလီနဲ့အတူ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝင်ထိုင်တယ်။

ပြီးတော့မှ 'နကျတ်တာလီ လခ ဘယ်လောက်ရသလဲ' လို့ မေးတယ်။ 'နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ရတယ်' လို့ နကျတ်တာလီက ဖြေတယ်။ 'ပြစမ်း' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။ နကျတ်တာလီကလည်း ရိုးရိုးမှတ်ပြီး ပြလိုက်တယ်။ မိုးအောင်လည်း တစ်ဆယ်တန် နှစ်ချပ်နဲ့ ငါးကျပ်တန်တစ်ချပ်ကို နကျတ်တာလီရဲ့လက်ထဲက အသာယူပြီး 'နကျတ်တာလီ၊ တစ်ဆယ်တန်က ဘယ်ဟာလဲ၊ ငါးကျပ်တန်က ဘယ်ဟာလဲ' လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်မေးတယ်။ နကျတ်တာလီကလည်း ရှင်းပြတယ်။

မိုးအောင်ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငွေစက္ကူတွေကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ရင်း နကျတ်တာလီအလစ်မှာ ဖြုန်းဆို အတင်းထပေးတာပဲ။ နကျတ်တာလီလည်း 'မိုးအောင် မိုးအောင် မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ငွေ ပြန်ပေးပါ' လို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး နောက်ကလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မမီပါဘူး။ ခဏကလေးအတွင်း မိုးအောင်ကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ နကျတ်တာလီလည်း မလှရင်ကို ငိုပြီး တိုင်တာနဲ့ နောက်ထပ် နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။

မိုးအောင်ကို တခြားလူတွေ တွေ့အောင် မရှာနိုင်ပေတဲ့ ကုလားကတော့ ရှာနိုင်တယ်။ ကုလားနဲ့တွေ့တဲ့အခါ တရုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုသွားပြီး မောင်ချောင်း တစ်ချောင်းစီ ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်စီ ဝယ်စားကြတယ်။ ပြီးတော့ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာရောင်းတဲ့ချက်အရက်

တစ်မတ်ဖိုးကို နို့ဆီခွက်ထဲထည့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ရေခဲပေါက်စီ တစ်ယောက် နှစ်ခုစီ စားကြတယ်။ ပြီးတော့ သစ်ခွဖျော်ရည်နှစ်ခွက် ဝယ်ပြီး နို့ဆီခွက်ထဲမှာ ထည့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကွမ်းယာ နှစ်ပြားဖိုး၊ စီးကရက် တစ်ဗူး၊ မီးခြစ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး ကျောက်မီးသွေးရုံဆိပ်ကို ဆင်းလာကြတယ်။

ကျောက်မီးသွေးရုံဆိပ်ကိုရောက်တော့မှ ကျောက်မီးသွေးရုံကိုမှီ သစ်ခွရည်နဲ့ ချက်အရက်နဲ့ ရောထားတဲ့ နို့ဆီခွက်ကို နှစ်ယောက်သား တစ်ကျိုက်စီ မော့ချလိုက်၊ ကွမ်းယာစားလိုက်၊ စီးကရက်သောက်လိုက်နဲ့ မိုးအောင်နဲ့ ကိုကုလားတို့ဟာ အကြီးအကျယ် ဇိမ်တွေ့နေကြတယ်။

သူတို့ ကျောက်မီးသွေးရုံဘေးမှာ တစ်ရေးနိုးတော့ သန်းခေါင်ကျော်လောက်ရှိနေပြီ။ မိုးအောင်ဟာ သွပ်ဖြတ်တဲ့ကတ်ကြေး သူ့အိပ်ရာအောက်က မိသွားကတည်းက အတော် ပါးနေပြီ။ နကျတ်တာလီဆီက သူလုလာတဲ့ ငွေတွေကို အိမ်ပြန်ယူသွားရင် သူ့အမေ မိမယ်ဆိုတာကို သိတဲ့အတွက် နို့ဆီဗူးလွတ်တစ်လုံးကို ရေစင်စင်ဆေး၊ ရေခြောက်အောင်သုတ် ပိုတဲ့ငွေတွေကို နို့ဆီခွက်ထဲထည့် အပေါ်က ကွမ်းယာထုပ်လာတဲ့ စက္ကူနဲ့ဖုံးပြီး ကျောက်မီးသွေးရုံအနားမှာ မြှုပ်ပစ်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဒရဝမ် နကျတ်တာလီနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ နကျတ်တာလီက 'မိုးအောင် နင် မကောင်းဘူး၊ အလကားကောင်ကလေး' လို့ ပြောတယ်။

'နင့်လခကို မေမေက နောက်ထပ် မပေးဘူးလား' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ပြီး ငေါက်လိုက်တယ်။

'နင့်အမေကို ငါသွားတိုင်တယ်၊ မမက ငါ့လခကို ပြန်ပေးတာပေါ့' လို့ ဒရဝမ်က ပြောတယ်။

'အံမာ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ပြန်ရရင် ပြီးရောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ဆူနေရသလဲ' လို့ ပြောပြောဆိုဆို ခါးထဲက ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး 'ဟောဒါကြည့်

ထား၊ သေသွားမယ်' လို့ ကြိမ်းလိုက်တယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားလည်း အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်မှာပဲ အိပ်ချလိုက်ကြတယ်။

မလှရင်လည်း ဆိုင်ရောင်းဖို့ကိစ္စမှာ ဝယ်မယ့်တရုတ်ရွှေဒင်္ဂါးက ဈေးအများကြီးချပြီး ဆစ်နေတဲ့အတွက် စိတ်ရှုပ်နေတာကြောင့်ရော၊ မိုးအောင်ကို ကြိမ်းလည်း ကြိမ်းကြိမ်းပဲ နေမှာပဲ၊ ရိုက်လည်း ရိုက်ရိုက်ပဲ နေမှာပဲ၊ မထူးတော့ပါဘူးလို့ သိနေတာကြောင့်ရော မနက်ဘက် မိုးအောင်နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ မျက်စောင်းသာ ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ဒရဝမ် ငွေလုပြေးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။

အဲဒီနေ့မှာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့နေ့တုန်းကလို ကျောင်းပြေးတာပဲ။ လမ်းမှာ မျောက်ပန်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွေ့ပြီး ခဏဝင်ကြည့်ကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖဲလောက် စိတ်မဝင်စားတာနဲ့ ခဏကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်လာကြတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ကျောက်မီးသွေးရုံနားမှာ သူတို့ မြှုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံကိုဖော်၊ ညကလို ခေါက်ဆွဲစား၊ ချက်အရက်ဝယ်၊ ရေခဲပေါက်စီနှစ်ခုစီစား သစ်ခွရည်နှစ်ခွက်ဝယ်ပြီး ကျောက်မီးသွေးရုံဟာ နေ့ခင်းမှာ အရက်သောက်ဖို့ မကောင်းတဲ့အတွက် ပုညကောသလ္လအသင်းကို သွား၊ နောက်ဖေး မီးဖိုထဲဝင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရှေးနည်းအတိုင်း ဓိမ်ခံနေကြတယ်။ ညဘက်ကျတော့ ကျောက်မီးသွေးရုံဆိပ်ကို ဆင်းကြပြန်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ဒီလိုပဲ ကျောင်းပြေးပြီး ရှေးနည်းအတိုင်း ဓိမ်ခံနေကြတာပဲ။

တတိယနေ့ကျတော့ အတန်းပြဆရာက 'မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ကျောင်းမတက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဒီလို ခွင့်မယူဘဲ ကျောင်းတက်ဆက်ပျက်နေရင် ကျောင်းက ထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်' ဆိုတဲ့ စာတစ်စောင်ကို စိုးမောင်နဲ့ ပေးလိုက်တယ်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်း

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မိုးအောင်၊ ကုလား၊ စိုးမောင်တို့နဲ့ အတူ မလှရင်ပါ ကျောင်းကို လိုက်သွားတယ်။ ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ 'ဒီသူငယ်နှစ်ယောက်တော့ အင်မတန် အထိန်းရခက်နေပါတယ်၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဆုံးမပေးပါ' လို့ အပ်လိုက်တယ်။

စကားပြောနေကြရင်း ကျောင်းတက်သွားတာနဲ့ ဆရာကြီးဟာ မလှရင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ 'မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို ပြီးတော့မှ ခပ်အေးအေး ဆုံးမမယ်၊ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ခဏနေကြဦး' လို့ ဆိုပြီး ခုနစ်တန်းကို အင်္ဂလိပ်စာပြရအောင် ထွက်သွားတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာပြပြီးလို့ ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ မရှိကြတော့ဘူး၊ ထွက်ပြေးကြပြီ။

ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းဟာ ဝါးခယ်မမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်လာတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ စည်းကမ်းလည်း ကြီးတယ်၊ ဣန္ဒြေလည်း ကြီးတယ်။ ရိုက်လည်း အင်မတန်ရိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေဟာ သူ့ကျောင်းမှာ နေတုန်းသာ သူ့ကို ကြောက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းက ထွက်သွားတောင် သူ့ကို အင်မတန် ကြောက်ကြတယ်။

မိုးအောင်ရဲ့အဖေ ကိုခင်ဦး၊ အမေ မလှရင်တို့လည်း သူ့ကျောင်းက ထွက်ပြီးလို့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်အကိုင်နဲ့ သားတွေ ရလာတဲ့အထိတောင် ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းကို အရှိန်နဲ့ ကြောက်နေတုန်းပဲ ရှိကြသေးတယ်။

အဲဒီလို ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အသစ်တွေကရော အဟောင်းတွေကပါ ဖိနှိပ်တုန်အောင် အကြောက်ခံနေရတဲ့ ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းဟာ ဒီကိုးနှစ်သားလောက်သာရှိသေးတဲ့ မိုးအောင်က သူ့အမိန့်ကို ဖီဆန်ပြီး အခုလို သူ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဆိုးတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းသားလေးယောက်ကို မိုးအောင်တို့အိမ်ကို

လွတ်ပြီး မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို အခေါ်ခိုင်းတယ်။ မလိုက်ဘူးဆိုရင် အတင်း ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ခေါ်ခဲ့လို့လည်း မှာလိုက်တယ်။

ဒီကျောင်းသားကြီးလေးယောက်ဟာ မလှရင်ကို ဆရာကြီးမှာလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပြီး မိုးအောင်ကို ခေါ်ရအောင် ဆိုင်မှာ တစ်နေ့လုံး စောင့်နေကြတယ်။ ညနေ သုံးနာရီအထိ မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ပေါ်မလာကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းသားကြီးလေးယောက်ဟာ ကျောင်းကိုပြန်သွားပြီး ဆရာကြီးကို အကျိုးအကြောင်း အစီရင်ခံတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ ကျောင်းသားကြီးလေးယောက်အပြင် 'မိုးအောင်ဟာ ခင်စိုးကို ကြောက်တယ်၊ ခင်စိုးပါလာရင် ကောင်းမယ်' လို့ ကျောင်းသား မောင်သန်းက ပြောတာနဲ့ ခင်စိုးကိုပါ မိုးအောင်ကို ခေါ်ရအောင် ဆရာကြီးက ထည့်လိုက်တယ်။

ကျောင်းသားကြီးတွေ ရောက်လာတဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းစားနေကြတယ်။ ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ သူ့အမေက ခေါ်နေတယ်။ အိမ်ရှေ့ကို ခဏလာဦးလို့ မောင်ခင်က ခေါ်တယ်။ မိုးအောင်လည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး အပြင်ကို ထွက်မလို့လုပ်တုန်း အိမ်ရှေ့မှာ ကျောင်းသားကြီးတွေကိုမြင်တာနဲ့ အိမ်ရှေ့မထွက်ဘဲ ကုလားနဲ့အတူ နောက်ဖေးပေါက်ကပဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနေ့မှာလည်း ကျောင်းသားကြီးတွေဟာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို ဖမ်းမမိလိုက်ဘူး။

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ မနက် ခုနစ်နာရီလောက်မှာ ကျောင်းသားကြီး ဆယ်ယောက် မိုးအောင်ကို ဖမ်းရအောင်လာကြတယ်။ ခြောက်ယောက်က မိုးအောင် ထွက်ပြေးမယ့် နောက်ဖေးပေါက်က စောင့်နေတယ်။ လေးယောက်က အိမ်ရှေ့ကလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ကော်ဖီသောက်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ ကျောင်းသားကြီးလေးယောက် နောက်ဖေးဝင်လာတာကို မြင်တာနဲ့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ နောက်ဖေး

ပေါက်က ခုန်ချလိုက်တယ်။ အောက်က စောင့်နေတဲ့ ကျောင်းသားကြီး တွေက သူတို့ကို အသာကလေးဖမ်းပြီး ကျောင်းကို ခေါ်သွားကြတယ်။

ဆယ်နာရီထိုးလို့ ကျောင်းတက်တဲ့အခါ ကျောင်းသားတွေအားလုံး ကျောင်းအပေါ်ထပ်က ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ စုရတယ်။ တအောင့်လောက် ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို လက်ထိပ်ခတ်သလို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ကျောင်းသားကြီးနှစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်လာတယ်။ ဆရာကြီးဦးအောင်လင်း က ထားဝယ်ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ပြီး နောက်က လိုက်လာတယ်။ ခန်းမ ဆောင်ထဲရောက်တဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို ခုံမြင့်ကြီးပေါ် တင်ထား လိုက်တယ်။ ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းလည်း ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ပြီး ခုံမြင့် ပေါ်မှာ မိုးအောင်ဘက်က ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျောင်းသားတွေကို ကြည့်ပြီး

'ဒီကောင် နှစ်ကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားသလဲ' လို့ မေးတယ်။

ကျောင်းသားတွေက 'ကျောင်းပြေးလို့ တုပ်ထားတယ်' လို့ ပြိုင်တူ ဖြေကြတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့ တုပ်ထားသလဲ' လို့ တစ်ကြိမ်ထပ်မေးတယ်။

'ကျောင်းပြေးလို့ တုပ်ထားတယ်' လို့ ကျောင်းသားတွေက ဖြေကြ တယ်။

'ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြေကြ၊ ဘာဖြစ်လို့ တုပ်ထားသလဲ' လို့ ဆရာကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးတယ်။

'ကျောင်းပြေးလို့ တုပ်ထားတယ်' လို့ ကျောင်းသားတွေက အကျယ် ကြီး ဖြေတယ်။

အဲဒီတော့မှ 'မင်းတို့လဲ ကျောင်းပြေးရင် ဒီလိုပဲ အတုပ်ခံရမယ်၊ ကြားလား' လို့ ဆရာကြီးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောတယ်။

ကျောင်းသားတွေကလည်း 'ဟုတ်ကဲ့' လို့ ပြိုင်တူ အကျယ်ကြီးဖြေကြတယ်။

ပြီးတော့မှ ဆရာကြီးဟာ မိုးအောင်ဘက်ကို လှည့်ပြီး 'မိုးအောင်' လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တော့မှ မိုးအောင်ဟာ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်နေရာက ဆရာကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ တခြားဘက်ကို ခေါင်းလှည့်လိုက်တယ်။ ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းလည်း ဒေါသထောင်းခနဲထွက်လာပြီး ပထမအကြိမ်ထက် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး 'မိုးအောင်' လို့ ခေါ်လိုက်ပြန်တယ်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း ကြောက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ မိုးအောင်လည်း ဆရာကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘူး။ တခြားဘက်ကို လှည့်မြဲ လှည့်နေတာပဲ။

ဒီအခါမှာ ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းဟာ အများကြီး ဒေါသထွက်လာပြီး ဆက်မခေါ်တော့ဘဲ 'တော်တော်လာတဲ့အကောင်ကလေး၊ လာဦးကွာ လာဦးကွာ' ဆိုပြီး ခြေထောက်ကိုရော၊ တင်ပါးကိုရော၊ ကျောကိုရော ကြိမ်လုံးနဲ့ တအားလွဲပြီး ခြောက်ချက် ခုနစ်ချက်လောက် ရိုက်လိုက်တယ်။ မိုးအောင်လည်း တခြားဘက်ကို လှည့်မြဲလှည့်ပြီး မလှုပ်ဘူး။ အံကြိတ်ထားတယ်။ နောက်တစ်ချက် လည်ပင်းကိုရိုက်လိုက်တော့ နာလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့ တုန်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်ကို လှည့်မြဲ လှည့်ပြီး အံကြိတ်ထားတာပဲ။

ဆရာကြီးလည်း နောက်တစ်ချက် လည်ပင်းကိုပဲ ထပ်ရိုက်တယ်။ မိုးအောင်လည်း အရင်အတိုင်းပဲ အံကြိတ်ထားတယ်။ ဆရာကြီးလည်း နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ဦးမယ်လုပ်ပြီးမှ မိုးအောင်ရဲ့လည်ပင်းမှာ အရှိုးနှစ်ခု သွေးချေပြီး ထလာတာကို တွေ့ရတာနဲ့ ဆက်မရိုက်တော့ဘူး။ 'မိုးအောင်' လို့ ငေါက်လိုက်ပြီး မိုးအောင်ရဲ့မျက်နှာ သူ့ဘက်ကိုလှည့်အောင် မိုးအောင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်နားကို ဆွဲလိုက်တယ်။ မိုးအောင်လည်း ဆတ်ခနဲ

ခါပြီး အံကြိတ်မပျက်ဘဲ တစ်ဘက်ကို လှည့်မြဲလှည့်လိုက်တယ်။ ဆရာကြီး ရိုက်နေတုန်း ဆရာမတစ်ယောက်ဟာ မကြည့်ရက်လို့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ငိုနေတယ်။

ခင်စိုးလည်း မိုးအောင်ရဲ့သတ္တိကိုကြည့်ပြီး 'ငါ ဒီကောင်ကလေးကို ပါးသွားရိုက်မိတာ မှားလေခြင်း' လို့ နောင်တရနေတယ်။

ကျောင်းသားတော်တော်များများကတော့ 'မိုးအောင်ကွ' လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဆိုနေကြတယ်။ ဆရာတွေထဲကတော့ 'ဒီ မိုးအောင် ကြီးရင်တော့ ခက်မှာပဲ' လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြတယ်။

ဆရာကြီးလည်း မိုးအောင်ကို လက်လျှော့ပြီး ကုလားကို ဘာမှ မေးလားစမ်းလား လုပ်မနေတော့ဘဲ ငါးချက်ရိုက်တယ်။

ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းကတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်း ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရတဲ့ သူ့ရဲ့ ပြူးထားတဲ့ မျက်လုံး၊ တင်းထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြိမ်လုံးစကြာကို မိုးအောင်နဲ့ ကုလားမြင်ရရင် 'ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ပါပြီ၊ နောက်ကို ကျောင်းမပြေးပါဘူး' လို့ ကျောင်းသားတွေ ရှေ့မှာ ကတိပေးလိမ့်မယ်လို့ အစက ထင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို သူထင်တဲ့အတိုင်း ကတိပေးရင် တစ်ယောက်ကို ငါးချက်စီ လောက် အသင့်အတင့်ရိုက်၊ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကိုရော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကိုရော ဆုံးမစကားပြောပြီး ပြန်လွှတ်ဖို့ သူစိတ်ကူးထား တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အထင်နဲ့ အမြင်ဟာ တလွဲစီဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ 'ကျောင်းသားတွေ ကိုယ့်အတန်းကို ပြန်ကြ တော့' လို့ အမိန့်ပေးပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်သွားတယ်။

ကျောင်းသားတွေ ထွက်သွားကြတဲ့အခါ လက်ထောက်ကျောင်းဆရာ ကြီးက မိုးအောင်ရဲ့ လုံချည်နဲ့ အင်္ကျီကို လှန်ကြည့်တယ်။ ညာဘက်ခြေသလုံး မှာ ကြိမ်ဖျားနဲ့ ထိသွားတဲ့အတွက် တစ်ချက်ပေါက်သွားတယ်။ သွေးနည်း

နည်းတောင် စီးကျပြီး ခုံမြင့်ကို သွေးစွန်းနေတယ်။ တင်ပါးနဲ့ ကျောမှာလည်း ကြိမ်ဖျားမိသွားတဲ့နေရာမှာ တစ်ချက်ပေါက်သွားတယ်။ ရိုက်သမျှအချက်တိုင်းဟာ အရှိုးကြီးတွေထနေပြီး ညိုမည်းနေတယ်။ လည်ပင်းမှာလည်း အရှိုးနှစ်ခုထပ်ပြီး ညိုမည်းနေတယ်။ အရှိုးတစ်ခုက တော်တော်ကြီးတယ်။ ကုလားမှာလည်း အရှိုးတွေထနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်လောက်တော့ မပြင်းဘူး။

အရှိုးတွေကိုကြည့်ပြီး လက်ထောက် ကျောင်းဆရာကြီးဟာ ဆရာကြီးဆီကို အကျိုးအကြောင်း သွားပြောပြတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ခွင့်ရတာနဲ့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ကို ကြိုးဖြေပေးပြီး ဆရာတွေ အနားဖြေတဲ့အခန်းကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ သူယူလာတဲ့ ကော်ဖီနဲ့မုန့် တိုက်ပြီး မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ကို ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ပြန်ပို့လိုက်တယ်။

သူ့သား မိုးအောင်ဟာ လူကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုးဆိုတာတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို အညိုအမည်းဖြစ်နေတဲ့ အရှိုးကြီးတွေ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို တွေ့ပြန်တော့လည်း မိခင်တို့ရဲ့ ဓမ္မတာအတိုင်း မလှရင်ဟာ ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားပြီး မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ ခဏလောက်ကြာတော့ မန်နေဂျာကိုခေါ်ပြီး အရှိုးတွေ၊ ဒဏ်ရာတွေ ပြတယ်။

မန်နေဂျာကလည်း 'မမလှရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဒီလောက်တော့ ရိုက်ဖို့မကောင်းပါဘူး' လို့ ပြောတယ်။

သူ့အမေငိုနေတာကို မြင်ရပြီး မန်နေဂျာပြောနေတဲ့စကားကို ကြားရတဲ့အခါ မိုးအောင်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး 'မေမေ ကျွန်တော် ကျောင်းမနေချင်ဘူး' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့အမေ မလှရင်က 'နင် ကျောင်းမနေရင် ဘာစာတတ်မလဲ' လို့ ဖြေတယ်။

မိုးအောင်က 'ကျွန်တော် ဘာစာမှမသင်ချင်ဘူး' လို့ ဆက်ပြောတယ်။

သူ့အမေက 'မိုးအောင်၊ ဒီလိုရိုက်တော့ မနာဘူးလား' လို့ သားပေါ်မှာ ရှိတဲ့ မိခင်တို့ရဲ့ ကရုဏာနဲ့ မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ဘာဖြစ်လို့ နာရမှာလဲ' လို့ သူ့အမေကို ငေါက်တယ်။

မန်နေဂျာက ပြုံးပြီး 'မမလှရယ်၊ ကိုယ့်သားအကြောင်းလဲ ကိုယ် အသိသားပဲ၊ မမလှရဲ့သားကို ဒီလိုရိုက်လို့ မရပါဘူး၊ နောက်ထပ်ပြေးဦးမှာပဲ၊ နောက်ထပ်ပြေးလို့ နောက်ထပ် ရိုက်ပြန်ရင်လဲ မမလှ စိတ်ဆင်းရဲရဦးမှာပဲ၊ မရိုက်တော့ဘဲ ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်လဲ မမလှ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မိုးအောင်ကို ကျောင်းက ခဏနုတ်ထား၊ ဒီအတောအတွင်း သူ့ကို ချော့ပြီး နားဝင်အောင် မမလှ ပြောပေါ့၊ ကိုကြီးသုခကိုလဲ အပြောခိုင်းပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဘိုးအေနှစ်ပါးဆီမှာလဲ ခဏအပ်ထားပေါ့၊ သူ နားဝင် လာပြီဆိုတော့မှ ရန်ကုန်က ကောင်းတဲ့ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ သွားထား တာပေါ့' လို့ အကြံပေးတယ်။ မလှရင်လည်း ဒီအကြံကို သဘောတူတယ်။

'ကုလားကော ကျောင်းဆက်နေမလား၊ ထွက်မလား' လို့ မလှရင်က မေးတယ်။

ကုလားကလည်း 'သူပါ ကျောင်းထွက်ချင်တယ်' လို့ ဖြေတယ်။

အဲဒါနဲ့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလား နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကျောင်းထွက်စာ ကို အဲဒီနေ့မှာပဲ မလှရင်ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်အရ မန်နေဂျာက ဆရာကြီး ဆီမှာ သွားယူပေးရတယ်။

မလှရင်လည်း မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ရဲ့ အရှိုးတွေ ဒဏ်ရာတွေကို သူကိုယ်တိုင် ပရုတ်ဆီနဲ့ ပွတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ထမင်း ကျွေးတယ်။ သူ့သား မိုးအောင်ကြိုက်တဲ့ ရေခဲပေါက်စီကိုလည်း တစ်ယောက် နှစ်ခုစီ ဝယ်ကျွေးတယ်။ အဲဒါတွေပြီးတော့ 'ကဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်အိပ်ရာ ကိုယ်သွားအိပ်နေကြ၊ ဘယ်မှ မထွက်ကြနဲ့' လို့ ပြောပြီး ဆိုင်ရောင်းဖို့ကိစ္စအတွက် ဆိုင်ရှေ့မှာ စီမံနေတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့လဲ နာရီဝက်လောက် သူတို့ရဲ့အိပ်ရာတွေ ပေါ်မှာ ခဏလှဲပြီး မလှရင်ရဲ့အလစ်မှာ ခါတိုင်းလို ဝယ်စရာရှိတာတွေကို ဝယ်ပြီး ပုညကောသလအသင်းရဲ့ နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ အရက်တစ်ကြိုက်စီ သောက်လိုက်၊ ကွမ်းစားလိုက်၊ စီးကရက်သောက်လိုက်နဲ့ နှစ်ယောက်သား အကြီးအကျယ် ဇိမ်ကျနေပြန်တယ်။

အဲဒီလို သူတို့က ဇိမ်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ အမေလုပ်သူက အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတဲ့အထဲ သားတွေ ဘယ်လိုများနေသလဲလို့ စုံစမ်းရအောင် သူတို့ရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ သားတွေမရှိဘဲ အိပ်ရာချည်းပဲတွေ့ရတော့မှ 'မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေါ့' လို့ ညည်းရင်း သက်မကြီးချလိုက်တယ်။

နောက် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဆိုင်နဲ့ တိုက်ကို ရှစ်သောင်းနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးဆိုတဲ့ တရုတ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီး သူအပျိုတုန်းက နေတဲ့အိမ်ကို ပြန်ပြောင်းလာတယ်။

မလှရင်ရဲ့သဘောကတော့ သားနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်မကျခင် သူတို့ကို သင့်တော်အောင် ပညာသင်ပေး၊ သင့်တင့်အောင် ကျွေးသွားနိုင်ရင် တော်ပြီ၊ သားတွေ လူလားမြောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ဆိုင်နဲ့တိုက် ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေကို သားတွေ လွှဲပေးလိုက်မယ်။ သားတွေ သူ့လက်က လွတ်သွားတဲ့အခါ သူလည်း သူ့အဖေရဲ့ခြေရာကိုနင်းပြီး သီလရှင်လုပ်ချင် လုပ်၊ သီလရှင် မလုပ်ချင်လည်း သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ဇရပ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပဲ အားထုတ်နေတော့မယ်လို့ သူ စိတ်ကူး ထားတယ်။

အဲဒီစိတ်ကူးအတိုင်း သူ့ငွေရှစ်သောင်းကို ကိုကြီးသုခဆီ အပ်ထားပြီး သူကတော့ ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ကလေးတစ်လုံး ဖွင့်တယ်။ ကိုကြီးသုခ ကလည်း 'ငွေဆိုတာမျိုးဟာ နောက်တော့ စကားများတတ်တယ်၊ ခပ်ရှင်း

ရှင်းလုပ်ရမယ်' ဆိုပြီး မိတ်ဆွေသုံးလေးယောက်ကို အသိသက်သေထားပြီး အအပ်ခံတယ်။ စာချုပ်တစ်ခုလုပ်ပြီး ငွေရကြောင်းကို သူလည်း လက်မှတ်ထိုးတယ်။ သူ့မိန်းမလည်း လက်မှတ်ထိုးတယ်။ အသိသက်သေတွေလည်း လက်မှတ်ထိုးရတယ်။

မလှရင်လည်း မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို ပြန်မကြည့်နိုင်ဘူး။ မနက်စောစော အိပ်ရာကထ၊ ဘုရားဝတ်ပြု၊ ရေမိုးချိုး ဖီးလိမ်းပြီး ခုနစ်နာရီလောက်ရှိတော့ ဆိုင်ဖွင့်ရအောင် ဈေးကိုသွားရတယ်။ ညနေ လေးနာရီခွဲလောက်မှ ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာတယ်။ မအုံးတင်က အိမ်စောင့်ရတယ်။

မိုးအောင်ဟာ မအုံးတင်များတော့ ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့တဲ့အတွက် ရှိစုမဲ့စုကလေးတွေကို မလှရင် ဈေးသွားနေတုန်း အတင်းယူချသွားမှာစိုးလို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေဆိုရင် အပြင်မှာ မထားရဲဘူး။ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖွင့်လို့ရမယ့် မှန်ဗီရိုတို့၊ သစ်သားဗီရိုတို့ဆိုတာတွေထဲမှာလည်း မထားရဲဘူး။ သံသေတ္တာတွေထဲမှာ ထည့်၊ သံသေတ္တာတွေကို အိမ်တိုင်မှာ သံကြိုးကြီးကြီးနဲ့ သော့ခတ်ထားရတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ မနက်စာစားပြီး တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်ကြတာပဲ။ ဈေးသုံးဖို့ သူတို့ကို တစ်နေ့ တစ်မူးစီ ပေးတယ်။ မိုးအောင်က တစ်နေ့ကို တစ်မတ်စီ လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံများများပေးရင် တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်မှာပဲဆိုပြီး မလှရင်က တစ်မူးပဲပေးတယ်။

မလှရင်ဟာ မန်နေဂျာဟောင်း ကိုဝင်းဖေရဲ့ စကားကို နားထောင်တယ်ဆိုတာ မိုးအောင် သိထားတော့ တစ်နေ့တစ်မတ်ပေးအောင် သူ့အမေကို ပြောပေးဖို့ နားပူနားဆာလုပ်တာနဲ့ ကိုဝင်းဖေလည်း မလှရင်နဲ့တွေ့ပြီး 'မမလှ တစ်နေ့တစ်မတ်သာ ပေးလိုက်ပါ၊ မမလှရဲ့ သားအကြောင်းကိုလဲ အသိသားပဲ မဟုတ်လား၊ မမလှဆီက မရရင် ဒီကောင်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ တခြားမှာ သွားခိုးလိမ့်မယ်' လို့ ရှင်းပြတယ်။

မလှရင်လည်း သဘောပေါက်ပြီး မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး တစ်နေ့တစ်မတ်စီပေးတယ်။ မိုးအောင်က ဖဲအားကြီးကစားချင်တယ်။ သူတို့အရွယ် ဖဲဝိုင်းကလည်း မရှိ၊ လူကြီးတွေဝိုင်းထဲကိုလည်း ဝင်လောက်အောင် သူတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိ။ လူကြီးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ ဝိုင်းနားကို ဒီကောင်လေးနှစ်ကောင် အလာမခံဘူး။ ခေါ်တော ဖိုးစိန်ကလည်း ဒီကောင်ကလေးနှစ်ကောင်ကို သူ့ဆိုင် အလာမခံဝံ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်မှာ ဖဲကစားချင်ပေမယ့် မကစားရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

မျောက်ပန်းဝိုင်းတွေကိုတော့ တွေ့ပါရဲ့၊ အဲ ဒါပေမယ့် မျောက်ပန်းကစားချင်ရင် ပိုက်ဆံကို စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်အောင် ပစ်နိုင်တဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုရှိရမယ်၊ အဲဒီလို ကျွမ်းကျင်မှုရှိအောင်လည်း သူ မကျင့်ချင်ဘူး၊ သူ့စိတ်က သိပ်တိုတယ်။ အဲဒါကြောင့် မျောက်ပန်းကို သူ ဝါသနာမပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တခြားကစားစရာလည်းမရှိတော့ ကုလားကို မျောက်ပန်းကစားခိုင်းပြီး သူက ဘေးကထိုင်ကြည့်တယ်။

သုံးရက်လောက်ကြာတော့ မျောက်ပန်းကစားတဲ့ သူငယ်တွေကို အရက်တိုက်မယ်ဆိုပြီး သူ့အိမ်ကို ခေါ်လာတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ဗုက်ထားတဲ့ အရက်နဲ့ သစ်ခွရည်နဲ့ရောပြီး နည်းနည်းစီတိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖဲထုပ်ကို ယူလာပြီး ဖဲကစားရအောင် မိုးအောင်က တိုက်တွန်းတယ်။ နောက်ကို နေ့တိုင်း မိုးအောင်တို့အိမ်မှာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကစပြီး ဖဲဝိုင်းနဲ့ အရက်ဝိုင်းဖြစ်တယ်။ ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ မလှရင် ဈေးက ပြန်လာခါနီးမှ လူစုခွဲကြတယ်။

ဖဲလာရိုက်ကြတဲ့ သူငယ်တွေထဲမှာ မဲအောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ယောက် ပါတယ်။ ဒီသူငယ်က သူ့အစ်ကိုကြီး အရက်ခိုးချက်တဲ့အခါ ကူပြီးချက်ပေးဖူးတဲ့အတွက် အရက်ချက်တတ်နေတယ်။

သူ့ရဲ့အကြံပေးချက်အရ မိုးအောင်က ထန်းလျက် သုံးပိသာဝယ်၊ အိမ်က ရေနံဆီပုံးလွတ်တစ်ခုကို စင်စင်ဆေးပြီး အဲဒီပုံးထဲမှာ ထန်းလျက်ကို ရေနဲ့စိမ်ထားတယ်။ လေးရက်လောက်ကြာတော့ ထန်းလျက်တွေ အချဉ်ပေါက်လာတဲ့အခါ ဆွမ်းတော်လည်းတင်၊ ကန်တော်ဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေကိုလည်း ကပ်ဖို့အတွက် မလှရင် ခဏခဏ ကောက်ညှင်းပေါင်းတဲ့ ပေါင်းချောင်အိုးကို ရေနံဆီပုံးပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ သံပုံးထဲက အငွေ့တွေဟာ ပေါင်းချောင်ရဲ့အပြင်ကို ထွက်မသွားအောင် သံပုံးနဲ့ ပေါင်းချောင် ထိနေတဲ့နေရာတွေမှာ မိုးအောင်ရဲ့ လုံချည်စုတ်တစ်ခုနဲ့ ပတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့မှ ပေါင်းချောင်အိုးထဲမှာ ဟင်းသောက်ပန်းကန်တစ်လုံးထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဒယ်အိုးအလတ်စားတစ်လုံးရဲ့ဖင်ကို စင်နေအောင် အုတ်ခဲ၊ ပြာ၊ သဲဆပ်ပြာနဲ့ တိုက်ချွတ်ဆေးပြီး ပေါင်းချောင်အပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်။ ပေါင်းချောင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အငွေ့တွေဟာ အပြင်မထွက်ဘဲ ဒယ်အိုးရဲ့ ဖင်ကိုသာ ထိအောင် ဒယ်အိုး နဲ့ ပေါင်းချောင် ထိနေတဲ့ နေရာကိုလည်း မိုးအောင်ရဲ့လုံချည်စုတ်နဲ့ ပတ်ထားလိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့မှ ရေနံဆီပုံးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး ချက်တာပါပဲ။ ထန်းလျက်အချဉ်ရည်တွေဟာ အငွေ့ဖြစ်ပြီး ပေါင်းချောင်အိုးရဲ့ အပေါက်ထဲကို ဝင်တယ်။ အဲဒီလိုဝင်ပြီးတော့မှ ဒယ်အိုးရဲ့ဖင်ကို ထိတဲ့အခါ ချွေးဖြစ်ပြီး ပေါင်းချောင်အိုးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်လုံးထဲကိုပြန်ကျတယ်။ အဲဒါ ချက်အရက်ပဲ။

အဲဒီလို ချက်ပြီးကတည်းက ဆိုင်က အရက်ကို မဝယ်တော့ဘူး။ သူ့အိမ် ဖဲလာရိုက်သမျှလူတွေကို မိုးအောင်က ဒီအရက်နဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ မိုးအောင် ဖဲနိုင်တဲ့အခါ ချက်အရက်ကို ဆီးဖျော်ရည်တို့၊ သစ်ခွဖျော်ရည်တို့နဲ့ ရောပြီး တိုက်တယ်။ ဖဲရှုံးရင်တော့ ရေရှိုးရှိုးနဲ့ ရောပြီးတော့ပဲ သူ့ဧည့်သည်တွေ သောက်ရတယ်။

ပထမနေ့ကတည်းက မလှရင် ဈေးကပြန်လာတဲ့အခါ မအုံးတင်က အရက်ဝိုင်းနဲ့ ဖဲဝိုင်းအကြောင်း တိုင်တယ်။ မလှရင်လည်း အပြင်မှာ ဖဲလျှောက်ရိုက်ပြီး အရက်လျှောက်သောက်တာထက် အိမ်မှာ ဖဲရိုက်၊ အိမ်မှာ အရက်သောက်တာက ကောင်းသေးတယ်လို့ ယူဆပြီး ဘာမှ မပြောဘူး။ မအုံးတင်ကိုသာ 'မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ' လို့ ပြောထားတယ်။

နောက် ဆယ့်ငါးရက်၊ အရက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတော့ ဖဲဝိုင်းဟာ သူငယ် လေးငါးယောက်ကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆယ့်လေးငါးယောက် နှစ်ဆယ်လောက်အထိ ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်ကဟာတွေ၊ ဘယ်သူ့သား တွေမှန်း မသိတဲ့ ကောင်ကလေးတွေဟာ ဖဲဝိုင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ထွက်ချည်ဝင်ချည်နဲ့ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မအုံးတင်က ပြောပြတော့ မလှရင် လန့်သွားတယ်။ 'ဒီကောင်ကလေးတွေထဲ သူခိုး လက်ထောက်ကလေးတွေပါလာရင် သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေ ပြောင်လိမ့်မယ်' ဆိုတာ သူ တွေးမိတယ်။ အဲဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နှစ်ချက်တီးလောက် ဖဲဝိုင်းနဲ့ အရက်ဝိုင်း လူစည်တဲ့အချိန်မှာ မလှရင် ဈေးကပြန်လာပြီး ဖဲဝိုင်း နဲ့ အရက်ဝိုင်းကို ဖျက်လိုက်တယ်။ နောင်ကိုလဲ အိမ်မှာ ဖဲမကစားရဘူး၊ ကစားချင် တခြားသွားကစားကြလို့ တားမရတဲ့အတူတူ တခြားမှာကစားဖို့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ကို ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပုညကောသလ္လအသင်းလူကြီးတွေသိလို့ နှင်လိုက်တဲ့အခါ ဖဲဝိုင်းနဲ့ အရက်ဝိုင်းဟာ ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့ ကြံရာ နေရာမှာ လူစုပြီး ရိုက်ကြ၊ သောက်ကြတာပဲ၊ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကလည်း အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ နှစ်ည၊ သုံးည အိမ်ကိုပြန်မလာဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ အိမ်ပြန်လာပြီး လူကြီးတွေကို မနှိုးဘူး။ ဖိနပ်ချွတ်မှာပဲ အိပ်ချလိုက်တာပဲ။ မလှရင်ကလည်း ဒီကောင်ကလေးနှစ်ကောင် အိမ်ပြန်လာလာ မလာလာ

ဘာလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဒီလိုပဲ ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မိုးအောင်က ၁၂ နှစ်၊ ကိုကုလားက ၁၁ နှစ် ဖြစ်လာတယ်။ အရပ်အမောင်းတွေကလည်း အသက်နဲ့မလိုက်အောင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ မလှရင်ဟာ ငါးကြင်းသားကောင်းကောင်းတွေ့တာနဲ့ နှစ်ပိသာဝယ်ပြီး အိမ်ပို့လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ 'ကောင်းကောင်းကြော်ထား၊ နောက်တစ်နေ့ ကန်တော်ဦးကျောင်းက ဆရာတော်တွေကို လှူရမယ်' လို့ မအုံးတင်ကို မှာလိုက်တယ်။

မအုံးတင်လည်း မလှရင် မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ငါးကြင်းသားတွေကို ကြော်နေတယ်။ ထက်ဝက်လောက်ရှိတော့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ဘယ်က ပြန်လာကြတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ မိုးအောင်ဟာ ထမင်းဆာတယ်ဆိုပြီး ငါးကြင်းကြော်တွေကို ယူစားတယ်။

မအုံးတင်က 'မနက်ဖြန်ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ဖို့ ဦးဦးဖျားဖျား မစားကောင်းဘူး' ဆိုပြီး ငါးကြင်းသားကြော်တွေထည့်ထားတဲ့ ဗန်းကို ဆွဲယူလိုက်တယ်၊ မိုးအောင်က ဒီလိုတားရမလားလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ထင်းစနဲ့ မအုံးတင်ကို ရိုက်လိုက်တာ နဖူးကွဲသွားတယ်။ မအုံးတင်လည်း နဖူးက ထွက်နေတဲ့ သွေးတွေကို ရေနဲ့ဆေး သွေးဆေးသိပ်၊ အဝတ်တစ်ခုစီးပြီး မူးနောက်နောက်ရှိတာနဲ့ အိမ်ပေါ်က သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့လည်း ကြော်ပြီးသား ငါးကြင်းသားကြော်တွေကို အကုန်စားပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ မလှရင် စျေးကပြန်လာတဲ့အခါ အကျိုးအကြောင်း အကုန်သိရပြီး မိုးအောင်တို့ကို ဒေါသဖြစ်၊ မအုံးတင်ကိုလည်း သနားတဲ့အတွက် မျက်ရည်တွေ ကျလာရာက ရှိုက်ငိုရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။

မလှရင်ဟာ မိုးအောင်ကို မရိုက်ဘဲနေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သူ သိပ်လွန်လာပြီ။ မရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး မိုးအောင်ပြန်လာရင် ရိုက်ဖို့ ကြိမ်လုံးကို အသင့်လုပ်ထားတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားလည်း နှစ်ရက်လောက် အိမ်ပြန်မလာဘူး။ သုံးရက်မြောက်မနက် ကျတော့မှ မလှရင် ဈေးသွားတဲ့ အချိန်လောက်ကို မှန်းပြီး အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ စားသောက်ပြီး တစ်ခါထွက်သွားကြပြန်တယ်။ ၁၀ ရက်လောက် အဲဒီလိုပဲ မလှရင်နဲ့ မတွေ့ရအောင် ရှောင်နေတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဈေးသုံးဖို့ပိုက်ဆံကလည်း အင်မတန် ပြတ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ မလှရင်နဲ့ မတွေ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ညကိုးနာရီလောက်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ မလှရင်လည်း မိုးအောင်ကို မြင်တာနဲ့ ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲထပြီး ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘူး။

'မိုးအောင်၊ နင် မအုံးတင်ကို ရိုက်ဦးမလား ဟင်' လို့ ပြောပြောဆိုဆို ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး မိုးအောင်ကို ရိုက်တာပဲ။ မိုးအောင်လည်း အလစ်ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တစ်ချက် အရိုက်ခံလိုက်ရတယ်။

အမေကို စော်ကားလာ

နောက်တစ်ချက်ရိုက်မယ်လို့ အရွယ်မှာ 'ဖေ မ၊ ငါ့ကို မရိုက်နဲ့' လို့ ဆဲဆဲဆိုဆို ကြိမ်လုံးကို အတင်းလုပြီး သူ့အမေကို နောက်ပြန်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ သူ့အမေလည်း ထိုင်ရက်ကျသွားတယ်။ မလှရင်ကလည်း သတ္တိ မခေဘူး။ ထိုင်ရက်ကျရာက အတင်းထသေးတယ်။ မအုံးတင်က တအားဖက်ပြီး ဆွဲထားရတယ်။

'ဒီပြင်ဟာ ငါ ဘာမှ မနာဘူး၊ ငါ့ကို ဖေနဲ့ဆဲတာ နာတယ်၊ လွတ်စမ်း မအုံးတင်' ဆိုပြီး အတင်းရုန်းပါသေးတယ်။

မအုံးတင်က အတင်းဖက်ထားတဲ့အတွက် မလှုရင်လည်း နောက်တော့ အလျှော့ပေးလိုက်ရပြီး 'သူ့ယောကျ်ားမရှိလို့ သားရဲ့စော်ကားတာကိုတောင် ခံရလေပြီ' လို့ တွေးမိတာနဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုချပစ်လိုက်တယ်။

သားနဲ့ အမေဟာ အစက အတော်အနေဝေးရတဲ့အထဲ ဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပြီးနောက် ပိုအနေဝေးသွားကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မိုးအောင်ဟာ ၁၅ နှစ်၊ ကုလားဟာ ၁၄ နှစ် ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့ရဲ့ နေ့စဉ်တာဝန် ဝတ္တရားကတော့ တခြားဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ ခွေးဝင်စားနှစ်ကောင်ကို ထမင်းကောင်းကောင်းကျွေးထားပြီး သူတို့ ကျင့်ပေးထားတယ်။ အထီးကို ဘော့ဇ်လို့ ခေါ်တယ်။ အမကို နီမလို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့က မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေကိုပါ ပေါင်းလိုက်ရင် အိမ်မှာ ခွေးအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ မိုးအောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကုလားဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ရှင်ထဲက နောင်ဂျိန်တီးလုံးကို လေချွန်လိုက်ရင် ဒီခွေးတစ်အုပ်ကြီးဟာ အိမ်အောက်ကရော၊ နောက်ဖေးကရော ဟိုနေရာ ဒီနေရာကရော ကြားရာနေရာက အတင်း ပြေးထွက်လာတာပဲ။ အဲဒီလို ထွက်လာပြီး မည်းခနဲမြင်ရာ အတင်းဖမ်းကိုက်တာပဲ။

အဲဒီလိုလိုက်ပြီး သူတို့ကိုက်ထားတဲ့ ဘဲတွေ ကြက်တွေကို မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဆီ ယူလာကြတယ်။ အဲဒီဘဲတွေ ကြက်တွေဟာ မသေမရှင်ဖြစ်နေသေးရင် မိုးအောင်က သူ့ဓားမြှောင်နဲ့ လည်လှီးတယ်။ အဲဒီလိုလှီးပြီးတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် အားရပါးရ ချက်စားတာပဲ။ ချက်ပြီးရင် ခွေးတွေအပေါ်မှာတော့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ သစ္စာရှိတယ်၊ ဟင်းထက်ဝက်လောက် ခွဲပြီး ကျွေးလိုက်တယ်။ သူတို့ဟင်းကို မလှုရင်ရော မအုံးတင်ရော မစားဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ချည်း အကုန်စားပစ်တာပဲ။

တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့အိမ်နဲ့ ဓားလွယ်ခုတ်အိမ်မှာနေတဲ့ မြေပိုင်ရှင် ဦးအီစမန်မွေးထားတဲ့ ဘဲငန်းကြီးခြောက်ကောင်ဟာ အိအိနဲ့ အော်ပြီး ကွတ ကွတနဲ့ သူတို့အိမ်ဘက်ကိုလာနေတာ မိုးအောင်ရော ကုလားပါ မြင်တယ်။ သူတို့ရဲ့ဝင်းထဲကို ဝင်လာတာနဲ့ ခွေးနဲ့ရှူးတိုက်ဖို့ ငြိမ်ပြီးစောင့်နေကြတယ်။ မအုံးတင်လည်းမြင်တယ်။ ဘဲငန်းကြီးတွေ ဝင်လာရင်တော့ ဒုက္ခပဲလို့တွေးပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဝင်းထဲ မဝင်ပါစေနဲ့လို့ စိတ်ထဲက ဆုတောင်းနေတယ်။ ဝင်းဝကိုရောက်တော့ ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ ဘဲငန်း ငါးကောင်ဟာ ဝင်းဝမှာပဲ အစာစားကျန်ရစ်တယ်။ ကုသိုလ်ဆိုးတဲ့ တစ်ကောင်ပဲ ခြံထဲကို ကွတ ကွတနဲ့ ဝင်လာတယ်။ ခြောက်ကောင်စလုံး ဝင်လာမှ ရှူးတိုက်မယ်၊ အခု ရှူးမတိုက်နဲ့ဦးလို့ မိုးအောင်က ကုလားကို တားထားတယ်။

ဝင်လာတဲ့ဘဲငန်းကြီးဟာ ဝင်းထဲကို သုံးလေးဂိုက်လောက် ဝင်လာပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာလို့ပဲလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဝင်းဝမှာကျန်ရစ်တဲ့ သူ့အဖော် ဘဲငန်း ငါးကောင်ဆီကို ပြန်လှည့်သွားတယ်။ အဲဒီအခါ ခြောက်ကောင်ရအောင် စောင့်နေရင် ဒီတစ်ကောင်ပါ လွတ်သွားမယ်ဆိုပြီး မိုးအောင်က နောင်ဂျိန်တီးလုံးကို လေချွန်လိုက်တယ်။ သူ့ခွေးအုပ်ကြီးဟာ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်လာပြီး ဘဲငန်းကြီးကိုလိုက်တာပဲ။ ဘော့ဗ်ရဲ့သားဇော်ကျား ဆိုတဲ့ အကောင်က ဘဲငန်းကြီးရဲ့လည်မျိုကို အိမ်ဝင်းဝနားမှာပဲ ခဲမိတယ်။ ကျန်တဲ့ ဘဲငန်းငါးကောင်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ သူတို့အိမ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးတယ်။ ခွေးတွေလည်း သူတို့နောက်ကို အတင်း လိုက်ပါသေးတယ်။ ဦးအီစမန်နဲ့ သူ့သားက မြင်ပြီး ခွေးတွေကို အတင်းထွက်မောင်းလို့ ဘဲငန်းကြီး ငါးကောင်ဟာ လက်မတင်လေး လွတ်သွားတယ်။

ဦးအီစမန်ဟာ ဒီဘဲငန်းကြီး ခြောက်ကောင်ကို အစ်နေ့မှာ မိတ်ဆွေတွေကျွေးဖို့ သေသေချာချာ မွေးထားတာဆိုတော့ ခွေးတွေက ဒီလိုလိုက်ကိုက်တာကို သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ၊ အဲဒီအထဲ ဘဲငန်းကြီးတစ်ကောင် ပျောက်

နေတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပျောက်နေတဲ့ဘဲငန်းကြီးကို ပြန်ပေးအောင်တောင်းဖို့ မိုးအောင်တို့အိမ်ကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဘဲငန်းကြီးလည်း အသက်မရှိတော့ပါဘူး။ ဇော်ကျားက လည်မျိုကိုက်ထားလို့ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့ ဘဲငန်းကြီးဟာ မိုးအောင်က လည်လှီးတာကိုခံရပြီး အသက်ထွက်သွားရရှာတယ်။

ဦးအီစမန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ နောက်ဖေးတံခါးပိတ်ပြီး ဘဲငန်းကြီးကို ချက်ရအောင် စီမံနေကြတယ်။ မအုံးတင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဘဲငန်းပြန်ပေးဖို့ ဦးအီစမန်က ပြောတယ်။

မအုံးတင်ကလည်း 'ဒီကောင်ကလေးကို သူ မပြောရဲဘူး၊ ဈေးမှာ သူ့အမေရှိတယ်၊ သူ့အမေကို သွားပြောပါဦးရယ်' လို့ တောင်းပန်ရှာတယ်။ ဦးအီစမန်လည်း သူ့ဘဲငန်းကြီး အသက်ရှိသေးတယ်အထင်နဲ့ ဘဲငန်းပြန်ရအောင် သူ့သားကို မလှရင်ဆီလွှတ်ပြီး အတိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဘဲငန်းပြန်မရရင် ဂါတ်တိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ပါ အပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ မလှရင်လည်း စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးလာတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ဘဲငန်းကြီးဟာ အတုံးအတစ်တွေဖြစ်ပြီး ဟင်းအိုးထဲရောက်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဦးအီစမန်ရဲ့ အိမ်ကိုသွားပြီး

'ဘဲငန်းကြီးတော့ လက်လွန်သွားပြီ၊ တန်ရာတန်ဖိုးကို အလျော်ပေးပါရစေ၊ သူ့အဖေ သေပြီးကတည်းက ဒီသားကို ကျွန်မလည်း မနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဦးအီစမန်တို့လဲ ကြားမှာပါပဲ' လို့ ပြောပြီး မလှရင်က ဦးအီစမန်ကို တောင်းပန်တယ်။

ဦးအီစမန်လည်း 'နေပါစေတော့ကွယ်' လို့ ပြောပြီး မလှရင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ညနေဆိုင်သိမ်းတော့ မလှရင်ဟာ ဦးအီစမန်ဝတ်ဖို့ ပလေကပ်လုံချည်တစ်ထည်နဲ့ မုန့်သေတ္တာတစ်လုံးယူလာပြီး ဦးအီစမန်အိမ်ကို သွားပို့လိုက်တယ်။

မလှရင်ဟာ ဘဲငန်းပြန်မရရင် ဂါတ်တိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဦးအီစမန်ရဲ့ သားဆီက ကြားရကတည်းက သူ့သားမိုးအောင်တော့ အဖမ်းခံရမှာပဲဆိုပြီး အတော် စိုးရိမ်သွားတယ်။ မိုးအောင်ကိုလည်း သူ့ကို ဖအေနဲ့ကလော်တုတ်တဲ့ နေ့ကစပြီး စကားမပြောဘဲ ဖြတ်ထားပေမယ့် အဲဒီစိုးရိမ်မှုကြောင့် အဲဒီညမှာတော့ မိုးအောင်ပြန်လာရင် သတိပေးလိုက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ သားကို သနားတဲ့ဇောနဲ့ အိမ်ဝက စောင့်နေတယ်။

ည ၁၀ နာရီလောက်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ပြန်လာတဲ့အခါ မလှရင်က 'နင် ဘဲငန်းတွေ နောက်တစ်ခါ သွားမလုပ်နဲ့၊ ဦးအီစမန်ကနင့်ကို ဂါတ်တိုင်လိမ့်မယ်' လို့ ဆီးပြောတယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့အမေကို ခေါင်းတစ်ခြမ်းလှည့်ကြည့်ပြီး 'တိုင်တိုင်တိုင်ပစေ' လို့ ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ မလှရင်လည်း ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားပြီး ငေးကျန်ရစ်တယ်။

ဦးအီစမန်လည်း ဂါတ်ကိုတိုင်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုမိုးအောင်နဲ့ သူ့လက်ပါးစေ ဘော့ဗ်တို့ နီမတို့ ဇော်ကျားတို့ရဲ့ ရန်ကို ကြောက်တာနဲ့ သူ့အိမ်နောက်ဖေးမှာ ခြံခတ်ပြီး အစ်နေ့အထိ သူ့ဘဲငန်းကြီးတွေကို အဲဒီခြံထဲမှာပဲ လှောင်ထားလိုက်တော့တယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ အပြင်ထွက်တဲ့အခါမှာလည်း ဖဲမရိုက်ရ၊ အရက်မသောက်ရ၊ မျောက်ပန်းမလှန်ရတဲ့ နေ့တွေဆိုရင် သားရေခွတစ်ချောင်းစီနဲ့ တန်ဆောင်းတွေ၊ ကျောင်းတွေမှာ ခိုကပ်နေကြတဲ့ ခိုတွေကို လိုက်ပစ်နေတာပဲ။

မိုးအောင်ဟာ တင်ကျီးသားကို အင်မတန် ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မိုးတွင်းဆိုရင် ဘယ်ကိုမှ သွားမပစ်တော့ဘူး။ ဘုရားကြီးဝက လမုပင်ကြီးအောက်မှာ အသိုက်လာလုပ်နေတဲ့ တင်ကျီးတွေကိုစောင့်ပြီးပစ်တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လမုပင်ဘေးက ချောင်းထဲကို သူတို့ပစ်လိုက်တဲ့ တင်ကျီး

ကျသွားရင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ချောင်းထဲကို အတင်းခုန်ဆင်းပြီး ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေတဲ့ တင်ကျီးကို မမိမိအောင်လိုက်ဖမ်းတာပဲ။

မိုးအောင်ဟာ သွေးသိပ်ဆာတယ်၊ သူတို့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ ခွေးတွေကိုက်ထားလို့ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့ ဘဲ၊ ကြက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ သားရေခွန်နဲ့ ပစ်ထားလို့ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့ ငှက်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူကိုယ်တိုင် လည်လှီးရမှ သူ ကျေနပ်တယ်။

ငရဲဆိုတာ ချိုနဲ့လား

အဲဒီအခါတုန်းက ဝါးခယ်မမှာ ဦးဘိုးထူးဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ ငှက်တွေပစ်တာ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီဦးဘိုးထူးဟာ မြို့ထဲကို တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ လျှောက်နေတာပဲ။ ငှက်ပစ်နေတဲ့သူတွေကိုတွေ့ရင် သားရေခွန်နဲ့ လောက်စာလုံးတွေကို သိမ်း၊ သူ့တုတ်ကြီးနဲ့ တင်ပါးကို တစ်ချက် နှစ်ချက်ရိုက်၊ ငှက်သတ်တာ ငရဲကြီးတဲ့အကြောင်းကို ဆုံးမပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ သူဖမ်းထားတဲ့ သားရေခွန်တွေကို သူ့အိမ်မှာဆွဲထားတာ တစ်ရာကျော်လောက်ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ငှက်ပစ်တဲ့သူတွေဟာ သူလာတာမြင်ရင် အဝေးကြီးထွက်ပြေးကြတာပဲ။

တစ်နေ့ကျတော့ ဒီ ဦးဘိုးထူးနဲ့ မိုးအောင်၊ ကုလားတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးကြတယ်။ ဦးဘိုးထူးကလည်း သူလုပ်နေကျအတိုင်း သားရေခွန်တွေကို သူ့ကိုပေးဖို့ တောင်းတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားက သားရေခွန်တွေကို မပေးဘူး။ သူ့အိတ်ထဲက မောင်းချောကိုထုတ်ပြီး မိုးအောင်က 'ဒီမောင်းဟာ ငှက်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေရဲ့သွေးသာ စွန်းသေးတယ်၊ လူသွေးမစွန်းရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားသွေး ဒီမောင်းမှာစွန်းသွားချင်သလား' လို့ မေးတယ်။

ကုလားကလည်း သူ့ဓားကိုထုတ်ပြီး ဘေးမှာ ရပ်နေတယ်။ ဓား တွေကိုလည်း မြင်ရ၊ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်နှာထားတွေကလည်း တကယ်လုပ်မယ့် မျက်နှာထားတွေဆိုတာ တွေ့ရတော့ သားရေခွသမား တွေနဲ့ တိုက်ရတဲ့ ပွဲတိုင်းမှာ အနိုင်ရနေကျ ဦးဘိုးထူးဟာ ဒီပွဲမှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းခနဲ ရှိမ်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် အရှက်ပြေ သဘောမျိုးနဲ့ ငှက်တွေပစ်တာ မင်းတို့ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်လို့ ဦးဘိုးထူးက ပြောတော့ မိုးအောင်က ***ငရဲဆိုတာ ချို့နဲ့လားဗျို့*** လို့ လှောင်လိုက်တယ်။

ဦးဘိုးထူးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့တုတ်ကြီးကို ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ထောက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ဝါးခယ်မဘုရားကြီးဝက ဦးသာရင်ဆိုတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ဟာ ဘုရားဖူးလာတဲ့လူတွေ ငှက်ပစ်တာကို မြင်ရတာ စိတ် မချမ်းသာဘူး။ အဲဒါကြောင့် 'ဦးဘိုးထူးရယ်၊ ဒီ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဆုံးမပေးစမ်းပါ' လို့ ဦးဘိုးထူးကို သွားတိုင် တယ်။

ဦးဘိုးထူးက ပါးစပ်ကိုမဲ့ ခေါင်းခါပြီး 'ဒီကောင်ကလေးနှစ်ယောက် ဟာ စက်တိုင်တက်ပါ့မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားကြတာ၊ ဒီတော့ ဒီကောင် ကလေးတွေကို ကျွန်တော် မနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ကြည့်လုပ်ကြ' လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီလိုပြောရုံမကသေးဘူး။ တခြား သားရေခွသမားတွေဟာ ဦးဘိုးထူး ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကမြင်ရင် တခြား ရှောင်ထွက်သွားတယ်။ ဦးဘိုးထူး ကတော့ မိုးအောင်တို့ကိုမြင်ရင် တခြားလမ်းက ရှောင်ထွက်သွားတယ်။

တနလ်း၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာနေ့ ည ခြောက်နာရီနဲ့ ခုနစ်နာရီ ကြားဆိုရင် ညောင်တုံးသင်္ဘောဟာ ဝါးခယ်မမှာ ဆိုက်တယ်။ အဲဒီသင်္ဘော မှာ ဝါးခယ်မကုန်သည်တွေဆီကိုပို့လိုက်တဲ့ အညာကုန်တွေ ပါလာတယ်။

အဲဒီကုန်တွေထဲမှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ဆီးသီးကို အားကြီးကြိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်တွေမှာဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားတစ်နေရာမှာ မတွေ့ရဘူး။ ဆီးသီးခိုးရအောင် ဆိပ်ခံတွဲကြီးထဲမှာ မယောင်မလည် လုပ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ညဘက်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ငါးမျှားကြိုး တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီနဲ့ ကျောက်မီးသွေးရုံတံတားမှာ ငါးမျှားတတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ငါးမျှားနည်းက သူများနည်းနဲ့ မတူဘူး။ သူများမျှားတာက ငါးမျှားကြိုးကို လက်မှာကိုင်ထားတယ်။ သူတို့ကတော့ ငါးမျှားကြိုးကို တံတားရဲ့တန်းမှာ ချည်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုချည်ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့ လုံချည်ကိုလှန်၊ တံတားတန်းကို လက်နဲ့ကိုင်၊ ကိုယ့်ငါးမျှားကြိုးရဲ့ဘေးနားမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စီးကရက်သောက်ရင်း တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေကို လျှောက်ပြောရင်း ရေထဲကို ချေးပါချကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါးမိလာပြီလားလို့ လက်တစ်ဘက်က ကိုယ့်ငါးမျှား ကြိုးကို ကိုင်ကိုင်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်နေရတာဟာ သူတို့နှစ်ယောက် အဖို့ အရက်သောက်ရတာလောက်နီးနီး၊ ဖဲရိုက်ရတာလောက်နီးနီး အရသာ ရှိတယ်။

ကျောင်းတော်က ရန်စ

တစ်ညမှာ အဲဒီလို ဇိမ်ခံနေကြရင်း ကုလားက 'မိုးအောင်၊ ခင်စိုးကို မင်း မှေသွားပလား' လို့ မေးလိုက်တယ်။

'--ကြီးမှေမယ်' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

'ဒါဖြင့် ---မို့လို့ ဒီ မအေကို မအုပ်သေးတာလဲ' လို့ ကုလားက ပြန်မေးတယ်။

'ခင်စိုးရော၊ ငသန်းရော၊ အောင်လင်းရော ဒီ မအေ-သုံးယောက် စလုံးကို ငါ အကုန်တီးချင်တယ်၊ တစ်ကောင်တီးပြီး ကျန်တဲ့အကောင်

လွတ်သွားမှာ ငါစိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ စဉ်းစားနေတယ်' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။

'ငသန်းဟာ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ လွတ်ချင် လွတ်ပါစေ၊ မင်းနဲ့ ငါ မဲချပြီး ခင်စိုးကျတဲ့အကောင်က ခင်စိုးကို တီး၊ အောင်လင်းကျတဲ့ အကောင်က အောင်လင်းကို တီးရရင် မကောင်းဘူးလား' လို့ ကုလားက အကြံပေးတယ်။

မိုးအောင်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး၊ စဉ်းစားနေတယ်။ ဒီအတွင်း မိုးအောင်ရဲ့ငါးမျှားကြိုးမှာ ငါးမိနေတာနဲ့ ချေးယိုတာ ရပ်ကြပြီး ငါးကို ဆွဲတင်နေကြတယ်။ မိတဲ့ငါးဟာ ငါးဖရုံကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သွေးဆာနေတဲ့ မိုးအောင်လည်း အိတ်ထဲကဓားထုတ်ပြီး ငါးဖရုံကြီးရဲ့လည်ပင်းကို အားရပါးရ လှီးလိုက်တယ်။

ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ ခင်စိုး၊ မောင်သန်းနဲ့ ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းတို့ရဲ့ ပြဿနာကို မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ ဆက်ပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ မဲချပြီး တစ်ယောက်စီ ခွဲရိုက်ရင် အားရပါးရ ရိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချက်လောက် ရိုက်ပြီး ခင်စိုးနဲ့ ဦးအောင်လင်းဟာ ထွက်ပြေးချင်လည်း ပြေးမယ်၊ တခြားလူတွေလာပြီး ဖျင်ချင်လည်း ဖျင်မယ်။ မိုးအောင်ကတော့ ဒါမျိုးကို အားရပါးရ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကုလား အကြံကို သူ လက်မခံဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ညခုနစ်နာရီလောက်မှာ ခင်စိုးဟာ ဂနီရဲ့ဆိုင်မှာ သံပုရာဖျော်ရည် သောက်နေတာကို မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါ အစီအစဉ်အတိုင်း မိုးအောင်က ခင်စိုးအနားသွားပြီး 'ခင်စိုး' လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

ခင်စိုးက မော့အကြည့်မှာ လက်အင်မတန်မြန်တဲ့ မိုးအောင်ဟာ ခင်စိုးရဲ့ပါးကို ဗယ်ပြန်ညာပြန် တအားချလိုက်တယ်။ ကုလားက ခင်စိုးရဲ့

ကျောကို တအား ပြေးကန်လိုက်တယ်။ ခင်စိုးလည်း မျက်နှာကို နှစ်ချက် အရိုက်ခံရပြီး နောက်ကျောကို တအား ဆောင့်ကန်ခံရတဲ့ဒဏ်ကြောင့် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာနဲ့ ခွေးခြေပေါ်ထိုင်နေရာက ရှေ့မှာရှိတဲ့ စားပွဲခုံဝိုင်း ကလေးအပေါ် ထိုးကျသွားတယ်။ စားပွဲခုံဝိုင်းကလေးလည်း ခင်စိုးရဲ့အရှိန်ကို မခံနိုင်တာနဲ့ ရှေ့ကိုလဲသွားတယ်။ ခင်စိုးလည်း အဲဒီ စားပွဲခုံပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ ခင်စိုး မထနိုင်ခင် ခင်စိုးရဲ့ ကုပ်ကို မိုးအောင်ဟာ သူစီးထားတဲ့ တရုတ်ထိုးဖိနပ်နဲ့ တအားဆောင့်ကန်လိုက်တာ ခင်စိုးဟာ မျက်ခွက်နဲ့ ခုံစွန်းနဲ့ ရိုက်မိပြီး သတိမေ့သွားတယ်။ အဲဒီအထဲ ကုလားက ခင်စိုးရဲ့ကျောကို တစ်ချက်ဆောင့်ကန်လိုက်ပြန်တော့ ခင်စိုးဟာ မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ စားပွဲခုံကလေးပေါ်မှာ ကားရားကြီးဖြစ်နေတော့တယ်။

လူတွေလည်း ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းလာကြတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ သူတို့ရဲ့ဓားတွေကိုထုတ်၊ မဆိုင်သူ သူတို့အနားမကပ်ကြနဲ့လို့ ပြောပြီး လူအုပ်ထဲက ထွက်သွားတယ်။

ဝိုင်းလာကြတဲ့လူတွေထဲက ခင်စိုးကို ထူပေးတဲ့အထိ ခင်စိုးဟာ သတိ မရသေးဘူး။ သူ့မျက်နှာနဲ့ စားပွဲခုံနဲ့ ရိုက်မိတဲ့အတွက် မျက်ခုံးမှာ တစ်ချက်ပေါက်သွားပြီး သွေးတွေထွက်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း သွေးတွေ ထွက်နေတယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ သတိရပြီး မိုးအောင်နဲ့ကုလားကို ဂါတ်သွားတိုင်တယ်။

ကြိမ်လုံးခေါင်းကြီးလို့ခေါ်တဲ့ မြို့မရာဇဝတ်အုပ်နဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက် မကြာခင် မိုးအောင်တို့အိမ်ကို ရောက်လာပြီး 'မိုးအောင်နဲ့ကုလား ဘယ်မှာလဲ' လို့ မေးတယ်။

ဒီကောင်တွေ ည ၁၁ နာရီအထိ ပြန်မလာတော့မှ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို အိမ်နားမှာ မယောင်မလည်စောင့်ခိုင်းထားပြီး မြို့မရာဇဝတ်အုပ်ဟာ ဂါတ်ကို ပြန်သွားတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားလည်း အိမ်မပြန်လာတော့ဘဲ

ပုန်းနေကြတာနဲ့ မြို့မ ရာဇဝတ်အုပ်နဲ့ ပုလိပ်တွေလည်း သူတို့ကို မြို့ထဲမှာ လိုက်ရှာလိုက်တာ သုံးရက်လောက် ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ နောက်တော့မှ ပုညကောသလွအသင်းရဲ့ နောက်ဘက် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ပုန်းနေကြတယ် ဆိုတာ သတင်းရတာနဲ့ မြို့မရာဇဝတ်အုပ်နဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြတယ်။ သူတို့ပုန်းနေတဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ သူတို့က ဓားတွေ ထုတ်ပြီး ခုခံမယ်လုပ်သေးတယ်။

မြို့မရာဇဝတ်အုပ်က ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ချိန်ပြီး 'ခွေးမသားကလေးတွေ သေနတ်ဖျားမှာ အသက်ပါသွားမယ်နော်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ဓားတွေ ချထားပြီး လာခဲ့ကြ' လို့ ဟောက်လိုက်တော့မှ သူတို့ရဲ့ဓားတွေကိုချထားပြီး ရှုသိုးသိုးနဲ့ ထွက်လာကြတယ်။

ပုလိပ်တစ်ယောက်က မိုးအောင်ရဲ့ ဗယ်ဘက်လက်နဲ့ ကုလားရဲ့ ညာဘက်လက်ကိုတွဲပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တယ်။ နောက်ပုလိပ်တစ်ယောက်က မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ချုပစ်ခဲ့တဲ့ ဓားတွေကို သိမ်းတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ ရှာတဲ့အခါ ထက်ဝက်သောက်ပြီးနေတဲ့ ချက်အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ စီးကရက် နှစ်ဗူး၊ ကွမ်းယာတစ်ထုပ်နဲ့ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပါ တွေ့ရတာနဲ့ ဒါတွေကို ပုလိပ်တွေ သိမ်းလာတယ်။

ညနေကျတော့ ကိုကြီးသုခဟာ တစ်ယောက်ကို ငါးရာတန်အာမခံတစ်ခုစီပေးပြီး မိုးအောင်နဲ့ ကုလားကို ဂါတ်တဲက ထုတ်လာခဲ့တယ်။ မလှရင်ကတော့ သူ့သားကို ဘာမှမေးလို့ မရမယ့်အတူတူ မမေးတော့ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာလွဲနေလိုက်တယ်။

မိုးအောင်နဲ့ကုလားလည်း အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ညစာ စားသောက်ပြီး အပြင်ဘက်ထွက်သွားတယ်။ 'ခင်စိုးခေါ်လိုက်ရမလား' လို့ မိုးအောင်ကို ခဏခဏနောက်တဲ့ မောင်သန်းကို သူသွားတတ် လာတတ်တဲ့နေရာတွေမှာ သူတို့ လိုက်ရှာကြတယ်။ မောင်သန်း

ဟာ ဘိလိယက်ထိုးဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဘိလိယက်ထိုးတာကို ကြည့်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ဘိလိယက်ဆိုင်နားက မှောင်ရိပ်တစ်ခုမှာ မောင်သန်းထွက်အလာကို စောင့်နေကြတယ်။ ညကိုးနာရီခွဲလောက်ရှိတော့ မောင်သန်း ထွက်လာတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားလည်း မောင်သန်းနောက်က အသာကလေးလိုက်သွားပြီး ဈေးရဲ့ အင်္ဂါထောင့်ကို ရောက်တဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ မောင်သန်းရဲ့ရှေ့ကို ခပ်မြန်မြန် တက်သွားပြီး ရှေ့က တားလိုက်တယ်။ မောင်သန်းဟာ မိုးအောင်ကို မြင်တဲ့အခါ ကြောက်လွန်းလို့ ကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီတော့ မိုးအောင်က 'ကိုသန်း၊ ခင်ဗျား ခင်စိုးကို ခေါ်ဦးမလား' လို့ မေးတယ်။

မောင်သန်းလည်း မိုးအောင်ကို လက်အုပ်ချီပြီး 'ညီလေးရယ်၊ ဟိုတုန်းက မင်းကိုချစ်လို့ ကစားတာပါကွာ၊ ရှိခိုးပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ကုလားကို ငါ ရှိခိုးပါတယ်ကွာ' လို့ အသားတွေရော၊ အသံတွေရော တဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး ပြောတယ်။

အဲဒီတော့မှ မိုးအောင်က မောင်သန်းကို 'သွား သွား' လို့ ပြောပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်တယ်။ မောင်သန်းလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်ကို ခဏခဏလှည့်ကြည့်ပြီး သုတ်ခြေတင်သွားတယ်။

မောင်သန်း ထွက်သွားတဲ့အခါ ကုလားက 'မိုးအောင်၊ ဒီကောင်ကို -- မို့ မရိုက်တာလား' လို့ မေးတယ်။

'မင်းမေ--လား၊ ဒီကောင်က ဘာအရေးကြီးလို့လဲ' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ဖြေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းဟာ ပင်စင်ယူပြီး ဆေးရုံနားမှာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်နေတယ်။ မနက်တိုင်း ခုနစ်နာရီလောက် ဘုရားကြီးကို လာပြီး ဘုရားဖူးလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ သိထားတယ်။

အဲဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ဟာ ဆရာကြီး ဘုရားအလာကို အုန်းလမ်း ရေကျော်တံတားကြီးအနားက စောင့်နေတယ်။ ဆရာကြီးဦးအောင်လင်း အနားကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆရာကြီးရဲ့ လက်ထဲက ကြိမ်တုတ်ကောက်ကို မိုးအောင်က ဆတ်ခနဲ ဆွဲလုလိုက်ပြီး ချောင်းထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ချိန်တည်း ကုလားက သူ့လက်ထဲက ထားဝယ်ကြိမ်လုံးနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို တအားရိုက်တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ တုတ်ကောက်ကို လွှတ်ပစ်ပြီးတာနဲ့ မိုးအောင်ကလည်း သူ့လက်ထဲကကြိမ်လုံးနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့လည်ပင်းကိုပဲ တအားရိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့မှ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကအစ ခေါင်းအထိ တစ်ကိုယ်လုံး ထိတဲ့နေရာကို သူတို့ လက်ထဲက ကြိမ်လုံးနဲ့ သိမ်းကျုံးရိုက်ကြတာပဲ။ မိုးအောင်ကတော့ ငြိုးငြိုးနဲ့ လည်ပင်းကို အရိုက်များတယ်။ နှစ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ အနီးအနားက လူတွေလာပြီး ဆရာကြီးကို ကယ်လိုက်ရတယ်။ ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းရဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ်တွေမှာတော့ အရှိုးတွေဟာ ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး။ ပါးနဲ့ လည်ပင်းမှာ ထနေတဲ့ အရှိုးကြီးတွေကိုတော့ ဝိုင်းလာတဲ့ လူတိုင်း ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်တယ်။ ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်နေတုန်း အောက်ကို ကျွတ်ကျသွားတဲ့ သူ့ခေါင်းပေါင်းကို မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက လှမ်းယူပြီး ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းဟာ ဘုရားကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ အိမ်ပြန်သွားတယ်။

သူ့ အိမ်သူအိမ်သားများက အင်မတန် ဒေါသထွက်ပြီး ဂါတ်တိုင်ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက သဘောမတူဘူး။ ဆရာကြီးကိုရိုက်တဲ့ သတင်းဟာ တစ်မြို့လုံး ရုတ်တရက် ပျံ့နှံ့သွားတာပဲ။ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်လည်း ဒီသတင်းကြားတဲ့အခါ အင်မတန် စိတ်ဆိုးတာနဲ့ အာမခံကိုဖျက်ပြီး မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ကို ဖမ်းထားဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။

လူမိုက်တို့ သွားရာလမ်း

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ရဲ့အမှုကို ၁ ရာဘက် တရားသူကြီးရုံးမှာ စစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အသက်ဟာ ၁၅ နှစ်နဲ့ ၁၄ နှစ်သာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တပြုပြင်ဖို့ သရက် 'ဘော်စတယ်'ထောင်မှာ လေးနှစ်သွားနေရမယ်လို့ တရားသူကြီးက အမိန့်ချလိုက်တယ်။ ဒီစီရင်ချက်ချသံကို ကြားရတဲ့အခါ မလှရင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။

မလှရင်တို့လူစုအပြင် ရုံးမှာ စီရင်ချက်ကို လာနားထောင်နေတဲ့ လူတွေထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သားရေခွသိမ်းတဲ့ ဆရာကြီးဦးဘိုးထူးလည်း ပါတယ်။ စီရင်ချက်ချပြီးတဲ့အခါ ဦးဘိုးထူးဟာ အဖော်သုံးလေးဦးနဲ့ မြို့ထဲကို လျှောက်လာတဲ့အခါ ပထမအဖော်က 'ဒီ မိုးအောင်ဟာ အမေကိုလဲ ဖေနဲ့ ကလော်တုတ်ချင် တုတ်လိုက်တာပဲတဲ့၊ အမေကလဲ သူ့ကို ဘာမှ မပြောရဲဘူး'တဲ့လို့ စ ပြောလိုက်တယ်။

ဒုတိယအဖော်က 'မိဘနဲ့ ဆရာသမားကို စော်ကားတဲ့ အကောင်မျိုးတွေဟာ ထောင်ကျရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ စောင့်ကြည့်နေပါ' လို့ ပထမအဖော်ရဲ့ စကားကို ဆက်လိုက်တယ်။

'ကိုယ့်ဆရာကြီးကိုတောင် ပြန်ရိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်ကလေးအတွက် ကမ်းကုန်နေပါပြီဗျာ၊ ဒီကောင်ကလေးကို မိုးအောင်လို့နာမည်မှည့်ထားတာ မှားနေတယ်၊ အမှန်စင်စစ်တော့ မှောင်နေအောင် မိုက်တဲ့အတွက် မိုးမှောင်လို့ မှည့်ရမှာဗျ' လို့ တတိယအဖော်က ဒုတိယအဖော်ကို ထောက်ခံပြီး

'တော်တော်ဆိုးတဲ့အကောင်တွေကိုလဲ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းပြီး အော့နှလုံးနာနေတဲ့ ဒီလို သူငယ်မျိုး

ကိုတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး' လို့ မိုးအောင်အပေါ်မှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ စက်ဆုပ်ပုံကို မဲ့ရွဲ့ပြီး ဖော်ပြလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ သားရေခွဆရာကြီး ဦးဘိုးထူးက 'ဒီကောင့်မျက်နှာကို ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ ကြည့်ဖူးကြရဲ့လား၊ ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတဲ့ ခိုးသားငါးရာကို ခေါင်းဆောင်တဲ့ ခိုးသူကြီးဟာ ဒီကောင်ကလေးပဲဖြစ်မှာပဲ၊ အဝီစိက ဘယ်လိုများလုပ်ပြီး လွတ်ထွက်လာသလဲမသိဘူး' လို့ သူ့တာဝန်ရှိသလောက် သူကလည်း ဝင်ပြီး ရှုတ်ချလိုက်တယ်။

◆

အခန်း ၆
ထောင်ထွက် မိုးအောင်အကြံ

မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ထောင်ကျတဲ့နှစ်မှာ စိုးမောင်ဟာ ၁၂ နှစ်ရှိပြီး ခြောက်တန်းကို ရောက်နေတယ်။ စိုးမောင် ခုနစ်တန်း အောင်တဲ့အခါ ရန်ကုန် ဟိုက်စကူးကျောင်းမှာ စာဆက်သင်တယ်။ စိုးမောင် ဆယ်တန်း ရောက်တဲ့နှစ်မှာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားတို့ဟာ သရက် ဘော်စတယ်ထောင်က လွတ်လာကြတယ်။ သူတို့ ဝါးခယ်မကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ 'တစ်ခုခုတော့ ကြားရဦးမှာပဲ' လို့ ဆိုပြီး မြို့သူမြို့သားတွေ နားစွင့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးအောင်က အသက် ၂၀ ထဲ ရောက်နေပြီ။ ကုလားက ၁၉ နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ထောင်ကျနေတဲ့အတောအတွင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကင်းနေကြတဲ့ မလှရင်နဲ့ မအုံးတင်တို့ဟာ မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ပြန်ရောက် လာကြတဲ့ အချိန်ကစပြီး စိတ်တွေ ဆင်းရဲလာကြပြန်တယ်။ မိုးအောင်လည်း ရောက်ပြီး လေးငါးရက်လောက် အိမ်အပြင်ကိုမထွက်ဘူး။ အိမ်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောဘူး၊ သူ့ဟာသူကုပ်ပြီး အကြံထုတ်နေတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ သူရင်းနှီးစားရအောင် ငွေတစ်သောင်းလောက် ထုတ်ပေးဖို့ သူ့အမေကို ပူဆာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အမေ မလှရင်က

'မင်းကို ငွေတစ်သောင်း ထုတ်ပေးလိုက်ရင် ခုနစ်ရက်တောင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဖဲရိုက်ပစ်တာနဲ့ ကုန်မှာပဲ၊ ဆိုင်ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေရှစ်သောင်းဟာ မင်းနဲ့ စိုးမောင်တို့ဖို့ပဲ၊ ဘယ်သူ့ဖို့မှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း တစ်နှစ်လောက် ကောင်းကောင်းနေပြရင် ရင်းနှီးစားဖို့ ငွေထုတ်ပေးမယ်၊ အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်ပြားမှ မပေးဘူး' လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တယ်။

မိုးအောင် ဘယ်လိုမှ တောင်းလို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်နဲ့ ကုလားသုံးဖို့ လစဉ် ၃၀ စီ ထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီး ပထမလအတွက် တစ်ယောက် ၃၀ စီ ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကြိုက်တဲ့အဝတ်အစား ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဝယ်ဖို့ တစ်ယောက်ကို ၇၀ စီ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီငွေနဲ့ အဝတ်အစားမဝယ်ဘဲ သုံးပစ်ရင် နောက်ထပ် တောင်းမယ်မကြဲနဲ့၊ နောက် ခြောက်လအတွင်း အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ တစ်ပြားမှ ထုတ်မပေးဘူး၊ မင်းတို့မှာ ရှိတာပဲ ဝတ်နေရမှာပဲလို့ မလှရင်က သတိပေးလိုက်တယ်။

အမှန်စင်စစ်ဆိုရင်တော့ မိုးအောင်ဟာ ငွေတစ်သောင်းကို သူ့အမေဆီမှာ တောင်းပေမယ့် ချက်ချင်းလက်ငင်း ငွေတစ်သောင်းမလိုသေးပါဘူး၊ ငွေထောင့်ငါးရာလောက်ရရင် သူ ကျေနပ်နိုင်တယ်၊ ဒီ ငွေထောင့်ငါးရာက ရင်းနှီးစားဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မိုးအောင်နဲ့ ကုလား သရက်ထောင်ထဲကို ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့လိုပဲ ထောင် လေးနှစ်ကျပြီး လွတ်ဖို့ သုံးလလောက်သာလိုတော့တဲ့ ရန်ကုန်က ကျော်နီဆိုတဲ့သူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အသိဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီသုံးလ အတွင်းမှာပဲ မိုးအောင်နဲ့ ကျော်နီတို့ဟာ အတော်ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ ကျော်နီမှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နဲ့ကျည်ဆံနှစ်ဆယ်ရှိတယ်။ ရန်ကုန်မှာဝှက်ထားပစ်ခဲ့တယ်။ မိုးအောင် လိုချင်ရင် ခြောက်ရာနဲ့ ရောင်းမယ်၊ မိုးအောင် ကံကောင်းရင် နောက်ထပ် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကိုတောင် ခြောက်ရာခုနစ်ရာလောက်နဲ့ ရနိုင်တယ်လို့ ကျော်နီက မိုးအောင်ကို ပြောတယ်။

မိုးအောင် လွတ်လာတဲ့အခါ ကျော်နီနဲ့ ရန်ကုန်မှာတွေ့ခဲ့ရသေးတယ်။ သူပြောတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခြောက်ရာလောက် ပေးနိုင်ရင် အသင့်အတင့် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ရအောင် သူ ဝယ်ပေးမယ်လို့ ကျော်နီက ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီ ခြောက်လုံးပြူးကို မိုးအောင် သိပ်လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမေ မလှရင်ဆီက ငွေတောင်းလို့မရတဲ့အခါ ဒီငွေကို ဘယ်လိုရအောင် ရှာရပါ့မလဲလို့ မိုးအောင်ဟာ ဘယ်ကိုမှ မထွက်ဘဲ အမျိုးမျိုး အကြံထုတ်နေတယ်။

တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မလှရင်တို့ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တုန်းက ရောင်းတဲ့ ဘက်က အလုပ်လုပ်သွားဖူးတဲ့ မနှင်းညွန့်ဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေး မင်္ဂလာဆောင်တယ်။ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို မလှရင် မသွားနိုင်ဘူး။ မင်္ဂလာလက်ဆောင်တစ်ခုယူပြီး သူ့ကိုယ်စားသွားဖို့ မအုံးတင်ကို လွှတ်တယ်။ အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် မအုံးတင်ဟာ ဖီးလိမ်း ဝတ်စားပြီး ထွက်သွားတာကို မိုးအောင် မြင်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို မြင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် မိုးအောင်မှာ အကြံတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ ဒီအကြံကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မအုံးတင် မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာရင် မအုံးတင်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို အတင်းလုဖို့အကြံပဲ ဖြစ်တယ်။ မိုးအောင်ဟာ မအုံးတင်ရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် လွယ်လွယ်နဲ့ လုလို့မရရင် မအုံးတင်ကို သတ်တန် သတ်ရလိမ့်မယ်အထိ မိုးအောင် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တယ်။ ဒီသန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးတော့မှ ကုလားကို သူ့အကြံ ပြောပြပြီး မီးဖိုထဲက ဓားပါးကလေးကို မိုးအောင်က သွေးနေတယ်။ ကုလားက သားငါးခုတ်တဲ့ဓားကို သွေးနေတယ်။

မအုံးတင်လည်း မင်္ဂလာဆောင်မှာထိုင်နေတုန်း မိုးအောင်ကို သူ့မျက်စိထဲမှာ ခဏခဏမြင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်ကအပြန်

အိမ်ကို မသွားသေးဘဲ မလှရင်ရဲ့ဆိုင်ကို သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ 'မမရယ် အိမ်မှာ မိုးအောင်ရှိနေတုန်း ဒီလက်ဝတ်လက်စားတွေကို ကျွန်မ ဝတ်မထားချင်ဘူး၊ မမပဲ သိမ်းထားပါ' ဆိုပြီး သူ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကို အကုန်လုံး ချွတ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ စက္ကူတစ်ခုထဲထုပ်ပြီး မလှရင်ကို အပ်လိုက်တယ်။

မလှရင်လည်း အိမ်က သံသေတ္တာထဲက သူ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုလည်း ပြေးပြီး သတိရတယ်။ အဲဒါကြောင့် 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကြီးလာပြီ၊ သံသေတ္တာသော့ကိုတောင် ငဲ့ဆီက အတင်းလုပြီး သံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားမှာစိုးရတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံးယူပြီး ကိုကြီးသုခဆီမှာ အပ်ထားမှပဲ' လို့ မလှရင်က ပြောတယ်။

မအုံးတင်က 'ဟုတ်တယ်မမ၊ မိုးအောင်ဟာ ဘာမှ ရှောင်မှာ မဟုတ်ဘူး' လို့ ထောက်ခံတယ်။

မအုံးတင် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို မမြင်ရတဲ့အတွက် မိုးအောင် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် မအုံးတင်ဆီက အစ်ထုတ်တဲ့အနေနဲ့ 'ဒေါ်လေးဟာ မနက်က လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဝတ်ထားတာ သိပ်လှတာပဲ၊ အခု ဒါတွေ ဘယ်မှာထားပစ်ခဲ့သလဲ' လို့ မေးတယ်။ 'မမဆီမှာ ထားပစ်ခဲ့တယ်' လို့ မအုံးတင်က ပြောပြီး သူ့ဟာသူ အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။

မိုးအောင်လည်း မအုံးတင်ရဲ့နောက်မှာ ကပ်လိုက်သွားပြီး 'မိန်းမတွေဟာ လက်ဝတ်လက်စားရှိမှ လှတာ ဒေါ်လေးရဲ့၊ အဝတ်အစားမဝတ်လို့ ဒေါ်လေး ခုထိ လင်မရတာ' လို့ ပြောတယ်။ မအုံးတင်လည်း ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ အဝတ်အစားလဲရအောင် သူ့ဟာသူ အိမ်ပေါ်က သူ့အိပ်ခန်းကို တက်သွားတယ်။

မိုးအောင်လည်း လုဖို့ အကြံပျက်သွားပေတဲ့ စိတ်မလျော့သေးဘူး။ သူ သိပ်လိုချင်နေတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးဝယ်ဖို့ ငွေ ဘယ်လိုရအောင်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ဆက်ပြီး အကြံထုတ်နေတယ်။

မလှရင်လည်း မိုးအောင်ရဲ့ရန်ကို ကြောက်တာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ကျတော့ သံသေတ္တာထဲက လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့ ငွေတွေကို အကုန် ယူသွားပြီး ကိုကြီးသုခဆီမှာ အပ်ထားလိုက်တယ်။ နေ့စဉ်ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေတွေကိုလည်း ကိုကြီးသုခဆီမှာ အပ်ထားတယ်။ နေ့စဉ်သုံးသွားဖို့လောက် ငွေကိုသာ သူ ယူထားတယ်။

သုံးရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်မှာ အကြံသစ်တစ်ခုရလာ ပြန်တယ်။ ဒီအကြံကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ တစ်ညမှာ သူ့အမေအိပ်ခန်း ထဲကိုသွား၊ သံသေတ္တာဖွင့် ရှိသမျှ ပစ္စည်းရော ငွေပါ အကုန်ယူသွားဖို့ အကြံပဲဖြစ်တယ်။

ညအချိန်ရောက်ဖို့စောင့်ရင်း မိုးအောင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အကြံဟာ တစ်နေ့လုံး ငုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ ည ခုနစ်နာရီလောက်မှာ မိုးအောင်ဟာ ဖိနပ်ချွတ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ည အိပ်ချိန်ရောက်ဖို့ တယ်နေးပါကလားလို့ တွေးနေတယ်။

အိမ်ထဲမှာတော့ မလှရင်နဲ့ ကိုသုခတို့ စကားပြောနေကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောနေတုန်း ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်တွေကပဲ တိုက်တွန်း လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မိုးအောင်ရေ မင့်ရန်ကြောက်လို့ အိမ်မှာတော့ ဘယ်ငွေ ဘယ်ပစ္စည်းမှ မထားတော့ဘူးဆိုတာကို သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ မိုးအောင် သိသွားအောင် ပြောချင်လို့ပဲလား မပြောတတ်ဘူး။ မလှရင်က 'အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ငွေရော လက်ဝတ်လက်စားတွေရော ဘာမှ မထားတော့ အိမ်က သံသေတ္တာကြီးဟာ အလကား ပိုနေတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီး

ယူချင်ရင် ယူထားပါ၊ မယူချင်ရင်လဲ ဝယ်ချင်တဲ့သူတစ်ဦးဦးကို ရောင်းပေးပါ' လို့ ပြောတယ်။

ကိုကြီးသုခက 'သူ့မှာ သံသေတ္တာတွေရှိနေပြီ၊ ရောင်းပေးမယ်' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ဒီစကားကိုကြားရပြီး မိုးအောင်ရဲ့ ဒုတိယအကြံလည်း ပျက်သွားပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်ကတော့ မလျှော့ဘူး။ သူ သိပ်လိုချင်နေတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ရရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဆက်ပြီး အကြံထုတ်ပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အကြံသစ်တစ်ခု ရပြန်တယ်။ ဒီအကြံသစ်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့အတွက် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းကိုသာ မိုးအောင် စောင့်နေတယ်။

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသ၏ ဆုံးမခန်း

အဲဒီလို စောင့်နေရင်း မအုံးတင်မှာ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတဲ့အထိ ဆိုးလာတယ်။ မလှရင်လည်း ဆရာဝန်ကို ချက်ချင်းခေါ်တယ်။ ဆရာဝန်ရောက်လာလို့ အဖျားတိုင်းကြည့်တဲ့အခါ ဒီဂရီ ၁၀၅ တောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဝန်က ကုလို့ရမယ်လို့ အာမ မခံဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားပြီးတော့ ကုပါတယ်။ မလှရင်လည်း မအုံးတင်ရဲ့ အခြေအနေ အတော်ဆိုးနေတာနဲ့ သူ့ခမည်းတော် ဦးစန္ဒောဘာသကိုတောင် လျှောက်ထားရတယ်။

မအုံးတင်ရဲ့ဖခင်ဟာ သူ့သမီးကလေးကို အပိုင်မွေးဖို့ ဦးစန္ဒောဘာသလူ့ဘဝမှာကတည်းက အပ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဦးစန္ဒောဘာသလည်း မအုံးတင်ကလေးကို မလှရင်လိုပဲ သမီးကလေးအဖြစ်နဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးစန္ဒောဘာသဟာ ပင့်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲကြွလာပါတယ်။ အခြေအနေ အတော်ကြီးဆိုးနေတဲ့အတွက် သူလည်း ဘာမှမတတ်

နိုင်ဘူး။ ခေါင်းရင်းကထိုင်ပြီး ဓမ္မစကြာသုတ်၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ မေတ္တသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ အာဋာနာဋိယသုတ်၊ ဇောဈင်သုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်တွေကို ရွတ်တယ်။ နောက် သုံးရက်လောက်ကြာတော့ အဖျားနည်းနည်းကျတယ်။ နောက်ထပ် ၁၅ ရက်လောက်ရှိတော့မှ အဖျားလုံးလုံး ပျောက်သွားတယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသလည်း စပြီးပင့်တဲ့ နေ့ကတည်းက တစ်ရက်မှမပျက်ဘူး။ ညနေတိုင်း ရွတ်နေကျပရိတ်တွေကို မှန်မှန်လာရွတ်ပေးတယ်။ အဲဒီလို ရွတ်တဲ့အခါတိုင်း ပရိတ်တန်ခိုးတော်ကြောင့် မအုံးတင်ရဲ့တိုက်ဖျိုက်ရောဂါလဲပျောက်စေ၊ သူ့မြေး မိုးအောင်ရဲ့ လူဆိုးစိတ်တွေလည်း ခေါင်းပါးစေ ဆိုတဲ့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘောနဲ့ မိုးအောင်ကို ဦးစန္ဒောဘာသဟာ သူ့အနားမှာ အမြဲခေါ်ထားတယ်။ မိုးအောင်လည်း ပရိတ်မှာ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် သူ့ဘိုးဘိုးကို အားနာတာနဲ့ သူ့ဘိုးဘိုး ပရိတ်ရွတ်တဲ့အခါ အနားမှာပဲ ထိုင်နေတယ်။

ပရိတ်ရွတ်ပြီးတဲ့အခါ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အိမ်အောက်ဆင်းကြပြီး ဘိုးဘိုး ကျောင်းမပြန်ခင် တရား တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်လောက်တော့ သူ့မြေးကို ဟောသွားလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက 'လူကလေးမိုးအောင်၊ လူကလေးဟာ အင်မတန် ဒေါသကြီးတယ်၊ ဒီဒေါသဟာ လူကလေးကို အများကြီး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဒီဒေါသကြောင့် နောင်တမလွန်ဘဝမှာလဲ လူကလေးဟာ အများကြီးပဲ ဒုက္ခရောက်ရဦးမယ်၊ ဒီဒေါသကြောင့် အခုပဲ လူကလေးဟာ ထောင်ငါးနှစ်ကျပြီးပြီ၊ အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးပါစေတော့ လူကလေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်ပါ၊ မောင်ခင်စိုးနဲ့ ဆရာကြီးကို သွားကန်တော့လိုက်၊ သူတို့ကြောင့် ငါထောင်ကျရလေခြင်းဆိုတဲ့ ရန်ငြိုးကို မွေးမထားနဲ့၊ လူကလေးတို့လို အရိုက်ခံရတာ

တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အပြစ်မရှိတဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို သတ်ပစ်တဲ့ရန်သူကိုတောင် ရန်ငြိုးမဖွဲ့တဲ့အတွက် မင်းစည်းစိမ်ကို ရဖူးတဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ကို လူကလေးကို ဘိုးဘိုး ဟောပြမယ်၊ နားထောင်နော်' လို့ ပြောပြီး ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို ဦးစန္ဒောဘာသ ဟောတယ်။

ဒီဃာဝုမင်းသား

ရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒီမင်းရဲ့ စစ်မက်အင်အားဟာ အင်မတန်ကြီးတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ဒီဗြဟ္မဒတ်မင်းဟာ သူ့ထက် အင်အားငယ်တဲ့ ဒီဃီတိကောသလမင်းရဲ့ နိုင်ငံကို စစ်တိုက်ပြီး သိမ်းယူလိုက်တယ်၊ ကောလသမင်းနဲ့ မိဖုရားကြီးလဲ စစ်ရှုံးပြီး တောရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ပုန်းနေကြတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့ မိဖုရားကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့အခါ ချဉ်ခြင်းဖြစ်လာတယ်။

'ချဉ်ခြင်း' ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ လိုချင်တာတွေကို မရမနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတဲ့ဆန္ဒကို ခေါ်တယ်၊ မိဖုရားကြီး လိုချင်တာ နှစ်ခုရှိတယ်၊ ၁။ နေထွက်တဲ့အခါ ချပ်မိန်ညိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အင်္ဂါလေးပါးရှိတဲ့ စစ်သည်တော်တွေကို မြင်ချင်တယ်၊ ၂။ သန်လျက်ဆေးတဲ့ရေကို သောက်ချင်တယ်။ ဒီ ချဉ်ခြင်းနှစ်မျိုး မပြည့်ဝရင် သူ သေရပါလိမ့်မယ်လို့ မိဖုရားကြီးက မင်းကြီးကို ပြောတယ်။

မင်းကြီးနဲ့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ပုရောဟိတ်ဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့မိဖုရားကြီးရဲ့ ချဉ်ခြင်းပြည့်ဝအောင် အကူအညီပေးဖို့ ကောသလမင်းကြီးဟာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးရဲ့ ပုရောဟိတ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းရတယ်။

အဲဒီအခါ ပုရောဟိတ်ကြီးက ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို 'အရှင်မင်းကြီး၊ အတိတ် နိမိတ်တွေ မြင်တယ်၊ ချပ်မိန်ညိုဝတ်တဲ့ အင်္ဂါလေးပါးရှိတဲ့ စစ်သည်တော်တွေ၊ မြေပြင်ကောင်းကောင်းမှာ စစ်ဆင်ပါစေ၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ သန်လျက်ကိုလည်း ဆေးကြောပါစေ' လို့ လှည့်ပတ်ပြီး သံတော်ဦးတင်တယ်။

ပုရောဟိတ် သံတော်ဦးတင်တဲ့အတိုင်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းကလုပ်တဲ့အတွက် ကောသလမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ချဉ်ခြင်း ပြည့်ဝသွားတယ်။

နောက်မကြာခင် ဒီဃာဝုမင်းသားကလေးကို ဖွားမြင်တယ်၊ ကောသလမင်းလည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ရန်ကို ကြောက်တာနဲ့ ဒီဃာဝုမင်းသားကလေးကို သူတို့နဲ့ အတူ မထားရဲဘူး၊ တခြား ခွဲထားရတယ်၊ ဒီဃာဝုမင်းသားကလေး ကြီးလာတဲ့အခါ ယောကျ်ားတို့ တတ်ရမယ့် အတတ်ပညာတွေကို ကောင်းကောင်းတတ်အောင် သင်ကြားတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆီမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကောသလမင်းရဲ့ ဆတ္တာသည်ဟောင်းဟာ ကောသလမင်းနဲ့ မိဖုရားကိုမြင်ပြီး သူတို့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို သံတော်ဦးတင်တယ်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းဟာ ကောသလမင်းနဲ့ မိဖုရားကြီးကို အဖမ်းခိုင်းပြီး မြို့ပြင်ထုတ်သတ်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်၊ လက်မရွံ့အာဏာသားတွေဟာ ဒီဃီတိ ကောသလမင်းနဲ့ မိဖုရားကြီးတို့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး သတ်ဖို့ ခေါ်သွားကြတယ်။

သူတို့ရဲ့သားတော် ဒီဃာဝုမင်းသားဟာ ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ကို ဖူးမြင်ရအောင်အလာနဲ့ လမ်းမှာတွေ့ကြတယ်၊ လက်မရွံ့

အာဏာသားတွေ သိမှာစိုးတဲ့အတွက် အဖေကလည်း သားကို မခေါ်ရဲဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောနေသလိုလိုနဲ့–

'ချစ်သားဒီဃာဝု၊ ချစ်သားဟာ အရှည်ကို မရှုနဲ့၊ အတိုကိုလဲ မရှုနဲ့၊ ချစ်သားဒီဃာဝု၊ ရန်ဆိုတာ ရန်တုံ့မှုနေသမျှ ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းနိုင်ဘူး၊ ချစ်သားဒီဃာဝု၊ ရန်ဆိုတာ ရန်တုံ့မမှုမှသာ ငြိမ်းတယ်' လို့ အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။

သားတော်ဒီဃာဝုကလဲ လက်မရွံ့အာဏာသားတွေ မြင်မှာစိုးလို့ သူ့မိဘတွေကို နှုတ်မဆက်ရဲဘူး၊ လူထုထဲမှာ ကွယ်နေရတယ်၊ လက်မရွံ့အာဏာသားတွေကတော့ 'ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးဟာ အသတ်ခံရခါနီးလို့ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတယ်' လို့ ထင်ကြတယ်။

မြို့ပြင်ရောက်တဲ့အခါ ကောသလမင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားတို့ကို လေးပိုင်း ပိုင်းသတ်ပြီး အစောင့်တွေ စောင့်နေဖို့ ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီဃာဝုမင်းသားဟာ အစောင့်တွေကို မူးအောင် အရက်တိုက်ပြီး ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ရဲ့ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်၊

ဒီဃာဝုမင်းသားဟာ သူ့ကိုယ်ကို ဒီဃီတိကောသလမင်းရဲ့ သားတော် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရအောင် ဖုံးထားပြီး သူ့အကြံနဲ့သူ ကြိုးစားသွားလိုက်တာ မကြာခင်ဘဲ ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ အတွင်းကျွန်ယုံတော် ဖြစ်သွားတယ်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးဟာ အမဲလိုက်ဝါသနာပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့ အမဲလိုက်ရင်း ဒီဃာဝုမင်းသားဟာ ဗြဟ္မဒတ်ရဲ့ရထားကို သက်တော်စောင့်စစ်သည်တွေနဲ့ ဝေးဝေးမောင်းသွားတယ်၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးဟာ မောမောနဲ့ ရထားပေါ်ကဆင်းပြီး ဒီဃာဝုမင်းသားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားဟာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး 'ဒီမင်းကြီးဟာ ငါ့ခမည်းတော်ရဲ့ နိုင်ငံကို တိုက်ယူတယ်၊ ငါ့ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကိုလဲ သတ်ပစ်တယ်၊ အခုအချိန်ဟာ ဒီမင်းကြီးကို ငါ ပြန်သတ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ' လို့ တွေးမိတဲ့အတွက် သူ့သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်တယ်။

ဒီလို ဆွဲထုတ်ပြီးမှ 'ငါ့ခမည်းတော်ဟာ ရန်တုံ့မမူဖို့ သေခါနီးဆဲဆဲ ငါ့ကိုမှာသွားတယ်၊ သေခါနီးဆဲဆဲမှာသွားတဲ့ မိဘစကားဆိုတာ မပယ်ကောင်းဘူး' လို့ တွေးမိပြန်ပြီး သန်လျက်ကိုပြန်သွင်းထားလိုက်တယ်။

အဲဒီလို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သန်လျက်ကိုထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်ဖြစ်နေတယ်၊ တတိယအကြိမ် သန်လျက်ကို ပြန်သွင်းလိုက်ပြီးတဲ့အခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး လန့်နိုးလာပြီး 'ငါ့ကို ဒီဃီတိကောသလမင်းရဲ့သား ဒီဃာဝုက သတ်ရအောင် သန်လျက်နဲ့လိုက်တယ်လို့ ငါ အိပ်မက်မက်တယ်၊ ဒါကြောင့် လန့်နိုးလာတယ်' လို့ ဒီဃာဝုမင်းသားကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးက ပြောပြတယ်၊ အဲဒီအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားဟာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ဆံပင်ကို လက်ဝဲလက်နဲ့လှမ်းဆွဲ၊ လက်ယာလက်က သန်လျက်ကို ကိုင်ထားပြီး 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီဃာဝုမင်းသားဆိုတာ အကျွန်ုပ်ပဲ၊ မင်းကြီးဟာ အကျွန်ုပ်တို့ကို အများကြီး ဒုက္ခပေးတယ်၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ကိုလဲ သတ်ပစ်တယ်၊ အခုအချိန်ဟာ အရှင်မင်းကြီးကို ရန်တုံ့မူဖို့ အချိန်ကောင်းပဲ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းဟာ သေရမှာ အင်မတန်ကြောက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အသက် ချမ်းသာပေးဖို့ ဒီဃာဝုမင်းသားရဲ့ခြေထောက်ကို သူ့ဦးခေါင်းနဲ့ တိုက်ပြီး တောင်းပန်တယ်။

ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း မိဘစကားကို နားထောင်တဲ့သားဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကို ကျိန်စာတိုက်၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အသက် ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်။

နန်းတော်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးက 'အမောင် ဒီဃာဝု၊ အမောင်ရဲ့ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ ပြောကြားသွားတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ့ရှင်းပြစမ်းပါ' လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

အဲဒီအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားက 'အရှည်ကိုမကြည့်နဲ့ဆိုတာက ရန်စကို ရှည်အောင်မလုပ်နဲ့လို့ ဆိုတာပါပဲ၊ အတိုကိုလဲမကြည့်နဲ့ ဆိုတာက မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးသူတွေနဲ့ အလျင်စလို၊ မစဉ်းမစားကွဲပြားအောင် မလုပ်နဲ့လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ၊ အရှင်မင်းကြီးက အကျွန်ုပ်ရဲ့ခမည်းတော် မယ်တော်ကို သတ်၊ အကျွန်ုပ်က အရှင်မင်းကြီးကို သတ်၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဘက်တော်သားတွေက အကျွန်ုပ်ကိုသတ်၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘက်တော်သားတွေက အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဘက်တော်သားတွေကိုသတ်၊ အဲဒီလိုသာ ရန်တုံ့မှုနေသရွေ့ ရန်ဟာ ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းနိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်တဲ့အတွက် ရန်တို့သည် ရန်တုံ့မှုသဖြင့် မငြိမ်းနိုင်'လို့ ခမည်းတော် ပြောသွားတာပါပဲ။

'အခုအခါ အရှင်မင်းကြီးကလဲ အကျွန်ုပ်ကို အသက်ချမ်းသာပေးပြီ၊ အကျွန်ုပ်ကလဲ အရှင်မင်းကြီးကို အသက်ချမ်းသာပေးပြီ၊ ဒီလို ရန်တုံ့မမှုတဲ့အတွက် အရှင်မင်းကြီးနဲ့ အကျွန်ုပ်ကြားမှာ ရန်စမရှိတော့ဘူး၊ ငြိမ်းအေးသွားပြီ၊ ဒါကိုရည်ရွယ်ပြီး ခမည်းတော်က **ရန်တို့သည် ရန်တုံ့မမှုမှသာ ငြိမ်းမယ်**လို့ ပြောကြားသွားတာဖြစ်ပါတယ်' လို့ သံတော်ဦးတင်တယ်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကလဲ အင်မတန် သဘောကျပြီး ဒီဃာဝုမင်းသားကို သူ သိမ်းထားတဲ့ ကောသလတိုင်းပြည် ပြန်ပေးလိုက်တယ်၊ သမီးတော်နဲ့လဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ လူကလေး မိုးအောင်၊ ရန်ငြိုးဆိုတာ ရန်ငြိုးဖွဲ့တဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ အကျိုးမပေးဘူး၊ ဒုက္ခပေးတာချည်းပဲ။ ရန်ဆိုတာ ရန်တုံ့မမှ ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် လူကလေးဟာ မောင်ခင်စိုးနဲ့ ဆရာကြီးကို သွားကန်တော့လိုက်၊ ဘိုးဘိုးစကား နားထောင် ကြားလားလို့ မေးတယ်။ မိုးအောင်ဟာ တင်ပါ့လို့လဲ မပြောဘူး၊ ခေါင်းလဲ မညိတ်ဘူး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်နေတာနဲ့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသလဲ ပြန်ကြွသွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ ပရိတ်ရွတ်ပြီးတဲ့အခါ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသကငါ့မြေးဟာ အသတ်အဖြတ် အင်မတန်ဝါသနာပါတယ်လို့ ဘိုးဘိုးကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီးမလွိကာဟာ ဆိတ်တစ်ကောင်တည်းကို သတ်ခဲ့မိတာနဲ့ ဘယ်လောက်ခံရတယ်ဆိုတာ ငါ့မြေးကို ဘိုးဘိုးပြောပြမယ်။ ကောင်းကောင်းနားထောင်နော်။

ဓမ္မဒိန္နာမိဖုရား

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်တုန်းက သာဝတ္ထိပြည်မှာ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး အုပ်စိုးနေတယ်။ တစ်ညကျတော့ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးဟာ 'ဒု၊ သ၊ န၊ သော ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးတွေကို ကြားရတယ်၊ ဒီအသံနက်ကြီးတွေဟာ ဘာသံတွေလဲ' လို့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကို မေးတဲ့အခါ ပုဏ္ဏားကြီးကလဲ ဘာမှမသိရမ်းပြီး 'အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အသံနက်ကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ အသက်ရှည်ချင်ရင် ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ နွား၊ ဆိတ် အစရှိတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ

တစ်ရာစီကို သတ်ရတဲ့ သဗ္ဗသတယဖုရှေပွဲကို လုပ်ရမယ်' လို့ သံတော်ဦးတင်တယ်။

ကောသလမင်းကြီးလဲ သဗ္ဗသတယဖုရှေပွဲလုပ်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ သူ့မိဖုရားကြီးဟာ ဒီအကြောင်းကိုသိတော့မှ ကောသလမင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားဆီ ခေါ်သွားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောတော့မှ သဗ္ဗသတယဖုရှေပွဲအတွက် ဖမ်းထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကုန်ကြတယ်။

အဲဒီအခါ ရဟန်းတွေက 'မလ္လိကာမိဖုရားကြီးဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ပညာ ရှိပါပေတယ်၊ သူ့ကြောင့် သတ္တဝါတွေအများကြီး အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားပေတယ်' လို့ မိဖုရားကြီးကို ချီးကျူးတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'မလ္လိကာဟာ အခုဘဝမှာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာစေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှေးတုန်းကလဲ ချမ်းသာစေခဲ့ဖူးတယ်' ဆိုပြီး အတိတ်ဘဝတစ်ခုကို ပြန်ဟောတော်မူတယ်။

ရှေးအခါတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်ရဲ့သားတော် တစ်ပါးဟာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီကိုသွားပြီး 'အရှင် ညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်း၊ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို မင်းဖြစ်အောင် ကူညီပါ၊ ကျွန်တော် မင်းဖြစ်ရင် တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတွေ၊ မိဖုရားတွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ အရှင်နတ်မင်းကို ပူဇော်ပါ့မယ်' လို့ ကတိပြုလိုက်တယ်။

အဲဒီမင်းသား မင်းဖြစ်လာတဲ့အခါ ညောင်ပင်စောင့်နတ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ မင်းဖြစ်တယ်လို့ သူ ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့ကို အယုံသွင်းပြီး သူတို့ရဲ့မိဖုရားတွေနဲ့ အတူ သူ့ဆီကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်၊ ဒီမင်းတွေထဲမှာ

အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဥဂ္ဂသေနမင်းရဲ့ ဓမ္မဒိန္နာမိဖုရားတစ်ပါးတည်းပဲ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့အတွက် မလာနိုင်ဘူး၊ တခြားမင်းတွေဟာ သူတို့ မိဖုရားတွေနဲ့လာကြတယ်၊ ဒီမင်းတွေနဲ့ မိဖုရားတွေကို ညောင်ပင်အောက် ခေါ်သွားပြီး အဲဒီအောက်ရောက်တော့မှ အဖျော်ထဲမှာ အဆိပ်ခပ်သတ်ဖို့ ညောင်ပင်ရင်းကို ရှင်းလင်းခိုင်းလိုက်တယ်။

ညောင်ပင်စောင့်နတ်ဟာ ဒီအကြံကိုသိတော့ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ 'ဒီမင်းသားဟာ သူ့ဟာသူ မင်းဖြစ်တာ၊ ငါကူရတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါကူတယ်လို့ ဒီမင်းသားကထင်ပြီး ဒီမင်းတွေနဲ့ မိဖုရားတွေကို သတ်တော့မယ်၊ ဒီလိုသတ်လိုက်ရင် ဗျူဒီပါကျွန်းမှာ မင်းဆက်ပြတ်တော့မှာပဲ၊ အကုသိုလ်ကင်းပြီး သန့်ရှင်းနေတဲ့ ငါ့ ညောင်ပင်ရင်းမှာလဲ ဒီသတ်ဖြတ်မှုတွေကြောင့် ညစ်ပတ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါလဲ ဒီမင်းကို တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နတ်များ တားနိုင်ပါ့မလဲ' လို့ ဒီညောင်ပင်စောင့်နတ်က လိုက်ရှာတာ။

နောက်ဆုံး သိကြားမင်းဆီကို ရောက်သွားတယ်။ သိကြားမင်းက 'အဲဒီမင်းကြီးကို ယဇ်မပူဇော်ဖြစ်အောင် တားမြစ်နိုင်တဲ့နည်းတစ်နည်းကို ပေးလိုက်တယ်၊ ညောင်ပင်စောင့်နတ်လဲ ညောင်ပင်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သိကြားမင်းမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း အဲဒီမင်းကြီး မြင်အောင် နီနေတဲ့ နတ်ဝတ်နတ်စားကို ဝတ်ပြီး ညောင်ပင်က တခြားကို ထွက်သွားတယ်၊ မင်းကြီးလဲ ညောင်ပင်စောင့်နတ် တခြား ထွက်မသွားအောင် တောင်းပန်တယ်၊ အဲဒီအခါ ညောင်ပင်စောင့်နတ်က 'မင်းကြီး၊ သင်ဟာ မင်းအဖြစ်ကို ငါ့ဆီမှာ ဆုတောင်းတုန်းက သင် မင်းဖြစ်လာတဲ့အခါ တစ်ရာ့တစ်ပါးသောမင်းတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မိဖုရားကြီးတွေအားလုံးရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ငါ့ကို ပူဇော်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပြီး အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဓမ္မဒိန္နာဆိုတဲ့

မိဖုရားကို ချန်ထားသလဲ၊ ငါဟာ ဒီလိုပဲပြောတတ်တဲ့ မင်းရဲ့အပူဇော်ကို မခံလိုဘူး' လို့ မင်းကြီးကို ပြန်ပြောတယ်။

မင်းကြီးလဲ ကတိပျက်မှာစိုးတဲ့အတွက် ဓမ္မဒိန္နာကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။

ဓမ္မဒိန္နာရောက်လာတဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှိမခိုးဘဲ မင်းတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သူ့ယောကျ်ားး ဥဂ္ဂသေနမင်းကိုသာရှိခိုးတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးက 'ဓမ္မဒိန္နာ၊ အသင်ဟာ မင်းတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဥဂ္ဂသေနမင်းကိုသာ ရှိခိုးတယ်၊ မင်းတွေအားလုံးထဲမှာ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ အကျွန်ုပ်ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ရှိမခိုးသလဲ' လို့ ဓမ္မဒိန္နာကို ဒေါသနဲ့မေးတယ်။

ဓမ္မဒိန္နာက 'အရှင်မင်းကြီးကို ရှိခိုးရအောင် အရှင်မင်းကြီးဟာ အကျွန်ုပ်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါသလဲ၊ ဥဂ္ဂသေနဟာ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှင်ခင်ပွန်းလဲ ဖြစ်တယ်၊ အကျွန်ုပ်ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့တကွ မိဖုရားအရာကိုပါ ပေးထားတဲ့အတွက် အကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လဲဖြစ်တယ်၊ ဒီအရှင်ခင်ပွန်းနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ ဥဂ္ဂသေနမင်းကို ရှိမခိုးဘဲ အရှင်မင်းကြီးကို ဘာကြောင့် ရှိခိုးရမလဲ' လို့ ပြန်မေးတယ်။

ညောင်ပင်ဆောင့်နတ်က 'အရှင်မဓမ္မဒိန္နာ၊ အရှင်မရဲ့စကားဟာ ဟုတ်မှန်ပါပေတယ်' လို့ မင်းတွေအားလုံးကြားအောင် ချီးကျူးပြီး သူတို့အားလုံးမြင်အောင် ဓမ္မဒိန္နာကို ပန်းတစ်ဆုပ်နဲ့ ပူဇော်တယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးလဲ မကျေနပ်သေးတာနဲ့ 'ဓမ္မဒိန္နာ၊ ငါ့ကို ရှိမခိုးချင်ရင် နေပါစေဦး၊ ငါ့ကို မင်းဖြစ်အောင် မ တဲ့ အင်မတန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်မင်းကြီးကိုကော နင် ဘာဖြစ်လို့ မရှိခိုးသလဲ' လို့ ထပ်မေးတယ်။

ဓမ္မဒိန္နာက 'အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီး မင်းဖြစ်လာတာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်တာပဲ၊ ဒီညောင်ပင်စောင့်နတ် မ လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ရာ့တစ်ပါးသောမင်းတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မိဖုရားတွေကို အခုလို ဖမ်းလာနိုင်တာလဲ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့် ဖမ်းလာနိုင်တာပဲ၊ ဒီညောင်ပင်စောင့်နတ်က ဖမ်းပေးတာမဟုတ်ပါဘူး' လို့ ဖြေတယ်။

ညောင်ပင်စောင့်နတ်လဲ 'အရှင်မပြောတာ မှန်ပါပေတယ်' လို့ ရှေးနည်းအတိုင်း ချီးကျူးပြီး ပန်းလက်တစ်ဆုပ်နဲ့ ဓမ္မဒိန္နာကို ပူဇော်ပြန်တယ်။

အဲဒီအခါ ဓမ္မဒိန္နာကဆက်ပြီး 'အရှင်မင်းကြီးလက်ဝဲဘက်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင် မီးလောင်နေပါတယ်၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ ညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်းဟာ အဲဒီသစ်ပင်မှာလောင်နေတဲ့ မီးကိုတောင် မငြိမ်းနိုင်ပါဘူး' လို့ ပြောတယ်။

ညောင်ပင်စောင့်နတ်လဲ 'အရှင်မပြောတာ မှန်ပါပေတယ်' လို့ ရှေးနည်းအတိုင်း ချီးကျူးပြီး ပန်းလက်တစ်ဆုပ်နဲ့ ဓမ္မဒိန္နာကို ပူဇော်ပြန်တယ်။

ဓမ္မဒိန္နာမိဖုရားဟာ ဒီလိုပြောပြီးတော့ ငိုလဲ ငိုတယ်၊ ရယ်လဲ ရယ်တယ်၊ ဒါကိုမြင်တော့ ဗာရာဏသီမင်းက 'နင် ရူးသလား' လို့ မေးတယ်။

ဓမ္မဒိန္နာကလည်း 'မရူးဘူး' လို့ ဖြေတယ်။

'မရူးဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုလိုက် ရယ်လိုက် လုပ်နေသလဲ' လို့ မင်းကြီးက ထပ်မေးတယ်။

အဲဒီအခါ ဓမ္မဒိန္နာက 'အရှင်မင်းကြီး နားဆင်တော်မူပါ၊ ကျွန်တော်မဟာ ရှေးအခါတုန်းက လင်ယောကျ်ားရဲ့ ဧည့်သည်ကို

ကျွေးဖို့အမဲသားအဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ဝယ်လို့မရတာနဲ့နောက်ဖေးမှာ မွေးထားတဲ့ ဆိတ်မတစ်ကောင်ကို လည်လှီးသတ်ပြီး ဧည့်သည်ကို ချက်ကျွေးလိုက်ပါတယ်၊ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ဒီလို သတ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် သေတဲ့အခါ ငရဲကျပါတယ်၊ ငရဲက လွတ်လာတဲ့ အခါ ကြွင်းကျန်နေသေးတဲ့ ဒီအကုသိုလ်ကံကြောင့် ဆိတ်မမှာရှိတဲ့ အမွေးအရေအတွက်နဲ့အညီအမျှ ဘဝပေါင်းများစွာမှာ ကျွန်တော်မဟာ ခေါင်းဖြတ်ခံခဲ့ရဖူးပါပြီ၊ ဆိတ်တစ်ကောင်တည်းကို သတ်ရုံနဲ့ ဒီလောက်ဆင်းရဲဒုက္ခခံရရင် အရှင်မင်းကြီးဟာ ဤမျှလောက်များပြားတဲ့မင်းတွေနဲ့ မိဖုရားတွေကိုသတ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် အရှင်မင်းကြီး ကျရောက်ရမယ့်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက ဘယ်တော့များမှလွတ်ပါ့မလဲလို့ ထွေးမိပြီး ကျွန်တော်မ ငိုပါတယ်' လို့ သံတော်ဦးတင်တယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးက 'ဒီလိုဆိုရင် ရယ်တာက ဘာကြောင့် ရယ်တာလဲ' လို့ မေးတယ်။

'ကျွန်တော်မဟာ ဆိတ်ကိုသတ်ခဲ့တဲ့ ဒီအကုသိုလ်ကံက အခုဘဝမှာ လွတ်သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဝမ်းမြောက်ပြီး ရယ်ပါတယ်' လို့ ဓမ္မဒိန္နာက သံတော်ဦးတင်တယ်။

ညောင်ပင်စောင့်နတ်လည်း 'အရှင်မပြောတာ မှန်လှပါပေတယ်' လို့ ရှေးနည်းအတိုင်းပြောပြီး ပန်းတစ်ဆုပ်နဲ့ ဓမ္မဒိန္နာကို ပူဇော်ပြန်တယ်။

အဲဒီအခါ ဆိတ်တစ်ကောင်တည်းကို သတ်မိတာနဲ့ ဒီလောက်ဆင်းရဲဒုက္ခခံရရင် ဒီမင်းတွေနဲ့ မိဖုရားတွေကို သတ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငါဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဘယ်တော့များမှ လွတ်နိုင်ပါလိမ့်မလဲ' လို့ စဉ်းစားမိပြီး ဗာရာဏသီမင်းကြီးဟာ သတ်ရမှာ သိပ်ကြောက်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ထက်ကြီးတဲ့မင်းတွေကို ကန်တော့၊ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ မင်းတွေကို လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်ပြီး သူတို့ရဲ့နိုင်ငံအသီးသီးကို ပြန်ပို့လိုက်တယ်။

လို့ ဦးစန္ဒောဘာသက သူ့အသက်သတ်ခြင်းရဲ့ အပြစ်ကြီးမားပုံကို သူ့မြေးမိုးအောင်ကို ပြောပြတယ်။

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသပြောလို့ပြီးတဲ့အခါ မြေးမိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဒီ ယုံတမ်းစကားတွေကို မယုံပါနဲ့၊ ငရဲဆိုတာလဲ မရှိပါဘူး၊ နတ်တွေ သိကြားတွေဆိုတာလဲ မရှိပါဘူး၊ လူသေရင် ပျောက်သွားတာပဲ၊ ပြီးရော၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသဟာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဗန်းခနဲမြည်အောင် ထုလိုက်ပြီး 'အံမာလေး၊ အံမာလေး' လို့ ပါးစပ်က မြည်နေတယ်။ တော်တော်နဲ့ စကားမပြောနိုင်သေးဘူး။ တစ်အောင့်လောက်ကြာမှ 'ငါ့မြေးရယ်၊ ငါ့မြေး ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာ ဘိုးဘိုးရင်ဝကို ဖနောင့်နဲ့ စုံပေါက်လိုက်တာထက် ဘိုးဘိုး နာသေးတယ်၊ ဒါဟာ ယုံတမ်းစကားမဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်ကွယ့်၊ လူကလေး ဒီလိုပြောလိုက်တာဟာ အင်မတန် အပြစ်ကြီးသွားပြီ' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသက ပြောတယ်။

မြေး မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ လူတွေသေတဲ့အခါ တပည့်တော်ကြည့်နေတယ်၊ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေက ဘိုးဘိုးပြောနေကျအတိုင်း ငရဲကျသွားလို့ ပြန်မပေါ်လာဘူးဆိုရင် ထားပါဦးတော့၊ တချို့လူတွေဟာ သူ့အသက်လဲ မသတ်ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာလဲ မခိုးဘူး၊ သူများမိန်းမဆီလဲ မသွား မလာဘူး၊ လိမ်မပြောဘူး၊ အရက်လဲမသောက်ဘူး၊ ဥပုသ်တွေလဲ ခဏခဏ စောင့်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေကိုလဲ ခဏခဏလှူတယ်၊ ဒီလူတွေသေရင် ဘိုးဘိုးတို့ပြောနေကျအတိုင်း နတ်ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီလူတွေနတ်ဖြစ်ရင်

သူသေလို့ စိတ်တွေဆင်းရဲပြီး ငိုနေတဲ့ သားသမီးတွေ၊ မယားတွေဆီကို ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာပြီး မငိုကြနဲ့၊ ငါ့ကိုကြည့်ကြ၊ ငါ နတ်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ နေရတာ သိပ်ချမ်းသာတာပဲ ဆိုတာလောက်တော့ သားသမီးတွေ မယားတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အခုတော့ ဘိုးဘိုးရယ် လူဆိုးသေသွားလဲ ပေါ်မလာဘူး၊ လူကောင်းတွေသေသွားလဲ ပေါ်မလာဘူး၊ သေပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတာ တပည့်တော် တစ်ခါမှလဲ မကြားဖူးဘူး၊ မမြင်လဲ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဘိုးဘိုးရယ် နတ်နဲ့ တပည့်တော်လို လူဆိုးနဲ့ မတန်ဘူးဘဲ ထားပါဦး၊ သရဲတို့ တစ္ဆေတို့ကိုတောင် တပည့်တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးဘူး။

'သရက်ထောင်မှာ အခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ဓားထိုးခံရပြီး သေသွားတယ်၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ အိပ်တဲ့လူမှန်သမျှ သန်းခေါင်လောက်ကျရင် ထအော်ရတာချည်းပဲ၊ သရဲဟာ အိပ်နေတဲ့လူကို ခြေထောက်ဆွဲတယ်၊ စောင်ကိုဆွဲပြီး လွှင့်ပစ်တယ်၊ လည်ပင်းကို ညှစ်တယ်၊ အမျိုးစုံလုပ်တာပဲလို့ သူတို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မအိပ်ရဲကြဘူး၊ ဒီအကြောင်း တပည့်တော်သိတော့ ထောင်မှူးကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး အဲဒီအခန်းထဲမှာ တပည့်တော်သွားအိပ်တယ်၊ ထောင်ထဲကလူတွေဟာ တပည့်တော်ရဲ့အော်သံကို သန်းခေါင်လောက်ဆိုရင် ကြားရမှာပဲလို့ မျှော်နေကြတယ်၊ တပည့်တော်က ဒီအခန်းထဲရိုးရိုးအိပ်တာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ 'ဟေ့ သရဲဆိုတဲ့အကောင်၊ မင်းဟာ တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို အစွမ်းကုန် ခြောက်ပြကွာ၊ တော်ရုံတန်ရုံတော့ မလုပ်နဲ့၊ ငါကြည့်ချင်တယ်' လို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်၊ တပည့်တော် ထွက်လာတဲ့နေ့အထိ အဲဒီအခန်းထဲမှာ အိပ်ခဲ့တာပဲ၊ သရဲ တစ္ဆေဆိုလို့ ဘာတစ်ကောင်ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ တပည့်တော်ကို သရဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ္ဆေဖြစ်ဖြစ် မြင်ရအောင် ဘိုးဘိုး ပြနိုင်မလား၊ ပြနိုင်ရင် ဘိုးဘိုးပြောတာတွေ

တပည့်တော် အကုန်လုံးယုံမယ်' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသကို မြေးမိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

အင်္ဂလိမာလ နှင့် သန္တ တိအမတ်ကြီး

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသက ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီး 'ငါ့မြေးကို ပါယာသိသုတ် ဟောရဦးမယ်ကွယ်' လို့ စ လိုက်တယ်။

မလှရင်က ကြားဖြတ်ပြီး 'အရှင်ဘုရား လေကုန်ခံမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီသူငယ်ဟာ ချွတ်လို့ ကျွတ်မယ့် သူငယ် မဟုတ်ပါဘူး' လို့ လျှောက်လိုက်တယ်။

'သမီးရေ ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ့မြေးဟာ အင်္ဂလိမာလ ဆိုးတုန်းကလောက် မဆိုးသေးပါဘူးကွယ်၊ လူတွေကို ရာပေါင်းများစွာ သတ်နေတဲ့ အင်္ဂလိမာလတောင် ရဟန္တာဖြစ်သွားနိုင်သေးရင် ငါ့မြေးလဲ အကျွတ်တရား ရဖို့လမ်းတွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်၊ ဘုရားတရားတော်ဟာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တယ်။

'မနက်ဘက်မှာ ဘုရားဆွမ်းခံဝင်တော့ အရက်မူးနေတုန်း ရှိသေးတဲ့ သန္တ တိအမတ်ကြီးဟာ ညနေကျရင် ဘုရားဆီကိုလာရမယ်၊ ဘုရားရဲ့ လေးပါဒရှိတဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်မဆုံးခင် ရဟန္တာဖြစ်ရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတယ်၊ တိတ္ထိတွေက ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရဟန်း ဂေါတမကို ရှုတ်ချဖို့ အချက်တစ်ခု ရပြီဆိုပြီး ဘုရားကျောင်းတော်နားမှာ သူတို့ ပရိသတ်နဲ့ စောင့်နေကြတယ်၊ ညနေကျတော့ သန္တ တိအမတ်ကြီးဟာ သူချစ်တဲ့ ကချေသည်မလေး က တာကို ကြည့်နေရင်း အဲဒီ ကချေသည် မလေးဟာ သူ့ရှေ့မှာ လေဖြတ်ပြီးသေသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပြီး ရင်အေးအောင် လုပ်ပေးဖို့ ဘုရားဆီကို ပြေးလာတယ်၊ ဘုရားက

လေးပါဒရှိတဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ဟောတာပဲ၊ ဂါထာမဆုံးခင် သန္တ တိအမတ်ကြီးဟာ ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီး ဘုရားအမိန့်တော် မှန်မမှန်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ တိတ္ထိတွေမြင်ရအောင် ထန်းခုနစ်ဆင့် အမြင့်အထိ တန်ခိုးနဲ့ တက်ပြလိုက်သေးတယ်၊ တရားတော်ဟာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တယ် သမီးရယ်၊ ငါ့မြေးအတွက် မျှော်လင့်ချက် မကုန်သေးပါဘူး၊ ငါ့မြေးလိုလူမျိုးဟာ ကောင်းရင်လဲ ထူးထူးချွန်ချွန်ကြီး ကောင်းမှာပဲ' လို့ ပြောပြီး ပါယာသိသုတ်ကို ဒီလို ဟောတယ်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက ပါယာသိမြို့စားဆိုသူ တစ်ဦး ရှိတယ်။ ဒီမြို့စားဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ 'လူသေရင် ပြီးရော ပြတ်ရော ချုပ်ရော နောက်ထပ်ဘာမှ ပြန်မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကံ ကံ၏အကျိုးဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ ခါးခါးသီးသီး ယုံကြည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ဒီမြို့စားဟာ သိပ်အယူသည်းတယ်၊ အခုခေတ် နောင်ဘဝ မရှိဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌအယူကိုယူတဲ့ သူတွေဟာ အယူသည်းတဲ့နေရာမှာ ဒီမြို့စားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လိုက်လို့ မမီပါဘူး။

ပါယာသိမြို့စားနဲ့ ရှင်ကုမာရကဿပ (နောင်ဘဝ ရှိ မရှိ စစ်တမ်း)

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က ဘုရားရဲ့တပည့် သာဝက တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အရှင်ကုမာရကဿပဟာ ရဟန်းငါးရာနဲ့ ဒေသစာရီ လှည့်ရင်း သေဇျမြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီမြို့ကို ပါယာသိဆိုတဲ့ မြို့စားက အုပ်ချုပ်နေတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ အရှင်ကုမာရကဿပကိုပူဇော်ရအောင် လူစုလူဝေးနဲ့ သွားနေကြတာကို ပါယာသိမြို့စား မြင်ရတယ်။

အဲဒီအခါ ပါယာသိမြို့စားဟာ သူ့အမတ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး 'အမတ်၊ ဒီလူတွေနောက် ခပ်မြန်မြန်လိုက်စမ်း၊ ပါယာသိမြို့စားလဲ အရှင်ကုမာရကဿပကို ဖူးမျှော်ရအောင် လိုက်ပါလိမ့်မယ်' လို့ ပြောပြီး ခဏဆိုင်းထား၊ ဒီလူတွေဟာ လူမိုက်တွေ၊ ဘာမှနားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုမာရကဿပ ရဟန်းဟာ ဒီလူမိုက်တွေကိုတွေ့ရင် နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သတ္တဝါတွေ သေပြီးရင် တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်တယ်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတာရှိတယ်၊ ဒီကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေဟာ အကျိုးပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မဟုတ်မဟတ် တရားတွေကို ဟောလိမ့်မယ်၊ ဒီတရားတွေကို နာရရင် ဒီလူမိုက်တွေဟာ ယုံကြည်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို ကယ်ရအောင် ငါ လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်' လို့ မြို့စားက သူ့အမတ်ကို အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။

သူ့အမတ်လဲ မြို့စားရဲ့အမိန့်အတိုင်း အရှင်ကုမာရကဿပကို ဖူးရအောင် သွားတဲ့လူတွေဆီကို အမြန်လိုက်သွားပြီး ခဏတားလိုက်တယ်။ ပါယာသိမြို့စား ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့မှ အားလုံးစုပြီး အရှင်ကုမာရကဿပဆီကို သွားကြတယ်။ အရှင်ကုမာရကဿပနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ပါယာသိမြို့စားက 'အရှင်ကဿပ၊ တစ်ပါးသော လောကဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီး တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံဆိုတာ မရှိဘူး၊ အဲဒီလို တပည့်တော်တို့ ယုံကြည်နေပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားတယ်။

အဲဒီအခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ ဒီလိုယုံကြည်ရအောင် သင့်မှာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းများ ရှိပါသလား' လို့ မေးတယ်။

မြို့စားက 'ရှိပါတယ်၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အဆွေခင်ပွန်း အချို့ဟာ အသက်သတ်လေ့ရှိပါတယ်၊ မပေးတဲ့ဥစ္စာကို

ယူလေ့ရှိပါတယ်၊ ကာမဂုဏ်တို့မှာ မှားယွင်းစွာ ကျင့်လေ့ရှိပါတယ်၊ မဟုတ်မမှန်တဲ့စကားကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ ကုန်းတိုက်ပေးတတ်ပါတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ တပ်မက်မောခြင်း များပါတယ်၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးလိုတဲ့စိတ်တွေ များပါတယ်၊ မှားတဲ့အယူကို ယူကြပါတယ်၊ အခု အကျွန်ုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်ဆယ်မျိုးစလုံးကို ဒီသူတွေဟာ အစွမ်းကုန် ကျူးလွန်ကြတယ်၊ ဒီသူတွေ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပြီး သေခါနီးကျတော့ သူတို့ အနားကို သွားပြီး အကျွန်ုပ်က ဒီလိုပြောတယ်။

'အချင်းတို့၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကို ကျူးလွန်တဲ့သူတွေဟာ သေရင် ငရဲကျတယ်လို့ သမဏ ဗြာဟ္မဏာတွေ ဟောလေ့ရှိတယ်၊ အချင်းတို့ဟာ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးစလုံးကို အကုန်ကျူးလွန်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် အချင်းတို့ သေတဲ့အခါ သမဏ ဗြာဟ္မဏာတွေ ဟောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အချင်းတို့ဟာ ငရဲကိုကျမယ်၊ အချင်းတို့ဟာ ငရဲကိုတကယ်ပဲ ရောက်တယ်ဆိုရင် 'တစ်ပါးသော လောက နောင်ဘဝ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီး တစ်ဖန်ဖြစ်ပေါ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်' လို့ ငါ့ကို လာပြောကြပါ၊ သင်တို့ဟာ ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်တဲ့ သူတွေ ဖြစ်တယ်။

'အဲဒီတော့ သင်တို့မြင်တဲ့အရာကို ငါကိုယ်တိုင်မြင်ရသလိုပဲ ငါ ယုံကြည်ပါမယ်လို့ ဒီ သေကာနီးဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေခင်ပွန်းတွေကို အကျွန်ုပ်က ပြောတယ်၊ ဒီလူတွေကလဲ ကောင်းပါပြီ၊ လာပြောပါ့မယ်လို့ အကျွန်ုပ်ကို ဝန်ခံကြတယ်၊ ဒီလူတွေ သေကြတာ ကြာပါပြီ၊ အခုထက်ထိလဲ အကျွန်ုပ်ကို ဘာမှလာမပြောကြဘူး၊ သူတို့မလာအားရင်လဲ သူတို့ရဲ့တမန်ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး

ဦးကို လွှတ်ပြီး အကျွန်ုပ်ကို အပြောခိုင်းရမယ်၊ တမန်ကိုယ်စားလှယ်လဲ တစ်ယောက်မှ လာမပြောဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် 'တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက အရှင်ကုမာရကဿပကို လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ငါ မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်၊ သင် ကြိုက်သလို ဖြေပါ၊ သင့်ရဲ့ မင်းချင်းယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ ခိုးသူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး သင့်ကို တင်ပြတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါ သင်က ဒီလိုအပြစ်ဒဏ်ပေးမှာပဲ၊ ဒီခိုးသူကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊ ခေါင်းတုံးရိတ်၊ လမ်းဆုံလမ်းခွတိုင်းမှာ ဒီကောင် ခိုးသူဆိုတာကို စည်တီးပြီး ကြေညာ၊ ပြီးတော့မှ ထောင်တံခါးကထုတ်ပြီး သူသတ်ကုန်းမှာ ခေါင်းကိုဖြတ်ရမယ်' လို့ အမိန့်ချမှာပဲ။

'မင်းချင်းယောကျ်ားတွေလဲ သင့်အမိန့်အတိုင်း ခိုးသူကို ထုတ်သွားပြီး သူသတ်ကုန်းကို ရောက်တဲ့အခါ ဒီခိုးသူက မင်းချင်းတွေကို 'အရှင်မင်းချင်းတို့၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိပါတယ်၊ ဒီ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆီကိုသွားပြီး ကျွန်တော် ခဏလောက် မျက်နှာပြပါရစေ၊ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ ဥစ္စာကလေးတွေကိုလဲ ပြပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို အခု မသတ်ပါနဲ့ဦး၊ ရွာက ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့တိုင်အောင် စောင့်ပါ' လို့ တောင်းပန်ပါမယ်၊ အဲဒီလို တောင်းပန်တဲ့အခါ မင်းချင်းယောကျ်ားတွေက ဒီခိုးသူကို ဆွေမျိုးတွေဆီ သွားခွင့်ပြုလိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ဒီခိုးသူဟာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေတုန်းပဲ သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်မလား၊ အဲဒီမေးခွန်းကို မြို့စား ကြိုက်သလို ဖြေပါ' လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက မေးတယ်။

'ဒီခိုးသူကို သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီသွားဖို့ ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ငိုကြွေးနေတုန်း သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ကြမှာပါပဲ' လို့ မြို့စားက အရှင်ကုမာရကာသပကို ဖြေတယ်။

အဲဒီအခါ 'မြို့စား၊ လူအချင်းချင်းဖြစ်တဲ့ မင်းချင်းယောကျ်ားတွေကိုတောင် ဒီသူခိုးဟာ သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီ ခဏသွားပြီး သူ့မျက်နှာပြဖို့၊ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဥစ္စာကလေးတွေပြဖို့ ခွင့်တောင်းလို့မရရင် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကျူးလွန်လို့ ငရဲကျရတဲ့သူတွေဟာ 'တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်' လို့ သင်မြို့စားဆီ ခဏလာပြီးပြောဖို့ ငရဲထိန်းတွေဆီမှာ ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ခွင့်တောင်းလို့ရမလဲ၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စားမင်း သင့်ရဲ့မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေရင်ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်' လို့ အရှင်ကုမာရကာသပက မြို့စားပါယာသိကို အမိန့်ရှိတယ်။

အဲဒီအခါ ပါယာသိမြို့စားက 'အရှင်ကာသပ ဘယ်လိုပဲ အမိန့်ရှိရှိ အကျွန်ုပ်ရဲ့အယူကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာမရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ ပြန်လျှောက်ထားတယ်။

မြို့စားလျှောက်ပြီးတဲ့နောက် အရှင်ကုမာရကာသပက 'မြို့စား ဒီအယူကို ဒီလောက် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်နေလောက်အောင် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအပြင် အခြားအကြောင်းများ ရှိနေသေးလား' လို့ မေးတယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'တခြားအကြောင်း ရှိပါသေးတယ်၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အဆွေခင်ပွန်းတချို့ ရှိကြပါသေးတယ်၊ သူတို့ဟာ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးစလုံးကို အကုန်ရှောင်တယ်၊ အဲဒီသူတွေ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပြီး သေခါနီးကျတော့ သူတို့အနားကို အကျွန်ုပ်ကပ်ပြီး အချင်းတို့ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးစလုံးကို အကုန်ရှောင်တဲ့ လူတွေဟာ သေတဲ့အခါ နတ်ပြည်ရောက်တယ်လို့ သမဏဗြာဟ္မဏာတွေ ဟောကြတယ်၊ သင်တို့ဟာ ဒုစရိုက်မှန်သမျှ အကုန်ရှောင်တယ်၊ သမဏဗြာဟ္မဏာတွေ ဟောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် သင်တို့ဟာ သေတဲ့အခါ နတ်ပြည်ရောက်ရမယ်၊ သင်တို့ နတ်ပြည်ရောက်ရမယ်၊ သင်တို့ နတ်ပြည်ရောက်တဲ့အခါ တစ်ပါးသော လောက နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ငါ့ဆီလာပြီး ပြောကြားကြပါ၊ အသင်တို့ဟာ ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်တဲ့သူတွေဖြစ်ပါတယ်၊ သင်တို့ကိုယ်တိုင် သိမြင်တဲ့အရာကို ငါကိုယ်တိုင် သိမြင်တဲ့အရာလို့ ငါယုံကြည်ပါ့မယ်လို့ ဒီ သေခါနီး ဆွေမျိုးသားချင်း အဆွေခင်ပွန်းတွေကို အကျွန်ုပ်က ပြောတယ်၊ ဒီသူတွေကလဲကောင်းပါပြီ၊ လာပြောပါ့မယ်လို့ အကျွန်ုပ်ကို ဝန်ခံကြတယ်၊ အကျွန်ုပ်ကို ဘာမှ လာမပြောကြဘူး၊ သူတို့ မလာအားရင်လဲ သူတို့ရဲ့ တမန်ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးဦးကို လွှတ်ပြီး အကျွန်ုပ်ကို အပြောခိုင်းရမယ်၊ တမန်ကိုယ်စားလှယ်လဲ တစ်ယောက်မှလာမပြောဘူး၊အဲဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာမရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်' လို့ ပါယာသိမြို့စားက အရှင်ကုမာရကဿပကို လျှောက်ထားတယ်'

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ငါ ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်၊ တချို့ပညာရှိတွေဟာ ဥပမာကိုကြားရုံနဲ့ သဘောပေါက်နိုင်တယ်၊ မြို့စား ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ မစင်တွင်းထဲမှာ ခေါင်းပါမြုပ်နေတယ်ဆိုကြပါစို့၊ အဲဒီအခါ သင်မြို့စားက မင်းချင်းယောကျ်ားတွေကို အချင်းတို့၊ မစင်တွင်းထဲမှာ မြုပ်နေတဲ့သူကို ထုတ်လိုက်ကြပါ၊ အဲဒီလိုထုတ်ပြီး ရှုးဦးစွာ ကိုယ်ကမစင်တွေကို ကုန်သွားအောင် ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ ခြစ်ချ၊ ပြီးတော့မှ မြေဖြူမှုန့်နဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပွတ်တိုက်ပေး၊ ဒီလို ပွတ်တိုက်ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆီနဲ့ ကောင်းကောင်းလူးပေး၊ ဆီနဲ့လူးပြီးပြီဆိုတော့မှ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ သုံးကြိမ်တိုက်ပြီး ရေစင်စင်ကြီး ချိုးပေးရမယ်၊ အဲဒီလို ရေချိုးပြီးတော့ သူ့ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ကောင်းကောင်း ပြုပြင်ပေးပြီးတော့မှ သူ့ကို အမွှေးအကြိုင် နံ့သာတွေ လူးပေးရမယ်၊ အဖိုးတန်တဲ့ အဝတ်အစား ဆင်ရမယ်၊ အဖိုးတန်တဲ့ ပန်းကို ပန်ပေးရမယ်၊ အဲဒီလိုပေးပြီးတော့မှ ပြာသာဒ်ပေါ်တင်ပြီး ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ခံစားပါစေလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်၊ သင်မြို့စားရဲ့ မင်းချင်းတွေကလဲ အမိန့်အတိုင်း အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံလုပ်ပေးကြတယ်၊ အဲဒီတော့ မြို့စား၊ သင့်ကို ငါ မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်၊ ဒီလို ရေကောင်းကောင်းချိုးပြီးတဲ့၊ အမွှေးနံ့သာတွေကို ကောင်းကောင်းလိမ်းပြီးတဲ့၊ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ကောင်းကောင်းပြုပြင်ပြီးတဲ့၊ ပန်းကုံးစွပ်ပြီးတဲ့၊ အဝတ်တန်ဆာ ကောင်းကောင်းဝတ်ပြီးတဲ့၊ မြတ်တဲ့ ပြာသာဒ်ပေါ်မှာတက်ပြီး ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ခံစားနေတဲ့ ဒီယောကျ်ားမှာ မစင်တွင်းထဲ ပြန်ဆင်းချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးဖြစ်ပါသေး သလား' လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက ပါယာသိမြို့စားကို မေးတယ်။

ဒီလိုမေးတော့ မြို့စားက 'အရှင်ကဿပ၊ မစင်တွင်းထဲ ပြန်ဆင်းချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ဒီယောကျ်ားမှာ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ မစင်တွင်းဟာ ညစ်ပတ်ပါတယ်၊ နံစော်ပါတယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ရွံရှာဖွယ်လဲဖြစ်ပါတယ်' လို့ အရှင်ကုမာရကဿပကို လျှောက်ထားတယ်။

အဲဒီအခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ အဲဒီလိုပဲ လူ့ဘဝဟာ နတ်ဘဝနဲ့စာလိုက်ရင် ညစ်ပတ်တယ်၊ နံစော်တယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ရွံရှာဖွယ်လဲဖြစ်တယ်၊ မြို့စား၊ လူတွေရဲ့အနံ့ကို ယူနော တစ်ရာလောက်ဝေးတဲ့ အရပ်ကတောင် နတ်တွေမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကိုရှောင်တဲ့အတွက် နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးနတ်သားတွေဖြစ်နေကြတဲ့ သင်မြို့စားရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေရင်းတွေဟာ 'တစ်ပါးသော လောက နောင်ဘဝဆိုတာရှိတယ်၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်' လို့ ပြောရအောင် သင် မြို့စားဆီကို ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး လာနိုင်တော့မလဲ' အဲဒါကြောင့် မြို့စား၊ သင်ရဲ့ မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ 'တမလွန်လောက နောက်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီး ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်' လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိတယ်။

အဲဒီအခါ ပါရာသိမြို့စားက 'အရှင်ကဿပ ဘယ်လိုပဲအမိန့်ရှိရှိ၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီး ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာမရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ ပြန်လျှောက်ထားတယ်။

မြို့စားလျှောက်ထားပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ ဒီအယူကို ဒါလောက် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်နေလောက် အောင် တခြားအကြောင်းများကော ရှိသေးသလား' လို့ မေးတယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'အရှင်ကဿပ၊ ရှိပါသေးတယ်၊ အကျွန်ုပ် မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေရင်း တချို့ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီသူ တွေဟာ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲကြပါတယ်၊ ဒီသူတွေ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပြီး သေခါနီးတဲ့အခါ အကျွန်ုပ်ဟာ သူတို့ကို ချဉ်းကပ်ပြီး အချင်းတို့ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲတဲ့သူတွေ ဟာ သေတဲ့အခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ နတ်သားတွေ၊ နတ်သမီး တွေဖြစ်တယ်လို့ သမဏ ဗြာဟ္မဏတွေက ဟောကြတယ်၊ သင်တို့ ဟာ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီသမဏ ဗြာဟ္မဏတွေ ဟောတာမှန်ရင် သင်တို့သေတဲ့အခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးတွေ၊ နတ်သားတွေ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ကြတဲ့ အခါ ငါ့ကိုလာပြောလှည့်ကြပါလို့ အရင်လူတွေအတိုင်း မှာလိုက် တယ်၊ သူတို့သေတာကြာပြီ၊ သူတို့လဲ မလာဘူး၊ သူတို့ရဲ့ တမန် ကိုယ်စားလှယ်တွေလဲ မလာဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ 'တမလွန် လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီး ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ သင်ကြိုက် သလိုသာ ဖြေပါ၊ မြို့စား လူ့ပြည်မှာ အနှစ်တစ်ရာဟာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညသာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ နေ့ ည ၃၀ ဟာ တစ်လဖြစ်တယ်၊ ဒီလပေါင်း ၁၂ လဟာ တစ်နှစ်ဖြစ်တယ်၊ တာဝတိံ

သာနတ်တွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ အဲဒီနှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါးပါးသီလ ခါးဝတ်ပုဆိုးလိုမြဲတဲ့ သင့်ဆွေမျိုး သားချင်း မိတ်ဆွေရင်းတွေဟာ တာဝတိံသာမှာ နတ်သမီး နတ်သား တွေ ဖြစ်ကြတဲ့အခါ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ပေါ်ချင် ပေါ်လာနိုင်တယ်၊ ငါတို့ဟာ တာဝတိံသာမှာ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို နှစ်ရက် သုံးရက် လောက် ခံစား စံစားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ပါယာသိမြို့စားဆီ သွားပြီး သူမှာလိုက်တာကိုပြောမယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ကူးမျိုး အကယ်၍ ပေါ်လာမယ်ဆိုရင် သင်မြို့စားဆီကို သူတို့ လာပြောနိုင်ကြပါ့မလား'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက မေးတယ်။

အဲဒီအခါ ပါယာသိမြို့စားက၊ 'ဒီတာဝတိံသာနတ်တွေဟာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရဲ့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာမှ လာမယ်ဆိုရင် အကျွန်ုပ်တို့ သေပြီးနေတာ ကြာလှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ တာဝတိံသာနတ်တွေဟာ ဒီလောက် အသက်ရှည်တယ်ဆိုတာ အရှင်ကဿပကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ အရှင်ကဿပရဲ့စကားကို အကျွန်ုပ် မယုံဘူး'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက ပြန်ဖြေတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်၊ ဝမ်းတွင်းကန်းလာတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ မည်းတဲ့အဆင်း၊ ဖြူတဲ့အဆင်း၊ ညိုတဲ့အဆင်း၊ ရွှေတဲ့အဆင်း၊ နီတဲ့အဆင်း၊ မောင်းတဲ့အဆင်း၊ ညီညွတ်တဲ့အရာ၊ မညီညွတ်တဲ့အရာ၊ ကြယ်တာရာ၊ လ၊ နေတို့ကို မမြင်ရဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီဝမ်းတွင်းကန်းက မည်းတဲ့အဆင်း၊ ဖြူတဲ့အဆင်း၊ ညိုတဲ့အဆင်း၊ ရွှေတဲ့အဆင်း၊ နီတဲ့အဆင်း၊ မောင်းတဲ့ အဆင်း၊ ညီညွတ်တဲ့အရာ၊ မညီညွတ်တဲ့အရာ၊ ကြယ်တာရာ၊ လ၊ နေတို့ဆိုတာတွေဟာ မရှိဘူး၊ ဒါတွေကို မြင်တဲ့သူတွေလဲ

မရှိဘူး၊ ငါဟာ ဒါတွေကို မသိ၊ ဒါတွေကို မမြင်၊ ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ မရှိဘူးလို့ ပြောမယ်၊ အဲဒီလိုပြောရင် ဒီဝမ်းတွင်းကန်းပြောတာ မှန်ပါ့မလား'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက မေးတယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'ဒီဝမ်းတွင်းကန်းပြောတာ မမှန်နိုင်ပါ၊ ဒီအဆင်းတွေ၊ အရာတွေ၊ ဒီကြယ်တာရာတွေ၊ ဒီနေ လတွေဟာရှိနေကြပါတယ်၊ ဒါတွေကို မြင်တဲ့လူတွေလဲ ရှိနေကြပါတယ်၊ ဒီလိုရှိနေပါရက်သားနဲ့ ဒါတွေကို ငါမသိ၊ ဒါတွေကို ငါမမြင်၊ ဒါကြောင့် ဒါတွေ မရှိလို့ဆိုရင် ဒီဝမ်းတွင်းကန်းပြောတာ မမှန်နိုင်ပါ'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်တယ်။

အဲဒီအခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ ငါ့ကို သင်ပြောတဲ့ စကားကြောင့် သင်ဟာ ဝမ်းတွင်းကန်းလိုဖြစ်နေတာ ထင်ရှားနေပြီ၊ မြို့စား မံသစက္ခုဆိုတဲ့ ရိုးရိုးမျက်စိနဲ့ တစ်ပါးသောလောကကို မမြင်နိုင်ဘူး၊ မြို့စား သမဏ ဗြာဟ္မဏာတွေဟာ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ကိုကပ်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်ကြတယ်၊ ဒီလို အားထုတ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့စိတ်တွေဟာ တည်ငြိမ်လာပြီး ဒိဗ္ဗစက္ခုကိုရကြတယ်၊ ဒီဒိဗ္ဗစက္ခုဟာ မံသစက္ခုနဲ့ မတူဘူး၊ အထူးကြည်လင်ပြီး နတ်မျက်စိနဲ့ တူတယ်၊ ဒီနတ်မျက်စိနဲ့ တစ်ပါးသောလောကကိုလဲ မြင်နိုင်တယ်၊ သေပြီး တစ်ဖန်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သတ္တဝါတွေကိုလဲ မြင်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သင့်ရဲ့ မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာရှိတယ်'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိတယ်။

မြို့စားပါယာသိကလဲ မလျှော့သေးဘူး၊ 'အရှင်ကဿပက ဘယ်လိုပဲ အမိန့်ရှိရှိ၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာ မရှိဘူး'

လို့ ပြန်လျှောက်ထားတယ်။

မြို့စား လျှောက်ထားပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'ဒီအယူကို ဒါလောက် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်နေလောက်အောင် သင့်မှာ တခြားအကြောင်းများကော ရှိသေးသလား မြို့စား' လို့ မေးတော်မူပြန်တယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'ရှိပါသေးတယ်၊ အကျွန်ုပ်ဟာ သီလရှိပြီး အကျင့်ကောင်းပြီး အသက်ရှည်ချင်တဲ့၊ သေရမှာကြောက်တဲ့၊ ချမ်းသာချင်တဲ့၊ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်တဲ့ သမဏ ဗြာဟ္မဏတွေကို တွေ့မြင်တဲ့အခါ အကျွန်ုပ်မှာ ဒီလိုအကြံ ဖြစ်တယ်၊ ဒီသီလရှိတဲ့ အကျင့်ကောင်းတဲ့ သမဏ ဗြာဟ္မဏတွေဟာ သူတို့သေကြရင် သူတို့ရဲ့ သီလ၊ သူတို့ရဲ့ အကျင့်ကောင်းတွေကြောင့် သူတို့ရဲ့ မျက်မှောက်ဘဝထက် မွန်မြတ်တဲ့ ဘဝကို ရမယ်ဆိုတာကိုသာ တကယ်သိကြရင် ဒီသီလရှိတဲ့၊ အကျင့်ကောင်းတဲ့သမဏ ဗြာဟ္မဏ တွေဟာ အခုချက်ချင်း အဆိပ်ကိုစားပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားလက်နက်နဲ့ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့သတ်ပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုးဆွဲချပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ချောက်ကမ်းပါးက ခုန်ချပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ် သေကြမှာပဲ၊ ဒီသမဏ ဗြာဟ္မဏတွေဟာ မသိကြလို့သာ အသက်ရှည်ချင်နေကြတာပဲ၊ သေရမှာကို ကြောက်နေကြတာပဲ၊ ချမ်းသာတာကို လိုချင်နေကြတာပဲ၊ ဆင်းရဲရမှာကို စက်ဆုပ်နေကြတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

သတ်မသေကြတာပဲလို့ သီလရှိပြီး အကျင့်ကောင်းပြီး အသက်ရှည်ချင်နေကြတဲ့၊ သေရမှာ ကြောက်နေကြတဲ့၊ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိကြတဲ့၊ ဆင်းရဲခြင်းကို စက်ဆုပ်ကြတဲ့ သမဏ ဗြာဟ္မဏတွေကို တွေ့တိုင်း အကျွန်ုပ်မှာ အကြံဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်' လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်၊ ဒီဥပမာကို သင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ရှေးတုန်းက ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်မှာ မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ မယားတစ်ယောက်မှာ ၁၂ နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်မှာတော့ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနဲ့ သားဖွားခါနီးဖြစ်တယ်၊ ပုဏ္ဏားသေတဲ့အခါ ပထမ မယားရဲ့ သားက မိထွေးဆီကိုသွားပြီး သူ့အဖေ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်အပ်ဖို့ ပြောတယ်၊ မိထွေးကလဲ 'အမောင်၊ ငါ မွေးဖွားပြီးတဲ့ တိုင်အောင် ခဏစောင့်ပါဦး၊ သားမွေးရင် ဒီသားကိုလဲ ပစ္စည်းတစ်ဝက် ခွဲပေးရဦးမယ်၊ သမီးမွေးရင် အမောင်နဲ့ပေးစားပြီး ပစ္စည်းတွေ အားလုံး လွှဲပေးပါ့မယ်' လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမ မယားရဲ့ သားက မိထွေးရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘူး၊ သူ့အဖေ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ချက်ချင်းပေးဖို့ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထပ်တောင်းတယ်၊ မိထွေးကလဲ အရင်အတိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြောတယ်၊ အဲဒီလိုပြောလို့မရတော့ မိထွေးဟာ ဓားတစ်ချောင်းရှာပြီး တိုက်ခန်းထဲရောက်တဲ့အခါ ကလေး မြန်မြန်မွေးအောင် သူ့ဗိုက်ကို ခွဲလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ပုဏ္ဏားမဟာ သူလိုချင်တဲ့ အမွေအနှစ်ကို မရဘဲ သူရော ဝမ်းဗိုက်ထဲက ကလေးပါ သေဆုံးရရှာတယ်'

'အဲဒီ အင်မတန် မိုက်တဲ့ ပုဏ္ဏားမဟာ မဆင်ခြင် မတိုင်းထွာဘဲ အမွေအနှစ်ကို ရှာတဲ့အတွက် ပျက်စီးရသလို အင်မတန်မိုက်တဲ့ သင်မြို့စားဟာလဲ မဆင်ခြင် မတိုင်းထွာဘဲ တစ်ပါးသောလောက နောင်ဘဝကို ရှာနေတဲ့အတွက် သင်မြို့စားဟာ ပျက်စီးရလိမ့်မယ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အင်မတန်မိုက်တဲ့ ပုဏ္ဏားမဟာ မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို မဆင်ခြင် မတိုင်းထွာဘဲ ဇွတ်အတင်း ရင့်ကျက်အောင် လုပ်သလို သီလရှိတဲ့ အကျင့်ကောင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သမဏ ဗြာဟ္မဏတွေဟာ မရင့်ကျက်သေးတာကို မဆင်ခြင် မတိုင်းထွာဘဲ ဇွတ်အတင်း ရင့်ကျက်အောင်မလုပ်ဘူး၊ အချိန်ကျ အောင် စောင့်ဆိုင်းကြတယ်။

'မြို့စား၊ သီလရှိတဲ့ အကျင့်ကောင်းနဲ့ပြည့်စုံကြတဲ့ သမဏ ဗြာဟ္မဏတွေဟာ အသက်ရှည်တာကို အလိုရှိကြရမယ်၊ ဒီလိုအသက် ရှည်သလောက် ကုသိုလ်တရားတွေကို ပွားများနိုင်တယ်၊ ဒီလို အသက်ရှည်မှလဲ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲကလွတ်အောင် ချမ်းသာအောင် ကြီးပွားအောင် အချိန်အကြာကြီး ဟောပြောပြ ဆိုဆုံးမပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စား၊ သင့်ရဲ့ မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ဆိုတာ ရှိတယ်'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိတယ်။

'မြို့စား ပါဃာသိကလဲ မလျှော့သေးဘူး၊ 'အရှင်ကဿပ၊ အရှင်ကဿပက ဘယ်လိုပဲ အမိန့်ရှိရှိ၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူဝါဒကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊

သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး'

လို့ မြို့စားက လျှောက်ထားပြန်တယ်။

မြို့စားလျှောက်ပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပဟာ 'ဒီအယူကို ဒီလောက်စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်နေလောက်အောင် တခြားအကြောင်းများကော ရှိသေးသလားမြို့စား' လို့ မေးတော်မူပြန်တယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'ရှိပါသေးတယ်၊ တစ်နေ့သောအခါမှာ မင်းချင်းယောကျ်ားတွေဟာ သူခိုးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းလာပါတယ်၊ အဲဒီအခါ ဒီသူခိုးကို အရှင်လတ်လတ် အိုးထဲထည့်၊ အိုးကိုပိတ်၊ သားရေစိုစိုနဲ့ အိုးတစ်အိုးလုံးကို လုံအောင်ပိတ်၊ အဲဒီသားရေပေါ်ကမှ မြေကြီးထူထူထပ်ပြီးအုံထား၊ အဲဒီလို အုံပြီးတော့ ကျပ်စင်ပေါ်တင်၊ မီးနဲ့မြှုက်သတ်လို့ အကျွန်ုပ် အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်၊ ဒီအမိန့်အတိုင်း မင်းချင်းတွေ လုပ်ကြတယ်၊ အိုးထဲက သူခိုးဟာ သေလောက်ပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့မှ အိုးကို ကျပ်စင်ပေါ်ကချ၊ အုံထားတဲ့ မြေကြီးကိုခွာ၊ ပြီးတော့မှ လူသေပြီးတဲ့နောက် အသက်ဆိုတာ ရှိသေးရင် ဒီသူခိုးရဲ့အသက်ကို အိုးထဲမှာ မြင်ရမှာပဲလို့ အကျွန်ုပ်က မင်းချင်းတွေကို ပြောပြပြီး အကျွန်ုပ်တို့ အိုးအဖုံးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကြည့်ကြပါတယ်၊ အသက်ကိုရော အသက်နဲ့တူတာကိုရော အကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ တမလွန်လောကနောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး' လို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခု ပြမယ်၊ သင်နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ မြို့စား သင်ဟာ နေ့အချိန် အပန်းဖြေအိပ်တဲ့အခါ အင်မတန် မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ ဥယျာဉ်ကြီးတွေ၊ တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ ရေကန်တွေထဲကိုရောက်ပြီး မွေ့လျော်ပျော်ပါးနေတာမျိုးကို အိပ်မက်မက်ဖူးသလား' လို့ မေးတယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'မက်ဖူးပါတယ်' လို့ လျှောက်တယ်။

မြို့စား ဖြေပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'သင် ဒီလို အိပ်မက်မက်နေတဲ့အခါ သင့်အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား' လို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။

မြို့စားက 'အကျွန်ုပ်အိပ်တဲ့အခါ အနားမှာ မောင်းမတွေ အမြဲ စောင့်နေကြပါတယ်' လို့ လျှောက်ထားတယ်။

အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ အဲဒီလို စောင့်နေကြတဲ့ သင့်ရဲ့ မောင်းမတွေဟာ သင်ရဲ့ အသက်ထွက်သွားတာကိုရော ဝင်လာတာကိုရော မြင်ကြရဲ့လား' လို့ မေးတယ်။

မြို့စားပါယာသိက 'မမြင်ကြပါဘူး' လို့ လျှောက်တယ်။

'အဲဒီအခါ အသက်ရှင်နေတဲ့ မောင်းမတွေဟာ အသက်ရှင်နေတဲ့ သင်မြို့စားရဲ့ အသက်ထွက်သွားတာကိုရော၊ အသက်ဝင်လာတာကိုရော မမြင်ရဘူးဆိုရင် သင် မြို့စားဟာ သေတဲ့လူရဲ့အသက်ထွက်တာကို ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး မြင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စား သင်ရဲ့ မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုက်ကံဆိုတာ ရှိတယ်လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိတော်မူတယ်။

ပါယာသိမြို့စားကလဲ မလျှော့သေးဘူး၊ 'အရှင်ကဿပ၊ အရှင်ကဿပဟာ ဘယ်လိုပဲ အမိန့်ရှိရှိ၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူဝါဒကို တော့ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာ မရှိဘူး'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားပြန်တယ်။

မြို့စား လျှောက်တဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား ဒီအယူကို ဒီလောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေလောက်အောင် တခြား အကြောင်းများကော ရှိသေးသလား' လို့ မေးတော်မူပြန်တယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'ရှိပါသေးတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက အကျွန်ုပ်ရဲ့ မင်းချင်းတွေဟာ သူခိုးတစ်ယောက် ဖမ်းလာပါတယ်၊ အဲဒီအခါ အကျွန်ုပ်က အချင်းတို့ ဒီသူခိုးရဲ့ အလေးချိန်ကို ရှေးဦးစွာချိန်ကြ၊ ဒီလို ချိန်ပြီးတဲ့အခါ သူ့အသက် အပြင်မထွက်နိုင်အောင် ဒီသူခိုးရဲ့ လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ညှစ်ပြီးသတ်ကြ၊ သူသေတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်ကို တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ချိန်ကြည့်ကြလို့ အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်၊ မင်းချင်းတွေလဲ အကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတယ်၊ ဒီသူခိုးဟာ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက ပေါ့လဲပေါ့တယ်၊ ပျော့လည်း ပျော့ပျောင်းတယ်၊ အပြုအပြင်လဲ ခံတယ်၊ ဒီသူခိုး သေတဲ့အခါ ပိုပြီးတော့လဲ မာလာတယ်၊ ပိုပြီးတော့လဲ အပြုအပြင် မခံတော့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ 'တမလွန်လောက နောက်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးတဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာလဲ မရှိဘူး' လို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်၊ ဒီဥပမာကို သင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ မြို့စား သံခဲတစ်ခဲကို ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့အခါနဲ့ အေးနေတဲ့အခါ ချိန်ကြည့်ရင် ဘယ်အခါမှာ ပိုပြီးပေါ့မလဲ၊ ဘယ်အခါ ပိုပြီးလေးမလဲ' လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက မေးတယ်။ 'အရှင်ကဿပ၊ သံခဲဟာ ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့အခါ ပိုပြီး ပေါ့မယ်၊ အေးတဲ့အခါ ပိုပြီး လေးမယ်' လို့ ပါယာသိမြို့စားက ဖြေတယ်၊ အဲဒီအခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'သံခဲဟာ အပူဓာတ် လေဓာတ်နဲ့ ပေါင်းဆုံမိပြီး ရဲရဲတောက်ပူတဲ့အခါ ပေါ့လဲ ပေါ့တယ်၊ ပျော့လဲ ပျော့ပျောင်းတယ်၊ အပြုအပြင်လဲ ပိုပြီးခံတယ်၊ အဲဒီသံခဲဟာ အပူဓာတ် လေဓာတ်နဲ့ ကင်းကွာပြီး အေးသွားတဲ့အခါ ပိုပြီးလေးလဲ လေးတယ်၊ ပိုပြီး မာလဲ မာတယ်၊ အပြုအပြင်လဲ မခံတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ဒီကိုယ်ကြီးဟာ အသက်ကိုယ်ငွေ့ ဝိညာဉ်တို့နဲ့ ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ ပေါ့လဲ ပေါ့တယ်၊ ပျော့လဲ ပျော့ပျောင်းတယ်၊ အပြုအပြင်လဲ ခံတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စား သင့်ရဲ့မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ 'တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံအကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိတယ်။

ပါယာသိမြို့စားလည်း မလျှော့သေးဘူး၊ 'အရှင်ကဿပ၊ အရှင်ကဿပဟာ ဘယ်လိုပဲ အမိန့်ရှိရှိ အကျွန်ုပ်ရဲ့အယူဝါဒကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံအကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူး'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားပြန်တယ်။

မြို့စား လျှောက်ထားပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ ဒီအယူဝါဒကို ဒီလောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်လောက်အောင် တခြားအကြောင်းများကော ရှိပါသေးသလား' လို့ မေးတော်မူပြန်တယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'ရှိပါသေးတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက မင်းချင်းတွေဟာ သူခိုးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းလာကြပါတယ်၊ အဲဒီအခါ အကျွန်ုပ်က အချင်းတို့၊ ဒီသူခိုးကို အရေပါး၊ အရေထူ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတို့ကို မပျက်စီးစေဘဲ အသက်ထွက်အောင် လုပ်ကြလို့ အမိန့်ချပါတယ်၊ မင်းချင်းတွေလဲ အကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတယ်၊ ဒီသူခိုးသေခါနီးတဲ့အခါ အကျွန်ုပ်က မင်းချင်းတွေကို ဟော့၊ ဒီသူခိုးကို ပက်လက်ချထားစမ်း၊ အသက်ထွက်သွားတာကို ငါတို့ မြင်ကောင်း မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ မင်းချင်းတွေကလဲ အကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သူခိုးကို ပက်လက်ချထားကြတယ်၊ ဒီသူခိုး သေသာသွားရော အသက်ထွက်သွားတာကို အကျွန်ုပ်တို့ မမြင်ရဘူး၊ အဲဒီတော့ အကျွန်ုပ်က မင်းချင်းတွေကို အချင်းတို့၊ ဒီသူခိုးကို မှောက်ထား၊ အဲဒီလိုထားမှ သူ့အသက်ထွက်သွားတာကို မမြင်ရသေးရင် ဟိုဘက်ဒီဘက် စောင်းထားပြီးကြည့်၊ ဒါနဲ့မှ မမြင်ရသေးရင် မတ်တတ်ရပ်ထောင်ပြီးကြည့်၊ ဒါနဲ့မှ မမြင်ရသေးရင် ဇောက်ထိုးထားပြီးကြည့်၊ ဒါနဲ့မှ မမြင်ရသေးရင် ခဲနဲ့ထုကြည့်၊ ဒါနဲ့မှ မမြင်ရသေးရင် တုတ်နဲ့ရိုက်ကြည့်၊ ဒါနဲ့မှ မမြင်ရသေးရင် ဓားနဲ့ခုတ်ကြည့်၊ ဒါနဲ့မှ မမြင်ရသေးရင် သူ့ကိုယ်ကို ဟိုဘက်ကနေ ထုလိုက်ပုတ်လိုက်၊ ဒီဘက်ကနေ ထုလိုက် ပုတ်လိုက်၊ အဲဒီလို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ထုပုတ်ကြည့်ပြီး တစ်ကြိမ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အသက်ထွက်သွားတာကို ငါတို့ မြင်တန်ကောင်းပါရဲ့လို့ ပြော

လိုက်တယ်၊ မင်းချင်းတွေလဲ အကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အကုန် လျှောက်လုပ်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် အကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူခိုးရဲ့ အသက်ထွက်သွားတာကို မမြင်ရဘူး၊ ဒီသူခိုးမှာ မျက်စိတွေလဲရှိနေ တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမျက်စိတွေဟာ အဆင်းကိုတော့ မမြင်နိုင်တော့ ဘူး၊ နားတွေလဲ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနားတွေဟာ အသံကိုတော့ မကြားနိုင်တော့ဘူး၊ နှာခေါင်းလဲ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနှာခေါင်း ဟာ အနံ့ကိုတော့ မရှုနိုင်တော့ဘူး၊ လျှာလဲ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လျှာဟာ အရသာကိုတော့ မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်လဲ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အတွေ့အထိကိုတော့ မထိတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူးလို့ အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်' လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားပြန်တယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်၊ ဒီဥပမာ ကို သင်နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ မြို့စား ရှေးတုန်းက ခရုသင်းမှုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ခရုသင်းကိုယူပြီး ကျေးရွာတစ်ရွာကို သွားတယ်၊ ရွာရဲ့အလယ်ကိုရောက်တဲ့အခါ ခရုသင်းကို သုံးကြိမ်မှုတ်ပြီးချထား လိုက်တယ်၊ ရွာသားတွေရဲ့နားထဲမှာ ခရုသင်းရဲ့အသံဟာ အင်မတန် သာယာတဲ့အတွက် ခရုသင်းမှုတ်သမားကို ချဉ်းကပ်ပြီး ခုတင်က မြည်တဲ့ အသံဟာ ဘာသံလဲလို့ မေးတယ်၊ ခရုသင်းမှုတ်သမား ကလဲ ခရုသင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြပြီး အဲဒါကို ခရုသင်းလို့ခေါ် တယ်၊ ခုတင်က မြည်တာဟာ အဲဒီ ခရုသင်းရဲ့အသံပဲဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအခါ ရွာသားတွေက ခရုသင်းကို ပက်လက်ချထား ပြီး ခရုသင်းမြည်တော့ ခရုသင်းမြည်တော့လို့ ဝိုင်းပြီးဆိုကြတယ်၊

ခရုသင်းက မမြည်တဲ့အခါ ခရုသင်းကို မှောက်ထားပြီး အမြည်ခိုင်း ကြပြန်တယ်၊ မမြည်တဲ့အခါ ဟိုဘက်ဒီဘက် ထောင်ထားပြီး အမြည် ခိုင်းကြပြန်တယ်၊ မမြည်တဲ့အခါ စောင်းထားတယ်၊ ဇောက်ထိုး ထားတယ်၊ လက်နဲ့ပုတ်ကြတယ်၊ ခဲနဲ့ထုကြတယ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက် ကြတယ်၊ ဓားနဲ့ ခုတ်ကြတယ်၊ ခရုသင်းရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဝိုင်းပြီးပုတ် ဝိုင်းပြီးထုကြတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်လို့မှ ခရုသင်းအသံ မမြည်ဘူး၊ အဲဒီအခါ ခရုသင်းမှုတ်တဲ့ လူက ဒီတိုင်းစွန့်ပြည်ဖျား ကျေးလက်သားတွေဟာ တယ်မိုက်မဲကြ ပါကလား၊ ခရုသင်းသံကို မဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ ဘာကြောင့် ရှာနေကြပါသလဲလို့ တွေးမိပြီး ခရုသင်းကို သုံးကြိမ် မှုတ်ပြလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှထွက်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျန်ရစ်တဲ့ ကျေးလက်သားတွေက လက်စသတ်တော့ ခရုသင်းဆိုတာ မှုတ်တဲ့ ယောကျ်ား မှုတ်တဲ့လုံ့လ မှုတ်တဲ့လေတို့နှင့် ဆုံမိတဲ့အခါမှ အသံ မြည်တာပါလား၊ ဒီခရုသင်းဟာ မှုတ်တဲ့ယောကျ်ား၊ မှုတ်တဲ့လုံ့လ၊ မှုတ်အပ်တဲ့ လေတို့နဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့အခါ အသံမမြည်ပါကလားလို့ တွေးမိကြတယ်၊ မြို့စား အဲဒီလိုပဲ ဒီကိုယ်ဟာ အသက် ကိုယ်ငွေ့ ဝိညာဉ်တို့နဲ့ ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ ရှေ့ကိုလဲ တက်တယ်၊ နောက်ကို လဲ ဆုတ်တယ်၊ ရပ်လဲ ရပ်တယ်၊ ထိုင်လဲ ထိုင်တယ်၊ အိပ်လဲ အိပ်တယ်၊ မျက်စိနဲ့လဲ အဆင်းကိုမြင်တယ်၊ နားနဲ့လဲ အသံကို ကြားတယ်၊ နှာခေါင်းနဲ့လဲ အနံ့ကိုရှုတယ်၊ လျှာနဲ့လဲ အရသာကို ခံတယ်၊ ကိုယ်နဲ့လဲ အတွေ့ကိုထိတယ်၊ စိတ်နဲ့လဲ ကြံစည်တယ်၊ ဒီကိုယ်ဟာ အသက်ကိုယ်ငွေ့ ဝိညာဉ်တို့နဲ့ ကင်းကွာတဲ့အခါ အခု ပြောတာတွေကို ဒီမျက်စိတွေ နားတွေ နှာခေါင်းတွေ လျှာတွေ ကိုယ်တွေဟာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စား

သင့်ရဲ့ မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပါတော့၊ 'တမလွန်လောက နောင်ဘဝ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သေပြီးရင် ကံအလျောက် သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုး ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ရှိတယ်၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိတယ်' လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့် ရှိတယ်။

ပါယာသိမြို့စားကလဲ လျှောမပေးသေးဘူး၊ ရှေးကအတိုင်းပဲ လျှောက်ထားပြန်တယ်။

မြို့စား လျှောက်ထားပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား ဒီအယူကို ဒါလောက်စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်လောက်အောင် သင့်မှာ တခြားအကြောင်းများ ရှိသေးသလား' လို့ မေးမြန်းတယ်။

ပါယာသိမြို့စားက 'ရှိပါသေးတယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့ မင်းချင်း ယောကျ်ားတွေဟာ သူခိုးတစ်ယောက် ဖမ်းလာပါတယ်၊ အဲဒီအခါ အကျွန်ုပ်က အချင်းတို့၊ ဒီသူခိုးရဲ့ အရေပြားကို ခွာကြစမ်း၊ ဒီသူခိုးရဲ့အသက်ကို ငါတို့ မြင်ရတန်ကောင်းရဲ့လို့ ပြောတယ်၊ မင်းချင်းတို့လဲ အကျွန်ုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကျွန်ုပ်တို့ဟာ အသက်ကို မမြင်ကြရပါဘူး၊ အဲဒီတော့ အချင်းတို့ ဒီသူခိုးရဲ့ အရေထူကို ခွာကြ၊ အသားကို လှီးကြ၊ အကြောကို ဖြတ်ကြ၊ အရိုးကို ပိုင်းကြ၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ထုတ်ကြ၊ အဲဒီအခါ ဒီသူခိုးရဲ့အသက်ကို ငါတို့ မြင်တန်ကောင်းရဲ့လို့ ကျွန်ုပ်က မင်းချင်းတွေကို ပြောပြန်တယ်၊ မင်းချင်းတွေလဲ အကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပြီး ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ထုတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူခိုးရဲ့ အသက်ကို မတွေ့ရပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူကို အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေခြင်းဖြစ်တယ်'

လို့ ရှေးနည်းအတိုင်း လျှောက်ထားပြန်တယ်။

မြို့စား လျှောက်ပြီးတဲ့အခါ အရှင်ကုမာရကဿပက 'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဥပမာတစ်ခုကို ပြောမယ်၊ သင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ရှေးက မီးကို ကိုးကွယ်တဲ့ ရသေ့တစ်ယောက်ဟာ တောကြီးထဲမှာ သစ်ရွက် သစ်မိုးကျောင်းနဲ့နေတယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့ လှည်းအုပ်တစ်အုပ်ဟာ ဒီရသေ့ရဲ့ကျောင်းနားမှာ စခန်းချသွားတယ်၊ လှည်းအုပ်ထွက်သွားတော့ အသုံးအဆောင် တစ်ခုခု ရလိုရငြားဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရသေ့ဟာ လှည်းစခန်းချသွားတဲ့နေရာကိုသွားတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ပက်လက်အိပ်တတ်ခါစ ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်၊ ဒီကလေးကို သူ့ကျောင်းမှာ မွေးလာခဲ့တာ ၁၂ နှစ်သားအရွယ်ကို ရောက်လာတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့ ရသေ့ဟာ ရွာကိုသွားဖို့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီအခါ မီးကို ကိုးကွယ်တဲ့ရသေ့က သူငယ်ကလေးကိုခေါ်ပြီး ချစ်သား၊ ငါ ရွာကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ငါ့ကိုယ်စား မီးကို ဆက်ပြီးကိုးကွယ်နေပါ၊ မီးမငြိမ်းပါစေနဲ့၊ အကယ်၍ မီးငြိမ်းသွားရင် ဒီမှာ ပဲခွပ်၊ ဒီမှာ ထင်း၊ ဒီမှာ မီးပွတ်အစုံရှိတယ်၊ မီးထပ်မွေးပြီး မီးကို ကိုးကွယ်နေပါလို့ မှာပစ်ခဲ့ရတယ်၊ ရသေ့ထွက်သွားတဲ့အခါ သူငယ်ကလေးလဲ ကစားနေတာနဲ့ မီးကို သတိမမဲ့နေတယ်၊ သတိရလို့ မီးကို သွားကြည့်တဲ့အခါ မီးဟာ ငြိမ်းနေပြီ၊ အဲဒီတော့ သူငယ်ကလေးက မီးရအောင်ဆိုပြီး မီးပွတ်ကို ပဲခွပ်နဲ့ ရွှေ့ကြည့်တယ်၊ မီး မထွက်ဘူး၊ ဒါနဲ့ နှစ်ခြမ်းခွဲကြည့်ပြန်တော့ အဲဒါလဲ မီးမထွက်ဘူး၊ အဲဒီလို မီးမထွက်တိုင်း မီးပွတ်ကို ပဲခွပ်နဲ့ ခွဲလိုက်တာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့လဲ မီးမရတော့ ဒီ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာတွေကို ဆုံထဲမှာထည့်ထောင်းပြီး လေထဲမှာ လွှင့်တယ်၊ သူ့နည်းဟာ မမှန်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်လို့မှလဲ မီးမရဘူး၊ ရသေ့ ရွာကပြန်လာလို့ အကြောင်းစုံ သိရတဲ့အခါ ချစ်သား

သင်ဟာ တယ်မိုက်ပါလား၊ မိုက်တဲ့လူတွေဟာ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ မီးကို ဒီလိုရှာတာပဲ၊ လိမ္မာတဲ့လူတွေကတော့ မီးကို ဒီလိုမရှာဘူးလို့ ဆိုပြီး မီးရအောင် ပွတ်တစ်ခုံကို ပွတ်ပြတယ်၊ မြို့စား အဲဒီလိုပဲ သင်ဟာ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ တစ်ပါးသော လောကကို ရှာနေတယ်၊ သင့်ရဲ့ မှားတဲ့အယူကို စွန့်ပစ်ပါ၊ သင့်ကို အခါကြာမြင့်စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခ မဖြစ်ပါစေနဲ့'

လို့ အရှင်ကဿပက အမိန့်ရှိပြန်တယ်။

အဲဒီအခါ ပါယာသိမြို့စားက 'အရှင်ကဿပ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိ၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိ၊ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိတဲ့အယူကို အကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေတယ်ဆိုတာ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးလဲ သိနေတယ်၊ တိုင်းတစ်ပါးက မင်းများလဲ သိနေတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်အယူကို မစွန့်နိုင်ဘူး၊ အရှင်ကဿပနောက်တစ်ကြောင်းလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအယူကို အကျွန်ုပ်စွန့်လိုက်ရင် တစ်သက်လုံး မိုက်ခဲ့ပြီး အယူမှားကြီးယူခဲ့တဲ့ ပါယာသိမြို့စားဟာ အခုတော့ သူ့အယူမှားကြီးကို စွန့်လိုက်ရပါရောလားလို့ အကျွန်ုပ်ကို ကဲ့ရဲ့ကြမယ့် လူတစ်ချို့ရှိပါတယ်၊ ဒီလူတွေကို အမြင်ကပ်တာကြောင့်လဲ အကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူကို မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ယူမြဲ ဆက်ယူရပါမယ်၊ နောက်ပြီး အရှင်ဘုရားရဲ့ ဟောပြောချက်တွေကို ချေပတဲ့အနေနဲ့လဲ ဒီအယူကို ယူမြဲ ဆက်ယူရမယ်၊ အရှင်ဘုရားကို တုပြိုင်တဲ့အနေနဲ့လဲ ဒီအယူကို ယူမြဲဆက်ယူရမယ်'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခု ပြောရမယ်၊ ဒီဥပမာကို သင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ရှေးတုန်းက ငါးရာရှိတဲ့

လှည်းအုပ်ကြီးတစ်ခုဟာ နွားတွေစားဖို့မြက်၊ လူနဲ့ နွားသောက်ဖို့ ရေ၊ ထမင်းချက်ဖို့ ထင်းတွေ အပြည့်အစုံတင်ပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတယ်၊ အတော်ကလေးကြာတော့ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်က မျက်စိနီနီ အသားနက်နက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြာပန်းကိုပန်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုပြီး ရထားဘီးမှာ ရွံ့တွေကပ်နေတဲ့ ရထားတစ်စီး မောင်းလာတာကို တွေ့ရတယ်၊ ရှေ့စခန်းမှာ လမ်းတွေလဲဗွက်ထနေတယ်၊ မြက်၊ ထင်း၊ ရေတို့လဲ သိပ်ပေါတယ်၊ အပင်ပန်းခံပြီး မြက်၊ ထင်း၊ ရေတို့ကို သယ်မသွားကြနဲ့လို့ ပြောတာကို မဆင်ခြင် မစဉ်းစားဘဲ ယုံကြည်ပြီး ပါလာတဲ့ မြက်၊ ထင်း၊ ရေတွေကို စွန့်ပစ်ချဖို့ လှည်းမှူးက သူ့လှည်းသားတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်၊ လှည်းသားတွေကလဲ လှည်းမှူးရဲ့အမိန့်အတိုင်း မြက်၊ ထင်း၊ ရေတွေကို စွန့်ပစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမစခန်းကနေ ခုနစ်ခုမြောက် စခန်းကိုသာ ရောက်ရော၊ ဘယ်စခန်းမှာမှ မြက်၊ ထင်း၊ ရေကို မတွေ့ရဘူး၊ လူတွေနဲ့ နွားတွေ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ပြီး အားအင်ကုန်ခမ်းနေတုန်းမှာ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဘီလူးက နွားတွေရော လူတွေပါ အကုန်စားပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဒီလမ်းခရီးကို လှည်းငါးရာပါတဲ့ ဒုတိယ လှည်းအုပ်တစ်စုရောက်လာပြန်တယ်၊ လူယောင်ဆောင်တဲ့ဘီလူးလဲ ဒုတိယလှည်းမှူးကို ပထမလှည်းမှူးလိုပဲ လှည့်ဖြားပြန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒုတိယလှည်းမှူးက တို့မိတ်ဆွေလဲမဟုတ်၊ တို့ဆွေမျိုးလဲ မဟုတ်၊ အဲဒီတော့ ဒီလူရဲ့ စကားကို တို့မယုံနိုင်ဘူး၊ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ဘာပစ္စည်းမှ မစွန့်ပစ်ကြနဲ့လို့ ဒုတိယလှည်းမှူးက အမိန့်ပေးတယ်၊ ဒီအမိန့်အတိုင်း လှည်းသားတွေဟာ ဘာပစ္စည်းမှ စွန့်မပစ်ကြဘူး၊ သူတို့ ခရီးဆက်ထွက်လာလို့ ခုနစ်ခုမြောက် စခန်းကိုရောက်တဲ့အခါ ဘီလူးစား

ခံရတဲ့ ပထမလှည်းအုပ်က လူတွေနဲ့ နွားတွေရဲ့ အရိုးတွေကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီတော့ မြို့စား ပထမလှည်းမှူးဟာ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့တဲ့အတွက် ပျက်စီးရတယ်၊ သင်ဟာ အဆင်အခြင်မရှိဘဲ တမလွန်လောက နောင်ဘဝကိုရှာရင် သင်လဲ ပထမလှည်းမှူးလို ပျက်စီးရမယ်၊ ပထမလှည်းမှူးရဲ့စကားကို ယုံကြည်မိတဲ့အတွက် လှည်းသားတွေဟာ ပျက်စီးရတယ်၊ သင့်စကားကို ယုံကြည်ထိုက်တယ်ထင်ပြီး သင့်အယူကိုလိုက်ပြီး ယူကြတဲ့ သူတွေလဲ လှည်းသားတွေလို ပျက်စီးကြရမယ်၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စား အသင်ရဲ့ အယူမှားကို စွန့်ပါတော့၊ သင့်ကို အခါကြာမြင့်စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခ မဖြစ်ပါစေနဲ့'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိပြန်တယ်။

မြို့စားကလဲ လျှောမပေးသေးဘူး၊ 'အရှင်ကဿပ၊ အကျွန်ုပ်ဟာ ဒီအယူကို ယူတယ်ဆိုတာ ပသေနဒီကောသလမင်းလဲ သိနေတယ်၊ တိုင်းတစ်ပါးက မင်းတွေလဲ သိနေတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ အကျွန်ုပ်ရဲ့အယူကို မစွန့်နိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်ကြောင်းလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအယူကို အကျွန်ုပ် စွန့်လိုက်ရင် တစ်သက်လုံး မိုက်ခဲ့ပြီး အယူမှားကြီးကို ယူခဲ့တဲ့ ပါယာသိမြို့စားဟာ အခုတော့ သူ့အမှားကြီးကို စွန့်လိုက်ပါရောလားလို့ အကျွန်ုပ်ကို ကဲ့ရဲ့ကြမယ့် လူတချို့ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒီလူတွေကို အမြင်ကပ်တာကြောင့်လဲ အကျွန်ုပ်ရဲ့အယူကို မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ယူမြဲ ဆက်ယူရပါမယ်၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဟောပြောချက်တွေကို ချေပတဲ့အနေနဲ့လဲ ယူမြဲ ဆက်ယူရမယ်၊ အရှင်ဘုရားကို တုပြိုင်တဲ့အနေနဲ့လဲ ဒီအယူကို ဆက်ယူရမယ်'

လို့ ပါယာသိမြို့စားက လျှောက်ထားတယ်။

'မြို့စား ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခု ပြောဦးမယ်၊ ဒီဥပမာကို သင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ရှေးတုန်းက ဝက်မွေးတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီလူဟာ တောထဲမှာ လူတွေယိုထားတဲ့ ကျင်ကြီးခြောက်တွေကို တွေ့တာနဲ့ သူ့ဝက်တွေကို ကျွေးရအောင် ကျင်ကြီးခြောက်တွေကို အဝတ်နဲ့ထုပ်ပြီး သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ယူသွားတယ်၊ အိမ်မရောက်ခင်မှာ လမ်းမှာ မိုးပြင်းပြင်းရွာချတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျင်ကြီးခြောက်တွေ အရည်ပျော်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်စီးကျတဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး မစင်တွေ ပေနေတယ်၊ သူ့ကိုမြင်ရတဲ့ လူတွေက အချင်း၊ သင် ရူးနေသလား၊ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ကျင်ကြီးတွေ ပေးနေရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမစင်ထုပ်ကြီးကို မစွန့်သလဲလို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်၊ အဲဒီအခါ ဝက်မွေးသမားက အချင်းတို့ သင်တို့သာ ရူးနေကြတာ၊ ဒီ မစင်ထုပ်ဟာ ငါ့ရဲ့ဝက်စာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ မြို့စား၊ သင်ဟာ မစင်ထုပ်ကိုရွက်လာတဲ့ ဝက်မွေးသမားလို ဖြစ်နေပြီ၊ သင့်ရဲ့ အယူမှားကို စွန့်ပါတော့၊ သင့်ကို ကြာမြင့်စွာ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခ မဖြစ်ပါစေနဲ့'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိပြန်တယ်။

ပါယာသိမြို့စားလဲ လျှောမပေးသေးဘူး။ သူ့အယူကို ယူမြဲယူရမယ်လို့ ယခင်အတိုင်း အကြောင်းပြပြီး ထပ်လျှောက်တယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခု ပြောဦးမယ်၊ ဒီဥပမာကို သင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ မြို့စား၊ ရှေးတုန်းက လူနှစ်ယောက် ကြွေအန်ကစားကြတယ်၊ ပထမအန်သမားဟာ လာတိုင်းလာတိုင်းသော ရှုံးမယ့်အန်ကို မျိုမျိုချတယ်၊ ဒုတိယအန်သမားက ဒါကို မြင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို အန်တွေပေးပါဦး၊ နတ်တင်ချင်တယ်လို့ပြောပြီး ပထမအန်သမားဆီမှာ တောင်းတယ်၊ အန်တွေရတဲ့

အခါ နတ်တင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အန်တွေကို အင်မတန်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်နဲ့ လူးထားတယ်၊ နောက်ထပ် ကစားကြတဲ့အခါ ပထမ အန်သမားဟာ အရင်လိုပဲ ရှုံးမယ့်အန်ကို မျိုချတယ်၊ အဲဒီအခါ ဒုတိယ အန်သမားက ဒီကောင်ဟာ အဆိပ်လူးထားတာကို မသိဘူး၊ ယုတ်မာ ညစ်ပတ်တဲ့အကောင်၊ အားရအောင်မျိုး၊ မကြာခင် နင် ဘေးတွေ့ တော့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ၊ မြို့စား၊ သင်ဟာ ပထမအန်သမား နဲ့ တူနေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် သင့်ရဲ့အယူများကို စွန့်ပါတော့၊ သင့်ကို အခါကြာမြင့်အောင် ဆင်းရဲဒုက္ခ မဖြစ်ပါနဲ့'

လို့ အရှင်ကုမာရကဿပက အမိန့်ရှိတော်မူပြန်တယ်။

ပါယာသိမြို့စားလဲ လျှော့မပေးသေးဘူး။ သူ့အယူကို ယူမြဲ ယူရမယ်လို့ ယခင်အတိုင်း အကြောင်းပြပြီး ထပ်လျှောက်တယ်။

'မြို့စား၊ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို ဥပမာတစ်ခု ပြောဦးမယ်၊ ဒီဥပမာကို သင် သိပါလိမ့်မယ်၊ ရှေးအခါက ရွာအတော်များများက လူတွေ တခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းသွားကြတယ်၊ အဲဒီအခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ရွာထဲမှာ ပစ္စည်းရှာရအောင်ဆိုပြီး သွားကြတယ်၊ လက်ဦးရွာမှာ လူတွေစွန့်ပစ်သွားကြတဲ့ ပိုက်ဆံ လျှော်တွေကို တွေ့တဲ့အတွက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ဒီပိုက်ဆံ လျှော်တွေကို တစ်ယောက်တစ်ထုပ်စီ ထုပ်ပြီး ယူခဲ့ကြတယ်၊ နောက် တစ်ရွာရောက်တဲ့အခါ စွန့်ပစ်သွားကြတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော် ချည်တွေကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီအခါ ပထမ သူငယ်ချင်းက ဒုတိယ သူငယ်ချင်းကို အဆွေ၊ ပိုက်ဆံလျှော်ဆိုတာ ပိုက်ဆံလျှော် ချည်လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်တွေကို ရတယ်ဆိုတော့ တို့ ယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်တွေကို စွန့်ပစ်လိုက်ကြပြီး ဒီမှာတွေ့တဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်တွေကိုပဲ ယူသွားကြစို့လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအခါ

ဒုတိယသူငယ်ချင်းက ဒီပိုက်ဆံလျှော်တွေကို ငါ အဝေးကြီးက သယ်လာရတယ်၊ ပြီးတော့လဲ သေသေချာချာ ထုပ်ထားပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ပိုက်ဆံလျှော်တွေကို ငါ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံလျှော် ချည်တွေကို မင်း လိုချင်ရင်ယူ၊ မင့်သဘောပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်၊ ပထမသူငယ်ချင်းလဲ သူ ယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်တွေကို စွန့်ပစ်ပြီး ပိုက်ဆံလျှော်ချည်တွေကို ယူတယ်၊ နောက်တစ်ရွာကို ရောက်တဲ့အခါ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်နဲ့ ယက်ထားတဲ့ အထည်တွေကို တွေ့ရပြန်တယ်၊ အဲဒီအခါ ပထမသူငယ်ချင်းက ဒုတိယသူငယ်ချင်းကို အဆွေ၊ ပိုက်ဆံလျှော်တို့ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်တို့ဆိုတာ အထည် ယက်ဖို့ပဲ၊ ဒီမှာ အထည်တွေ တွေ့နေပြန်ပြီဆိုတော့ မင်းယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်နဲ့ ငါယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်ချည်တွေကို သယ်သွားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ စွန့်ပစ်ပြီး အထည်တွေကို သယ်သွားကြစို့လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအခါမှာလဲ ဒုတိယသူငယ်ချင်းက ဒီပိုက်ဆံလျှော် တွေကို ငါ အဝေးကြီးက သယ်လာရတယ်၊ ပြီးတော့လဲ သေသေချာချာထုပ်ထားပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ပိုက်ဆံလျှော်တွေကို ငါမစွန့်နိုင်ဘူး၊ အထည်တွေကို မင်း လိုချင်ရင်ယူ၊ မင့်သဘောပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်၊ ပထမသူငယ်ချင်းလဲ သူယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော် ချည်တွေကို စွန့်ပစ်ပြီး အထည်တွေကို ယူတယ်၊ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဆက်ပြီးသွားတဲ့အခါ နောက်တစ်ရွာမှာ ဝါချည်နဲ့ ယက်ထားတဲ့ အထည်တွေ၊ နောက်တစ်ရွာမှာ သံတွေ၊ နောက်တစ်ရွာမှာ ကြေးတွေ၊ နောက်တစ်ရွာမှာ ခဲတွေ၊ နောက်တစ်ရွာမှာ ဘင်တွေ၊ နောက်တစ်ရွာမှာ ငွေတွေကို တွေ့ရတယ်၊ ဒီလိုတွေ့ရတိုင်း ပထမသူငယ်ချင်းဟာ ဒုတိယ သူငယ်ချင်းကို သူယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကို စွန့်ပစ်ဖို့ ပြောလို့မရဘူး၊ စွန့်ပစ်ဖို့ပြောတိုင်း 'ဒီ ပိုက်ဆံ

လျှော်တွေကို သူ အဝေးကြီးက သယ်လာရတယ်၊ သေသေချာချာ ထုပ်ထားပြီးပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ပြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပထမ သူငယ်ချင်းကသာ သူသယ်လာတဲ့ပစ္စည်းကို စွန့်ပစ်ပြီး ပိုကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုသာ သယ်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံး ရွာကိုရောက်တဲ့အခါ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ရွှေကို တွေ့ရပြန်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာလဲ ပထမသူငယ်ချင်းက အဆွေ၊ ဟောဒီမှာ ရွှေတွေကိုတွေ့နေပြီ၊ မမိုက်ပါနဲ့၊ ငါကလဲ ငါ ယူလာတဲ့ ငွေထုပ်ကို စွန့်၊ အဆွေကလဲ အဆွေယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံလျှော်တွေကို စွန့်ပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီရွှေတွေ သယ်သွားကြစို့လို့ ကရုဏာနဲ့ ဒုတိယ သူငယ်ချင်းကို ပြောတယ်၊ အဲဒီအခါမှာလဲ အင်မတန် မိုက်လှတဲ့ ဒုတိယသူငယ်ချင်းက ရှိပါစေတော့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ပိုက်ဆံလျှော်တွေကို ငါ အဝေးက သယ်လာခဲ့ရတယ်၊ သေသေချာချာလဲ ထုပ်ထားပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ရွှေတွေကို မင်းလိုချင်ရင် မင့်သဘောပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ပြောလို့မရတာနဲ့ ပထမသူငယ်ချင်းကသာ ငွေထုပ်ကိုစွန့်ပြီး ရွှေကို သယ်သွားတယ်၊ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူတို့အိမ် အသီးသီး ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒုတိယသူငယ်ချင်းရဲ့ မိဘ သားမယားတွေဟာ ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကို မြင်ရပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြတယ်၊ အဲဒီတော့ မြို့စား၊ သင်ဟာ ပိုက်ဆံလျှော်ထုပ်ကိုမစွန့်ဘဲသယ်လာတဲ့ဒုတိယသူငယ်ချင်းနဲ့ တူနေပြီ၊ ဒါကြောင့် သင့်အမှားကို စွန့်ပါ၊ ဒီအယူမှားကြောင့် သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အခါကြာမြင့် စွာ သင့်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခ မဖြစ်ပါစေနဲ့' လို့ ကဿပက ကရုဏာနဲ့ ပြောပြန်တယ်။

အဲဒီတော့မှ ပါယာသိမြို့စားက 'အရှင်ကဿပတရားတော်ဟာ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေတယ်၊ ဥပမာကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ

သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြား ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိအမြင်ရှိသူတွေဟာ အဆင်းကို မြင်ကြပါစေလို့ အမိုက်မှောင်ထဲမှာ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ထွန်းပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ အရှင်ကဿပ အကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတယ်၊ တရားတော်ကိုလဲ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတယ်၊ သံဃာတော်ကိုလဲ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတယ်၊ အရှင်ကဿပဟာ တပည့်တော်ကို ဒီနေ့က အစပြုပြီး အသက်ထက်ဆုံး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ ဥပါသကာလို့မှတ်တော်မူပါ'လို့ ပါယာသိမြို့စားက အရှင်ကုမာရကဿပကို လျှောက်ထားလိုက်တယ်။

မိုးအောင် ပါယာသိမြို့စားလောက် မဆိုးသေး

'ငါ့မြေးမိုးအောင်၊ ငါ့မြေးဟာ ပါယာသိမြို့စားလောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူးကွာ၊ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့မြေးရယ်၊ နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ သေပြီးရင်ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူးလို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေတဲ့ တို့မြန်မာပြည်နဲ့ တကွ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အခုရှိနေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ ပါယာသိမြို့စားလောက်တော့ ဘယ်သူမှ မဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ ပါယာသိမြို့စားတောင် သူ့အယူမှားကို စွန့်နိုင်ရင် ငါ့မြေးလဲ ငါ့မြေးရဲ့အယူမှားကို စွန့်နိုင်ရမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ငါ့မြေးဟာ တမလွန်လောက နောင်ဘဝရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပြီ မဟုတ်ဘူးလား၊ သေပြီးရင် ပြန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါရှိတယ်ဆိုတာလဲ ယုံပြီ မဟုတ်ဘူးလား' လို့ ဦးစန္ဒောဘာသက သူ့မြေး မိုးအောင်ကို မေးတယ်။

မိုးအောင်လည်း ဘာမှ မဖြေဘူး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအခါ သူ့မြေးမိုးအောင်တော့ သံဝေဂရနေတယ်ထင်ပြီး

ဝမ်းသာအားရနဲ့ 'ငါ့မြေးကြီး မိုးအောင်၊ ယုံပြီမဟုတ်လား' လို့ ထပ်ပြီး မေးတယ်။

အဲဒီတော့မှ မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော်ကို ဒီလောက် တရားအရှည်ကြီး ဟောမနေပါနဲ့၊ သရဲတစ်ကောင်လောက်ကိုသာ တပည့် တော် မြင်အောင်ပြပါ၊ ဘိုးဘိုးပြောတာတွေအားလုံးကို တပည့်တော်ယုံမယ်' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသလည်း စကားဆက်မပြောနိုင်ဘူး၊ ထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ပက်လက်ကြီး လန်နေတယ်။

'ဒါကြောင့်မို့ ဒီသူငယ်ဟာ ချွတ်လို့ရမယ့်သူငယ် မဟုတ်ဘူး၊ လေကုန်မခံပါနဲ့လို့ အစက တပည့်တော် မလျှောက်ဘူးလား' လို့ မလှရင်က ဦးစန္ဒောဘာသကို လျှောက်လိုက်တယ်။

တအောင့်ကြာမှ ရေတစ်ခွက်တောင်းသောက်ပြီး 'ဖြဟ္မာတွေ၊ သိကြားတွေ၊ နတ်တွေ၊ ပြိတ္တာတွေ၊ သရဲတစ္ဆေတွေဆိုတဲ့ တမလွန်လောက မှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို မြင်ချင်ရင် ဒိဗ္ဗစက္ခုကို ရအောင် လုပ်ရတယ် ငါ့မြေးရဲ့၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဆိုတာ နတ်တွေကို မြင်နိုင်တဲ့ အမြင်တစ်မျိုးပဲ၊ ဒီ ဒိဗ္ဗစက္ခုကို ရအောင် ဘယ်လိုကျင့်ရမယ်ဆိုတာ ဘုရားဟောခဲ့တာရှိသားပဲ၊ ဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျကျင့်နိုင်ရင် နတ်တွေလို မြင်နိုင်တဲ့ ဒိဗ္ဗစက္ခုကိုရော၊ နတ်တွေလိုကြားနိုင်တဲ့ ဒိဗ္ဗသောတကိုရော၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က ဘဝပေါင်းများစွာကို ပြန်ပြီးသိနိုင်တဲ့ ပုဗ္ဗေနိဝါသနုဿတိဉာဏ်ကိုရော၊ သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိနိုင်တဲ့ ပရစိတ္တဝိဇာနနဉာဏ်ကိုရော အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ဣဒ္ဓိပါဒဉာဏ်ကိုရော ရနိုင်ပါတယ် ငါ့မြေး၊ ဒီဉာဏ်တွေကို လောကီဉာဏ်တွေလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီလောကီဉာဏ်တွေကို ရဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှုလို့ ခေါ်တဲ့

သမာဓိကိုသာ လုံလုံလောက်လောက်ရရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒီဉာဏ်တွေကို ရနိုင်တာပဲ၊ ဘုရားမပွင့်ခင်တုန်းက ရသေ့တွေ ခပ်များများဟာ ဒီလောကီဉာဏ်တွေကို ရသလောက် ရကြသားပဲ၊ ဘုရားပွင့်တော်မူပြီးတဲ့ နောက်မှတောင် တိတ္ထိတချို့ဟာ ဒီလောကီဉာဏ်တွေကို ရသလောက် ရကြသားပဲ၊ ဒီဉာဏ်တွေကိုရလို့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံက မလွတ်နိုင်သေးဘူး၊ ပဋိသန္ဓေအဖန်ဖန်နေရ၊ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ၊ ချစ်သူတွေနဲ့ သေကွဲသော်လည်းကောင်း၊ ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း ကွဲရတယ်ဆိုတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက မလွတ်နိုင်သေးဘူး၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကိုရမှ အပါယ်လေးဘုံက လွတ်နိုင်တယ်၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလောကီဉာဏ်တွေဟာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေလောက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောကီဉာဏ်တွေကို ငါ့မြေး ရချင်တယ်ဆိုရင် ရနိုင်တဲ့နည်းတွေကို ဘုရားဟောထားတဲ့အတိုင်း ဘိုးဘိုး ဟောဦးမယ်၊ ဘိုးဘိုးဟောပြီးရင် ဒီလောကီဉာဏ်တွေကိုရအောင် ငါ့မြေး ကျင့်ရမယ်နော်' လို့ ပြောပြီး ကျောင်းကို ပြန်ကြွသွားတယ်။

❑

အခန်း ၇

မိုးအောင် သွေး နဲ့ မအုံးတင် ရင်သွေး

မအုံးတင် တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်လိုက်တဲ့အတွက် မိုးအောင်ဟာ သူ့အကြံသစ်ကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးဘဲ ခဏဆိုင်းထားခဲ့ရတယ်။ မလှရင်လည်း မအုံးတင်အတွက် စိုးရိမ်ပြီး ဆိုင်တောင်မထွက်ဘဲ ပိတ်ထားတယ်၊ ဖျားတာ အရက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိတော့ မအုံးတင်မှာ အဖျားတော့ မရှိပါဘူး၊ ဖျားတုန်းအခါ ကောင်းကောင်းမစားနိုင်လို့ မအုံးတင်အတွက် သူကိုယ်တိုင် ဆန်ပြုတ်ကို ပြုတ်ပြုတ်ပြီး တိုက်ပါတယ်။

သုံးလေးရက်ကြာတော့ 'စိတ်မပူပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်မ နေကောင်းပါပြီ၊ ဆိုင်ထွက်ပါတော့' လို့ မအုံးတင်က အတင်း တိုက်တွန်းတာနဲ့ မလှရင်ဟာ မအုံးတင်ဖို့ ဆန်နှင့် ကြက်သားကို သူကိုယ်တိုင်ပြုတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်က မအုံးတင်အခန်းထဲ သူကိုယ်တိုင် ယူလာတယ်၊ မအုံးတင်လည်း ခံတွင်းမကောင်းသေးတာနဲ့ ဆန်ပြုတ်ပြီး လေးငါးဇွန်းပဲ သောက်နိုင်တယ်။

နောက်ပြီးတော့ မလှရင်ဟာ ကော်ဖီလေးခွက်စာကို ဓာတ်ဘူးထဲထည့်ပြီး မုန့်သေတ္တာဘူးပါ ယူလာတယ်။ မအုံးတင်လည်း ကော်ဖီပန်းကန်

တစ်ဝက်လောက် သောက်ချလိုက်တယ်။ နေ့ခင်းဆာရင် သောက်ရအောင် ကော်ဖီမာတ်ဘူးနဲ့ မုန့်သေတ္တာကို မအုံးတင် ခုတင်ဘေးနားမှာ ချထားခဲ့ပြီး မလှရင် ဈေးထွက်သွားတယ်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ မအုံးတင်ရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ 'ဒေါ်လေး ညှော်တယ်' လို့ ပြောပြောဆိုဆို မအုံးတင်ရဲ့ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ချက်ထိုးလိုက်တယ်။

မိုးအောင်ဟာ မအုံးတင်ရဲ့ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး 'ဒေါ်လေးနေကောင်းသွားပလား' လို့ မေးတယ်၊ မအုံးတင်ကလည်း ခပ်တိုတိုပဲ၊ 'အင်း' လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

မိုးအောင်က 'ကျွန်တော်နှိပ်ပေးပါမယ်' ဆိုပြီး နှိပ်တယ်။

မအုံးတင်က 'နေပါစေကွယ်' လို့ ပြောပြီး သူ့လက်တွေ ဖယ်ပစ်တယ်။ မိုးအောင်ကလည်း အတင်းနှိပ်ပေးတယ်။ နှိပ်ရင်း မိုးအောင်ရဲ့လက်ဟာ မအုံးတင်ရဲ့ ဟိုနေရာရောက် ဒီနေရာရောက်နဲ့ ရောက်ရောက်သွားတိုင်း မအုံးတင်က 'ဟင်း' လို့ ဆိုဆိုပြီး မိုးအောင်ရဲ့လက်တွေကို ပုတ်ပုတ်ပစ်တယ်။

နှိပ်လို့ သုံးမိနစ်လောက်အကြာ မအုံးတင်က 'တော်ပါပြီ၊ ငါမညောင်းပါဘူး' လို့ အပြောလိုက်မှာ 'ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ် ဗျာ၊ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး' လို့ ဆိုပြီး မအုံးတင်ကို အတင်းဖက်တာပဲ။

အစာမရှိလို့ လှုပ်လှုပ်ကလေးဖြစ်နေရတဲ့ မအုံးတင်ဟာ မရုန်းနိုင်ဘူး၊ လေသံသဲ့သဲ့ကလေးနဲ့ 'မိုးအောင်၊ နင် အဝီစိကျမယ်၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့' လို့သာ ပြောနိုင်ရှာတယ်၊ မကြာခင်ဘဲ ကြောင်စုန်းကြီးရဲ့ လက်သည်းကြားထဲမှာ အမိခံနေရပြီး ကြောင်စုန်းကြီး ကစားချင်တိုင်း ကစားတာကို ခံနေရရှာတဲ့ ကြွက်စုတ်ကလေးလို မအုံးတင်ဟာ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားရရှာ

တယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ မအုံးတင်ဟာ တခြားဘက်ကို စောင်းအိပ်နေတယ်။ မိုးအောင်ဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ မအုံးတင်နဲ့ ယှဉ်အိပ်ရင်း နောက်က ဖက်ထားတယ်။

'ဟို မင်္ဂလာဆောင်နေ့က ဒေါ်လေးကို မြင်ရပြီးကတည်းက ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒီမှာဆိုရင်တော့ မမေမျှနေတဲ့အတွက် ဒေါ်လေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သရက်ကို ထွက်ပြေးရအောင်၊ သရက်က ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ ထောင်မှာ ထောင်မှူးကလေးအလုပ်တစ်ခု လစ်လပ်နေတယ်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ငွေတစ်ထောင်လောက် ပေးနိုင်ရင် ရမယ်၊ ဒေါ်လေး လက်ဝတ်လက်စားတွေ မမေ့ဆီက ခဏတောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ၊ ကျွန်တော် အရင်သွားပြီး အလုပ်ရအောင် လုပ်ထားနှင့်မယ်၊ အလုပ်ရပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် စာရေးလိုက်မယ်၊ ဒေါ်လေး လိုက်လာပေါ့၊ အလုပ်ရပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရွေးနိုင်တာပဲ' လို့ ပြောတယ်။

မအုံးတင်လည်း ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ မျက်ရည်တွေကျနေတယ်။ မိုးအောင်လည်း အခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မအုံးတင်ဆီက လက်ဝတ်လက်စားတွေရအောင် ဟိုကလှည့်ပြော ဒီကလှည့်ပြော နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောနေတယ်၊ မအုံးတင်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ငိုမြဲတိုင်း ငိုနေတယ်။

တစ်အောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်က မအုံးတင်ကို ပက်လက်ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး 'ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးလား၊ ကျွန်တော့်အချစ် ဘယ်လိုဆိုတာ ပြဦးမယ်' လို့ ပြောပြီး ဘော်စတယ်ထောင်ထဲက သူတတ်လာခဲ့တဲ့ ကာမသျှတ္တရပညာတွေကို မိုးအောင်ဟာ အစွမ်းကုန် လက်စွမ်းလျှောက်ပြနေတယ်။

မအုံးတင်လည်း ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ သူ့ မျက်နှာကိုသာ တခြားဘက်စောင်းထားလိုက်တယ်။ မအုံးတင်ကို ဘာတွေပဲ ပြောပြော မအုံးတင်က သူ့ကို ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငိုမြဲသာ ငိုပြီး တခြားဘက်ကို လှည့်လှည့်နေတဲ့အတွက် တစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့အခါ မအုံးတင်ကို အသည်းစွဲချစ်နေပါတယ်ဆိုတာ ယုံလောက်အောင် တတိယ အကြိမ် သစ္စာထားလိုက်ပြန်တယ်။ မအုံးတင်လည်း ဘာမှမပြောဘူး၊ ငိုမြဲသာ ငိုနေတာပဲ။

အဲဒါနဲ့ မိုးအောင်ဟာ 'ဒေါ်လေး၊ မေမေလာရင် ဒါတွေကို ပြန်မပြော နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်လေးကို သိပ်ချစ်ပြီး ဒီလိုဖြစ်သွားတာပဲ၊ မပြောနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ဦးမယ်' လို့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ထပ်ပြောသွား တယ်၊ နောက်ပြီးတော့မှ မအုံးတင်ရဲ့ခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ထား ပြီး အားရပါးရ လေးငါးကြိမ်လောက်နမ်းလိုက်တယ်။ မေထုန်နဲ့ အဖျားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖျားပြီးစနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မတည့်ဘူး။ အန္တေဂဓတ်ကျနေတယ်၊ ဒါ ကြောင့်မို့ မိုးအောင်ဆင်းသွားလို့ မကြာခင် မအုံးတင်မှာ အဖျားတက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပူလာတယ်။

အဲဒီနေ့ညနေ မလှရင်ဟာ ထမင်းဟင်းချက်စရာတွေဝယ်ပြီး ဈေးက စောစောပြန်လာတယ်။ မအုံးတင်ရဲ့ ခုတင်ဘေးကိုရောက်တဲ့အခါ 'မအုံးတင်၊ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ' လို့ မေးပြီး တခြားဘက်ကိုစောင်းနေတဲ့ မအုံးတင် ရဲ့နဖူးကို နောက်က အသာစမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ 'ကိုယ်တွေလဲ ပူလို့ပါလား၊ အဖျားပြန်တက်လာပြန်ပြီ' လို့ မလှရင်က ပြောလိုက်တယ်။

မအုံးတင်လည်း တစ်ဖက်စောင်းရာက မလှရင်ဘက်ကို လှည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကျရင်းက တဖြည်းဖြည်းရှိုက်ရှိုက်ပြီး အသံထွက်အောင် ငိုလာတယ်။ မလှရင်လည်း မအုံးတင်ဟာ အဖျားအတွက်ကြောင့် စိတ်အား

ငယ်ပြီး ငိုနေတယ်ထင်တာနဲ့ 'ဒါကြောင့်မို့ ငါ ဆိုင်မထွက်သေးဘူးလို့ အပြောသားပဲ၊ ညည်းအဖျားကို ငါ စိတ်မချဘူး' လို့ ညီမကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကရုဏာစိတ်နဲ့ မလှရင်က ပြောတယ်။

'အဖျားအတွက် ငိုတာ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်မတော့ မပြောပါရစေနဲ့တော့' လို့ဆိုပြီး ဆက်ငိုနေတယ်။

မိုးအောင်ဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေကိုသာ ဖျက်ဆီးချင် ဖျက်ဆီးမယ်၊ မအုံးတင်ကိုတော့ ဒီလို ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်လို့ မလှရင် တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မစဉ်းစားတတ်တာနဲ့ 'ညည်းဟာ ပြောပါဦးအေ၊ အခုပဲ ဆရာဝန်ကို ငါ သွားခေါ်မယ်' လို့ မလှရင်က မအုံးတင်ကို ပြောတယ်။

အဲဒီတော့မှ မအုံးတင်က 'မိုးအောင် ကျွန်မကို သုံးခါတောင် အတင်းကျင့်သွားတယ်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီစကားကို ကြားရတဲ့အခါ မလှရင်ဟာ မအုံးတင်ကို ကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ 'ဒီ မိုးအောင်နဲ့ အတူနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မှာ လူစိတ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မရှိတော့ဘူး၊ လူစင်စစ်က တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကောင်ဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းလာပြီ' ဆိုကာ မိုးအောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို စိတ်ကူးရင်း 'ဒီကောင်နဲ့နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး' လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းပြောပြီး ခေါင်းခါနေတယ်။

အဲဒီတော့မှ မအုံးတင်က မိုးအောင် အခန်းထဲဝင်လာပုံ၊ ညောင်တယ်ဆိုပြီး တံခါးပိတ်ပုံ၊ သူတားလို့မရဘဲ နှိပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဟိုနှိပ်ဒီနှိပ် အတင်းနှိပ်ပေးပုံ၊ ပြီးတော့မှ အတင်းကျင့်ပုံ၊ သူ့မှာ အစာမရှိရတဲ့အတွက် အားမရှိလို့ မရုန်းနိုင်၊ အော်လဲ မအော်နိုင်ပုံတွေကို အစချီပြီး သူ့လက်ဝတ်

လက်စားတွေကို လိုချင်လို့ လူကို ဒီလိုကြဲတယ်ဆိုတာ မလှရင် သိအောင် မိုးအောင်ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကိုပါ ပြန်ပြောပြတယ်။

မလှရင်လည်း နားထောင်နေရင်း မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့ 'မအုံးတင် မငိုနဲ့၊ ဒါဟာ ကိုယ်လော်မာလို့ ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မငိုနဲ့ မငိုနဲ့' လို့ ပြောပြီး မအုံးတင်ရဲ့ မျက်နှာသုတ်ပုဝါနဲ့ မျက်ရည်တွေကို မလှရင် ကိုယ်တိုင် သုတ်ပေးနေတယ်။

ပြီးတော့မှ 'ညည်းနဲ့ငါ ဒီကောင်နဲ့နေရတာ ဟိုဘဝက တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ပြန်ပြီး ဝင့်ခံနေရတာပါပဲ၊ အဲဒီလိုသာ ဖြေပါတော့ ညီမရယ်' လို့ မအုံးတင် စိတ်ဖြေနိုင်အောင် မလှရင်က တရားပြတယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ သူ့မျက်ရည်တွေကို သူ့အင်္ကျီလက်စနဲ့ သုတ်ပြီး မလှရင် အောက်ဆင်းသွားတယ်။

အမွေပေးရင် ဆင်းသွားမယ်

မလှရင်ဟာ သူ့သားကြီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတယ်။ 'မင်း မအုံးတင်ကို ဒီလိုကျင့်တာ ကောင်းသလား' လို့ သွားစွပ်စွဲနေရင် သူ မကျင့်ဘူးလို့ ဖြောင်လိမ်ဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ စကားတွေဟာ မရှည်သင့်ဘဲ ရှည်နေဦးမယ်၊ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြားလည်း ဖြစ်သွားဦးမယ်။

အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ 'ငါ့သား၊ မင်းကို မေမေ စကားအရှည်ကြီးမပြောတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ပေါ်က မင်း ဆင်းသွားမလား၊ မေမေပဲ ဆင်းသွားရမလား၊ မင်းကြိုက်တာ ပြောတော့' လို့ မလှရင်က ပြောတယ်။

ဒီစကားကိုကြားတဲ့အခါ 'မအုံးတင်ကဖြင့် သူ့အမေကို ပြန်တိုင်လိုက်ပြီ၊ မအုံးတင်ဆီက လက်ဝတ်လက်စားတွေရဖို့ နောက်ဆုံးအကြံဟာလည်း ရေစုန်မျောရပြန်ပြီ' လို့ မိုးအောင်က ချက်ချင်း ရိပ်မိတယ်။

အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်လည်း ဖိနပ်ချွတ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်းက သူ့အမေကို လှည့်မကြည့်ဘဲ 'ကျွန်တော့် အမွေပေးရင် ကျွန်တော် ဆင်းသွားမယ်' လို့ ဖြေတယ်။

'အမွေစကားမပြောနဲ့၊ နင့်အမွေ ငါသေမှရမယ်၊ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမလား မဆင်းဘူးလား၊ ဒါသာပြော' လို့ မလှရင်က ပြန်မေးတယ်။

'တယ်၊ ငါသတ်လိုက်ရင် သေသွားတော့မယ်' ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့အမေကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး 'ကျွန်တော်နဲ့ ကုလားကို တစ်ယောက်နှစ်ထောင်စီပေး၊ အဲဒါပြီးရော၊ နောက်ကို တစ်ပြားမှ အမွေမပေးနဲ့တော့' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။

မလှရင်က ဘာမှပြန်မပြောတဲ့အတွက် သားအမိနှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားပြတ်သွားတယ်။ အတော်ကလေးကြာမှ မလှရင်က 'လိုချင်ရင် ယူသွား၊ နှစ်ယောက်ကို တစ်ထောင်ပဲ၊ တစ်ပြားမှ ပိုမပေးဘူး' လို့ ပြောတယ်။

တစ်ထောင်ဆိုရင် သူလိုချင်နေတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကို ဝယ်လို့ရပြီလို့ တွက်ရင်း မိုးအောင်ဟာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်က ထပြီး 'ဘယ်မလဲ ငွေတစ်ထောင်၊ ပေး သွားမယ်' လို့ အမေဆီမှာ တောင်းတယ်။

'နင်တို့ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ထားကြ' ဆိုပြီး မလှရင်ဟာ ကိုကြီးသုခဆီက ငွေတစ်ထောင်ယူပေးလိုက်တယ်။

ငွေတစ်ထောင်ရတာနဲ့ မိုးအောင်ဟာ မလှရင်ကို 'ကျုပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ငွေကို ကျုပ်တောင်းတာ၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီးတော့ ကတ်သီးကတ်သတ်လုပ်နေတယ်၊ ကြည့်နေ၊ ဒီငွေတွေအားလုံး ကိုသုခ ဘုံးပစ်လိုက်လိမ့်မယ်' လို့ ပြောပြီး မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ သူတို့သွားနေကျ ပုညကောသလ္လအသင်းကို ဆင်းသွားကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မိုးအောင် အင်မတန်လိုချင်နေတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကို ဝယ်ရအောင် နှစ်ယောက်စလုံး ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားကြတယ်။

မအုံးတင် နဲ့ ဦးဘိုးသင်း

မကြာခင်တစ်နေ့မှာ မအုံးတင်ဟာ မလှရင်ရဲ့ အနားကို သွားပြီး 'မမ ရာသီမပေါ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီထင်တယ်' လို့ ပြောတယ်။ မလှရင်လည်း ခေါင်းကြီးသွားတယ်။

ဘာလုပ်ရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်း မအုံးတင်က 'မမရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ ဆေးစားပြီး ဖျက်ချလိုက်ချင်တယ်' လို့ ပြောတယ်။

မလှရင်က ပိုပြီးခေါင်းကြီးသွားကာ 'မဟုတ်တာပဲ မအုံးတင်ရယ်၊ မိုးအောင်မုန်းတာနဲ့ ကလေး မသေပါစေနဲ့ကွယ်၊ ပြီးတော့လဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြာကြီး ခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ အင်မတန် အပြစ်ကြီးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့လဲ ဖျက်ဆေး စားတယ်ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတင်ပျက်ကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးပါ သေတတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါ စဉ်းစားဖို့အချိန်ပေးပါဦးကွယ်' လို့ မအုံးတင်ကိုပြောလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ကိုကြီးသုခနဲ့တွေ့တဲ့အခါ 'အစ်ကိုကြီးရေ၊ ကျွန်မမှာ အပူတစ်ခုရှိနေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိဘူး၊ အစ်ကိုကြီးက ဝိုင်းပြီး စဉ်းစားပေးပါဦး' လို့ အစချီပြီး မအုံးတင်ကိစ္စကို ပြောပြတယ်။

ကိုကြီးသုခက ခဏလောက်စဉ်းစားပြီး 'တောမှာ သူ့ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ သွားပြီး မျက်နှာမြင်ပြီးတော့ ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်ပေးလိုက်ပြီး ပြန်လာရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား' လို့ ကိုကြီးသုခက အကြံပေးတယ်။

'ဘယ်ကောင်းမလဲ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီလို မဟုတ်တာကြီးနဲ့ သူ့ ဆွေမျိုးတွေကို သူ ဘယ်မှာ မျက်နှာပြရဲမလဲ' လို့ မလှရင်က ပြန်ပြောတယ်။

'ငါ့ကို အချိန်ပေးပါဦးကွယ်၊ ငါ စဉ်းစားဦးမယ်' ဆိုပြီး ကိုကြီးသုခ ပြန်သွားတယ်။

နောက်ညမှာ ကိုကြီးသုခရောက်လာပြီး 'မလှရင်ရေ၊ ငါ့ကို စပါးတွေ ဝယ်ပေးနေတဲ့ စပါးအဝယ်တော် ဦးဘိုးသင်းဆိုတာရှိတယ်၊ အသက်က ၅၅–၅၆ လောက်တော့ ရှိနေပြီ၊ မိန်းမ ဆုံးသွားတာ ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ၊ ဒီဦးဘိုးသင်းနဲ့ မအုံးတင်တို့ကို ပေးစားလိုက်ရရင် ကောင်းမလား' လို့ ကိုကြီးသုခက အကြံပေးတယ်။

ဒီအကြံကို မလှရင်က သဘောကျတယ်၊ 'ဦးဘိုးသင်းက ရိုးရဲ့လား' လို့ မလှရင်က မေးတယ်။

'ရိုးတယ်၊ အသောက်အစား အကစား မရှိဘူး' လို့ ကိုကြီးသုခက ဖြေတယ်။

'မအုံးတင်ရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပလဲ' လို့ ကိုကြီးသုခက မေးတယ်။

'၃၅ နှစ်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ' လို့ မလှရင်က ဖြေတယ်။

'ဦးဘိုးသင်းဟာ မယားကို ရိုက်လား နှက်လား လုပ်တတ်သလား' လို့ မလှရင်က မေးတယ်။

'ဒါတော့ စိတ်ချ မလှရင်၊ ဒီ ဦးဘိုးသင်းဟာ ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထိုးရင်တောင် ကိုက်တတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူး' လို့ ကိုကြီးသုခက ဖြေတယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ ကြည့်စီစဉ်မယ်၊ မအုံးတင်ရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့၊ မအုံးတင်ဟာ အပျိုကြီးလို့ ပြောပြီး ပေးစားရမှာပဲ' လို့ ကိုကြီးသုခက ပြောတယ်။

'ဒီလိုပြောပြီး ပေးစားတာတော့ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါမျိုးဟာ ဖုံးလို့ မရဘူး၊ တစ်နေ့ပေါ်တာပဲ၊ အဲဒီလို ပေါ်တဲ့အခါ လင်မယားကွဲရင်ကွဲ မကွဲရင်လဲ တကျက်ကျက်နဲ့ ရုန်ဖြစ်နေမှာပဲ၊ နောက်ပြီး ဒါမျိုးကိုလုပ်ပေးတဲ့ လူတွေဟာ သံသရာကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြောကြီးဆက်ပြီး ဝဋ်လိုက်နေတတ်တယ်၊ ဒီလိုလိမ်ပြီးပေးစားတဲ့အတွက် ပထမ ငရဲကျ၊ ငရဲကလွတ်လာပြန်တော့လဲ ဘဝဆက်တိုင်းမှာ ဒီလို ကိုယ်ဝန်ပါလာတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ချည်းပဲ ညားနေရမှာ အစ်ကိုကြီး မကြောက်ဘူးလား၊ ကျွန်မသဘောကတော့ အစ်ကိုကြီး ဦးဘိုးသင်းကို နိုင်ရင် ခေါ်ပြီးတော့ ဒီလိုပြောစေချင်တယ်၊ ပထမတော့ မအုံးတင်ရဲ့နာမည်ကို ဖော်မပြောနဲ့ဦး'

'၃၅ နှစ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက လော်မာလို့မဟုတ်ဘဲ သုံးကြိမ် အနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့အတွက် ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်၊ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကယ်ဆယ်တဲ့အနေနဲ့ ဦးဘိုးသင်းကပဲ သိမ်းပိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်စေချင်တယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးမှာ လက်ဝတ်လက်စားက နှစ်ထောင်ကျော်ဖိုးလောက် ပါမယ်၊ ငွေက ငါးထောင်ပါမယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကလေးကို ဦးဘိုးသင်း ကယ်ဆယ်တဲ့အနေနဲ့ သိမ်းပိုက်ပါလို့ အစ်ကိုကြီးက ပြောစေချင်တယ်၊ ဒီလိုကယ်ဆယ်ဖို့ ပြောရင် သူများရဲ့ လှည်းကျိုးကြီးကို ဝင်ထမ်းရတယ်လို့ ဦးဘိုးသင်းဟာ သဘောထားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို ငါ ကယ်ထားရတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ လူစွမ်းကောင်းကြီးလို့တောင် ထင်နေဦးမယ်၊ အဲဒီလိုပြောတာကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်၊ ဒါက အစကတည်းက ရှင်းနေတဲ့အတွက် နောင်ကို ရှုပ်စရာလဲ မရှိတော့ဘူး'

'နွားမကြီးကို ရွှံ့ပိတ်ရောင်းလိုက်တဲ့ နည်းမျိုးက တစ်နေ့ကိစ္စပေါ်သွားရင် ငါကတော့ သူ့အကျိုးကို နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် ဆောင်ရတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ ငါသူဌေးဟာ နွားမကြီး ရွှံ့ပိတ်ရောင်းရက်လေခြင်းလို့ ဦးဘိုးသင်းဟာ အစ်ကိုကြီးကို တစ်သက်လုံး စိတ်နာနေမယ်' လို့ မလှရင်က ရှင်းပြတယ်။

ကိုကြီးသုခလည်း မလှရင် ရှင်းပြတာကို သဘောကျတယ်။ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူဌေးကိုသုခဟာ အဝယ်တော်ကြီး ဦးဘိုးသင်းကို သူ့အိမ် ခဏခေါ်လိုက်တယ်။ သူဌေးကိုသုခက နာရီဝက်လောက် သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်။ ဦးဘိုးသင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။ 'ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေးဟာ သနားစရာကလေး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ကယ်ဆယ်ချင်ပါတယ်၊ သူဌေးကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ပါ' လို့ ဦးဘိုးသင်းက ပြန်ပြောတယ်။

ကိုကြီးသုခလည်း မလှရင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ မလှရင်က မအုံးတင်ကို နားချတယ်။ နောက် ခုနစ်ရက်လောက်ကြာတော့ မလှရင်တို့အိမ်မှာပဲ မိတ်ဆွေသင်္ဘာတွေကို ဖိတ်ပြီး ဦးဘိုးသင်းနဲ့ မအုံးတင်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ မလှရင်လည်း သူ့ကတိအတိုင်း ငွေငါးထောင်နဲ့ မအုံးတင်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို လက်ဖွဲ့လိုက်တယ်။

မလှရင် နဲ့ ကိုသုခ

မအုံးတင်နဲ့ ဦးဘိုးသင်းတို့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး တစ်လခွဲလောက်အကြာမှာ ကိုသုခဇနီး မခင်စိန်ဟာ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်။ နောက်ခြောက်လလောက်ကြာတဲ့အခါ တစ်ညမှာ ကိုကြီးသုခဟာ မလှရင်

ဆီ လာပြီး 'မလှရင်ရေ၊ ငါ့မှာလဲ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒီသမီးကလေးနဲ့ဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေ ထိန်းသိမ်းဖို့ ဒီ သမီးကလေးကို အစစအရာရာမှာ ထိန်းသိမ်းဖို့ ဆုံးမဖို့ စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် အိမ်ထောင်ရှိမှပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ငါတော့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုပြန်ရင်လဲ တခြားမှာတော့ ငါ မမြင်ဘူးကွယ်၊ မလှရင်ဟာ ငါနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံသာမကဘူး၊ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက မလှရင်ကို အင်မတန် မေတ္တာရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ မလှရင်အသိပဲ၊ အမှန်ပြောရရင် သွားလေသူ မခင်စိန်ကိုတောင် သစ္စာမဲ့ရာများ ရောက်မလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူနဲ့သာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတယ် ငါဟာ မလှရင်ကို တစ်ရက်မှ မမေ့ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မလှရင်သဘောက ဘယ်လိုပဲ၊ ငါ သိပါရစေကွယ်' လို့ မေးတယ်။

'ဒီ မိုးအောင်ရှိနေသရွေ့တော့ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီသူငယ်ရဲ့ ဝင့်ကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ခံပါရစေ၊ ဒီဝင့်တွေကို အစ်ကိုကြီး ဝင်ပြီး မခံချင်ပါနဲ့၊ ဒီသူငယ်နဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်' လို့ မလှရင်က ဖြေတယ်။

'မိုးအောင်လဲ ထွက်သွားတာ အတော်ကြာပြီ၊ ရန်ကုန်မှာပဲပျော်နေပါပြီ၊ ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ရန်ကုန်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူတွေ ပြန်ပြောကြတယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှာဆိုရင် သူလဲ တစ်ထီးတစ်နန်းပဲတဲ့၊ သူ့ဆိုရင် လူတွေဟာ ဖိနှိပ်တုန်နေအောင် ကြောက်ကြရတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီတော့ သူလဲ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်' လို့ ကိုကြီးသုခက ပြောတယ်။

'ဒီသူငယ်ဟာ သူ့စိတ်ကို အစိုးမရပါဘူး၊ ဗြုန်းဆို ရောက်လာချင် ရောက်လာမှာ၊ မိုးအောင်ဟာ လူကိုသတ်ပြီး စက်ကို မီးနဲ့ရှို့မှာ အစ်ကိုကြီး မကြောက်ဘူးလား' လို့ မလှရင်က မေးတယ်။

'ဒီကောင် ဒီလောက် မဆိုးပါဘူးကွယ်' လို့ ကိုကြီးသုခက ပြောတယ်။

'အံမာ၊ မထင်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီကောင်မှာ ဘုရားလဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တရားလဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကို မပြောနဲ့ မအေတောင် ရှောင်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး' လို့ မလှရင်က ပြောတယ်။

'မအေအပေါ်မှာ ရန်လုပ်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်ရောင်းလို့ ရတဲ့ငွေထဲက သူနဲ့ဆိုင်တဲ့အမွေကို ခွဲမပေးလို့ဘဲ၊ ကိုကြီးတော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ အဲဒီတော့ သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ငွေကို သူ့ကို ခွဲပေးလိုက်ရင် သူ ဘာရန်လုပ်စရာရှိတော့မလဲ၊ ငွေရှစ်သောင်းစလုံး ပေးချင်ပေးလိုက်ပါ၊ ကိုကြီးမှာ ဒီငွေရှစ်သောင်းလောက်ကို ဂရုစိုက်စရာမရှိပါဘူး၊ မိုးအောင်အတွက်နဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့မေတ္တာကို မပယ်ပါနဲ့ကွယ်' လို့ ကိုကြီးသုခက ထပ်ပြောတယ်။

'ကျွန်မတော့ ဒီကောင်မျိုး နောက်ထပ်မွေးရမှာ သိပ်ကြောက်နေလို့ အိမ်ထောင်အသစ်ပြုရမှာများ စိတ်တောင်မကူးရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ် အစ်ကိုကြီး' လို့ မလှရင်က ဖြေတယ်။

'မအေတစ်ယောက်မှာ စုန်းပြုးဆိုတဲ့ သားဆိုးဟာ တစ်ခါပဲ မွေးပါတယ်၊ မလှရင် ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံပါကွယ်' လို့ ကိုကြီးသုခက ပြောပြန်တယ်။ 'ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး' လို့ မလှရင်က ပြန်ပြောတယ်။ ခဏလောက်ကြာတဲ့အခါ ကိုကြီးသုခ ပြန်သွားတယ်။

နောက်တစ်ညတော့ ကိုကြီးသုခ ပြန်လာပြန်ပြီး 'မလှရင် အစ်ကိုကြီး ပြောတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား' လို့ မေးတယ်။

'စိုးမောင်လဲ စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်လထဲမှာ ပြန်လာတော့မှာပဲ၊ သားနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီကိစ္စကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ မဆုံးဖြတ်ပါရစေနဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ကျွန်မ ကြောက်နေတယ်' လို့ မလှရင်က ဖြေတယ်။

'အစ်ကိုကြီးကတော့ ဒီလို စိတ်ကူးထားတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့မလှရင်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် မောင်စိုးမောင်နဲ့ သမီးနဲ့ နေရာချမယ်၊ ပြီးတော့ စက်ကို သူတို့လွှဲထားပေးလိုက်မယ်' လို့ သူ့စိတ်ကူးကို တင်ပြတယ်။ မလှရင်လည်း ဘာမှ မပြောဘူး၊ ခေါင်းငုံ့နေတယ်၊ အတော်ကလေး ကြာတော့

'မလှရင်ရယ် အစ်ကိုကြီးကတော့ မလှရင်ကို သိပ်ပြီး မေတ္တာရှိနေတာပဲကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့မေတ္တာကို ပယ်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီး သေရင်တောင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး' လို့ ငိုတော့မယ့် မျက်နှာထားနဲ့ ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။ မလှရင်ကလည်း ကိုကြီးသုခရဲ့ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။

နောက်လရောက်တော့ မောင်စိုးမောင်လည်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ အိမ်ပြန်လာတယ်။ မလှရင်လည်း သူ့ကတိအတိုင်း ကိုကြီးသုခပြောတဲ့ ကိစ္စကို သူ့သားနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ သားနဲ့ ကိုကြီးသုခရဲ့သမီး မနှင်းရီတို့ နေရာချပေးဖို့ ကိုကြီးသုခ ပြောသွားတဲ့ အကြံအစည်ကိုပါ သားကို ပြောပြတယ်။

စိုးမောင်ကတော့ အင်မတန်လိမ္မာတဲ့သားပဲ။ အမေ့ကိစ္စမှာရော သူ့ ကိစ္စမှာရော သူဘာမှ မပြောချင်ဘူး။ 'အမေ့သဘောတစ်ခုပါပဲ၊ သူ အားလုံး နားထောင်ပါ့မယ်' လို့ ဖြေတယ်။

စိုးမောင်ပြန်လာပြီးလို့ ခုနစ်ရက်လောက်အကြာမှာ 'မလှရင်ဟာ သားနဲ့တော့ တိုင်ပင်ပြီးတန်ကောင်းရဲ့'လို့ တွက်ပြီး ကိုကြီးသုခက မလှရင်ကို 'မလှရင်သား ပြန်လာပြီမဟုတ်လား၊ တိုင်ပင်ပြီးပြီလား၊ အကျိုး အကြောင်းကို အစ်ကိုကြီး အများကြီးသိချင်နေတယ်' လို့ စာတစ်စောင်ပေးလိုက်တယ်။

ကိုကြီးသုခဆီကို မလှရင်က 'ကိုကြီးပေးလိုက်တဲ့စာ ရပါတယ်၊ သားနဲ့လည်း တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ၊ သားကတော့ မမေ့သဘောပဲလို့ ဖြေပါတယ်' လို့ စာပြန်လိုက်တယ်။

ကိုကြီးသုခလည်း စာကိုဖတ်ပြီး သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် စာက မရှင်းသေးဘူး။ သားကတော့ မမေ့သဘောပဲလို့ ဖြေလိုက်ပြီး သူ့သဘောက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မပါသေးတဲ့အတွက် ကိုကြီးသုခဟာ စာဖတ်ပြီးပြီးချင်း ဝမ်းသာသွားပေမယ့် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ လေးတေးတေး ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးသုခက မလှရင်ဆီကို 'မလှရင် ပေးလိုက်တဲ့စာကို ရတယ်၊ သားကတော့ မမေ့သဘောပဲဆိုရင် အစ်ကိုကြီးရဲ့သဘောကတော့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ရှေ့လထဲမှာပဲ အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ကိစ္စကို ပြီးလိုက်စေချင်တယ်၊ မလှရင်ရဲ့သဘောကို သိပါရစေ' လို့ ချက်ချင်း စာကောက်ရေးပြီး စာမြန်မြန်သွားအပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း လည်ပင်းတဆန့်ဆန့်နဲ့ မလှရင်ရဲ့ပြန်စာကို မျှော်နေတယ်။

စာသွားပေးတဲ့သူပြန်လာတဲ့အခါ အရင်လိုပဲ ပြန်စာပါလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ပါမလာဘူး။ 'နောက်မှပြန်မယ်' လို့ မှာလိုက်တဲ့အတွက် ကိုကြီးသုခဟာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် 'တစ်နေ့တော့ ပြန်စာရမှာပဲ' လို့ ကိုကြီးသုခဟာ စိတ်မလျှော့ဘဲ ဆက်ပြီး မျှော်မြဲ မျှော်နေတာပဲ၊ ညမိုးချုပ်ပြီး အိပ်ရာကိုသာ ဝင်ရော၊ ကိုကြီးသုခဆီကို မလှရင်ဆီကပြန်စာ

ရောက်မလာဘူး။ ကိုကြီးသုခလည်း တစ်ညလုံး တောင်တွေး မြောက်တွေးနဲ့ မျက်စိတွေကြောင်ပြီး အိပ်လို့မရဘူး။

မလှရင် စာမပြန်တာကတော့ တခြားအကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးသုခက ရှေ့လထဲမှာ သူတို့ကိစ္စကို ပြီးစေချင်တယ်။ သူကတော့ ကိုကြီးသုခရဲ့ မိန်းမဆုံးတာ တစ်နှစ်မကျော်သေးတဲ့အတွက် တစ်နှစ်ကျော်အောင် ခဏစောင့်စေချင်တယ်။ အဲဒီလို သဘောနှစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို သူ့သား စိုးမောင်ကိုလည်း တိုင်ပင်ချင်သေးတယ်။ သူ့မှာလည်း နီးနီးနားနားတိုင်ပင်ဖို့ဟာ ဒီသားတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနေ့မှာ ကိုကြီးသုခဆီကို စာမပြန်လိုက်သေးဘဲ ဆိုင်စောစောသိမ်းပြီး ပြန်လာတယ်။ သားနဲ့တိုင်ပင်တဲ့အခါလည်း သားက ရှေးနည်းအတိုင်း 'မေမေ့သဘောပါပဲ' လို့ ဖြေတယ်။

အဲဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ကိုကြီးသုခဆီကို မလှရင်က 'အစ်ကိုကြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ဟာ သိပ်မြန်လို့ မကောင်းဘူး၊ မခင်စိန်ဆုံးတာ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ပြည့်အောင်တော့ စောင့်ဖို့ကောင်းတယ်' လို့ စာပြန်လိုက်တယ်။

ဒီစာကို ကိုကြီးသုခဆီမပို့ခင် တစ်ခုခုသတိရတာနဲ့ စိုးမောင်ကို ခေါ်လိုက်ပြီး 'သားရေ၊ အစ်ကိုကြီးဟာ လူကလေးရှိနေလို့ လာရမှာ ရှက်တယ် ထင်တယ်၊ တိုင်ပင်စရာရှိတာတွေကို တိုင်ပင်ရအောင် ဒီနေ့ည လာဖို့ အစ်ကိုကြီးကို မေမေ မှာလိုက်မယ်၊ သား သဘောတူရဲ့လား' လို့ စိုးမောင်ကို မေးတယ်။

'လာပါစေ မေမေရယ်' လို့ သား စိုးမောင်က ဖြေတယ်။

အဲဒါကြောင့် မလှရင်က သူ့စာရဲ့အောက်နားမှာ 'အကျိုးအကြောင်းတိုင်ပင်ရအောင် ညကို ခဏလာနိုင်ရင် လာပါ' လို့ ထပ်ရေးတယ်။ ပြီးတော့

မှ နောက်ထပ်တစ်ခု စဉ်းစားမိပြန်တာနဲ့ 'သားကလဲ အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ချင်နေပါတယ်' လို့ ကိုကြီးသုခ လာတဲ့အခါ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်မနေအောင် ထပ်ပြီး ရေးလိုက်ပြန်သေးတယ်။

ကိုကြီးသုခဟာ မလှရင်ရဲ့စာကိုရပြီး အများကြီး ဝမ်းသာနေတယ်။ ညကျတော့ ကိုကြီးသုခရောက်လာတယ်။ စိုးမောင်လည်း ကိုကြီးသုခနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောပြီးတော့ သူ့အခန်းထဲသွားပြီး စာဖတ်နေတယ်။

ကိုကြီးသုခနဲ့ မလှရင်တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါ ကိုကြီးသုခက 'မလှရင်ရေ၊ ငါတော့ တစ်နှစ်တောင် မစောင့်ချင်ဘူးကွယ်၊ လောကမှာ ချီးမွမ်း ခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် ပါပဲ၊ တစ်နှစ်ကြာမှ ယူရင်လဲ ကဲ့ရဲ့ချင်တဲ့လူကတော့ ကဲ့ရဲ့ဦးမှာပဲ၊ ဒါတွေကို တွေးပြီး ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ငါတော့ ရှေ့လထဲမှာပဲ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ကိစ္စပြီးလိုက်ချင်တယ်၊ မလှရင်ကိုတော့ ငါ ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်၊ ခင်ဦးဆုံးသွားတာ ဘာလိုလိုနဲ့ ၁၅ နှစ် ရှိသွားပြီ၊ ငါတော့ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ခြောက်လလောက်ကလေးတောင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်နှစ်ကြာအောင် မစောင့်တော့ဘူးကွယ်' လို့ ပြောတယ်။

ကိုကြီးသုခရဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြနေတာနဲ့ ရှေ့လထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိုပဲ မလှရင် သဘောတူလိုက်တယ်၊ ကိုကြီးသုခ ပြန်သွားတဲ့အခါ

ရှေ့လထဲမှာပဲ ကိုကြီးသုခနဲ့ မေမေ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်လို့ သူ့သားစိုးမောင်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ မလှရင်နဲ့ သား မောင်စိုးမောင်တို့ဟာ ကိုသုခတိုက်ကို ပြောင်းသွားကြတယ်။ ညဘက်အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ ကိုကြီးသုခဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာလဲပြီး မလှရင်ကို ဖက်ထားရင်း 'မလှရင်ရေ၊

ဟောဒီ လက်နှစ်ဖက်ဟာ မလှရင်ကို ဒီလို ဖက်ချင်လွန်းလို့ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ကျော် အစောင့်ကြီး စောင့်ခဲ့တယ်ကွယ်၊ အစ်ကိုကြီး မလှရင်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မလှရင်ကတော့ အစ်ကိုကြီးချစ်သလို ချစ်ရဲ့လား' လို့ မလှရင်ကို ကိုသုခက မေးလိုက်တယ်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အချိန်ကစပြီး မလှရင်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ သူ့ပထမယောကျ်ားကိုခင်ဦးကို တစ်မြင်တည်း မြင်နေတယ်။ ညဘက် အိပ်ခန်းထဲဝင်တော့လည်း ကိုခင်ဦးဟာ နတ်လိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ခုတင်ခေါင်းရင်းက ရပ်နေသလိုလို စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုသုခမေးတာကို မလှရင်က 'ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်' လို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ တိုးတိုးကလေး ဖြေလိုက်တယ်။

ကိုသုခနဲ့ မလှရင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့ ခြောက်လလောက်ရှိတဲ့အခါ ကိုခင်ဦးရဲ့ဖခင် ဘုန်းကြီးဦးသုဇာတ ပျံလွန်တော်မူပြန်တယ်။

မလှရင်ရဲ့ဖခင် ဘုန်းကြီး ဦးစန္ဒောဘာသလည်း အများကြီးသံဝေဂရပြီး သူ့ဆရာတော် ဦးပညာ တောရဆောက်တည်သွားတဲ့အတိုင်း သူ့ဇာတိချက်မြုပ် ဝဲကြီးကို ပြန်ပြီး ဝဲကြီးနောက်ဘက် တောအုပ်ကြီးထဲမှာ သမီးနဲ့ သမက်ကို တောရကျောင်းကလေးတစ်ခု အဆောက်ခိုင်းပြီး အဲဒီမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နေတယ်။ အဖော်ဆိုလို့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ဦးဘိုးစ ဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။

ဦးဘိုးစဟာ မယားလည်းဆုံး၊ သားတွေ သမီးတွေလည်း လက်လွတ်ဖြစ်ကုန်ကြတာနဲ့ အစ်ကိုတော် ဦးစန္ဒောဘာသဆီမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း ထိုင်ရင်း ကပ္ပိယလည်းလုပ်ရင်း ဆိုသလို လာနေတာဖြစ်တယ်။

ဦးဘိုးသင်းနဲ့ မအုံးတင်တို့လင်မယားလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ကတည်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။ ဦးဘိုးသင်းဟာ အစကတော့ မအုံးတင်ကို

ကယ်ဆယ်တဲ့အနေနဲ့ ယူလိုက်တာပဲ။ နောက်တော့ မအုံးတင်က 'အစ်ကို ကြီး အစ်ကိုကြီး' လို့ ခေါ်ပြီး အပြုအစုကလည်း အင်မတန်ကောင်းတာနဲ့ ဦးဘိုးသင်းဟာ မအုံးတင်လို့တောင် နာမည်တစ်ခုလုံးကို မခေါ်ရက်ဘူး။ 'မအုံး မအုံး' ဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးဟာ သူ့ပါးစပ်ဖျားမှာပဲ ရှိနေတော့ တယ်။

ဒါပေမယ့် မအုံးတင်ကလေးရဲ့ အတိတ်ကံဟာ မကောင်းရှာဘူး။ အပျိုတုန်းကလည်း မလှရင်က မအုံးတင်ကို ညီမကလေးလိုချစ်ပြီး အင်မတန် ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မအုံးတင်ကလေးဟာ မိုးအောင်ရဲ့ အနှိပ်စက်ကို သိပ်ခံရရှာတယ်။ မိုးအောင်ရဲ့ဝင့်က လွတ်ပြီး သူတော်ကောင်းကြီး ဦးဘိုးသင်းနဲ့ တွေ့ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သက်ဆိုးမရှည် ရှာဘူး။

သားကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ပြီး ပထမ မီးယပ်ဝမ်းဖြစ် တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ချည့်သွားတယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာတယ်။ ဦးဘိုးသင်းလည်း ဆရာ ကောင်း သမားကောင်းနဲ့ ကုရှာပါတယ်။ ကိုသုခနဲ့ မလှရင်တို့ကလည်း လိုသမျှ အကူအညီကို လိုလေသေးမရှိ အကုန်ပေးရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကုလို့ မရပါဘူး။ ခြောက်လလောက်ကြာတော့ သားကလေးကို ဦးဘိုးသင်း နဲ့ ထားခဲ့ပြီး အနိစ္စရောက်သွားရှာတယ်။

မအုံးတင်ဆုံးပြီး မကြာခင်ဘဲ ကိုသုခနဲ့ မလှရင်တို့လည်း ကလေးကို ဦးဘိုးသင်းဆီက ယူလိုက်တယ်။ ကလေးဟာ မိုးအောင်နဲ့ မတူဘူး။ သူ့ရဲ့ ပထမယောကျ်ား ကိုခင်ဦးနဲ့ တော်တော်တူတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုခင်ဦးရဲ့ နာမည်လည်းပါအောင် သူ့နာမည်လည်းပါအောင် သူ့မြေး ကလေးကို မလှရင်က 'မောင်ခင်လှ' လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။

မြေးကလေး မောင်ခင်လှကို မွေးလိုက်ပြီး ခြောက်လလောက်အကြာမှာ မလှရင်လည်း သားယောကျ်ားလေးတစ်ယောက် မွေးတယ်။ သားကလေးဟာ သူ့လိုပဲ သောကြာသားကလေးဖြစ်နေတာနဲ့ အဖေ ကိုသုခက သားကလေးကို 'မောင်သုတ' လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။

နောက်သုံးနှစ်လောက်ရှိတဲ့အခါ မောင်စိုးမောင်က အသက်နှစ်ဆယ်လောက်၊ မနှင်းရီက ၁၈ နှစ်စီ ရှိလာပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကိုသုခဟာ သူ့စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း မောင်စိုးမောင်နဲ့ မနှင်းရီတို့ကို ပေးစားလိုက်ပြီး ဝဲကြီးက ဆန်စက်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လွှဲပေးလိုက်တယ်။ မောင်စိုးမောင်နဲ့ မနှင်းရီတို့က ဝဲကြီးဆန်စက်မှာ နေတယ်။ ကိုသုခနဲ့ မလှရင်တို့က ဝါးခယ်မက တိုက်မှာ နေတယ်။ ကိုသုခက ဝဲကြီးကို မကြာခဏသွားပြီး သမက် မောင်စိုးမောင်ကို အကြံပေးလေ့ရှိတယ်။

❑

အခန်း ၈

ထောင်ပြန်ကျော်နီ

ရာဇဝတ်မှုကို မတော်တဆကျူးလွန်သူတွေအတွက် ထောင်ဟာ အကျွတ်တရားရအောင် လုပ်ပေးဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ ဦးနှောက်ထဲမှာကို ကပ်နေတဲ့လူတွေကိုတော့ ဘော်စတယ်ထောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးရိုးထောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကျွတ်တရားရအောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလူမျိုးတွေအတွက် ထောင်ကျရတာဟာ လူမိုက်ဘွဲ့တံဆိပ်တစ်ခု ရလာသလိုဖြစ်ပြီး ထောင်ကထွက်လာတဲ့အခါ ရှေးကထက်တောင် ပိုဆိုးတတ်သေးတယ်။

ကျော်နီဟာ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာကို ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ချင်တဲ့စိတ်ကပ်နေတဲ့ လူစားမျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် ဘော်စတယ်က ထွက်လာတဲ့အခါ 'ထောင်ပြန်' ဆိုပြီး ပိုတောင်ဆိုးလာသေးတယ်။

မိုးအောင် ထောင်ကထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျော်နီဟာ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ အတော်ဆိုးတဲ့ လူဆိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ အရပ်ထဲမှာ တော်တော်ဆိုးတဲ့၊ တေတဲ့ လူဆိုး လူတေကလေး လေးငါးဆယ်ယောက်ကို သူမွေးထားတယ်။ သူ့ရဲ့ အကြီးဆုံးအလုပ်ကတော့ အရပ်ထဲမှာ မိုက်ကြေးခွဲစားနေတဲ့အလုပ်ပဲ။

အရပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေဆီမှာ ကျော်နီဟာ ပိုက်ဆံလျှောက်တောင်းတယ်။ သူ့ကို ပိုက်ဆံမပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်ချောင်းပြီး ဓားနဲ့ထိုး၊ နောက်နှစ်ယောက်ကိုတော့ ချောင်းပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်ကတည်းက အရပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေထဲက သူ့ကို လစဉ် ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်ကျပ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်၊ နှစ်ဆယ်ကျပ်အထိ မပေးဘဲနေရဲတဲ့ လူတွေရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ အိမ်ဆိုင်တွေဆိုရင်လည်း ဆိုင်သုံးဆိုင်လောက်နဲ့ မှန်ဘီရိုတွေကို မှောင်ရိပ်က သားရေခွနဲ့ပစ်ခွဲပြီးကတည်းက ဟန်ဟန်ပန်ပန်ဆိုင်တိုင်းက သူ့ကို လစဉ် ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်ကျပ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်၊ နှစ်ဆယ်ကျပ် အထိ မပေးဘဲနေရဲတဲ့ ဆိုင်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။

ဒီလို မိုက်ကြေးခွဲစားတဲ့ အလုပ်အပြင် ကြည့်မြင်တိုင် စာဖတ်အသင်းလို့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်တိုက်မှာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုဆွဲ၊ အောက်ထပ်မှာ ဘိလိယက်ခုံတစ်ခုံ၊ စာအုပ် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာ တော်ရုံတန်ရုံထားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ ဖဲခိုင်ခံစားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။

အဲဒီအလုပ်တွေအပြင် ရံဖန်ရံခါ အပေါက်ကောင်းနဲ့တွေ့ရင် သူ့မှာ ဝှက်ထားတဲ့ သေနတ် လေး ငါး ခြောက်လက်ကို တပည့်တွေပေး အတိုက်ခိုင်း၊ အလုခိုင်းပြီး ဝေစုခွဲယူတဲ့ အလုပ်လည်း ရှိသေးတယ်။

သူ ဒီလိုလုပ်နိုင်အောင် သူ့မှာ အားကိုးတစ်ခုရှိတယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ဦးဘိုးသော်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဦးဘိုးသော်ဟာ ဝတ်လုံတော်ရဖြစ်ပေမယ့် ပိုက်ဆံကလည်း အင်မတန် ချမ်းသာနေတော့ ရှေ့နေ မလိုက်ပါဘူး။ ရှိသမျှအချိန်တိုင်းမှာ မိန်းမလိုက်နေတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့လည်း ကြည့်မြင်တိုင် မဲဆန္ဒနယ်က မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဖြစ်ပြီး လွှတ်တော်ထဲမှာ 'ရွှေဥဩအဖွဲ့'ကို ထောက်ခံတယ်။

ကျော်နီကို ဦးဘိုးသော်က လက်သပ်မွေးထားတယ်။ ကျော်နီ အငြိမ့်ထောင်ဖို့ ဦးဘိုးသော်က နှစ်စဉ် ငွေထုတ်ပေးတယ်။ ဦးဘိုးသော်ဟာ ကျော်နီဆီက အငြိမ့်ထောင်ဖို့ သူထုတ်ပေးရတဲ့ ငွေကို ပြန်မလိုချင်ဘူး။ ချောချောလှလှ အငြိမ့်သမကလေးတွေကိုသာ သူ လိုချင်တယ်။ ကျော်နီကလည်း အလိုက်သိစွာနဲ့ အငြိမ့်သမ ချောချောကလေးတွေကိုရွေးပြီး ဦးဘိုးသော်ကို ဆက်ရတယ်။

ရွေးကောက်ပွဲလုပ်တုန်းက ဦးဘိုးသော်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံရမယ့် တော်ရုံတန်ရုံ အမတ်လောင်းတွေကို အရွေးမခံဖို့ ကျော်နီက ခြိမ်းခြောက်ပေးတယ်။

အဖွဲ့အစည်းရှိပြီး အားအင်တောင့်တင်းတဲ့ အမတ်လောင်းကျတော့ ကျော်နီဟာ မခြောက်လှန့်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီအမတ်ရဲ့ တရားပွဲတွေကို ခဲနဲ့ပေါက် ပုလင်းနဲ့ပစ် လူအုပ်ထဲ နွားတွေကို အတင်းရိုက်လွှတ်ပြီး တရားပွဲ ဖျက်ပေးတယ်။ မဲဆန္ဒရှင်တွေကိုလည်း သူ့ဆရာဦးဘိုးသော် ရှုံးရင်တော့ ဒါပဲလို့ လိုက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ပေးတယ်။

အဲဒီလို အငြိမ့်သမကလေးတွေကို ဆက်တဲ့ ကျေးဇူး၊ ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင်ရအောင်လုပ်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့် သူ့တပည့် ကျော်နီမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလာရင် ဌာနအုပ်လောက်နဲ့ ပြီးနိုင်တဲ့ အမှုမျိုးကျတော့ ဦးဘိုးသော်ဟာ ဌာနအုပ်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တာပဲ။

တိုက်ပိုင် အင်စပက်တော်လောက်နဲ့ ပြီးနိုင်တာဆိုရင် တိုက်ပိုင် အင်စပက်တော်၊ အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်နဲ့ ပြီးနိုင်တာဆိုရင် အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ကို ဦးဘိုးသော်ဟာ အိမ်ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တာပဲ။

သူတို့နဲ့ မပြီးနိုင်တဲ့ အမှုမျိုးကျတော့ ဦးဘိုးသော်ဟာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် သွားပြောလိုက်တာပဲ။

အဲဒါကြောင့် ဂျော်နီဟာ ကြည့်မြင်တိုင်အပိုင်က ပုလိပ်တွေအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး မျက်နှာရှိတာပဲ၊ အဲဒီလို ပုလိပ်တွေအပေါ်မှာ မျက်နှာရှိနေတဲ့အတွက် ဂျော်နီရဲ့ မိုက်ကြေးအခွဲခံနေရတဲ့လူတွေဟာ ပုလိပ်သွားတိုင်လည်း အလကားနေမှာဆိုပြီး မတိုင်ဝံ့ဘူး။ ဂျော်နီ ကျေနပ်အောင်သာ မိုက်ကြေးကို ပေးနေရတော့တာပဲ။ စာဖတ်အသင်းလို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားပြီး ဖဒိုင်ခံစားနေတယ်ဆိုတာ သိနေကြပေမယ့်လည်း ဘယ်သူမှ ပုလိပ်ကို သွားမတိုင်ဝံ့ဘူး။ ရေငုံနေကြရတာပဲ။ ပုလိပ်ကလည်း မဖမ်းရဲဘူး။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြရတာပဲ။

ရန်ကုန်ရောက် မိုးအောင်

မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဂျော်နီနဲ့သွားတွေ့တယ်။ ဂျော်နီကလည်း သူ့ကတိအတိုင်း ခြောက်လုံးပြူးအဟောင်းတစ်လက်ကို ၆၀၀ နဲ့ ဝယ်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြောက်လုံးပြူးဝယ်ပေးပေးချင်း မိုးအောင်တို့ကို ပြန်မလွှတ်သေးဘူး၊ သူနဲ့ တစ်လလောက်နေပါဦးလို့ တားထားပြီး သူ့စာဖတ်အသင်းအပေါ်မှာ ခဏတင်ထားတယ်။

မိုးအောင်ဟာ ရန်ကုန်မှာတွေ့ရတဲ့ ဘဝသစ်ကို သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ ဒမြတိုက် လူသတ် မုဒိမ်းကျင့်နေချင်တဲ့ မိုးအောင်အတွက် မိုက်ကြေးခွဲ၊ အငြိမ့်ထောင်၊ ဖဒိုင်ခံနေရတဲ့အလုပ်ဟာ ပျော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝါးခယ်မကိုလည်း မပြန်ချင်သေး။ သူလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အတွက် ကိရိယာတန်ဆာပလာကလည်း မပြည့်စုံသေးတာကြောင့် တစ်လပြည့်တဲ့အခါ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဟာ ဝါးခယ်မကို မပြန်ကြတော့ဘဲ ဂျော်နီရဲ့အကူအညီနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင် ကွမ်းရွဲတန်းမှာ အိမ်ခန်းကလေးတစ်ခန်းငှားနေလိုက်ကြတယ်။

ကျော်နီဟာ မိုးအောင်ကို သရက်ထောင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ ဟောင်းအဖြစ်နဲ့ အတော်ကလေး ခင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ပျော်အောင် သုံးစရာငွေဆိုရင် အတောင်းမခံဘူး၊ လိုသလောက် ထုတ်ပေးနေတယ်။ မိုးအောင်နဲ့ ကုလား ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီးလို့ တစ်နှစ်ခွဲ လောက်အကြာမှာ မိုးအောင်ဟာ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ ဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း ကျော်နီဟာ ငွေကုန်ကြေးကျခံရုံတင်မကဘူး၊ ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိလည်း ပြုစုလိုက်သေးတယ်။

တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ ပျောက်ပြီးလို့ ခြောက်လလောက်အကြာ မိုးအောင် ဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်လိုက်ပြန်သေးတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ ပုဇွန်တောင် ကြက်တန်းက တိုလီမိုလီ သံဆိုင်ပိုင်ရှင် အီဘရာဟင်ဆိုသူမှာ မာမက် ဆိုတဲ့ သား လူပျိုတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီ မာမက်ဟာ လူပေါင်းမကောင်း ဘူး။ သူဟာ ထွန်းသိမ်းဆိုတဲ့ ပုဇွန်တောင်က လူရွယ်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတယ်။ မာမက်ဟာ အိမ်ကငွေတွေကို ခိုးခိုးလာပြီး ထွန်းသိမ်းရွာပေးတဲ့ မိန်းမရှုပ်တွေနဲ့ ပျော်ပါးလေ့ရှိတယ်။ ဒီမာမက်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အမိအဘကလည်း သိပ်အလို လိုက်ထားတယ်။ ထွန်းသိမ်းဟာ မာမက်ဆီက ငွေကိုရရုံနဲ့ မကျေနပ်ဘူး။ မာမက် ဝတ်ထားတဲ့ စိန်တစ်လုံးလက်စွပ်ကိုပါ လိုချင်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ မာမက်ကို သတ်ပေးမယ့်လူကို လိုက်ရှာရင်း ကြည့်မြင်တိုင်က သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကြောင့် မိုးအောင် ကုလားတို့နဲ့ တွေ့သွားတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ မိန်းမလိုက်ရအောင်ဆိုပြီး ထွန်းသိမ်းဟာ မာမက်ကို လှော်ကားကန်ဘက်ဆီ ခေါ်လာတယ်။ လှော်ကားကန်ဘေးကို ရောက်တဲ့အခါ ထွန်းသိမ်းဟာ မာမက်ကို ကန်ဘေးကတောထဲကိုခေါ်သွား တယ်။ တစ်နေရာရောက်တဲ့အခါ မိုးအောင်က မာမက်ကို သတ်ပေးလိုက် တယ်။ ပုဇွန်တောင်ပုလိပ်က ထွန်းသိမ်းကို တစ်ခါပဲ ဓာတ်ကြမ်းတိုက်

လိုက်ရတယ်။ မာမက်ကို မိုးအောင်သတ်တယ်ဆိုတာ အကုန်လျှောက်ဖော်တာပဲ။ အဲဒီဖော်ချက်အရ ပုဇွန်တောင်ပုလိပ်က မိုးအောင်ကို ဖမ်းလိုက်ရတယ်။

အဲဒီလိုဖမ်းပြီးတော့မှ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဂျော်နီ သိတယ်။ ဂျော်နီလည်း သူ့ကို အသိမပေးဘဲ သတ်ရမလားဆိုပြီး ပထမတော့ အတော်စိတ်ဆိုးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် သူ့ဆရာ မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးဘိုးသော်ရဲ့ အကူအညီကိုတောင်းပြီး မိုးအောင်ကို ကြိုးစင်က ကယ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအမှုမှာ ဂျော်နီဟာ လူလည်း အတော်ပန်းသွားတယ်။ ငွေလည်း အတော်ကုန်သွားတယ်။

လူသတ်မှုက လွတ်လာကြတဲ့လူတွေ အတော်ခပ်များများဟာ အကြီးအကျယ် သံဝေဂတွေရပြီး ဒုလ္လဘ ရဟန်းပြုတဲ့ လူတွေလည်းပြုကြတယ်။ ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်တဲ့လူတွေလည်း စောင့်ကြတယ်။

မိုးအောင်ကတော့ ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အသက်သတ်တာ၊ ခိုးတာ၊ တိုက်တာ၊ မုဒိမ်းကျင့်တာ၊ လိမ်ပြောတာ၊ အရက်သောက်တာတွေဟာ သူ့အတွက် ရောဂါလိုဖြစ်နေတယ်။

သူ့အမေဟာ ကိုသုခနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့ သတင်းကို ကြားပြီးကတည်းက ဒီရောဂါဟာ အရင်ကထက် ပိုပြီးဆိုးလာတယ်၊ ဒီရောဂါထလာရင် သူဟာ မသတ်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ မခိုးရ၊ မတိုက်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ အရက်မသောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူး။

ဒီရောဂါထလာလို့ ဒါတွေ မလုပ်ရရင် အနည်းဆုံးအဖြစ်နဲ့ ဘဲ၊ ကြက်၊ ငှက်တွေကို လည်လှီးနေရမှ သူနေနိုင်တယ်။ အရက်သိပ်မူးနေအောင် သောက်ရမှ သူ နေနိုင်တယ်။ ဒီ ရောဂါ သူ့မှာထလာရင် သိပ်သိသာတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ နီရဲလာတယ်။ အလကားနေရင်း စိတ်ဆိုးသလို မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပိုပြီး ဆိုးလာတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း

မီးခဲကိုင်မိတဲ့မျောက်လို လူပ်လူပ်ရွရွနဲ့ သိပ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာတယ်။ စိတ်တွေလည်း အားကြီးတိုလာတယ်။

အဲဒီရောဂါထလာတဲ့အခါ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ သူငယ်ချင်း ကုလားက ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခိုဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ပေးရတယ်။ သူကိုယ်တိုင် လည်လှီး၊ သူကိုယ်တိုင် ခုတ်ထစ်၊ သူကိုယ်တိုင် ချက်ပြီး အဲဒီဟင်း ဆယ့်လေးငါးဖတ်နဲ့ အသင့် အမြဲတမ်းဝယ်ထားရတဲ့ ဘရန်ဒီ သုံးလေးခွက်လောက် ဝင်သွားတော့မှ မိုးအောင်မှာ ရောဂါကျသွားတယ်။

ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ လည်လှီးကာနီး အော်ကြတဲ့အသံတွေကို နားမခံနိုင်လို့ သူတို့ရောက်ပြီး သုံးလလောက်အကြာမှာ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းရင်းခန်းက အိမ်ဌားတွေဟာ သူတို့ကို မပြောရဲတာနဲ့ အခြား ပြောင်းဆင်းပြေးကြရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ခေါင်းရင်းခန်းကိုပါ မိုးအောင်က ငှားလိုက်ပြီး တစ်အိမ်လုံးမှာ သူတို့ပဲ မင်းမူနေကြတယ်။

ဒီလိုနေလာလိုက်ကြတာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နှစ်နှစ်လောက်ရှိလာတော့မှ ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ထိုင်ပြီးစားနေရတဲ့ ထိုင်စားအလုပ်ကို မိုးအောင် ငြီးငွေ့လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဓားပြတိုက်ချင်တယ်လို့ ကျော်နီကို ခဏ ခဏ ပူဆာတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ သန်လျင်နားက သူဌေးကွင်းရွာမှာ အပေါက်ကောင်းတစ်ခု တိုးလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျော်နီဟာ မိုးအောင်ကိုခေါ်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်တယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းနဲ့ ကုလားဟာ လူသိအင်မတန်များတယ်။ တိုက်တဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေတပ်၊ မျက်နှာအိုးမည်းသုတ်၊ ရုပ်ဖျက်ပြီး တိုက်ရမယ်။ ဓားပြတိုက်တဲ့အခါ မင်းတို့ နာမည်ရင်းကို မခေါ်ရဘူး၊ နာမည်ပြောင်းရမယ်လို့ ကျော်နီက ပြောပြပြီး မိုးအောင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

မိုးအောင် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကုလားကိုခေါ်ပြီး 'သူဌေးကွင်းမှာ တို့ သွားတိုက်ရမယ်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ လူသိများတဲ့အတွက် နှုတ်ခမ်းမွေးမုတ်ဆိတ်မွေးတွေတပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ရမယ်၊ မျက်နှာလဲ အိုးမဲသုတ်ရမယ်၊ ဟေ့ ကုလား ကြားလား' လို့ မေးတယ်။

ကုလားက 'ကြားပါတယ်ကွာ' လို့ ဖြေတယ်။

'နောက်ပြီးတော့ မိုးအောင်နဲ့ ကုလားဆိုတဲ့ နာမည်ကိုဖျောက်ပြီး အသစ်ရှာရမယ်၊ မင်းနာမည်ကို 'ဘိုးဝ' ဆိုရင်တော့ ကြိုက်မလား' လို့ မိုးအောင်က မေးတယ်။

'ငါ့လားကွ၊ ဒီမအေ-- နာမည်ကြီးကို၊ ငါ မကြိုက်ပါဘူး' လို့ ကုလားက ပြန်ဖြေတယ်။

'ဒါဖြင့် မအေ-- နင့်နာမည် နင်ပဲရှာ' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။

'လှအောင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ငါ ကြိုက်တယ်' လို့ ကုလားက ပြောတယ်။

မိုးအောင်က ပြုံးပြီး 'မအေ--၊ သောက်ရပ်က နှစ်ပြားသားမရှိဘူး၊ နာမည်ကိုတော့ လှအောင်ဆိုတာမှ လိုချင်တယ်၊ လှအောင် ဟုတ်ပလား' လို့ မိုးအောင်က မေးတယ်။ ကုလားက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

'မအေ--က နာမည်အရှာကောင်းတယ်၊ ငါ့နာမည်ကိုလဲ ရှာပေးစမ်းပါ' လို့ မိုးအောင်က ကုလားကို ခိုင်းတယ်။

'မင်းဟာ ထူးလဲ ထူးတယ်၊ အောင်လဲ အောင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထူးအောင်လို့ ငါ မှည့်ချင်တယ်'

မိုးအောင်က ပြုံးပြီး 'မအေ--က နာမည်အရှာကောင်းသားပဲ၊ ငါက 'ထူးအောင်' ဆိုရင် မင်းကို 'ကောင်းအောင်' လို့ ငါမှည့်ချင်တယ်၊ မင်းဟာ ကောင်းလဲ ကောင်းတယ်၊ အောင်လဲ အောင်တယ်' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။

ကုလားက 'စိန်လိုက်ကွာ' ဆိုပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။

အားလုံး စီစဉ်စရာတွေ ပြီးတဲ့အခါ ထူးအောင်၊ ကောင်းအောင်၊ တင်ရွှေ၊ အေးမောင်၊ မြမောင်တို့ ငါးဦးကို ဂျော်နီက လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက် အစုံအလင် ထုတ်ပေးပြီး လက်ထောက်ချသမားနဲ့အတူ သူဌေးကွင်းကို ထည့်လိုက်တယ်။ သူတို့တိုက်ရမယ့်အိမ်ကတော့ မြေပိုင်ရှင် ဦးရွှေရဲ့အိမ်ပဲ။ စပါးရောင်းပြီးလို့ ငွေငါးသောင်းလောက် ရှိနေတယ်။ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ရှိတယ်။

ဦးရွှေမှာ နှစ်လုံးပြူးတစ်လက်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထောက်ချတဲ့ သူက အစီအစဉ်ကောင်းတာနဲ့ ဦးရွှေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့သေနတ်ကိုတောင် မိုးအောင်ကို အပ်ရပြီး အညံ့ခံလိုက်ရတယ်။ သံသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ငွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူနေတုန်း ဦးရွှေကို အိမ်ရှေ့က သံတိုင်တံခါးမှာ ကြိုးနဲ့တုပ်၊ ဟိုဘက် ဒီဘက်မှာ မီးတုတ်တွေချပြီး 'ရွာသားတွေ ဒီမှာ ကြည့်ကြ၊ ယီးတီးယားတားမလုပ်နဲ့၊ အားလုံး သေသွားမယ်' လို့ သူကိုယ်တိုင် အော်ပြောပြီးတော့မှ မိုးအောင်ဟာ ဦးရွှေရဲ့ လည်ကို လှီးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့အမိန့်အရ အေးမောင်နဲ့ တင်ရွှေတို့က တစ်ဖက်ဆီလှည့်ပြီး ရွာထဲသို့ တည့်တည့် သေနတ်နဲ့ ထိုးပစ်လိုက်ရတယ်။

ဦးရွှေမှာ သမီး မရှိဘူး။ သားတွေချည်းပဲ ရှိနေတာနဲ့ ဦးရွှေရဲ့မိန်းမကို ဓားစာခံအဖြစ်နဲ့ ခေါ်သွားတယ်။ ရွာအပြင်ဘက် တော်တော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်တော့မှ မိုးအောင်ဟာ အမယ်အိုကြီးကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

မိုးအောင်လုပ်လာပုံတွေကိုကြားရတဲ့အခါ တော်တော်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ ဂျော်နီတောင် စိတ်မသက်သာဘူး။ ဒါကြောင့် 'နောက်ဆိုရင် မိုးအောင်ကို အတိုက်ခိုင်းတဲ့အထဲမှာ မထည့်တော့ဘူး' လို့ ဂျော်နီ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်ကတော့ ရပ်မနေဘဲ ခဏခဏ ပူဆာနေတယ်။

နောက်ခြောက်လလောက်ကြာတဲ့အခါ အပေါက်ကောင်းတစ်ခုတွေ့တာနဲ့ 'ကိုယ့်ကို မခုခံတဲ့လူတွေကို အရမ်းမသတ်နဲ့နော်၊ လင်ရှိမယားဖြစ်ဖြစ်၊ အပျိုဖြစ်ဖြစ် မဖျက်ဆီးနဲ့နော်၊ ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းရဖို့ပဲ၊ လူသတ်ဖို့၊ မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားပြမှာလဲ ဓားပြစည်းကမ်းဆိုတာ ရှိရတယ်၊ မရှိရင် ဓားပြတွေဟာ ခပ်မြန်မြန်ဘေးတွေ့ပြီး သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရတတ်တယ်' လို့ မိုးအောင်၊ ကုလား၊ တင်ရွှေ၊ အေးမောင်၊ မြမောင်တို့ကို ဂျော်နီက အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမပြီး မအူပင် ရေလဲကလေးရွာက လက်ထောက်ချရအောင်လာတဲ့လူနဲ့ အရင်လိုပဲ ထည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာလည်း သူဌေးကွင်းရွာတုန်းကလို အိမ်ရှင်ကို သတ်၊ ရွာကို သေနတ်နဲ့ နှစ်ချက်ထိုးပစ်ပြီး သမီးကို မုဒိမ်းကျင့်လာပြန်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို ဂျော်နီသိတဲ့အခါ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ သူ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ တင်ရွှေ၊ အေးမောင်တို့ကလည်း 'နောက်ကို မိုးအောင်နဲ့ မထည့်ပါနဲ့၊ သူနဲ့တိုက်ရတာ တယ်ပြီး အသည်းယားတယ်' လို့ သူတို့ဆရာ ဂျော်နီကို တိုင်ကြတယ်။

ဂျော်နီကလည်း 'နောက်ဆိုရင် မိုးအောင်ကို ဓားပြအတိုက်မခိုင်းတော့ဘူး' လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်က နောက်ထပ် ခဏခဏ ပူဆာနေပေမယ့် 'အပေါက်ကောင်း မတွေ့သေးဘူး' လို့ ဂျော်နီက လိမ်ပြောထားတယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့ရောဂါထလာလို့ သူ့အိမ်မှာ ကြက်၊ ဘဲ၊ ခိုတွေကို လည်လှီးရတာလောက်နဲ့ အားမရ၊ မတင်းတိမ်တဲ့အခါတိုင်း ရှစ်မိုင်မှာရှိတဲ့ သူဌေးဦးရွှေပျော်ရဲ့ ခြံထဲကို သွားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါ ကုလားက မိုးအောင်လှီးဖို့အတွက် ဆိတ်တို့၊ ဝက်တို့၊ ဘဲငန်းတို့ကို ရှာပေးရတယ်။ အဲဒီလို အကောင်အကြီးစားကြီးတွေကို သူကိုယ်တိုင်

လည်လှီး၊ သူကိုယ်တိုင် တုံးတစ်၊ သူကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စားသောက်၊ လေး ငါးရက်လောက် မူးပြီးမှ ခြံထဲကပြန်တယ်။

မကျင်လှိုင့် ကျော့ကွင်း

အဲဒီလိုနေလာရင်းက တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အိမ်တက်မင်္ဂလာ လက်ဖက်ရည်ပွဲကိုလာဖို့ ကျော်နီက ဖိတ်တာနဲ့ ကြို့ကုန်းခြံထဲက ကျော်နီရဲ့ အိမ်ကို မိုးအောင် ရောက်သွားတယ်။ ဒီခြံနဲ့ ဒီမဒရပ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးဟာ မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးဘိုးသော်ရဲ့ခြံနဲ့ အိမ်ကလေးပဲ။ ရွှေကောက်ပွဲနီးလာတဲ့အတွက် ဦးဘိုးသော်ဟာ ကျော်နီကို ကြိုပြီး မျက်နှာလုပ်ထားတဲ့အနေနဲ့ ထင်ပါရဲ့၊ ကျော်နီကို တစ်ပတ်ရစ် မောရစ်မော်တော်ကားကလေး တစ်စီးကိုလည်း ပေးတယ်။ ကြို့ကုန်းက အဲဒီခြံနဲ့ အိမ်ကိုလည်းပေးတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျော်နီနဲ့ သူ့မိန်းမ မကျင်လှိုင်တို့ဟာ အဲ့ဒီ ကြို့ကုန်းက ခြံထဲမှာ ပြောင်းပြီးနေကြတယ်။ ပြောင်းပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးဆယ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်တယ်။ ညနေဘက်ကျတော့ ခြံထဲမှာပဲ လက်ဖက်ရည်ပွဲလုပ်ပြီး အမတ်ကြီး ဦးဘိုးသော်နဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်က လူကြီး လေး ငါး ဆယ်ယောက်လောက်၊ ပြီးတော့ သူ့တပည့် လေး ငါး ဆယ်ယောက်လောက် ဖိတ်တယ်။ ဧည့်သည်တွေလာကြတဲ့အခါ အမတ်ကြီးဦးဘိုးသော်နဲ့ လူကြီးတွေကို ကျော်နီက ဧည့်ခံတယ်။ သူ့မိန်းမ မကျင်လှိုင်က မိုးအောင်တို့ လူစုကို ဧည့်ခံတယ်။

မကျင်လှိုင်ဟာ မိုးအောင်ကို ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ အဝေးကသာလှမ်းပြီး မြင်ဖူးတယ်။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ဖို့ဟာလည်း အကြောင်းတစ်ခါမှ မပေါ်ဘူး။ ကျော်နီဟာ မနက် သုံးလေးနာရီလောက်မှ ကလပ်က အိမ်ကိုပြန်တယ်။ မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှ အိပ်ရာကထတယ်။ ရေမိုး

ချိုး၊ မနက်စာစားပြီး နေ့လယ် တစ်ချက်တီးလောက်မှာ ကလပ်ကိုပြန်ထွက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ဂျော်နီကို တွေ့ချင်တဲ့လူတွေဟာ အိမ်ကို ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ ကလပ်ကိုသွားပြီး တွေ့ကြတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ဂျော်နီဟာ သူ ဘယ်ကိုသွားသွား သူ့မိန်းမကို ဘယ်တော့မှ ခေါ်မသွားဘူး။ ကလပ်ကိုလည်း သူ့မိန်းမ မလာဘူး။

အဲဒါကြောင့် မိုးအောင် ကြည့်မြင်တိုင်ကို ရောက်နေတာ လေးငါးနှစ်လောက် ရှိပေမယ့် မကျင်လှိုင်ဟာ မိုးအောင်ကို နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ဖို့ တစ်ခါမှ အခွင့်မရခဲ့ဖူးဘူး။ အခု လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ မကျင်လှိုင်ဟာ မိုးအောင်ကို ပထမဆုံး နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်တဲ့အခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

မကျင်လှိုင်ဟာ မိုးအောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မိုးအောင်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့အခါလည်း မိုးအောင်ရဲ့ မျက်လုံးကိုပဲ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေတာပဲ။ မိုးအောင်ဟာ တခြားလူတွေနဲ့ စကားပြောနေရင်လဲ ဣန္ဒြေတောင် မဆည်နိုင်ဘူး၊ မိုးအောင်ရဲ့ မျက်လုံးကိုပဲ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေတာပဲ။ မိုးအောင်က သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်တိုင်း မျက်လုံးချင်းဟာ အမြဲ ဆုံဆုံနေတယ်။ မိုးအောင်ကလည်း စမ်းကြည့်ချင်တာနဲ့ တခြားဘက်ကို ကြည့်သလိုလို လုပ်လုပ်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုကြည့်တိုင်းလဲ မကျင်လှိုင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သူ့ကိုပဲ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

လက်ဖက်ရည်ပွဲပြီးလို့ ဧည့်သည်တွေ ပြန်ကုန်ကြတဲ့အခါ ဂျော်နီလည်း ကလပ်ကို ထွက်သွားတယ်။ မကျင်လှိုင်လည်း ခုတင်ပေါ်မှာလဲ့ရင်း မိုးအောင်နဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ အချီအချ စကားပြောနေတယ်။ စိတ်ကူးတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လွန်လာလိုက်တာ ကာမရာဂစိတ်တွေ သိပ်သောင်းကျန်းလာပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်တဲ့အထိဖြစ်လာ

တယ်။ အဲဒါနဲ့ နည်းနည်းသက်သာရာရအောင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မကျင်လှိုင်ဟာ ရေချိုးပစ်လိုက်ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ခဏသက်သာတာပါပဲ။ မိုးအောင်ကို သူစိတ်ကူးနေတဲ့ စိတ်ကူးတွေဟာ သူ့ငယ်ထိပ်မှာကို သံမှိုနဲ့နှက်ထားသလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အရင်ကလိုပဲ ကာမရာဂစိတ်တွေ ထွက်ပေါ်သောင်းကျန်းလာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြန်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ညသန်းခေါင်လောက်ရှိတော့ မကျင်လှိုင်ဟာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေတစ်ခါ ထပ်ချိုးလိုက်ရပြန်တယ်။ မကျင်လှိုင်မှာ သုံး လေးရက်လောက်ဟာ မိုးအောင်ရဲ့ စိတ်ကြောင့် အဲဒီလိုပဲ ညဥ့်ရောနေ့ပါ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလိုဖြစ်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။

ငါးရက်မြောက်နေ့ကျတော့ မကျင်လှိုင်ဟာ သူ့ဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့ယောကျ်ားး ဂျော်နီဟာ မနက်စာစားပြီး ကလပ်ထွက်သွားတဲ့အခါ သူ့မတ်ကလေး မောင်ညွန့်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ မောင်ညွန့်ရဲ့မိန်းမ မအေးဟာ မကျင်လှိုင်နဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ တော်တယ်။ မကျင်လှိုင်မှာ သားသမီးလည်း မရှိဘူး။ တခြားဆွေမျိုးရင်းချာလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် မောင်ညွန့်နဲ့ မအေးတို့ဟာ မကျင်လှိုင်နဲ့ အတူတူလာနေပြီး ထမင်းလည်း ချက်ကျွေးတယ်၊ အစောင့်အရှောက်အဖြစ်နဲ့လည်း စောင့်ရှောက်ကြတယ်။

မောင်ညွန့်ရောက်လာတဲ့အခါ မကျင်လှိုင်က 'မောင်ညွန့်ရေ၊ ကနေ့ည ခုနစ်နာရီမှာ ကိုမိုးအောင်ကို သွားခေါ်ပေးပါကွယ်၊ နှုတ်လုံးပါစေနော်၊ မင့် ကျေးဇူးကို မမ ဘယ်တော့မှ မမ့ပါဘူး' လို့ ပြောပြီး မိုးအောင်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။

မောင်ညွန့်ဟာ မိုးအောင်ရဲ့အိမ်ကို သုံးခေါက်တောင်သွားရတယ်။ ညနေ ၅ နာရီလောက်မှ ရေချိုးရအောင် အိမ်ပြန်လာတဲ့ မိုးအောင်ကို

တွေ့ရတယ်။ မိုးအောင်က 'လာခဲ့မယ်' လို့ ပြောပြီး မောင်ညွှန့်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို ကုလားသိတဲ့အခါ 'သွားဖို့မကောင်းဘူး' လို့ မိုးအောင်ကို တားတယ်။ '--မို့ မကောင်းရမှာလား' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ပြောတယ်။

ကုလားက 'မအေ– မင်း တခြားဟာတွေ ဘာလုပ်လုပ် ငါဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ ကိုကျော်နီကတော့ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကွ၊ မင်းသေမလိုဖြစ်တာနှစ်ခါရှိပြီ၊ တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်တုန်းက တစ်ခါ၊ လူသတ်မှုဖြစ်တုန်းက တစ်ခါ အဲဒီနှစ်ခါစလုံးကို ကိုကျော်နီကိုယ်တိုင် သေမင်းပါးစပ်ဖြဲပြီး မင်းကို ဆွဲထုတ်ခဲ့ရတယ်၊ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မသွားပါနဲ့' လို့ ထပ်ပြောတယ်။

မိုးအောင်က 'မအေ--က ကျေးဇူးစကားတွေ ဘာတွေ ပြောလို့ ကျေးဇူးဆိုတာကို မအေ– နင် ဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ၊ မသေမချင်း မှတ်ထား၊ လောကမှာ ကျေးဇူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကျော်နီက ငါ့ကို မွေးကောင်းလို့ ငါဖျားတုန်းကလဲ မသေအောင် ဆေးကုတာပဲ၊ လူသတ်မှုဖြစ်တုန်းကလဲ စက်တိုင်မတက်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ နို့ကောင်းကောင်းစားရအောင် နွားမကို မြက်ကောင်းကောင်းကျွေးတဲ့အတွက်၊ အဲဒီနွားမကြီး ခွာနာလျှာနာဖြစ်တဲ့အခါ ဆေးကုပေးတဲ့အတွက် ဒီနွားမက နွားရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား၊ လောကမှာ ကိုယ့်အကျိုးမရှိဘဲ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ မအေ-- မင်း ဘာသိသလဲ၊ ကျော်နီမှာ မယားတွေပြည့်လို့ ဒီကောင်မကြီးဘက်ကို တော်တော်နဲ့ ဦးလှည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီကောင်မကြီးဆီကို ငါ သွားလိုက်မယ်၊ ကျော်နီ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ငါ ဝင်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ချင်းတင် ကျော်နီကတောင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်' လို့ ပြောပြီး အချိန်စေ့တဲ့အခါ ထွက်သွားတယ်။

ကုလားလည်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရက်သား ကျန်ရစ်တယ်။

မကျင်လှိုင်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြော့နေအောင် ဖြီးလိမ်းပြီး ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက ခြံတံခါးဝနားမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတယ်။ မိုးအောင် ရောက်လာတဲ့အခါ စံပယ်ချဉ်နောက်ဘက်က မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ခင်းထားတဲ့ နောက်မှီနဲ့ ခုံတန်းလျားဆီကို မိုးအောင်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။

ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ မိုးအောင်နဲ့ မကျင်လှိုင်တို့ဟာ ဘေးချင်းကပ် ထိုင်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် 'အပျိုနဲ့တွေ့တဲ့အခါ လူပျိုလက်ဟာ ဆင်နှာမောင်းလို ကလက်ရမယ်' လို့ စာဆိုရှိပေမယ့် မိုးအောင်ရဲ့လက်တွေက ဘယ်လိုမှ မကလက်ရသေးခင် မကျင်လှိုင်ရဲ့ လက်တွေဟာ ဆင်နှာမောင်းလို ကလက်လာတယ်။ ဒီဘက်မှာ မြန်လှတဲ့ မိုးအောင်ကလည်း မိနစ်ဝက်လောက် ငြိမ်ခံနေပြီး မကျင်လှိုင်ကို ခုံတန်းလျားပေါ် တွန်းလဲလိုက်တယ်။

မကျင်လှိုင်ဟာ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ ကျောကျလျက်က 'အိုး၊ ခုတင်ပေါ်ကိုလာပါ၊ ကျကျနန လုပ်ထားပါတယ်' လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ မိုးအောင်လည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်တယ်။

မကျင်လှိုင်လည်း ကျောကျရာကထပြီး ပြေကျနေတဲ့ ဆံပင်ကိုပြင်၊ ထဘီကို ပြင်ဝတ်၊ အိမ်ပေါ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်တက်၊ အိပ်ခန်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားတယ်။ မိုးအောင်ကလည်း နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် ကပ်ပြီး ဝင်လိုက်သွားတယ်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်က 'သောက်စရာ ဘာရှိသလဲ' လို့ မေးတယ်။

မကျင်လှိုင်က 'နွားနို့ကျိုထားတယ်' လို့ ဖြေတယ်။

'အို၊ ဒီသောက်စရာပြောတာမဟုတ်ပါဘူး' လို့ မိုးအောင်က ထပ်ပြောတဲ့အခါ

'ညော် ဟိုဟာလား၊ ဝီစကီရော ဘရန်ဒီရော ရှိတယ်' လို့ မကျင်လှိုင်က ဖြေတယ်။

'ဘရန်ဒီယူခဲ့ပါ' လို့ မိုးအောင်က ပြောတယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဘရန်ဒီနဲ့ အမဲသားနှပ်တွေကို မကျင်လှိုင် ယူလာတယ်။ မိုးအောင်လည်း အမဲနှပ်အမြည်းနဲ့ ဘရန်ဒီကို သောက်နေရင်း မကျင်လှိုင်ဟာ နောက်ကနေ မိုးအောင်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ခွပြီး မိုးအောင်ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထောက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ မိုးအောင်နဲ့ ပါးချင်းထိပြီး ရာဂသံကလေးနဲ့ 'ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မကတော့ ကိုမိုးအောင်ကို သိပ်ပြီး မျှော်နေရတယ်၊ အစောကြီး မပြန် ရဘူးနော်၊ ကိုကျော်နီက နေ့တိုင်း မနက်လေးနာရီလောက်မှ ပြန်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုမိုးအောင် နှစ်ချက်ထိုးပြီးမှ ပြန်ရမယ် ကြားလား' လို့ မေးတယ်။ မိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုပဲ နှစ်ရက်တစ်ခါ၊ သုံးရက်တစ်ခါ၊ မိုးအောင်နဲ့ မကျင်လှိုင်တို့ အချစ်နာလန်ထလာလိုက်ကြတာ သုံးလလောက် ကြာသွားတယ်။ တစ်ညတော့ မိုးအောင် ပြန်မယ်အလုပ်မှာ မကျင်လှိုင်ဟာ မိုးအောင်ကို ဖက်ထားရင်း ကိုယ်ဝန်အဟုတ်ပဲရှိနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တခြား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်လား မဆိုနိုင်ဘူး၊ မိုးအောင်ရဲ့ နားနားကို ကပ်ပြီး 'ကိုမိုးအောင်၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ ပေါ့မနေနဲ့နော်' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မိုးအောင်က 'အံမာ၊ ဒီကိုယ်ဝန်ရှိတာကို အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ပြောနေရသေးသလား၊ ကလေးမွေးလာရင် ကိုကျော်နီက သူ့ကလေးဆိုပြီး သိပ်ဝမ်းသာမှာပေါ့' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

မကျင်လှိုင်က 'အားကြီးဝမ်းသာလိမ့်မယ်၊ စောင့်နေ' လို့ ငေါ့သံကလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ' လို့ မိုးအောင်က မေးတယ်။

မကျင်လှိုင်က 'ကျွန်မဟာ ကိုကျော်နီရဲ့မယားလို့ ဆိုင်းဘုတ်သာ အတပ်ခံရပြီး မယားလို တစ်ခါမှ မပျော်ပါးရတာ နှစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ ကိုမိုးအောင်ရယ်' လို့ ဖြေတယ်။

'ဒီနှစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ ကိုကျော်နီက မကျင်လှိုင်ကို တစ်ခါမှ မတစ်ခါဘူးလား' လို့ မိုးအောင်က ထပ်မေးတယ်။

'တစ်ခါမှ မတစ်ခါပါဘူး၊ သူ့ဟာမတွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ကလပ်မှာ ပျော်ချင်တိုင်းပျော်၊ လင်းအားကြီးရောက်လို့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေတော့မှ အိမ်ပြန်လာတာပါပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါများ သူ့အဝတ်အစား ကိုတောင် သူ မလဲနိုင်ဘူး၊ ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲလိုက်ပြီး သိုးနေအောင်အိပ်မော ကျသွားတာပဲ၊ မနက်ကျပြန်တော့လဲ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှထ၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ မနက်စာစားပြီး ကလပ်ကိုပြန်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ဆိုရင် အဲဒီ မနက်စာ စားတုန်းကလေးပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ကျွန်မနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ရှစ်နှစ်လောက် သွားလာနေတုန်းကလဲ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မရဘူး၊ တခြားဟာမတွေနဲ့လဲ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မရဘူး၊ အရင် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်လောက်ကဆိုရင် ကြည့်မြင်တိုင်က ဆရာကြီး ဦးကျော်ဟိုးရဲ့ သားသမီးရတဲ့ဆေးကိုတောင် တစ်နှစ်လောက် စွဲပြီး ကိုကျော်နီ သောက်ဖူးသေးတယ်၊ မရပါဘူး' လို့ မကျင်လှိုင်က ပြောတယ်။

မိုးအောင်လည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းချပြီး ပြန်သွားတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့တဲ့အခါ မကျင်လှိုင်က 'ကိုမိုးအောင်၊ ကိုယ်ဝန်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား၊ ပေါ့မနေနဲ့နော်' လို့ ပြောတယ်။

မိုးအောင်က 'ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပစ်လိုက်ပါလား၊ ဘာခက်လို့လဲ' လို့ အကြံပေးတယ်။

'မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုကျော်နီ သိသွားမှာပဲ၊ ကိုမိုးအောင်ရေ၊ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ပေါ့မနေနဲ့နော်၊ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာပြီ၊ ကိုကျော်နီသိရင်တော့ ကျွန်မကို သတ်မှာပဲ' လို့ မကျင်လှိုင်က ထပ်ပြောတယ်။ မိုးအောင်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ သက်ပြင်းချပြီး ပြန်သွားတယ်။

မိုးအောင်စိတ်ထဲမှာ မကျင်လှိုင်ဟာ ကျော်နီကိုပစ်ပြီး သူ့ကို အပိုင်စီးချင်လို့ ဒီလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေတယ်လို့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သွားနေကျ မသွားတော့ဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ ၁၀ ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ မောင်ညွှန့် သုံးလေးခေါက်လာပြီး ခေါ်တာနဲ့ တစ်ညမှာတော့ မိုးအောင်ဟာ မကျင်လှိုင်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။

မကျင်လှိုင်နဲ့ တွေ့တဲ့ မကျင်လှိုင်က 'ကိုမိုးအောင်ဟာ သတ္တိရှိတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်နဲ့ နာမည်ကြီးတာကတော့ သိပ်ကြီးတာပဲ၊ ဒီသတ္တိရှိတာဟာ သူများအတွက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်သာ သတ္တိရှိတာထင်ပါရဲ့၊ ဒီကိုယ်ဝန်အကြောင်း ပြောတိုင်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်မလားလို့ အော်မေ့တယ်၊ သက်ပြင်းချချပြီး ပြန်သွားရုံမကဘူး၊ အခုတော့ မျက်နှာတောင် မပြရဲလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ပေါ်တောင်မလာတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမိုးအောင်ရယ်၊ ကျွန်မကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုကျော်နီသတ်ရင်လဲ သေပါစေ၊ အခုတော့ ကိုမိုးအောင်နဲ့ ဝဝကြီးချစ်လိုက်ရလို့ ကျွန်မ အသေခံရဲပါပြီ' လို့ မျက်ရည်တွေကျပြီး ပြောတယ်၊ မိုးအောင်လည်း ဘာမှမပြောဘူး၊ ရှေးနည်းအတိုင်းပဲ သက်ပြင်းချပြီး ပြန်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် သုံးနာရီလောက် ကလပ်က ခါတိုင်းပြန်နေကျ အချိန်မှာ သူ့မောရစ်ကားကလေးနဲ့ သူ့ဒရိုင်ဘာအုံးရွှေက ရှေ့ကမောင်း၊ သူက နောက်ကစီးပြီး ကိုကျော်နီဟာ အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့အခါ ကမာရွတ် အလွန်နားမှာ လမ်းပြင်နေလို့ ကာထားတဲ့ ကတ္တရာစေးပုံးတွေကို သူ့ မော်တော်ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိတယ်။ ဒီလိုဝင်တိုက်တာဟာ 'သူ့အိမ်မှာတစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ ဝင်တိုက်တာလား၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင်လည်း ဒရိုင်ဘာအုံးရွှေက ဂရုမစိုက်ဘဲမောင်းလို့ ဝင်တိုက်တာလား' ဆိုတာ ကိုကျော်နီဟာ ဘာမှ မစုံစမ်းတော့ဘူး။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့လက်ထဲက ဟန်တိန်တုတ်နဲ့ အုံးရွှေကို ရိုက်လိုက်တာ ထိပ်မှာ နှစ်ချက်ကွဲသွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ အုံးရွှေကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်ပြီး ဘသော်ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာအသစ် ငှားလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ မိုးအောင်ဟာ မကျင်လှိုင်ဆီ မသွားဘဲနေတာ တစ်လလောက် ကြာသွားတယ်။ မောင်ညွှန့် အကြိမ်ကြိမ်လာခေါ်ပေမယ့် လာမယ်လို့ ပြောပြောပြီး မသွားဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ မောင်ညွှန့်ရောက်လာပြီး 'ကိုကြီးမိုးရယ်၊ ဒီနေ့တော့ လာဖြစ်အောင် လာပါ၊ ကိုကြီးမိုး မလာရင် မမ ဘိန်းမျိုပြီး သေတော့မယ်၊ ကိုကြီးမိုးအတွက် မမတော့ဖြင့် သိပ်သနားစရာကောင်းနေပြီ၊ မနေ့ကလဲ ဘိန်းငါးကျပ်သား ကျွန်တော် ဝယ်ပေးလိုက်ရတယ်' လို့ မျက်ရည်တွေ ကျရင်း မိုးအောင်ကို ပြောပြနေတယ်။

'ငါ ကနေ့ညလာခဲ့မယ်၊ မင့်မမကို ပြောလိုက်' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

'ဒီကနေ့ည ဆက်ဆက်လာပါ အစ်ကိုကြီးမိုးရယ်၊ ကိုကြီးမိုးသာ ကနေ့ညမလာရင်တော့ မနက်ဖြန် မမရဲ့အလောင်းသာ တွေ့ရတော့မှာပဲ' လို့ ထပ်ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။

'အေးပါကွာ' လို့ မိုးအောင်က ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့ညနေ နှစ်ချက်လောက်မှာ ကျော်နီက ခေါ်တာနဲ့ မိုးအောင်ဟာ ကလပ်ကို လိုက်သွားတယ်။ ကလပ်ကိုရောက်တဲ့အခါ ကျော်နီက သူနဲ့ ကစားခိုင်းတာနဲ့ မိုးအောင်လည်း ကျော်နီနဲ့ ဘိလိယက်ဝင်ထိုးနေတယ်။ နှစ်ပွဲလောက်ထိုးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျော်နီ အဝယ်ခိုင်းတဲ့ ခေါက်ဆွဲနဲ့ဟင်းချို ရောက်လာတာနဲ့ မိုးအောင်တို့ဟာ ကလပ်ပေါ်တက်ပြီး ခေါက်ဆွဲစားကြတယ်။

ခေါက်ဆွဲစားရင်း သူ့အခန်းထဲက ရိုးလက်စ် လက်ပတ်နာရီအသစ်တစ်လုံးကို ယူလာပြီး ကျော်နီက 'မိုးအောင်၊ မင်းဖို့ ဒီနာရီကို ပီအောမှာ ငါမှာထားတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့မှရတယ်၊ ငါ့နာရီနဲ့ အမျိုးတူတူပဲ'လို့ ကျော်နီက ပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ 'မင်းလက်ပေးစမ်း' လို့ ပြောတာနဲ့ မိုးအောင်လည်း လက်မှာပတ်ထားတဲ့ သူ့လက်ပတ်နာရီ အဟောင်းကို ဖြုတ်ပြီး လက်လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ကျော်နီကိုယ်တိုင် မိုးအောင်ရဲ့ ဗယ်ဘက်လက်မှာ နာရီကို ပတ်ပေးတယ်။ ခေါက်ဆွဲဆက်စားနေရင်း ကျော်နီက 'ငါ့လက်ဖက်ရည်ပွဲကို လာတုန်းက ခြံထဲမှာ ငါနေတဲ့အိမ်အပြင် တခြားအိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုလဲ မင်းတွေ့မိပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ မင်းကို ငါထားချင်တယ်' လို့ သူဌေးကို ငါပြောထားတယ်၊ သူဌေးဆီက စကားပြန်ရင် အဲဒီအိမ်မှာ မင်း ပြောင်းနေရမယ်နော်၊ ခြံနေရာရော အိမ်ရော သိပ်ကောင်းတယ်' လို့ ကျော်နီက ပြောတယ်။ မိုးအောင်လည်း ဘာမှ မပြောဘူး၊ ခေါက်ဆွဲကို စားမြဲတိုင်း ဆက်စားနေတယ်၊ ခေါက်ဆွဲစားပြီးတော့ ကျော်နီနဲ့ မိုးအောင်တို့ ဘိလိယက်ဆင်းပြီး ထိုးကြပြန်တယ်။ ညနေ ငါးနာရီလောက်ကျတော့ မိုးအောင်က လက်ပတ်နာရီကို ခဏခဏကြည့်နေတာ ကျော်နီ မြင်တဲ့အတွက် 'ကဲ မိုးအောင်၊ မင်း သွားစရာရှိလဲ သွားတော့' လို့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။

မိုးအောင်လည်း အိမ်မှာ ခဏတဖြုတ်နား၊ ရေချိုးပြီး အချိန်စေ့တဲ့ အခါ မကျင်လှိုင်ဆီကို ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီညမှာ မိုးအောင် ရောက်ရောက်ချင်း ခုတင်မှာ အသာ ပက်လက်လှန်နေတယ်။ မကျင်လှိုင်လည်း မိုးအောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးတစ်ခုတည်းပေါ်မှာ မိုးအောင်ဘက်ကို စောင်းလျက်သားအုံးပြီး သူ့လက်က ဆင်နှာမောင်းလို ကလက်ရင်း 'ကိုမိုးအောင်ရယ်၊ ကျွန်မတော့ အ တီး အ တ မြွေအလမ္မာယ်ဆရာလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဖမ်းတုန်းက မြွေပွေးဆိုပြီး ဖမ်းတာပဲ၊ အိမ်ရောက်လို့ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ ကနကုတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကိုယ်ဝန်ပြဿနာကို ကိုမိုးအောင် မဖြေရှင်းရဲရင်လည်း နေပါ၊ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဖြေရှင်းပါ့မယ်' လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ မိုးအောင်က 'ကဲ မကျင်လှိုင်၊ သိပ်ရှည်မနေနဲ့တော့၊ ကိုကျော်နီ ကနေ့ည ပြန်လာရင် ကျုပ် ခဏပုန်းနေဖို့ နေရာသာပြ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မကျင်လှိုင်လည်း မိုးအောင်အပေါ်က စီးပြီး မိုးအောင်နဲ့ ခပ်ကြာကြာ ကလေး ပါးစပ်ချင်းနမ်းရင်း သူ့ရဲ့ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြနေတယ်။

မိုးအောင်လည်း ကျော်နီပြန်မလာခင် နောက်ဖေးလှေကားကိုထွက်တဲ့ တံခါးရဲ့ မင်းတုပ်နားမှာ လက်ဝင်သာအောင် အပေါက်တစ်ခုဖောက်ထားပြီး ခြေရင်းခန်းထဲက ဗီရိုရဲ့နောက်မှာ အသာဝင်ပုန်းနေတယ်။ အဲဒီလို ပုန်းနေရင်း 'ကိုကျော်နီကို လည်သွားမလှီးလိုက်နဲ့နော်၊ လှီးလိုက်ရင် မင်း သတ်တာဆိုတာ လူတွေသိမှာပဲ၊ ဘယ်လိုငြင်းလို့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့ သတိကလေးဟာ မိုးအောင်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ခဏခဏ ပေါ်နေတယ်။

ကျော်နီဘဝ ဇာတ်သိမ်း

မနက် လေးနာရီလောက်ရှိတော့ ကိုကျော်နီ ပြန်လာတယ်။ ကျော်နီလည်း အဝတ်အစားကို ခပ်မြန်မြန်လဲ ရေချိုးခန်းထဲခဏဝင်ပြီး ခုတင်

ပေါ်မှာ လဲအိပ်လိုက်တယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာလို့ ကျော်နီရဲ့ဟောက်သံကို ကြားရတဲ့အခါ မကျင်လှိုင်က မိုးအောင်ကို သွားပြောတယ်။

မိုးအောင် ဝင်လာပြီး ကျော်နီရဲ့ ညာဘက်ရင်အုံကို ဓားမြှောင်နဲ့ တအားစိုက်လိုက်တယ်။ ကျော်နီလည်း အော်တောင် မအော်နိုင်ရှာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် မိုးအောင်ဟာ ကျော်နီရဲ့ ဗဟိုဘက်ရင်အုံကို တစ်ချက်စိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဗိုက်ကို တစ်ချက်စိုက်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ သူတို့အစီအစဉ်အရ မကျင်လှိုင်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ အပေါ်က စောင်တွေနဲ့ ဖုံးထားလိုက်တယ်။

မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါ မကျင်လှိုင်ရဲ့အော်သံကိုကြားတာနဲ့ မောင်ညွှန့်မောင်တို့ လင်မယားနဲ့ ဒရိုင်ဘာဘသော်တို့ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာကြတယ်။ မကျင်လှိုင်ရဲ့ပြောချက်အရ ဘသော်လည်း ခေါင်းရင်းခြံထဲက တယ်လီဖုန်းနဲ့ 'ဒီနေ့ လင်းအားကြီးအချိန်လောက်မှာ လူသုံးယောက်အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ကိုကျော်နီကို သတ်သွားတယ်၊ မကျင်လှိုင်ကိုလဲ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး ထားပစ်ခဲ့တယ်' လို့ အင်းစိန်ပုလိပ်ကို တိုင်တယ်။

မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးဘိုးသော်ဆီကိုလည်း အကြောင်းကြားတယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်ဂါတ်ကိုလည်း သတင်းပို့လိုက်တယ်။ နာရီဝက်အတွင်း အင်းစိန်ပုလိပ်ရောက်လာတယ်။ လူမြင်ရင် မှတ်မိတယ်လို့ မကျင်လှိုင်က ပြောပြီး မိုးအောင်နဲ့မတူအောင် လူဆိုးသုံးယောက်စလုံးဟာ ခပ်ပုပုချည်းပဲလို့ မကျင်လှိုင်က မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း ပုလိပ်ကိုပြောနေတယ်။

အင်းစိန်ပုလိပ်က ကြည့်မြင်တိုင်ပုလိပ်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး တစ်နေ့က ကိုကျော်နီ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာအုံးရွှေ၊ အမတ်ဦးဘိုးသော်နဲ့ ရွှေကောက်ပွဲတုန်းက ယှဉ်ပြိုင်အရွှေးခံတဲ့ သခင်လူမောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ သခင်လှကြီး၊ အတွင်းရေးမှူး သခင်ဝင်းကြည်တို့ကို ဖမ်းလိုက်တယ်။

သခင်ဝင်းကြည်ဆိုတာဟာ ကျော်နီနဲ့တော့ တဇောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးပဲ၊ ရွေးကောက်ပွဲတုန်းက တရားပွဲတွေမှာ 'လူမိုက်ဝါဒကို အလိုမရှိ၊ လူမိုက်ဝါဒကို ချေမှုန်းပစ်ရမယ်' လို့ တရားဟောတဲ့အတွက် ကျော်နီက ဟန်တိန်တုတ်နဲ့ ရိုက်ထားတာ အတော်နာဖူးတယ်။ အခု ကျော်နီသေပြန်တော့လည်း သူ့ခမျာ ဝမ်းသာရမလားလို့ အောက်မေ့နေတုန်း ပုလိပ်ရဲ့ အဖမ်းကို ခံလိုက်ရပြန်တယ်။

အဲဒီအခါတုန်းက နေရာတကာမှာ သခင်တွေကလည်း ပုလိပ်တွေကို ကလော်တုပ်ထားတော့ သခင်တစ်ယောက်အဖမ်းခံရရင် မသက်သာဘူး။ ကြည့်မြင်တိုင်မှာဆိုရင် သခင်ဝင်းကြည်ဟာ ပုလိပ်ကို ကလော်အတုပ်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် အဖမ်းခံရတဲ့ သခင်သုံးယောက်ထဲမှာ သူ အနာဆုံးပဲ။

တစ်နေ့တော့ ပုလိပ်ရဲ့ဓာတ်ကြမ်းတိုက်တာကို မခံနိုင်လွန်းမက မခံနိုင်တာနဲ့ ကျော်နီကိုသတ်တာ သူပဲ လို့ ပုလိပ်ဆီမှာ ထွက်လိုက်ရတယ်။ 'ဓားမြောင် ဘယ်မှာလဲ' လို့ မေးတဲ့အခါ 'ယူနီဗာစီတီ ရေကူးသင်းရဲ့ အနောက်ဘက် တာကြီးပေါ်က အင်းလျားကန်ထဲကို လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်' လို့ ပြောမိပြောရာကို ပြောချလိုက်တယ်။

ပုလိပ်တွေလည်း ရေငုပ်သမား ကောင်းကောင်းတွေကို အငုပ်ခိုင်းပြီးလေး ငါးရက်လောက် ဓားမြောင်ကို ရှာကြည့်ပါသေးတယ်။ မရတော့မှ သခင်ဝင်းကြည် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖြောင့်ချက်ပေးရအောင် တရားသူကြီး တစ်ဦးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ တရားသူကြီးရှေ့ကို ရောက်တဲ့အခါ 'ပုလိပ်ရိုက်တာ မခံနိုင်လွန်းလို့ သူသတ်တယ်လို့ ထွက်ရတာပါ၊ ဒီအမှုမှာ သူ ဘာမှ မသိဘူး၊ သူ့ကို ထောင်ကြီးချုပ်မှာ ထားပါ၊ ပုလိပ်လက်ထဲကို ပြန်ပို့ရင် သူသေရပါလိမ့်မယ်' လို့ တိုင်တော့မှ ပုလိပ်လက်က လွှတ်ပြီး ထောင်ကြီးချုပ်ထဲ ရောက်သွားတယ်။

အမတ်ကြီး ဦးဘိုးသော်ရဲ့ မျက်နှာ၊ ဂျော်နီရဲ့ ကျန်နေသေးတဲ့လူဆိုး လူမိုက်ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာနဲ့ မသာချတဲ့နေ့မှာ လူတွေ အတော်စည်ပါတယ်။ တွင်းထဲကိုခေါင်းချခါနီးမှာ ဒီမျက်ရည်တွေ၊ ဒီအသံတွေ၊ ဒီမချိတင်းကဲ အမူအရာတွေ၊ ဒီစကားလုံးတွေကို ရအောင် မကျင်လှိုင်ဟာ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တယ် မသိဘူး၊ သိပ်ပြီး အသယ်ကောင်းတာနဲ့ ဂျော်နီကိုရော၊ ဂျော်နီရဲ့မိန်းမကိုရော၊ ဂျော်နီရဲ့ လူဆိုးကလေးတွေကိုရော၊ ဂျော်နီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေဟူသမျှကို မလွှဲသာပြောပြော၊ မလွှဲသာခေါ်ခေါ်နေရတဲ့လူတွေတောင် မကျင်လှိုင်ရဲ့မျက်ရည်တွေ၊ မချိတင်းကဲ အမူအရာတွေကို မြင်ရ၊ ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းတဲ့ ငိုသံတွေ ကြားရပြီး စိတ်ထဲမှာ အတော်ထိခိုက်သွားကြတယ်။

မကျင်လှိုင်ဟာ ဒီလို အသယ်ကောင်းသလောက် လူကဲခတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ညံ့တယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာရော၊ ထမင်းစားပွဲမှာရော သူ့အပြုအစုကောင်းတာနဲ့ မိုးအောင်ဟာ သူ့ကို မက်နေပြီလို့ သူထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့အတွက် ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘဲ ငှက်ပျောတုံးကြီး၊ လက်ပံတုံးကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့ ဂျော်နီကို စွန့်ပြီး ဂျော်နီနဲ့ သွားလာနေရတုန်းကတောင်မှ ကောင်းကောင်း မပြည့်ဝခဲ့ရဖူးတဲ့ သူ့အာသာတွေကို အစွမ်းကုန်ပြည့်ဝစေနိုင်တဲ့ မိုးအောင်ကို သူ အပိုင်စီးလိုက်ဖို့ကိုသာ မကျင်လှိုင် ကြံခဲ့တယ်။ မိုးအောင်ရဲ့ ဝါသနာ ဘယ်လိုဆိုတာကို မကျင်လှိုင်ဟာ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။

မိုးအောင်ဟာ မကျင်လှိုင်ကိုလည်း မ မက်ဘူး၊ မိုးအောင်မှာ ကာမကို မှားယွင်းစွာကျင့်ချင်တဲ့ ဝါသနာဆိုးသာရှိတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တည်တည်တံ့တံ့ယူချင်တဲ့ ဝါသနာ မရှိဘူးဆိုတာတွေကို မကျင်လှိုင်ဟာ နည်းနည်းကလေးမှ အကဲမခတ်တတ်ဘူး။ ကိုယ်ဝန်ပြဿနာကို ရဲရဲရင့်ရင့်

ရင်ဆိုင်ပြီး ဖြေရှင်းပါလို့ မကျင်လှိုင် စပြီးပြောတဲ့နေ့ကတည်းက ကျော်နီကို သတ်ခိုင်းနေတယ်ဆိုတာ မိုးအောင် သိပါတယ်။ မိုးအောင် လူအ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျော်နီကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျော်နီရဲ့ ဘိုးအေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်ရမှာ မိုးအောင်အတွက် ဝက်တစ်ကောင်သတ်ရတာလောက် မခက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျော်နီကို သတ်ပြီးရင် မကျင်လှိုင်ဟာ သူ့ကို တွယ်ကပ်နေမှာပဲ ဆိုပြီး တွေးမိလို့ သက်ပြင်းချနေတာ ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ မကျင်လှိုင်က မခံချင်အောင် ခနဲ့လွန်းတာနဲ့ သူဟာ ကနကုတ်မဟုတ်ဘူး၊ မြွေပွေးဆိုတာကို ပြရအောင် မိုးအောင်က ကျော်နီကို သတ်လိုက်တာပဲ။

အဲဒီ သတ်ပြီးကတည်းက မိုးအောင်လည်း မကျင်လှိုင်နဲ့ မတွေ့တော့ဘူး။ ကျော်နီအတွက် ရည်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်လာဖို့ မကျင်လှိုင်က မောင်ညွှန့်ကို အခေါ်ခိုင်းတယ်။ မိုးအောင်က လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ပေါ်မလာဘူး။ နောက်ထပ် လေး ငါးကြိမ်လည်း မောင်ညွှန့် လာခေါ်တိုင်း လာမယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီး မိုးအောင် မသွားဘူး။ အဲဒါနဲ့ လာရင် လာ မလာရင် အဆိပ်သောက်သေတော့မယ်လို့ မကျင်လှိုင်က မောင်ညွှန့်ကို အပြောခိုင်းတယ်။ အဲဒီလိုပြောပေမယ့်လည်း မိုးအောင် မလာတော့ မကျင်လှိုင် နောက်ဆုံးခြေလှမ်းအနေနဲ့ 'အဲ၊ ဒီနေ့ညနေ လာရင် လာ၊ မလာရင် ပုလိပ်တွေကိုယ်တိုင် မိုးအောင်ကို လာခေါ်လိမ့်မယ်' လို့ လူသတ်မှုနဲ့ မိုးအောင်ကို ခြောက်လိုက်တယ်။

မိုးအောင်ကို ဒီလိုသွားလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ အဲဒီစကားကြားတော့ မိုးအောင်က 'သောက်ကမြင်းမကြီး လည်ပင်းယားနေပြီထင်တယ်' လို့ လာခေါ်တဲ့ မောင်ညွှန့်ကို ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ 'ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးလေပြီ' လို့ တွေးမိပြီး အကြံပက်စက်တဲ့ မကျင်လှိုင်ဟာ မိုးအောင်ကို လက်လျှော့လိုက်တော့တယ်။

နောက် သုံးလလောက် ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်အတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု မိုးအောင်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ဒီသတင်းကိုရဖို့ မိုးအောင်ဟာ သုံးနှစ်လောက် စောင့်ရတယ်။

အမွေမိသားစုကို ဖျက်ဆီးပြီ

မိုးအောင်ရတဲ့ ကောင်းသတင်းကတော့ အခြား မဟုတ်ဘူး။ ဝါးခယ်မ ပဲလှော်ချောင်ထဲမှာ ဝမ်းရောဂါ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိုသုခ၊ မလှရင်တို့ဟာ သားကလေး မောင်သုတ၊ မြေးကလေး မောင်ခင်လှတို့ကို ခေါ်ပြီး သားသမီးများရှိတဲ့ ဝဲကြီးဆန်စက်ထဲက အိမ်ကို ပြောင်းသွားကြပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကောင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

မိုးအောင်ဟာ သူ့အမေမလှရင်နဲ့ ကိုသုခကို သိပ်စိတ်နာနေတယ်။ သူ့အမေကိုတော့ သူရထိုက်တဲ့အမွေမပေးလို့ စိတ်နာတယ်၊ ကိုသုခကိုတော့ အမွေမပေးအောင် သူ့အမေကို ဆရာလုပ်နေတယ်လို့ အထင်လွဲပြီး စိတ်နာတယ်။ အခုတော့ ဆိုင်ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေရှစ်သောင်းကိုရော၊ သူ့အမေကိုရော ကိုသုခက အပိုင်စီးလိုက်ပြီလို့ထင်ပြီး ကိုသုခကို စိတ်နာရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ အမုန်းကြီး မုန်းလာတယ်။ ဒီလို အမုန်းကြီး မုန်းနေတဲ့အတွက် ကိုသုခနဲ့ သူ့အမေ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတဲ့သတင်းကို မိုးအောင် ကြားရကတည်းက ကိုသုခနဲ့ သူ့အမေကို ချေမွပစ်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ မိုးအောင်ရင်ထဲမှာ ခဏခဏပေါ်တယ်။

ကိုသုခနဲ့ သူ့အမေကို စိတ်တိုင်းကျလုပ်နိုင်အောင် မိုးအောင်ဟာ အမျိုးမျိုးကြံတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝါးခယ်မမှာ ဂါတ်ကလဲရှိတယ်။ ကိုသုခရဲ့တိုက်ကလည်း လုံတယ်ဆိုတော့ ဓားပြတိုက်လို့လည်း မဖြစ်၊ အနုကြမ်းစီးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ ကြံလို့ မရတဲ့အတွက် နောက်ခြောက်လလောက်မှာ တစ်ခုခုကြံလို့ မရရင် ကိုသုခနဲ့ သူ့အမေကို ညတစ်ညလောက်မှာ တိုက်ပေါ်တက်ပြီး အတင်း သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့အထိ သူ စိတ်ကူးထားတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုသုခနဲ့ မလှရင်တို့ ဝဲကြီးကို သွားကြပြီဆိုတဲ့ သတင်းဟာ မိုးအောင်အတွက် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သတင်းတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။

ဒီသတင်းကိုရပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ သတင်းလာပို့တဲ့ထောင်ထွက် ငနီကို 'ကဲ၊ ဒီကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်အတွက်အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စပဲ၊ ဒီကိစ္စပြီးရင် ရတဲ့ပစ္စည်းထက်ဝက် ခင်ဗျားပေးမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို သေနတ်အရှည်တစ်လက်လဲ ပေးဦးမယ်' လို့ ပြောပြီး ဝဲကြီးမှာ စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ဖို့ ငနီနဲ့ မိုးအောင်ရဲ့ တပည့် တင်ရွှေတို့ကို ကြိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ ငွေတစ်ထောင်ကိုလည်း ငနီရဲ့လက်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။

ငါးရက်ကြာတဲ့အခါ တင်ရွှေပြန်လာပြီး အားလုံး အသင့်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ မိုးအောင်လည်း တင်ရွှေ၊ မြမောင်၊ အေးမောင်တို့ကို 'အသင့်လုပ်ထားကြ၊ နောက်တစ်နေ့ထွက်မယ်' လို့ ခေါ်ပြောပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သမ္မန်တစ်စင်းနဲ့ထွက်ဖို့ မိုးအောင်လည်း စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်နေတယ်။ တင်ရွှေ၊ မြမောင်၊ အေးမောင်တို့ သုံးယောက်စလုံးဟာ ဓားပြတိုက်ရာမှာ မိုးအောင် အင်မတန် ရမ်းလွန်းလို့ သူနဲ့ မလိုက်ချင်ကြဘူး။ ကျော်နီ ရှိတုန်းကလည်း နောက်ဆိုရင် ဓားပြတိုက်ရာမှာ မိုးအောင်နဲ့မလိုက်ဘူးလို့ သူတို့ ပြောထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်ကို ပြန်မပြောရဲတာနဲ့ မိုးအောင်က 'အဆင်သင့်လုပ်ထားကြ၊ နောက်တစ်နေ့ထွက်မယ်' လို့ဆိုတဲ့အခါ သူတို့လည်း 'ဟုတ်ကဲ့' ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

ညနေ သုံးနာရီလောက်ရှိတဲ့အခါ မြမောင်က မိုးအောင်ဆီလာပြီး 'သူ့အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ သူ့အစ်ကို လိုက်လာတယ်၊ သူ့အမေရှိတဲ့ ပြွန်တံဆာကို ခဏပြန်ပါရစေ' လို့ ခွင့်တောင်းတယ်။

မိုးအောင်က 'မင်းအမေဟာ တို့ခရီးထွက်ကာနီးမှ အသည်းအသန်ဖြစ်လွန်းတယ်၊ ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ မနက်ဖြန် မင်း ငါနဲ့မလိုက်ရင် ဒါပဲ' လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။

တင်ရွှေနဲ့ အေးမောင်တို့လည်း ဒီသတင်းကြားရပြီး မလှူပ်ရဲတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ မိုးအောင်ထွက်တဲ့အခါ မိုးအောင်၊ ကုလားတို့နဲ့အတူတူ သူတို့သုံးယောက်စလုံးလည်း ပါသွားကြတယ်။

မိုးအောင်တို့လူစု အိမ်ကိုစီးမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိုးအောင်ဟာ ကိုသုခနဲ့ မလှရင်တို့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို ဆွဲခေါ်သွားခိုင်းတာပါပဲ။ မြေးကလေး မောင်ခင်လှဟာ 'ဘွားဘွားကြီး မသွားရဘူး၊ ဘွားဘွားကြီး မသွားရဘူး' လို့ မလှရင်ရဲ့ ပေါင်တွေကို အတင်းဖက်ပြီး သံကုန်ဟစ် ငိုတာပါပဲ။

ဒီကလေးရဲ့ ငိုသံကိုကြားရတဲ့အခါ မိုးအောင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ရှေးက ဒီလိုစိတ်မျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သွေးပြောတာပဲထင်ပါရဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကိုသုခနဲ့ မလှရင်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကိုဆွဲခေါ်နေတဲ့ တင်ရွှေကို မိုးအောင်က 'ဟင်း' လို့ အသံပေးလိုက်တယ်။ တင်ရွှေလှည့်ကြည့်တဲ့အခါ မလှရင်ကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ရမ်းပြပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

မိုးအောင်ရဲ့အမိန့်အရ တင်ရွှေလည်း မလှရင်ကို ထားပစ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ကိုသုခကို ကျကျနနတုပ်၊ မီးတုတ်နှစ်ခုကို ကိုသုခရဲ့ တစ်ဘက်မှာ ချည်လိုက်ပြီး သူအော်နေကျအတိုင်း အော်ဖို့ တင်ရွှေရဲ့နားအနားကိုကပ်ပြီး မိုးအောင်က အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ မိုးအောင်ရဲ့ အမိန့်အရ တင်ရွှေက 'ရွာသားတွေ ဒီမှာကြည့်ကြ၊ ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့ အားလုံး သေသွားမယ်' လို့ အော်ပြောတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် 'ပစ္စည်းလိုချင်တာတွေ အကုန်ယူပါ၊ လူကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ' မလှရင်က အိမ်ထဲက အော်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက မိုးအောင်ဟာ ကိုသုခရဲ့ လည်ပင်းကို လှီးချလိုက်တယ်။ မလှရင်၊ စိုးမောင်၊ မနှင်းရီတို့လည်း အဲဒါကို မကြည့်ရဲ

တာနဲ့ 'အမယ်လေး' လို့ အော်ပြီး ခေါင်းကို တခြားလှည့်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့အမိန့်အရ အေးမောင်နဲ့ တင်ရွှေက တစ်ဘက်စီလှည့်ပြီး ရွာကို သေနတ်နဲ့ တည့်တည့်ထိုးပစ်လိုက်ရတယ်။

မိုးအောင်အတွက် သူ့ရဲ့ဆန္ဒကြီးတစ်ခု ပြည့်ဝသွားလို့ အင်မတန် ကျေနပ်သွားပြီး ပစ္စည်းနဲ့ ငွေကို ရပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်ရဲ့ အမိန့်အရ ကုလားက ခေါင်းဆောင်ပြီး စက်ကို မီးနဲ့ရှို့ရတယ်။ ထွက်လာခါနီးကျ တော့ စိုးမောင်ရဲ့မိန်းမ မနှင်းရီကို တန်ဆာခံအဖြစ်နဲ့ မိုးအောင်က ခေါ်လိုက်တယ်။

စိုးမောင်က မိုးအောင်အနားကပ်ပြီး 'သူ့မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါ တယ်၊ သူ့မိန်းမအစား သူပဲ တန်ဆာခံအဖြစ်နဲ့လိုက်ပါရစေ' လို့ ပြောတဲ့ အခါ မိုးအောင်ဟာ စိုးမောင်ရဲ့ ရင်ဝကို တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို ထောင်ပြတာနဲ့ စိုးမောင်လည်း ကြောက်ပြီး နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောရဲတော့ဘူး။ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းကြီးနဲ့ကျန်ရစ် ခဲ့တယ်။

မိုးအောင်တို့လူစုဟာ ဝဲကြီးနောက်ဖက်က တောထဲကို ဝင်မိလို့ နာရီဝက်လောက် ရှိတဲ့အခါ မိုးအောင်က 'မင်းတို့သွားနှင့်ကြ' လို့ သူ့လူ တွေကိုပြောလိုက်ပြီး တန်ဆာခံအဖြစ်နဲ့ ခေါ်လာတဲ့ မနှင်းရီကို လမ်းဘေး ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ ငနီက ကုလားကို 'ကိုကောင်းအောင် လိုက်ပြောချေဦး ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမမှာလဲ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့၊ သိပ်ဆိုးနေပြီ' လို့ ဝင်ပြီး ငနီက သတိပေး ကန့်ကွက်လိုက်တယ်။

ကောင်းအောင် ခေါ် ကုလားကလည်း 'ပြောကြည့်ဦးမယ်ဗျာ' ဆိုပြီး မိုးအောင်တို့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။

ကောင်းအောင် ခေါ်ကူလား ထွက်သွားတဲ့အခါ ငနီက တင်ရွှေ၊ မြမောင်၊ အေးမောင်တို့ကို 'မင်းတို့ ငါနဲ့ လိုက်မလား၊ ငါတော့ လစ်တော့မယ်၊ ဒီလူနဲ့သာ ဒီလို ဆက်လိုက်နေရင် မင်းတို့အားလုံး ကြိုးစင်တက်ရလိမ့်မယ်' လို့ ပြောတယ်။

တင်ရွှေက 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူရမ်းတာနဲ့ တို့အားလုံး ကြိုးစင်ဝမှာ ရောက်နေပြီ' လို့ ထောက်ခံတယ်။

အေးမောင်နဲ့ မြမောင်တို့က ဘာမှ မပြောဘူး။ ငြိမ်ပြီး တွေးနေကြတယ်။

မိုးအောင်က မနှင်းရီ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကို အတင်းဆွဲဖြဲနေတုန်း ကောင်းအောင် ခေါ်ကူလား ရောက်သွားတယ်။

ကောင်းအောင်က 'ထူးအောင်' လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ ထူးအောင်ဟာ အင်မတန် ဒေါသထွက်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကောင်းအောင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး 'ဘာလဲ' လို့ ငေါက်လိုက်တယ်။

ကောင်းအောင်က 'သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ သိပ်ဆိုးလိမ့်မယ်' လို့ ပြောတယ်။

ဒီအခါမှာ ထူးအောင်ဟာ သိပ်ဒေါသထွက်နေပြီ၊ အဲဒါနဲ့ 'မအေ–ဒါ နင့်အပူလား' ဆိုပြီး ကောင်းအောင်ရဲ့ ပါးကို တအားရိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ 'သွား' လို့ ငေါက်လိုက်တယ်၊ ကောင်းအောင်လည်း ထူးအောင်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီခဏအတွင်း ဒီ ကောင်းအောင်ကို ဒီလို မထိမခိုက် ပါးရိုက်လွတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အဖို့ဘာအန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးဟာ သူ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ လျှပ်ခနဲပေါ်လာတာနဲ့ မိုးအောင်လည်း ခါးထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို ဖြုန်းခနဲဆွဲထုတ်ပြီး ကောင်းအောင်ကို ပစ်လိုက်တယ်။

ကောင်းအောင် လည်း အဲဒီနေရာမှာပဲ ရှေ့ထိုးကျသွားပြီး မှောက်ရက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့ဝါသနာအတိုင်း ကောင်းအောင် ခေါ် ကုလားရဲ့ လည်ကို လှီးရအောင် အသွားမှာ ငနီ၊ တင်ရွှေ၊ မြမောင်၊ အေးမောင်တို့ဆီက သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျည်ဆန်တစ်ဆန်ဟာ မိုးအောင်ရဲ့ ပေါင်ကို မှန်သွားတယ်။ မိုးအောင်လည်း ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပြန်ပစ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အလကားပါပဲ။ ငနီ၊ တင်ရွှေ၊ မြမောင်၊ အေးမောင်တို့က သူတို့သေနတ်နဲ့ မိုးအောင်ကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။ ပေါင်ကို သေနတ် မှန်ပေမယ့် မိုးအောင်ကတော့ မလျှော့ဘူး။ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်းအောင် ခေါ် ကုလားကို လည်လှီးရအောင် ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။ ကုလားက 'ရက်စက်ပါပေ့ကွယ် မိုးအောင်ရယ်' လို့ ပြောနေတုန်း မိုးအောင်လည်း လက်ထဲက ဓားမြှောင်နဲ့ ကုလားရဲ့လည်ကို လှီးချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မနှင်းရီဆီကို သွားတဲ့အခါ မနှင်းရီဟာ ရင်ဝကို သေနတ်မှန်ပြီး သေနေတာကို တွေ့ရတော့တယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက အရက်ပုလင်းကိုထုတ်တစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက်လောက်သောက်၊ ပေါင်မှာ သေနတ်မှန်ထားတဲ့ဒဏ်ရာကိုလည်း အရက်နည်းနည်း လောင်းချပြီး လမ်းရှိတဲ့ဘက်ကို ပြန်မလာဘဲ တောထဲကို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားတယ်။

မိုးအောင်ဘဝ လင်းရောင်ခြည်

လင်းအားကြီးလောက်ရှိတော့ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကကိုက်လာတယ်။ လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်လည်း ချုံကောင်းကောင်းတစ်ခုအောက်မှာ ဝင်ပြီး လှဲချလိုက်တယ်။ တစ်နေ့လုံး

လည်း လူတွေမြင်မှာစိုးလို့ ဘယ်မှ မထွက်ရဲဘူး။ ရေဆာတဲ့အခါ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက အရက်ပုလင်းထုတ်ပြီး နည်းနည်းစီ ရေငတ်ဖြေရတယ်။ စားစရာတော့ ဘာမှမရှိလို့ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားရဘူး။ ပေါင်းကအနာကလည်း ခဲဆိပ်တက်လာလို့ အတော်ဆိုးနေပြီ။ နည်းနည်းလျှောက်လာပြန်တော့ မိုးအောင်ဟာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို တောင်ဝှေးလုပ်ပြီး ရှိသမျှ အင်အားနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာကို ဆက်လျှောက်နေပြန်တယ်။

ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကျတော့ အနာက သိပ်ပြီးနာလာတာနဲ့ မိုးအောင်ဟာ ဆက်ပြီး မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ အသာလှဲနေရတယ်။ အတော်ကလေးကြာလာတဲ့အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သူ့ဘက် လျှောက်လာနေတဲ့ အသံတစ်ခုကို ကြားရတယ်။ မိုးအောင်လည်း ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ပြီး အသာငြိမ်နေတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရန်သူဆိုရင် အဖမ်းမခံရခင် သူ့မှာရှိသမျှကျည်ဆန်တွေကို ကုန်အောင်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ။ ရန်သူ မဟုတ်ရင်တော့ သူ့မှာ ပါသမျှငွေကိုပေးပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ပဲ။

အနားနီးလာတဲ့အခါ လျှောက်လာနေတဲ့သူဟာ သစ်ရွက်တွေကြားက ပေါက်ကျနေတဲ့ ကြယ်ရောင်တွေအောက်မှာ ဘုန်းကြီးလိုလိုထင်ရတယ်။ မိုးအောင်လည်း သေနတ်ကိုသာ မြဲမြဲကိုင်ပြီး အသာကလေး ငြိမ်နေတယ်။ အဲဒီ ဘုန်းကြီးဟာ မိုးအောင်ရှိတဲ့ ညောင်ပင်နားကို တဖြည်းဖြည်းကပ်လာတယ်။ ညောင်ပင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကို ရောက်တဲ့အခါ ဘုန်းကြီးဟာ အရှေ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ မိုးအောင်လည်း ညောင်ပင်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကနေပြီး ဘုန်းကြီးထိုင်နေတာကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ မိုးအောင်က ဘုန်းကြီးရဲ့အကြောင်းကို မသိသေးတာနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်ပြီး စောင့်နေတယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးဟာ ချောင်းဟန့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ သမန္တာ က အစချီပြီး ဓမ္မစကြာ၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ အာဋာနာဋိယသုတ်၊ ဇောရွေ့သုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်တွေကို အစီအစဉ်အတိုင်း ရွတ်တယ်။

ဒီအသံဟာ သူ့ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသအသံနဲ့ တူတယ်လို့ မိုးအောင်က စဉ်းစားနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီပရိတ်တွေကို သူကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာ ကြားဖူးပါလိမ့်မလဲလို့ မိုးအောင် စဉ်းစားနေတယ်။ ပရိတ်ရွတ်နေတာ မေတ္တာသုတ်လောက်ရောက်တဲ့အခါ မအုံးတင် တိုက်ဖို့က် ဖြစ်တုန်းက သူ့ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသဟာ ညနေတိုင်းလာပြီး ရွတ်ပေးတာကို သူ သတိရလာတယ်။ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရွတ်သွားတဲ့အခါ မအုံးတင် ဖျားတုန်းက ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ သုတ်တွေဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူသတိရတာတွေဟာ ပိုပြီးထင်ရှားလာတယ်။

ပရိတ်ဆုံးသွားတဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး သေချာတာနဲ့ ထူးအောင်က ဘိုးဘိုး လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး 'ဘယ်သူလဲဟေ့' လို့ မေးလိုက်တယ်။

'တပည့်တော် မိုးအောင်' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

'ဟဲ့ ငါ့မြေး၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေသလဲ' လို့ မေးပြန်တယ်။

'တပည့်တော် ပေါင်မှာ ဒဏ်ရာရနေတယ်၊ မထနိုင်ဘူး ဘိုးဘိုး' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဦးစန္ဒောဘာသလည်း မိုးအောင်ဆီကို ထလာတယ်။

'ငါ့မြေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွယ်' လို့ ဦးစန္ဒောဘာသက မေးတယ်။

'တပည့်တော်အကြောင်းကို မမေးပါနဲ့တော့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော် ပေါင်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာရှိနေတယ်၊ တစ်နေရာကို ခေါ်သွားစမ်းပါ' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။ ဦးစန္ဒောဘာသလည်း သူ့မြေး မိုးအောင်ကို ဦးဘိုးစ ဇရပ်ဆီ တွဲခေါ်သွားတယ်။

အခန်း ၉

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသ ကယ်တင်ပြီ

ဦးဘိုးစရဲ့ဇရပ်ကို ရောက်တဲ့အခါ ဦးဘိုးစကို နှိုးပြီး 'ဘိုးစရေ၊ ငါးမြေး မိုးအောင်ဆိုတာ သူပဲ၊ မင့်အခန်းထဲသွင်းပြီး စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ' လို့ အပ်တယ်။

ပြီးတော့မှ 'ငါ့မြေး၊ ဘိုးစဟာ ငါ့ညီ ဝမ်းကွဲကွယ့်၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့လဲ ဘိုးဘိုးတော်တာပဲ' လို ပြောပြီး ညစဉ်လုပ်နေကျ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင် ရအောင် ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ပြန်သွားတယ်။

ဦးဘိုးစလည်း ဟာဟာသလဲ သူ့မြေး မိုးအောင်ကို သူ့ဇရပ်ထဲခွဲသွား ပြီး သူ့အခန်းကလေးထဲက သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ အသာလှဲထားတယ်။ မိုးအောင်က ရေပေးပါလို့ တောင်းတဲ့အတွက် ရေတစ်ခွက် ကပျာကယာ ခပ်ပေးတယ်။ 'ပေါင်က ဒဏ်ရာက ကိုက်တယ်' လို့ သူ့မြေးက ပြောတာနဲ့ ဘာဆေးမှမရှိတဲ့အတွက် ရေနွေးအိုး တည်တယ်။ ပြီးတော့မှ ရေနွေးနဲ့ ပေါင်က ဒဏ်ရာကို ရေဆေးပေးတယ်။ ဒဏ်ရာက ဖုန်အလူးလူးဖြစ်နေလို့ ဦးဘိုးစ အတော်ဆေးယူရတယ်။

မနက်ကျတော့ သေနတ်မှန်ထားလို့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ မိုးအောင်ရဲ့ ဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူ့လုံချည်တစ်ထည်နဲ့ လဲပေးတယ်။ အင်္ကျီကို

ချွတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပေနေတဲ့ ဖုန်တွေကို ရေပတ်တိုက်ပေးတယ်။ ပြီးတော့မှ မိုးအောင်ရဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန်တွေ၊ ဓားမြောင်၊ ပါလာတဲ့ ငွေတွေကို မိုးအောင်ရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားလိုက်တယ်။ ဒါပြီးတာနဲ့ သူ့မြေးက ဆာတယ်ဆိုလို့ ထမင်းမြန်မြန်ချက်၊ ထမင်းကျက်တဲ့အခါ ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်ပြီး၊ ငါးပိထောင်းနဲ့ ကျွေးတယ်။ မိုးအောင်လည်း ဆာဆာနဲ့ စားတာ နည်းနည်းပဲ စားနိုင်တယ်။ အနာက သိပ်ကိုက်တာနဲ့ ဆက်မစားနိုင်တော့ဘူး။

ထမင်းစားပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်နာရီလောက် ရှိတော့ ပေါင်ကဒဏ်ရာ သိပ်ကိုက်လာတာနဲ့ နိုးလာတယ်။ အဲဒီနိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ ဦးစန္ဒောဘာသ ရောက်နေတယ်။ 'ငါ့မြေး ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ' လို့ မေးတယ်။

'ပေါင်က ဒဏ်ရာက သိပ်ကိုက်တယ်' လို့ ဖြေတယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသက 'ဘိုးစရေ တို့ဆီမှာ ဆေးဆိုလို့ ဘုန်းကြီးဘိုး လျှာပွတ်ဆေးကလေးပဲ ရှိတယ်၊ တခြား ဘာဆေးမှ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်းကုန်းမှာ စိုးမောင်တို့ရှိတယ်၊ ရှိတဲ့ဆေးယူပြီး လိုက်ခဲ့လို့ သွားခေါ်ချေကွယ်၊ ဒီ ဝေဒနာဟာ ဒီလိုပဲ ကြာရှည်ထားလို့ မကောင်းဘူး' လို့ ဦးစန္ဒောဘာသဟာ သူ့မြေး မိုးအောင်အကြောင်းကို ဘာမှမသိတာနဲ့ ဦးဘိုးစကို ပြောလိုက်တယ်။

မိုးအောင်က လက်ကာပြီး တားလိုက်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် 'ငါ့မြေးရဲ့ မေမေကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပေးဖို့ စိုးမောင်ကို မှာလိုက်မယ်လေ' လို့ ထပ်ပြီး အကြံပေးပြန်တယ်။ ဒါကိုလည်း မိုးအောင်က ခေါင်းခါပြီး ငြင်းဆန်တယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ဘိုးစကိုလွှတ်ပြီး ရသမျှဆေးအဝယ်ခိုင်းရရင် ကောင်းမလား' လို့ ဦးစန္ဒောဘာသက မေးတဲ့အခါမှာလည်း 'ဒီအဘိုးကြီး မြို့မှာ

ဆေးသွားဝယ်ရင် အ တီး အ တနဲ့၊ သူ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပုလိပ်တွေ ချက်ချင်းသိကုန်မှာပဲ' လို့ တွေးမိပြီး ခေါင်းထပ်ခါလိုက်တယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတော့ 'ဦးဘိုးစက တပည့်တော် ဆားကျပ်ထုပ် ထိုးပေးဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်၊ ဒိပြင်လဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး' လို့ လျှောက်တယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသလည်း ဘာမှအမိန့်မရှိဘဲ ထပြန်သွားတယ်။ ဘိုးဘိုး ဦးဘိုးစလည်း တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့တွေ အကုန်လျှောက်လုပ်ပေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်လို့မှ မရပါဘူး။ ပေါင်က ဒဏ်ရာဟာ တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် ပိုဆိုးလာတယ်။ ညနေစောင်းကျတော့ ကိုယ်တွေလည်း အတော်ပူ လာတယ်။ ဒဏ်ရာက ကိုက်လွန်းလို့ထင်ပါရဲ့။ မိုးအောင်လည်း အံကြိတ်ပြီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီးနဲ့ တညည်းတညူး ညည်းနေတယ်။ အတော်ကလေး ကြာတော့ ဦးဘိုးစဟာ သူ့သေတ္တာထဲမှာ ကျားဘမ်းပရုပ်ဆီတစ်ဗူးရှိတာကို သတိရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပရုတ်ဆီကိုထုတ်၊ ပေါင်က အနာထဲထည့်၊ ယောင်ထနေတဲ့ ခြေခုံတွေ၊ ခြေသလုံးတွေ၊ ပေါင်တွေကို ပရုတ်ဆီနဲ့ လျှောက်ပွတ်ပေးတယ်။ အဲဒါလည်း အလကားပါပဲ။

အနက်ကောင်ကြီးတွေ မိုးအောင်နောက်လိုက်နေ

သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလောက်ကျတော့ မိုးအောင်ဟာ သတိ လစ်သလိုလို ဖြစ်ပြီး 'မအေ–တွေ ငါ့မခေါ်ကြနဲ့၊ ငါ မလိုက်ဘူး' လို့လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါကျ 'အကောင်နက်ကြီးတွေ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲကုန်ပြီ၊ ဘိုးဘိုးရေ လုပ်ပါဦး' လို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးစန္ဒောဘာသဟာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်လေ့ရှိတဲ့အတွက် ဦးဘိုးစလည်း ဦးစန္ဒောဘာသကို အကြောင်းမကြား နိုင်ဘူး။ မနက် အရုဏ်တက်မှာ ဦးစန္ဒောဘာသ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေ

ရတယ်။ ဦးစန္ဒောဘာသ ပြန်လာတဲ့အခါ ဦးဘိုးစဟာ ဆရာတော်ဆီကို သွားပြီး မိုးအောင်ရဲ့ အခြေအနေကို လျှောက်တယ်။

အဲဒီလိုလျှောက်ပြီးတော့ 'အရှင်ဘုရားရဲ့ မြေးဟာ နေ့ခင်းတုန်းက ဒီကို ပုလိပ်တွေလာတတ်သလား' လို့ တပည့်တော်ကို မေးတယ်။

'တပည့်တော်ကလဲ အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာ တရား အားထုတ်လာတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဘယ်သူမှ မလာဖူးဘူးလို့ ပြောပြရတယ်၊ အဲဒီလိုမေးတာရယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြားချင်တာရယ်၊ သူ့ပေါင်က ဒဏ်ရာရယ်၊ သူ့ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကြီးရယ်၊ သူ့အိတ်ထဲက ငွေတွေအားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင် မဟုတ်မှလွဲရော တပည့်တော်တော့' လို့ပဲ လျှောက်ရသေးတယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသက လက်တားလိုက်ပြီး 'တို့ဘုန်းကြီးဆိုတာ ဝိနည်းတော်ကြီးကို ထိပ်မှာရွက်ထားရတယ်၊ တွေ့ကရာတွေ အကုန်လျှောက်သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ မလျှောက်နဲ့ကွယ်' လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

အဲဒီအခါ ဦးဘိုးစက 'အရှင်ဘုရားရဲ့မြေးကို လာကြည့်ပါဦး၊ အခြေအနေကတော့ သိပ်ဆိုးနေတယ်' လို့ ထပ်လျှောက်တာနဲ့ ဦးစန္ဒောဘာသလည်း ထလိုက်သွားတယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသတို့ အခန်းထဲကို ရောက်တဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ သတိမရသေးဘူး၊ 'အကောင်နက်ကြီးတွေ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲနေပြန်ပြီ၊ ဘိုးဘိုးရေ လုပ်ပါဦး' လို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတုန်းပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဦးစန္ဒောဘာသလည်း ဦးဘိုးစကိုရေတစ်ခွက်အခပ်ခိုင်းပြီးဒီလိုသစ္စာဆိုတယ်။

သစ္စာ၏ အာနုဘော်

၁။ ငါ့မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးမှ တစ်ပါး အခြားကိုးကွယ်စရာ မရှိပါ။ ဒီသစ္စာကို ငါဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့

တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၂။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ငါသည် ကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတယ်။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ် လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၃။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အမိအဖ၊ ဆရာသမားတို့ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့သည် အတိုင်းမသိ ကြီးမားပါပေသည်။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၄။ ငါဟာ လူဝတ်နဲ့တုန်းက သူ့အသက်ကို မသတ်ခဲ့ဖူးပါ၊ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးခဲ့ဖူးပါ၊ သူ့သားမယား သမီးပျိုများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကျူးလွန် မဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးပါ၊ သူတစ်ပါး အကျိုးပျက်အောင် လိမ်လည် လှည့်ဖြား မပြောကြားခဲ့ဖူးပါ၊ သေရည်သေရက်ကို မသောက်စားခဲ့ဖူးပါ။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၅။ ငါဟာ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ မည်သည့်မိန်းမ တစ်စုံတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ ရေကန်ဘောင်ပေါ်သို့ လျှောက်ခြင်း၊ ရေကန်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခြင်းဆိုတဲ့ မေထုန်မှီဝဲခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးကို မမှီဝဲ မကျူး

လွန်ဖူးပါ။ မေထုန်မှီဝဲလိုသည့် အခြင်းအရာ လက္ခဏာများ ပါဝင်သော စကားများကိုလည်း မည်သည့်မိန်းမ တစ်စုံတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ ငါ မပြောဆိုဖူးပါ။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၆။ ငါဟာ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးခဲ့ဖူးပါ။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၇။ ငါဟာ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ သူ့အသက်ကို မသတ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၈။ ငါဟာ ငါ့မှာမရှိသေးတဲ့ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ ဈာန်တရားတွေ ငါ့မှာရှိနေပြီလို့ သူတစ်ဘက်သားကို လိမ်လည်လှည့်ဖြား ငါမပြောကြားဖူးပါ။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

(ဒီအချိန်လောက်မှာ မိုးအောင်ဟာ ကယောင်ကတမ်းတွေကို မပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အိပ်ပျော်သလိုဖြစ်ပြီး ဟီးဟီးဟီးနဲ့ ညည်းနေတယ်။)

၉။ ငါဟာ ရွှေငွေကို တစ်ခါမှ အလှူမခံဖူးပါ။ ရွှေငွေကို ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးပါ။ ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၁၀။ ငါဟာ ဒုတိယအကြိမ် ရဟန်းပြုတဲ့နေ့ကအစပြု၍ ဒီကနေ့အထိ လေးခုမြောက်သောသင်္ကန်းကို ငါပယ်ပစ်ခဲ့ပြီး သင်္ကန်းသုံးထည် ကိုသာ ဝတ်ရုံသုံးစွဲခြင်းဆိုတဲ့ တိစီဝရိတ်ခုတင်ကို ငါ အဓိဋ္ဌာန်မြောက် ဆောက်တည်ခဲ့ပါတယ်။

၁၁။ ငါဟာ ဒုတိယအကြိမ် ရဟန်းပြုတဲ့နေ့ကအစပြု၍ ဒီကနေ့အထိ အထူးထူးသော နေရာ၌ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် စားသောက်ခြင်းကို ငါ ပယ်ပစ်ခဲ့ပြီး တစ်နေရာတည်းမှာသာ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် စားသောက်ခြင်း ဆိုတဲ့ ဧကာသနိသ်ခုတင်ကို ငါ အဓိဋ္ဌာန်မြောက် ဆောက်တည်ခဲ့ ပါတယ်။

၁၂။ ငါဟာ ဒုတိယအကြိမ် ရဟန်းပြုတဲ့နေ့ကအစပြု၍ ဒီကနေ့အထိ နှစ်ခုမြောက်သောခွက်၌ရှိတဲ့ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် စားသောက်ခြင်းကို ငါ ပစ်ပယ်ခဲ့ပြီး တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌ရှိတဲ့ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် စားသောက်ခြင်းဟူသော ပတ္တပိဏ်ခုတင်ကို ငါအဓိဋ္ဌာန်မြောက် ဆောက်တည်ခဲ့ပါတယ်။

၁၃။ ငါဟာ ဒီအရပ်ကိုရောက်တဲ့နေ့ကအစပြု၍ ဒီကနေ့အထိ ရွာတွင်း ရွာနားဌ်တည်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ငါပယ်ပစ်ခဲ့ပြီး တောဌ် တည်နေသော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာဌ်သာ နေထိုင်ခြင်းဟူသော အာရညကင်ခုတင်ကို ငါ အဓိဋ္ဌာန်မြောက် ဆောက်တည်ခဲ့ပါ တယ်။

၁၄။ ငါဟာ ဒီအရပ်ကိုရောက်ပြီးတဲ့နောက် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း တစ်ရက်က တပေါင်းလကွယ်နေ့အထိ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ငါးလတိုင်တိုင် အမိုးရှိသော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ငါပယ်ပစ်ခဲ့ပြီး သစ်ပင်ရင်းအနီး သစ်ပင်ရိပ်အတွင်း၌သာ နေထိုင်ခြင်းဟူသော ရုက္ခမူဓုတင်ကို ငါ အဓိဋ္ဌာန်မြောက် ဆောက်တည်ခဲ့ပါတယ်။

၁၅။ ငါဟာ ဒီအရပ်ကိုရောက်လာပြီးတဲ့နောက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကဆုန်လတစ်လလုံးလုံး အိပ်ခြင်းကို ငါပယ်ပစ်ပြီး ထိုင်ခြင်းဟူသော နေသဇ္ဇိက ဓုတင်ကို ငါအဓိဋ္ဌာန်မြောက် ဆောက်တည်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြောဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

၁၆။ ငါဟာ ခမ္မစကြာသုတ်၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ အာဋာနာဋိယသုတ်၊ ဗောဇ္ဈင်သုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်တို့ကို နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီသုတ်တွေရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်တို့ကြောင့် ငါ့မြေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပိန်းကြောဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်ဘိသကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လျှောကျ ပပျောက်ကုန်ကြပါစေသတည်း။

ဦးစန္ဒောဘာသဟာ ဒီလို သစ္စာဆိုပြီးတဲ့အခါ ရေခွက်ကို ဦးဘိုးစကို လှမ်းပေးရင်း 'ဒီရေကိုတိုက်လည်း တိုက်၊ အနာထဲလည်း ထည့်၊ ပိုတာကို သောက်ရေအိုးထဲထည့်ထား၊ ရေကုန်ခါနီး ထပ်ဖြည့်ပေါ့ကွာ' လို့ ပြောပြီး သူ့ကျောင်းကို ပြန်သွားတယ်။

ဦးဘိုးစလည်း ဦးစန္ဒောဘာသပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးတယ်။ နာရီဝက်လောက်ရှိတော့ မိုးအောင်ရဲ့ညည်းသံ တိတ်သွားတယ်။ တစ်နာရီ

လောက်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင်ရဲ့ အနာထဲက သွေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အနက်ရောင် အစေးကြီးတွေ ကျလာတယ်။ ဦးဘိုးစလည်း မိုးအောင် နိုးမှာ စိုးလို့ အနက်စေးတွေကို မသုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ဘုန်းကြီးဆီ သွားလျှောက်တယ်။

ဒီလိုလျှောက်ပြီးတော့မှ 'အရှင်ဘုရားရဲ့မြေးဟာ ဒီမရောက်ခင်က ဒီအနာကြီးနဲ့ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပြီး မဟုတ်မှလွဲရော တပည့်တော်တော့ အပတွေမှီလာတယ်ထင်တယ်၊ ကျလာတဲ့ အနက်စေးတွေဟာလည်း ရိုးရိုးအစေးတွေလို့ တပည့်တော် မထင်ဘူး၊ ပယောဂ အစေးတွေလို့ ထင်တာပဲ' လို့ သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုပါ ထပ်လျှောက်တယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသ ဘာမှမပြောတာနဲ့ ဦးဘိုးစလည်း သူ့ဇရပ်ကိုပြန်လာတယ်။ ညနေခြောက်နာရီလောက်ကြာတော့ မိုးအောင် နည်းနည်းသတိရလာပြီး ရေတောင်းတယ်။ ဦးဘိုးစလည်း သစ္စာရေထည့်ထားတဲ့ အိုးထဲက ရေကို ခပ်ပေးလိုက်တယ်။

မိုးအောင် ရေသောက်ပြီးတဲ့အခါ 'မင်း အခုသောက်တာ မင့်ဘိုးဘိုးရဲ့ သစ္စာရေပဲ၊ သစ္စာရေဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်း သိသလား' လို့ ဦးဘိုးစက မေးတယ်။

မိုးအောင်က ခေါင်းခါပြတယ်။ အဲဒီအခါ ဦးဘိုးစက 'ရေအိုးဖြစ်ဖြစ် ရေခွက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရှေ့မှာထားပြီး ကိုယ့်အတွက် မှန်တာတွေကို လျှောက်ဆိုရင် အဲဒီရေဟာ သစ္စာရေဖြစ်သွားတာပေါ့၊ လူ့ဘဝတုန်းက သူဟာ အသက်မသတ်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးခဲ့ဘူး၊ သူများမယားနဲ့ သမီးပျိုတွေကို မဖျက်ဆီးခဲ့ဘူး၊ လိမ်မပြောခဲ့ဘူး၊ အရက်မသောက်ခဲ့ဘူးလို့ မင်းတို့ဘိုးဘိုးက သောက်ရေခွက်ကိုင်ပြီး ဆိုတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီစကားတွေဟာ သူ့အတွက် မှန်တယ်၊ မှန်တဲ့စကားကို သစ္စာလို့ခေါ်တယ်၊

အဲဒီလိုဆိုပြီးတော့မှ ဒီသစ္စာစကားကြောင့် မင်းရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဟာ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်တွင် ရေမတင်နိုင်သလို လွင့်စဉ်လျှောကျ ပျောက်ကုန်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။

'နောက်ပြီးတော့လဲ ဘုန်းကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါမှာလဲ သူဟာ ရဟန်းသီလတွေကို ကောင်းကောင်းစောင့်တယ်၊ သူ့မှာ သက်န်းသုံးထည်သာရှိတယ်၊ သုံးထည်ထက် မပိုဘူး၊ ဆွမ်းလဲ တစ်ထပ်တည်းစားတယ်၊ စားတဲ့အခါလဲ ဟင်းခွက်တွေအများကြီးထဲ နှိုက်မစားဘူး၊ သူစားချင်တာတွေ သပိတ်ထဲထည့်၊ အကုန်နယ်ပြီး စားတယ်၊ ဒီရောက်ကတည်းက ဒီတောကျောင်းမှာပဲ နေတယ်၊ တစ်နှစ်မှာ လေးလလုံးလုံး ကျောင်းထဲမှာမနေဘဲ သစ်ပင်အောက်မှာ နေတယ်၊ တစ်နှစ်မှာ တစ်လလုံး လဲမအိပ်ဘူး၊ ထိုင်လျက်သာနေတယ်လို့ မင့်ဘိုးဘိုးက ဆိုတယ်၊ ဒီဟာတွေဟာ မင့်ဘိုးဘိုးအတွက် မှန်တာတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒါတွေဟာ မင်းဘိုးဘိုးအတွက် သစ္စာတွေဖြစ်တယ်၊ အဲဒီသစ္စာတွေကြောင့် မင်းရဲ့ရောဂါဝေဒနာတွေဟာ ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်နိုင်သလို လွင့်စဉ်လျှောကျ ပျောက်ကုန်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။

'ဒီသစ္စာစကားတွေ ဆိုနေတုန်းပဲ မင်းဟာ ငြိမ်ကျသွားတယ်၊ ဒီသစ္စာတွေ မဆိုခင်တုန်းကဆိုရင် အကောင်နက်ကြီးတွေ မင်းကို ဆွဲကုန်ပြီ၊ ဘိုးဘိုးရေ လုပ်ပါဦးလို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ အနာက နာလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကယောင်ကတမ်းတွေ မပြောတဲ့အခါမှာလဲ ညည်းလိုက်တာ လွန်နေတာပဲ၊ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာနဲ့ ညည်းနေတာတွေကို မင့်ဘိုးဘိုးတောင် ကြားသွားသေးတယ်၊ အဲဒီသစ္စာတွေ ဆိုပြီးတော့မှ သစ္စာရေတွေကို မင်းကို တိုက်ခိုင်းတယ်၊ အနာထဲလဲ အထည့်ခိုင်းတယ်၊ သစ္စာရေတွေကို မင့်ပါးစပ်ထဲကို ဇွန်းကလေးနဲ့ ငါအစက်ချပေးတယ်၊ ပြီးတော့ မင့်အနာထဲ ဒီသစ္စာရေတွေ နည်းနည်းထည့်

ပေးတယ်၊ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မင့်အနာထဲက အခုထွက်ကျနေတဲ့ အနက်စေးတွေ ကျလာတယ်' လို့ ပြောပြီး မိုးအောင်ကို ပြတယ်။

မိုးအောင်လည်း လှမ်းကြည့်ပြီး ဘိုးဘိုးဦးဘိုးစပြောတာကိုပဲ စိုက်ပြီး နားထောင်နေပြန်တယ်။ 'အဲဒီလို အနက်စေးတွေ ထွက်သွားလို့ မင်း အခုလို သက်သာလာတာပဲ၊ မင်းဘိုးဘိုး သစ္စာမဆိုခင်တုန်းကတော့ မင်းဟာ သတိပြန်ရလာတော့မယ်မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ငါ အောက်မေ့မိ တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ဒီကိုမရောက်ခင် မဟုတ်မှလွဲရော ငါ့အထင်ဖြင့် အပတွေ အများကြီးမှီလာတယ်၊ အပဆိုတာ သိလား' လို့ ဦးဘိုးစက မိုးအောင်ကို မေးတယ်။ မိုးအောင်က ခေါင်းခါပြတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဦးဘိုးစက 'တောတွေတောင်တွေထဲမှာ လူတွေဟာ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရရင် မြွေကိုက်ခံရရင်၊ ဖျားရင် အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေက ဒီလူရဲ့ အသွေးအသားတွေ စားရအောင် ဒီလူကို အတင်း ဝင်ကပ်တာပဲ၊ သူတို့ ဝင်ကပ်လိုက်တဲ့အတွက် တော်ရုံတန်ရုံ ရောဂါ၊ တော်ရုံတန်ရုံ အနာဟာ ပိုဆိုးလာတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းလဲ သတိတွေလစ်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်အော်နေတာပေါ့၊ လူမမာဟာ အကောင်နက်ကြီးတွေဆွဲကုန်ပြီလို့ ကယောင်ကတမ်းအော်ပြီးရင် သေတာများတာပဲ၊ မင့်ဘိုးဘိုးဟာ သီလသိပ်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တန်ခိုးလဲ သိပ်ကြီးတာပဲ၊ သူ့သစ္စာရေကိုသာ မတိုက်ရရင် ဒီလောက်ရှိရင် မင့်အသက် ထွက်တာကြာလှပြီ' လို့ ဦးဘိုးစဟာ ရိုးရိုးဘွင်းဘွင်းသမားကြီးဆိုတော့ လူမမာကို ဒီအခြေအနေမှာ ပြောသင့်တယ်၊ မပြောသင့်ဘူးလို့ မတွက်တော့ ဘူး၊ သူ့ဝမ်းထဲမှာရှိတာတွေ မိုးအောင်ကို လျှောက်ပြောပြနေတယ်။

မိုးအောင်လည်း အကောင်နက်ကြီးတွေရဲ့အဆွဲကို ခံရပြီးကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ငါ မိုက်တယ်၊ ငါ သတ္တိရှိတယ်၊ ငါ လူတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရဲတယ်၊ ငါ ဘယ်သူ့ကို

လူထင်ရမလဲလို့ သူ့ကို လမ်းမှားရောက်အောင် မြှောက်ပင့်ပေးနေတဲ့ သူ့နားထင်မှာ ကပ်နေတဲ့ မာနတွေဟာ သိပ်ပြီး ရှိပုံမပေါ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဦးဘိုးစပြောတာကို သူ လေးလေးစားစား နားထောင်နေတယ်။

အတော်ကလေးကြာတဲ့အခါ ဦးဘိုးစဟာ ရေနွေးတွေယူလာပြီး အနာကကျလာတဲ့ အနက်စေးတွေကို ဆေးချပေးနေတယ်။ အဲဒီလိုဆေးချပေးနေတုန်း ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသ ရောက်လာတယ်။

ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်

'ငါ့မြေး သက်သာရဲ့လား' လို့ ဦးစန္ဒာဘာသက မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ခပ်စောစောကလို မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်တော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အနာက ကိုက်တော့ ကိုက်တုန်းပဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ခေါင်းကိုက်ပြီး ဇက်လဲလေးတယ်၊ ဇက်ထဲမှာ တုတ်ကြီးတွေထည့်ထားသလိုပဲ' လို့ လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသက 'ဘိုးဘိုးတို့ဆီမှာတော့ ဘာဆေးမှ မရှိဘူးကွယ်၊ သစ္စာရေကိုပဲ အားကိုးရတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီလောက် သက်သာသွားတယ်ဆိုရင် ဘိုးဘိုး သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသက အမိန့်ရှိတယ်။

မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ အနာသက်သာတာထက် အကောင်နက်ကြီးတွေရဲ့ အဆွဲမခံရတာကို တပည့်တော် ပိုပြီးဝမ်းသာတယ်၊ ဒီအကောင်နက်ကြီးတွေ အဆွဲခံရရင် ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့လက်တွေကို ဆွဲတဲ့အကောင်တွေကို လက်သီးနဲ့ထိုးရအောင် လက်မြှောက်ကြည့်တယ်၊ မြှောက်လို့မရဘူး၊ လက်တွေ သိပ်လေးနေတာပဲ၊ ခြေထောက်တွေ ဆွဲတဲ့အကောင်တွေကို ခြေနဲ့ကန်ကြည့်တယ်၊ ခြေထောက် လှုပ်လို့မရဘူး၊ သိပ်လေးနေတာပဲ၊ အဲဒီအထဲက တချို့အကောင်တွေက လည်ပင်းပေါ်ရင်ဘတ်ပေါ်၊ ဗိုက်ပေါ်မှာ တက်ရပ်တဲ့အခါ တပည့်တော် အသက်မရှူနိုင်

ဘူး၊ ဘိုးဘိုးရေ လုပ်ပါဦးလို့ အော်လိုက်မှ ဒီအကောင်တွေ ပျောက်ကုန်တယ် ဘိုးဘိုးရယ်၊ အိပ်မက်မက်သလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဘိုးဘိုးက 'လူတွေဟာ ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်ပြီး သေခါနီးတဲ့အခါ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လဲ သေလောက်အောင် ရောဂါအပြင်းအထန်ဖြစ်တဲ့အခါ ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် ဆိုတဲ့ အာရုံသုံးမျိုးရှိတဲ့အထဲက တစ်ခုခုဖြစ်စေ၊ နှစ်ခုဖြစ်စေ၊ သုံးခုစလုံးဖြစ်စေ အဲဒီလူတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတတ်တယ်၊ ဥပမာ သူများအသက်တွေကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ သူသတ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီး သတိရနေတတ်တယ်၊ လောလောဆယ်မှာကို အသက်တွေကို သူ လိုက်သတ်နေသလို မြင်နေရတတ်တယ်၊ ဥပုသ်စောင့် အလှူလုပ်ခဲ့တဲ့သူဆိုရင်လဲ သူ ဥပုသ်စောင့်ခဲ့တာတွေ လှူခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီး သတိရနေတတ်တယ်၊ လောလောဆယ် ဥပုသ်စောင့်နေသလို လှူနေသလို မြင်ရတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ်လုပ်ခဲ့သမျှ မကောင်းတာတွေ ကောင်းတာတွေကို သတိရနေတာနဲ့ လောလောဆယ်လုပ်နေသလို မြင်နေရတာကို 'ကံအာရုံ' လို့ ခေါ်တယ်။

'သူ့အသက်တွေကို သတ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် သူ့အသက်တွေကိုသတ်ခဲ့တဲ့ အခါတုန်းက ကိုယ် သုံးခဲ့ဖူးတဲ့ ဓားမြောင်တို့၊ သေနတ်တို့၊ လှံတို့ ဆိုတဲ့ လက်နက်တွေကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်သတ်ခဲ့တဲ့ လူသေ၊ နွားသေ၊ ကြက်သေ၊ ဘဲသေတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ရတယ်၊ ကုသိုလ်လုပ်ခဲ့တဲ့လူဆိုရင် ကိုယ်ရှိခိုးနေကျ မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်တို့၊ စိတ်နေကျ ပုတီးတို့၊ လှူခဲ့တဲ့ ကျောင်းတို့ သင်္ကန်းတို့ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကုသိုလ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မြင်ရတယ်၊ အဲဒီလို မြင်ရတာတွေကို 'ကမ္မနိမိတ်အာရုံ' လို့ ခေါ်တယ်။

'ငရဲကျမယ့်သူဆိုရင် ငရဲမီး၊ ငရဲထိန်းအကောင်နက်ကြီးတွေ၊ ခွေးနက်ကြီးတွေကို မြင်ရတတ်တယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်မယ့်သူဆိုရင် တောကြီး

တောင်ကြီး အစရှိတဲ့ ကိုယ်နေရမယ့်အရပ်ဒေသကို မြင်ရတတ်တယ်၊ လူ ပြန်ဖြစ်မယ့်လူဆိုရင် အမိဝမ်းရဲ့ အရောင်နီနီရဲရဲအဆင်းကို မြင်ရတတ်တယ်၊ နတ်ပြည်ရောက်မယ့်သူဆိုရင် နတ်သမီးတွေ၊ ဘုံဗိမာန်တွေ၊ ဥယျာဉ်တွေကို မြင်ရတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုမြင်တာကို 'ဂတိနိမိတ်အာရုံ' လို့ ခေါ်တယ်။

ရှင်သောဏရဲ့ ဖခမည်းတော်

'ရှေးတုန်းက ရဟန္တာအရှင်သောဏရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးဟာ ငယ်ငယ် က မုဆိုးလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ သံဝေဂရတဲ့အတွက် မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်ပြီး ရဟန်းပြုတယ်၊ သေခါနီးကျတော့ ခွေးကြီးတွေက သူ့ကိုကိုက်တော့ မယ်လို့ မြင်နေတဲ့အတွက် သရဲ သရဲ သရဲတွေလာနေပြီ၊ ခြောက်ပါဟဲ့ ခြောက်ပါဟဲ့လို့ အော်တယ်၊ အရှင်သောဏက သူ့ခမည်းတော်ကြီးမှာ ငရဲနိမိတ်တွေ ထင်ဟပ်နေပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ စေတီရဲ့ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ပန်းမွေ့ရာ ချက်ချင်းအခင်းခိုင်းပြီး၊ ပြီးတော့မှ ခမည်းတော်ကြီးကို ခုတင်နဲ့ ရင်ပြင်တော်ကို ရွှေ့သွားတယ်၊ ရင်ပြင်တော်ကိုရောက်ရော့ 'ဦးပဉ္စင်းကြီး ကြည်ညိုလိုက်၊ ဦးပဉ္စင်းအတွက် ပန်းတွေလှူထားတယ်' လို့ သူ့ခမည်းတော် ကြီးကို ပြောတယ်၊ ခမည်းတော်ကြီးလည်း သတိရလာပြီး ဘုရားကိုကြည်ညို တယ်၊ ပန်းကပ်တယ်၊ အဲဒီလို ကြည်ညိုနေတုန်း မေ့မြောသွားပြန်တယ်၊ အဲဒီအခါ နတ်သမီးတွေကိုမြင်ရတဲ့အတွက် 'ဟဲ့ သားတော်ရဲ့ နေရာဖယ် ပေးလိုက်ပါ' လို့ ဆိုတယ်၊ 'ဖယ်ပေးလိုက်ပါ၊ သားရဲ့ နတ်သမီးတွေလာနေ တယ်' လို့ ယောင်ပြန်တယ်၊ အဲဒီအခါ သားတော် ရှင်သောဏက 'အင်း၊ ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာ နတ်ပြည် ဂတိနိမိတ်တွေ ထင်လာပေါ့ကိုး' လို့ အောက်မေ့ နေတုန်းမှာပဲ ခမည်းတော်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီး နတ်ပြည်ရောက်သွားတယ်။

'ငါ့မြေးမြင်ရတဲ့ တောနက်ကြီးတွေဆိုတာ ဂတိနိမိတ်တွေပဲ၊ ငါ့မြေး ဟာ အတော်ကြီးဆိုးခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးတယ်ဆိုတာ ငါ့မြေးဟာ

ငါ့မြေး အသိဆုံးပဲ၊ တချို့ ဆိုးတာက ဆိုးရုံဆိုးတာပဲ၊ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်သေးတယ်၊ ငါ့မြေးကတော့ ဆိုးလဲ ဆိုးတယ်၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကိုလဲ မယုံကြည်၊ ကံ ကံရဲ့အကျိုးကိုလဲ မယုံကြည်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါ့မြေးဆိုးတာက အဆိုးတွေထဲမှာ ကမ်းကုန်အောင်ဖြစ်နေပြီ၊ အဆိုးကြီးတွေထဲမှာ အဆိုးတကာ့ အဆိုးဆုံးပဲ၊ ဒီအဆိုးကို မပြင်ရင် ဘိုးဘိုးလဲ မကယ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ မကယ်နိုင်ဘူး၊ သေရင် အဝီစိကို ဇောက်ထိုးဆင်းမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါ့မြေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ စကားကို ဒီတစ်ခါ နားထောင်စမ်းပါ၊ အကောင်နက်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်က ငါ့မြေးကို သတိလာပေးနေပြီ၊ ငါ့မြေးရဲ့အဆိုးတွေကို ပြင်ပါတော့ကွယ်' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက သူ့မြေး မိုးအောင်ကို မေတ္တာရပ်တယ်။

မိုးအောင်လည်း ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့ကို ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး၊ အမေအရင်းကတောင် မချစ်ဘူး၊ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာ ဆိုရင် ဒီဘိုးဘိုးတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တယ်၊ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ သူ့ဆီက ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို သေတွင်းထဲကတောင် ဆွဲနုတ်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ သူ့ကို မဟုတ်တာပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ သူမေ့မြောသွားတုန်းက သူ့ဘိုးဘိုးပြောသွားတဲ့အတိုင်း အာရုံသုံးခုစလုံးကို သူ မြင်ရတယ်၊ သူမြင်တာတွေကိုသိလို့ ဘိုးဘိုး လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူမြင်တာတွေထဲက အကောင်နက်ကြီးတွေဆိုတဲ့ ဂတိနိမိတ် အာရုံတစ်ခုထဲကိုသာ သူပြောပြလို့ ဘိုးဘိုးသိတာ၊ သူမြင်တဲ့ ကံအာရုံနဲ့ ကမ္မနိမိတ်အာရုံနှစ်ခုကို သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးပြောသွားတာတွေဟာ သူမြင်တာတွေနဲ့ တိုက်နေတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း 'တရားတော်ဟာ အံ့ဩဖို့ အကောင်းသားပဲ၊ သူ ငရဲကို မကျရသေးဘဲနဲ့တောင်

ဒီအကောင်နက်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒီလောက် မချိမဆန့်ခံရရင် တကယ်များ ငရဲကျတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ၊ ငရဲဟာ သိပ်ဆိုးတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘိုးဘိုးဟာ ဒီလိုဆိုးတဲ့ ငရဲကို သူ့ကိုမကျရအောင် သူ့အဆိုးတွေကို အပြင်ခိုင်းနေတာ ဖြစ်မှာပါပဲ' လို့ မိုးအောင်ဟာ ဟိုရောက် ဒီရောက် လျှောက်တွေးပြီး ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူ့ဘိုးဘိုး မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတော့မှ မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော် သတိလစ်နေတုန်းက တပည့်တော်အနာထဲ ဘာဆေးတွေ ထည့်လိုက်သလဲ (ဦးဘိုးစကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး) ဒီဘိုးဘိုးကပြောတော့ ဘိုးဘိုးသစ္စာဆိုတဲ့ရေကို တပည့်တော်ကို တိုက်လဲ တိုက်တယ်၊ အနာထဲလဲထည့်ပေးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အနာထဲက အစေးအနက်ကြီးတွေ ထွက်လာပြီး တပည့်တော် အခုလို သက်သာလာတာပဲလို့ ပြောတယ်၊ သစ္စာဆိုတာကလေးနဲ့ပဲ ဒီရေဟာ ဒီလောက်ပဲ စွမ်းသလား၊ အနာထဲကို ဘိုးဘိုး ဘာဆေးမှ မထည့်လိုက်ဘူးလား' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဘိုးဘိုးစန္ဒောဘာသက 'သစ္စာဆိုတာ အင်မတန် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးတယ်၊ ဘိုးဘိုးကမှ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင်လို့ ရေကိုသစ္စာဆိုပြီး တိုက်သေး ထည့်သေးတယ်၊ တချို့များ ရေကိုအရှင်း မသုံးဘူး၊ သစ္စာဆိုရုံနဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတဲ့ သာဓကတွေ အရှိသားပဲ။

ဒုက္ခလ ပါရိကာ သုဝဏ္ဏသာမ

'ဘိုးဘိုးတို့ရဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလောင်းဟာ သုဝဏ္ဏသာမဘဝတုန်းက ပီဠိယက္ခမင်းကြီးက လေးနဲ့ပစ်လိုက်လို့ မြားဆိပ်တွေတက်သတိလစ်ပြီး လဲနေတယ်၊ အဲဒီအခါ ခမည်းတော် ဒုက္ခလက သုဝဏ္ဏသာမရဲ့ ခေါင်းရင်းက၊ မယ်တော်ပါရိကာက ခြေရင်းကထိုင်ပြီး ရှေးဦးစွာ မယ်တော်က ဒီလို သစ္စာဆိုတယ်။

၁။ ကျွန်ုပ်၏သား သာမသည် ရှေးအခါက တရားကိုသာ ကျင့်လေ့ရှိပါ၏။ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ကျွန်ုပ်သား၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

၂။ ကျွန်ုပ်၏သား သာမသည် ရှေးအခါက မြတ်သော အကျင့်ကိုသာ ကျင့်လေ့ရှိပါ၏။ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ကျွန်ုပ်သား၏အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

၃။ ကျွန်ုပ်၏သားသည် ရှေးအခါက မှန်သော စကားကိုသာဆိုလေ့ရှိပါ၏။ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့။ ကျွန်ုပ်သား၏အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

၄။ ကျွန်ုပ်၏သား သာမသည် အမိအဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောသူဖြစ်ပါ၏။ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့။ ကျွန်ုပ်သား၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

၅။ ကျွန်ုပ်၏သား သာမသည် အမျိုးထဲမှာ ကြီးကုန်သော သူတို့ကို ရိုသေသမှုပြုကုန်၏။ ဤစကားမှန်သည်ဖြစ်အံ့။ ကျွန်ုပ်သား၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

၆။ ကျွန်ုပ်၏သား သာမကို ကျွန်ုပ်၏အသက်ထက် ပို၍ချစ်ပေ၏။ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့။ ကျွန်ုပ်သား၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

၇။ ကျွန်ုပ်သည်လည်းကောင်း၊ သူ့ဖခင်သည်လည်းကောင်း ပြုအပ်သော ကုသိုလ်အလုံးစုံကြောင့် သာမ၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း။

'ဒီသစ္စာ ခုနစ်ချက်ကို မယ်တော် ဆိုပြီးတဲ့အခါ သုဝဏ္ဏသာမဟာမြားဆိပ်တက်နေရာက သတိရလာပြီး ဗယ်ဘက်စောင်းနေရာက ညာဘက်စောင်းလိုက်တယ်။ ခမည်းတော်လဲ မယ်တော်လိုပဲ သစ္စာ ခုနစ်ချက်ကို

ဆိုတယ်။ အဲဒီအခါ သုဝဏ္ဏသာမဟာ ညာဘက်က ဗယ်ဘက်ကို ပြန်စောင်းလိုက်တယ်။

'အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ ရှေးဘဝတစ်ခုတုန်းက သုဝဏ္ဏသာမရဲ့ မိခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဟိမဝန္တာ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှာနေတဲ့ ဗဟုသုန္ဒရီ နတ်သမီး ရောက်လာပြီး 'ကျွန်ုပ်သည် ဟိမဝန္တာ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှာ ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး နေထိုင်ပါ၏၊ ဒီလိုနေခဲ့သမျှအတွင်း သုဝဏ္ဏသာမထက် ပိုလွန်၍ချစ်အပ်သောသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ၊ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ သာမ၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း၊ ကျွန်ုပ်နေရာ ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ သစ်ပင်ဟူသမျှသည် နုံသာပင်ချည်းသာ ဖြစ်၏၊ ဤစကား မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ သာမ၏ အဆိပ်သည် ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း' လို့ သစ္စာဆိုပြန်တယ်။

'အဲဒီအခါ သုဝဏ္ဏသာမမှာ မြားဆိပ်တွေ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့အတွက် ထပြီး ထိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သစ္စာဆိုတာ အထင်မသေးပါနဲ့ ငါ့မြေးရယ်၊ အင်မတန် ထက်မြက်တယ်၊ စူးရှတယ်၊ အာနုဘော်ကြီးတယ်၊ အမှန်စင်စစ်တော့ သူများက ကိုယ့်အတွက် သစ္စာဆိုတာထက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သစ္စာဆိုနိုင်ရင် သစ္စာဟာ ပိုပြီး အာနုဘော်ကြီးသေးတယ်။

သာဓကတစ်ခုကို ဘိုးဘိုး ပြောပြဦးမယ်။

ကပ္ပိတန် သုပ္ပာရက

'ဘိုးဘိုးတို့ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ရှေးဘဝတစ်ခုတုန်းက ပင်လယ်ကူး ရွက်သင်္ဘောမှာ ကပ္ပိတန်လုပ်တယ်၊ နာမည်ကတော့ သုပ္ပာရကလို့ ခေါ်တယ်၊ အိုလာတဲ့အခါကျတော့ ကပ္ပိတန် သုပ္ပာရကဟာ မျက်စိမှုန်တာနဲ့ ကပ္ပိတန်အလုပ်က အငြိမ်းစားယူလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျတော့ ကုန်သည်တွေကို ဝိုင်းပြီး တောင်းပန်တာနဲ့ ပင်လယ်ကူး

ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ ပြန်လိုက်သွားတယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ခုနစ်ရက် လောက် ကြာတော့ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ လေမုန်တိုင်းကြီး ကျလာပြီး ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာထဲကို သင်္ဘောရောက်သွားရင် သင်္ဘောဟာ နောက် ပြန်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ လှိုင်းတွေလေတွေကြားထဲမှာ သင်္ဘောနစ်ပြီး ကပ္ပိတန်ရော ကုန်သည်တွေရော သင်္ဘောသားတွေရော အားလုံး သေကုန် ကြမယ်၊ အဲဒီအခါ ဘုရားအလောင်းတော် ကပ္ပိတန် သုပ္ပာရက က ဒီလို သစ္စာဆိုတယ်၊ 'ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်းသိမြင်ကာ လိမ္မာလာသည့်အချိန်ကစ၍ သတ္တဝါတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မညှဉ်းဆဲခဲ့ဖူးပါ၊ မြက် ဝါးခြမ်းစကအစ သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာကို မခိုးယူဖူးပါ၊ လောဘ၏အစွမ်းဖြင့် သူတစ်ပါး သား မယားကို ကြည့်ရုံမျှပင် မကြည့်ဖူးပါ၊ မုသားစကား မပြောဖူးပါ၊ မြက်ဖျား မျှဖြင့်လည်း သေအရက်ကို မသောက်ဖူးပါ၊ ဤသစ္စာစကားကြောင့် ဤ ရွက်သင်္ဘောသည် ချမ်းသာစွာနှင့် နေရင်းဌာနသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်စေ သတည်း' လို့ ဘုရားအလောင်းက အဲဒီလို သစ္စာပြုတော်မူတယ်၊ ဒီသစ္စာရဲ့ အာနုဘော်ကြောင့် သင်္ဘောဟာ ချောချောမောမောနဲ့ ဆိပ်ကမ်းကိုပြန်ရောက် သွားတယ်။

အဲဒီအခါ မိုးအောင်ဟာ 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော်ဟာ သစ္စာကို ဘယ်လိုဆိုမလဲ၊ တပည့်တော်ဟာ သူ့အသက်ကိုလဲ အများကြီးသတ်ခဲ့ဖူး တယ်၊ သူ့ဥစ္စာကိုလဲ အများကြီး ခိုးခဲ့ဖူးတယ်၊ တိုက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူများ သားမယား သားသမီးပျိုကိုလဲ အများကြီး ဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးတယ်၊ မမှန်တာ ကိုလဲ အများကြီးပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ အရက်ကိုလဲ အများကြီးသောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီတော့ သစ္စာဆိုဖို့နဲ့ တပည့်တော်နဲ့ဟာ အင်မတန်ကြီး ဝေးနေပြီထင်ပါရဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်' လို့ လျှောက်တယ်။

'ငါ့မြေး၊ သစ္စာဆိုတယ် ဆိုတာဟာ မှန်တာကို ဆိုတာပဲ၊ ငါ့မြေး သစ္စာဆိုနိုင်အောင် ဒီလိုလုပ်ကွယ်၊ ငါ့မြေးဟာ ငါးပါးသီလ စောင့်နိုင်ပါ့

မလား၊ ငါးပါးသီလစောင့်တယ်ဆိုတာ သူ့အသက်သတ်တာ၊ သူ့ဥစ္စာခိုးတာ တိုက်တာ၊ သူ့မယား၊ သားပို့ သမီးပို့ကို ဖျက်ဆီးတာ၊ မမှန်တာကိုပြောတာ အရက်သောက်တာ၊ အဲဒီ ငါးခုကို ရှောင်တာပါပဲ၊ အဲဒီ ငါးပါးသီလကို စောင့်ပြီးတာနဲ့ လူလေး ဒီလို သစ္စာဆိုနိုင်ပြီ။

'အရင်တုန်းက ငါဟာ သူ့အသက်ကိုလဲ သတ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ဥစ္စာကိုလဲ ခိုးခဲ့ တိုက်ခဲ့တယ်၊ သူ့မယား၊ သားပို့ သမီးပို့ကိုလဲ ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်၊ မမှန်တာလဲ ပြောခဲ့တယ်၊ အရက်လဲ သောက်ခဲ့တယ်၊ ဒီကနေ့ ငါးပါးသီလ စောင့်ပြီးကတည်းက ငါဟာ သူ့အသက်ကို မသတ်တော့ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးတော့ မတိုက်တော့ဘူး၊ မမှန်တာ မပြောတော့ဘူး၊ အရက် မသောက်တော့ဘူး၊ ဒီသစ္စာစကားကို ငါဆိုတယ်၊ ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုး တေဇော် အာနုဘော်ကြောင့် ငါ့ရောဂါဝေဒနာဟာ လျင်မြန်စွာ ပပျောက်ပါ စေသတည်း၊ အဲဒီသစ္စာကို ခဏခဏဆိုပေး၊ လူကလေးဆိုတဲ့ သစ္စာဟာ အင်မတန် စူးရှမယ်၊ ထက်မြက်မယ်၊ ငါ့မြေးလိုပဲ မကောင်းတာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးဟာ သူတို့ရဲ့ မကောင်းတာတွေကို မှန်တဲ့အတိုင်း သစ္စာဆိုခဲ့တဲ့အတွက် မြွေဆိပ်တက်နေတဲ့ကလေးဟာ အသက်ချမ်းသာဖူးတဲ့ သာဓကတစ်ခုရှိတယ်။

ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ သစ္စာ

'ရှေးတုန်းက မဏ္ဍဗျသူကြွယ်နဲ့ သူ့မယားဟာ ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ကို အဖျော်ရည်ကပ်ပြီး စကားပြောနေတုန်း သူတို့ရဲ့သားကလေး ယညဒတ္တ ကို မြွေကိုက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါ ရသေ့ကစပြီး 'ငါသည် လူ့ဘောင်ကို ငြီးငွေ့၍ ရသေ့ပြုခဲ့ရာ ခုနစ်ရက်သာ ကြည်လင်သောစိတ်ဖြင့် နေနိုင်၏၊ ခုနစ်ရက်လွန်သည့်နောက် ယနေ့တိုင် နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ရောက်အောင် လုံးဝပင် စိတ်မကြည်လင်၊ မပျော်မွေ့ခဲ့ပါ၊ အောင့်အည်း၍သာ နေခဲ့ရပါ၏၊

ဤသစ္စာစကားကြောင့် တက်နေသောအဆိပ်ပြေပျောက်၍ ယညဒတ္တသူငယ် အသက်ရှင်စေသတည်း' လို့ သစ္စာဆိုတယ်၊ အဲဒီအခါ မြွေဆိပ်ဟာ ခေါင်းက နေပြီး ရင်အထိကျလာတယ်၊ မြွေဆိပ်တက်နေတဲ့ကလေးဟာ မျက်စိဖွင့် ကြည့်ပြီး 'အမေ၊ အဖေ' လို့ ခေါ်တယ်၊ ပြီးတော့မှ လူးလွန့်ပြီး အိပ်သွား ပြန်တယ်။

ရသေ့ သစ္စာဆိုပြီး အဖေကလည်း 'ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်း ပုဏ္ဏား ဧည့်သည်များ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့အခါ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ နှစ်သက်ခြင်း၊ ကြည်ညိုခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ၊ ဤသို့ မကြည်ညို၊ မနှစ်သက်သည်ကိုလဲ မည်သူ့ကိုမျှ မသိစေခဲ့ပါ၊ ဖုံးဖိ၍ ထားခဲ့ပါ၏၊ လှူဒါန်းသောအခါ၌လည်း မလှူချင်ဘဲနဲ့သာ ဟန်မပျက် လှူခဲ့ပေ၏၊ ဤသစ္စာစကားကြောင့် တက်နေသောအဆိပ် ပြေပျောက်၍ သားငယ် ယညဒတ္တ အသက်ရှင်ပါစေသတည်း' လို့ သစ္စာဆိုတယ်၊ အဲဒီအခါ မြွေဆိပ်ဟာ ရင်ကနေပြီး ခါးလယ်ကျလာ တယ်၊ မြွေဆိပ်တက်နေတဲ့ကလေးဟာ ထထိုင်တယ်။

အဖေက ဒီလိုသစ္စာဆိုပြီးတော့ အမေကလည်း 'ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သားအား ကိုက်တဲ့မြွေကို မခင်မင်ပါ အလွန်မုန်းပါသည်၊ ဤမြွေကို မုန်းသည်နှင့်မခြား ထပ်တူထပ်မျှ ကလေးရဲ့အဖေ မဏ္ဍာဗျူသူကြွယ် ကိုလဲ မုန်းလှပါသည်၊ ဤသစ္စာစကားကြောင့် တက်နေသောအဆိပ် ပြေ ပျောက်၍ ကျွန်တော်မ၏သား ယညဒတ္တဟာ အသက်ရှင်ပါစေသတည်း' လို့ သစ္စာဆိုပြန်တယ်၊ အဲဒီအခါ ခါးအထိ ကျန်နေသေးတဲ့ မြွေဆိပ်တွေ ပျောက်ပြီး ကလေးအသက်ရှင်တယ်။

'အဲဒီလို သစ္စာဆိုပြီးကြတော့မှ ရသေ့ရော၊ သူကြွယ်ရော၊ သူ့မယား ရော သုံးယောက်စလုံးဟာ သူတို့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်ကြပြီ၊ ရသေ့လဲ ရသေ့ကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ သူကြွယ်လဲ သဒ္ဓါတရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သူ ဖြစ်သွားတယ်၊ မယားလဲ လင်ပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့မယား ဖြစ်သွားတယ်၊

အဲဒါကြောင့် မကောင်းတာပဲဖြစ်စေ၊ မှန်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် သစ္စာဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါ့မြေး သစ္စာဆိုနိုင်အောင် ငါးပါးသီလစောင့်နိုင်ပါ့မလား' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒာဘာသက မေးတယ်။

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသ တရား၌ သက်ဝင်

မိုးအောင်ဟာ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ သူသေမှာပဲလို့တောင် သူ့စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချလိုက်ပြီးပြီ။ အဲဒီဘဝကနေပြီး သူ့ဘိုးဘိုးရဲ့ သစ္စာရေကြောင့် သူဟာ ထူးထူးခြားခြား အခုလို သက်သာလာတာကို သူကိုယ်တိုင်တွေ့နေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် သစ္စာဆိုတာဟာ အစွမ်းသားပဲလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်စပြုလာတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း အဲဒီအခါတုန်းက မိုးအောင်မှာဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေဟာ မြေအမျိုခံရကာနီး ဒေဝဒတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့တူနေတယ်၊ ဒေဝဒတ်ဟာ ကျန်းမာပြီး အင်အားပြည့်ဖြိုးနေတုန်းက သူ့မာနတွေဟာ နားထင်ရောက်နေတယ်။

'အဲဒါကြောင့် လေးသရေါ်နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတောင် သတ္တဝါတွေရဲ့ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဘုရား ကျေးဇူးတော်အနန္တကိုလဲ ကျေးဇူးလို့ သူ မထင်ဘူး၊ ဘုရားကို အကြိမ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံခဲ့တယ်၊ သူ့အမေပေါ်မှာရော၊ သူသတ်ရအောင်လိုက်တဲ့ အင်္ဂုလိမာလအပေါ်မှာရော၊ သူ့ကို ရန်မူရအောင် အရက်တွေမူးပြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ နာဠာဂီရိဆင်ကိုရော၊ သားတော်ရာဟုလာအပေါ်မှာရော ညှိမျှတဲ့မေတ္တာစိတ်ထားပြီး သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်စေချင်တဲ့ ဘုရားရဲ့ မဟာကရုဏာတော်ကြီးကိုတောင် သူ့မာနတွေ နားထင်ရောက်နေတဲ့ အချိန်အခါတုန်းက ဒေဝဒတ်ဟာ နည်းနည်းကလေးမျှ မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး။

အဲဒီမာနတွေ သူ့နားထင်ရောက်နေတဲ့အခါတုန်းက ဒေဝဒတ်ဟာ ငရဲကိုလဲ သူ မကြောက်ဘူး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကိုလဲ သူကြောက်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မကြောက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားကိုတောင် စင်ပြိုင် ထောင်ပြီး ခံတိုက်တယ်၊ လူသတ်သမားတွေကိုတောင် စေလွှတ်ပြီး ဘုရားကို အသတ်ခိုင်းတယ်၊ ဘုရားကိုသတ်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် ကိုဏ္ဍကုဋ္ဌတောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးနဲ့ လှိမ့်ချတယ်၊ နာဠာဂီရိဆင်နဲ့ တိုက်တယ်၊ ဒီလောက်မာနတွေ ထောင်လွှားပြီး လူသတ်သမားစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့တဲ့ ဒေဝဒတ်ဟာ ရင်ဝကို သူ့တပည့် ကောကာလိက က ဒူးနဲ့တိုက်တာကိုခံရပြီး သွေးအန်၊ အတော် ကလေးကြာလို့ လမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်တဲ့အထိ အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ် လာတော့မှ နားထင်ကပ်နေတဲ့ သူ့မာနတွေ ကျသွားတယ်။

အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မဟာကရုဏာတော်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်တော် တွေကို ဒေဝဒတ်ဟာ ကောင်းကောင်းမြင်လာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူဟာ 'မြတ်စွာဘုရားကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပေမယ့် ပြစ်မှားခဲ့ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဆံဖျားကလေးလောက်တောင် ရန်ငြိုးမဖွဲ့ခဲ့ဘူး' လို့ ပြောပြီး ဘုရားကို ကန်တော့ရအောင် သူ့ကို ဘုရားကျောင်းတော် အပို့ခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားကို မဖူးရခင် ကျောင်းတော်အနားမှာပဲ မြေမျိုခံနေရတဲ့ အထဲကတောင်

'များစွာထိုထို၊ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ထက် အထူးသဖြင့် မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ထသော၊ နတ်တကာတို့ထက်မြတ်သော ဝိသုဒ္ဓိ နတ်မြတ်ဖြစ်တော် မူထသော၊ လူ နတ်တို့ကို နတ်ရွာသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ဆုံးမခြင်း၌ ရထားထိန်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူထသော၊ ထက်ဝန်းကျင်ကို အကြွင်းမရှိ သိမြင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှိတော်မူထသော၊ အရာမက များပြားလှသော ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရားကို ငါသည် ဤအရိုးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤအသက်တို့ဖြင့်လည်း

ကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား' လို့ ဆိုသွားလိုက်သေးတယ်။

မိုးအောင်လည်း တပည့်တွေက သေနတ်နဲ့ပစ်တာကိုခံရပြီး သေလုမြောပါးဖြစ်လာတဲ့အခါ 'ငါ မိုက်တယ်၊ ငါ သတ္တိရှိတယ်၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုလူထင်ရမလဲ' ဆိုတဲ့ နားထင်ကပ်နေတဲ့ သူ့မာနတွေ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြတယ်။ 'ဘယ်လောက်မိုက်တဲ့အကောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက် သတ္တိရှိတဲ့အကောင်ဖြစ်ဖြစ် သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတဲ့အခါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါကလား၊ ငရဲထိန်းဆိုတဲ့ အကောင်နက်ကြီးတွေ အဆွဲခံရတဲ့အခါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါကလား' လို့ တွေးမိပြီး ဘာကိုမှ မကြောက်ခဲ့တဲ့ မိုးအောင်မှာ ကြောက်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်းဝင်လာနေတယ်။

ဒီလို ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်နေတာ အမှန်စင်စစ်တော့ မိုးအောင်အတွက် ကောင်းဖို့ချည်းပါပဲ။ လူဟာ ကြောက်လာရင် အားကိုးရာကိုရှာတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကြောက်နေတဲ့မိုးအောင်ဟာ ကိုးကွယ်ရာကိုရှာတဲ့အခါ သူ့ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒေါဘာသကို သူ တွေ့ရတယ်။ ဒီလို တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဘာဆေးဝါးမှ မရှိဘဲ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ သစ္စာရေတစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့ကို သေလုမြောပါးဖြစ်နေတဲ့ဘဝက ထူးထူးခြားခြားကြီး သက်သာသွားအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ တန်ခိုးရှိတဲ့သူဖြစ်ရမှာပဲလို့ သူ့ဘိုးဘိုးကို ယုံကြည်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးဟာ တန်ခိုးရှိတဲ့သူအဖြစ်နဲ့ ဘိုးဘိုးကို သူ အားကိုးတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း အရင်တုန်းကဆိုရင် 'လောကမှာ ကျေးဇူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီတာသာရှိတယ်၊ သူ့ကို အကူအညီပေးသမျှဟာတွေဟာ သူရိုက်မှာ၊ ခုတ်မှာ၊ ထိုးမှာ၊ သတ်မှာကို ကြောက်ပြီး ပေးတာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ သူရိုက်ရဲတာ၊ ခုတ်ရဲ၊ ထိုးရဲ၊ သတ်ရဲတာ၊ ခိုးရဲ၊ တိုက်ရဲတာတွေကို

အသုံးချချင်လို့ ပေးတာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်' လို့ မိုးအောင်က အမြဲတမ်းယူဆခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ ဘိုးဘိုးဆီကို ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့အယူအဆတွေဟာ မှားနေပြီဆိုတာ သူ တရေးရေးမြင်လာတယ်။ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိလို့သာ ဒီလို တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဘိုးဘိုးစနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လာနေတာပေါ့။ သူ့ရဲ့ ရိုက်ရဲ၊ မိုက်ရဲ၊ ခုတ်ရဲ၊ ထိုးရဲ၊ တိုက်ရဲတာတွေကို ဘိုးဘိုးက အသုံးချဖို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘိုးဘိုးဟာ ဒါတွေကို အသုံးချဖို့နေနေသာသာ သူနဲ့တွေ့သမျှ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ ဒါတွေကို ခြီးမွမ်းတောင် မခြီးမွမ်းဖူးဘူး။ အမြဲ အပြစ်ပြောတယ်။ ဒါတွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အမြဲတရားဟောတယ်။

ဒါတွေတင် မကသေးဘူး။ ဘိုးဘိုးဟာ မြို့မှာ တိုက်ကျောင်းနဲ့ ကောင်းကောင်းနေနိုင်လျက်သားနဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဝါးကျောင်းကလေးနဲ့ လာနေတယ်။

ပိုးသက်နဲ်၊ ကတ္တီပါသက်နဲ်းတွေကို ဘိုးဘိုးသာ လိုချင်တယ်ဆိုရင် လိုသလောက် ရနိုင်လျက်သားနဲ့ ဘိုးဘိုးဟာ ချည်သက်နဲ်းသုံးထည်ကိုသာ ဆောင်တယ်။ အပိုမဆောင်ဘူး။

ဝက်သား၊ ကြက်သား ဟင်းကောင်းတွေကို ကြိုက်သလောက်စားနိုင်လျက်သားနဲ့ ဘိုးဘိုးဟာ ဆွမ်းတစ်ထပ်တည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ စားနေတယ်။ ရွှေ ငွေ ဆိုပြန်ရင်လဲ လက်နဲ့တောင် မတို့ဘူးဆိုတော့ သူက လှူချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ဘိုးဘိုးက ဘာကိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ သူ့ဘိုးဘိုးက သူ့အသက်ကို ကယ်တာဟာ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ပြီး ကယ်တာမဟုတ်ဘူး။ စေတနာကောင်းနဲ့ ကယ်တာပဲ။ အဲဒီလို စေတနာကောင်းနဲ့ ကယ်တဲ့သူဟာ သူ့ကျေးဇူးရှင်အစစ်ပဲဆိုပြီး သူ့ဘိုးဘိုးကို မိုးအောင်ဟာ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်နဲ့လည်း အားကိုးတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း အရင်တုန်းကဆိုရင် သူ့အမေလိုလူမျိုးကတောင် သူရထိုက်တဲ့အမွေကိုလည်း မပေးဘူး။ သူ့ကိုလည်း အိမ်ပေါ်ကနှင်ချလိုက်တယ်လို့ သူ့အပြစ်ကို မမြင်ဘဲ အမေကိုသာ တစ်ဖက်သတ်အထင်လွဲပြီး လောကမှာ မေတ္တာစစ်ရှိတဲ့သူဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရမယ်သာဆိုရင် ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့်သူတွေသာ ရှိတယ်လို့ သူ ယူဆခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် အခု သူ့ဘိုးဘိုးဆီကို ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့အယူအဆတွေဟာ မှားနေပြီဆိုတာ သူက ရေးရေးမြင်လာပြီး သူ့အပေါ်မှာ မေတ္တာစစ် ရှိတဲ့သူအဖြစ်နဲ့လည်း သူ့ဘိုးဘိုးကို သူ အားကိုးတယ်။

အဲဒီလို သူ အားကိုးနေတဲ့ဘိုးဘိုးက 'ငါ့မြေး၊ ငါးပါးသီလစောင့်နိုင်ပါ့မလား' လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ရှေးတုန်းက ဒါနတို့၊ သီလတို့ကို အယုံအကြည် မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မိုးအောင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငါးပါးသီလကိုသာ သူစောင့်နိုင်ရင် သူ့ဘိုးဘိုးပြောသလို သူ့ဝေဒနာဟာ နောက်ထပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြားကြီး သက်သာသွားလိမ့်ဦးမယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့သဒ္ဓါတရားတွေဟာ မဖြစ်စဖူး ထူးထူးကဲကဲ ပေါ်လာတယ်။

မိုးအောင် ငါးပါးသီလခံ သစ္စာဆိုပြီ

အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်ဟာ 'ငါးပါးသီလကို စောင့်ပါ့မယ်' လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက 'ကဲ ငါ့မြေး၊ လက်အုပ်ချီ၊ ပြီးတော့မှ ဘိုးဘိုးဆိုတာတွေကို လိုက်ဆို၊ ကြားလား' လို့ ပြောတယ်။

မိုးအောင်က သူ့ကို ထူပေးဖို့ ဘိုးဘိုး ဦးဘိုးစကို ပြောတယ်၊ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက 'ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ့မြေးရယ်၊ နေမကောင်းတဲ့လူဟာ အိပ်လျက်ပဲ သီလယူနိုင်ပါတယ်' လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်က ထိုင်ပြီး သီလယူချင်တဲ့စိတ်တွေ ပြင်းပြနေတာနဲ့ ဦးဘိုးစက

ထူပေးရတယ်။ ခြေထောက်ကတော့ မကွေးနိုင်သေးလို့ ခြေဆင်းလျက်ပဲ ထားပြီး ဘိုးဘိုး ဦးဘိုးစက မိုးအောင်ရဲ့နောက်နားက ဖက်ထားရတယ်။

'ကဲ ငါ့မြေး၊ ဘိုးဘိုးဆိုတာကို လိုက်ဆို' လို့ ဦးစန္ဒောဘာသက စ လိုက်ပြီး အခုလို ဆိုပေးတယ်။ မိုးအောင်က လက်အုပ်ချီပြီး လိုက်ဆိုတယ်။

တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပါ၏။
တပည့်တော်သည် တရားတော်ကို ရှိခိုးပါ၏။
တပည့်တော်သည် သံဃာတော်ကို ရှိခိုးပါ၏။
တပည့်တော်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား နှုတ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်နှင့်လည်းကောင်း ပြစ်မှားမိခဲ့သမျှတို့ကို သည်းခံတော်မူကြပါဘုရား။
အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်အား ငါးပါးသီလကို ပေးတော်မူပါဘုရား။
(သုံးခေါက်ဆို)
နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
ဘုန်းတော်ကြီးသော၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်ကန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော် ရှိခိုးပါသည် ဘုရား။ (သုံးခေါက်ဆို)
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။)
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(တရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။)
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(သံဃာကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။)
ဒုတိယမွိ၊ တတိယမွိ ထည့်ပြီး သုံးခေါက် ဆိုပေးတယ်။

၁။ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ် ဘုရား။
၂။ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ် ဘုရား။
၃။ သူတစ်ပါးမယား သားပျိုသမီးပျိုတို့ကို လွန်ကျူးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ် ဘုရား။
၄။ မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ် ဘုရား။
၅။ သေရည် သေရက် သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ် ဘုရား။

'ကဲ ငါ့မြေး၊ အခု ဆိုခဲ့တဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ကောင်းကောင်း စောင့်ထိန်းနော်၊ ကြားလား' လို့ ပြောတယ်။

မြေး မိုးအောင်က 'တင်ပါ့ဘုရား' လို့ ဖြေတယ်။

အဲဒီနောက် ဘိုးဘိုးစဒ္ဒေဘာသက မြေး မိုးအောင်ကို အိပ်ရာပေါ်ပြန်အလဲခိုင်းတယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ မိုးအောင် လဲပြီးတော့မှ 'ငါ့မြေး အခု ဘိုးဘိုးပြောမယ့် သစ္စာကို သတိရတိုင်း ဆိုပေးနေပါ။

အရင်တုန်းက
ငါဟာ သူများအသက်ကို သတ်ခဲ့တယ်။
သူများပစ္စည်းကို ခိုးခဲ့တယ်။
သူများ မယား သားပျိုသမီးပျိုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။
လိမ်ပြောခဲ့တယ်။
သေရည်သေရက်ကို သောက်ခဲ့တယ်။
အခု ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းပြီး အချိန်ကစပြီး
သူများအသက်ကို မသတ်ဘူး။
သူများသားမယား သားပျို သမီးပျိုကို မကျူးလွန်ဘူး။
လိမ်မပြောဘူး။
သေရည်သေရက်ကို မသောက်ဘူး။
ဒီသစ္စာစကားကို ငါ ဆိုတယ်။

ဒီသစ္စာစကားရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် ငါဝေဒနာ မြန်မြန်ပျောက်ပါစေ။

'အဲဒီသစ္စာစကားကို ခဏခဏ သတိရတိုင်းဆိုပေးနေ၊ ဒီသစ္စာရဲ့ တန်ခိုးကို ငါမြေးကိုယ်တိုင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ရေတတ်တိုင်း အဲဒီသစ္စာရေကို သောက်ပေး၊ အနာထဲလဲ ဒီသစ္စာရေကို နည်းနည်း နည်းနည်းထည့်ပေး၊ အင်မတန်ကြီးဆိုးတဲ့ အခြေအနေက အခုလို ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် အခု အခြေအနေက ဒါထက် သက်သာတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ရမှာပေါ့၊ အစတုန်းက ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်တည်း သစ္စာဆိုရတယ်၊ အခု ငါမြေးပါ ဝင်ပြီး သစ္စာဆိုနိုင်တဲ့အတွက် ဘိုးဘိုးလဲ ငါမြေးအတွက် အများကြီးအားရှိ လာတယ်၊ ငါမြေးရဲ့သစ္စာကို သတိရတိုင်း ခဏခဏဆိုပေးနေ၊ ကဲ ဘိုးဘိုး ကျောင်းကို ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်' လို့ ပြောပြီး ထပြန်သွားတယ်။

ဦးဘိုးစလည်း မိုးအောင်ကို သောက်ရေအိုးထဲက သစ္စာရေနည်းနည်း ခပ်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပေါင်က အနာထဲကိုလည်း သစ္စာရေလောင်းချ တယ်။ မိုးအောင်လည်း ပါးစပ်က တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ သူ့ဘိုးဘိုး မှာသွားတဲ့ အတိုင်း သစ္စာဆိုတယ်၊ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ မိုးအောင် အိပ်မောကျ သွားတယ်၊ လူမမာမိုးအောင်လည်း ကယောင်ကတမ်းမပြောတော့ဘဲငြိမ်ပြီး အိပ်မောကျသွားတာနဲ့ ဦးဘိုးစလည်း မိုးအောင်ရဲ့ဘေးနားမှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်နေတယ်။ သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလောက်ကျတော့ မိုးအောင် နိုးလာတယ်။ ဦးဘိုးစကို နှိုး၊ ဆီးသွား၊ သစ္စာရေ တစ်ခွက် တောင်းသောက်၊ အနာထဲလည်း သစ္စာရေနည်းနည်းအထည့်ခိုင်းပြီး သူ့ဘိုးဘိုးပြောတဲ့အတိုင်း သူသစ္စာကိုဆိုနေရင်း တရားတော်ရဲ့ဆန်းကြယ်ပုံ၊ အံ့ဩစရာကောင်းပုံ တွေဟာ မိုးအောင်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ တစိမ့်စိမ့် ပေါ်နေတယ်။

'ဘိုးဘိုး ဒီလောက်တောင် ပြောနေရင် ငရဲဆိုတာ အမှန်ရှိမှာပဲ၊ ဒီငရဲကိုကျရတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းမှာပဲ' ဆိုတဲ့ အတွေးတွေလည်း မိုးအောင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ခဏခဏ ပေါ်နေတယ်။

မနက် ခြောက်နာရီလောက်ရှိတော့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသ ရောက်လာတယ်။ 'ငါ့မြေး ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ' လို့ မေးတဲ့အခါ

မိုးအောင်က ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတာတွေဟာ အထင်းသားပေါ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ 'ဘိုးဘိုးပြန်သွားပြီး တပည့်တော် သစ္စာဆိုနေတုန်း အိပ်ပျော်သွားတယ်' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

'ပေါင်ကအနာကော ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသက ဆက်မေးတယ်။

'ပျောက်သလောက်ရှိသွားပါပြီ၊ မဆိုသလောက်ကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်' လို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်တဲ့လေသံနဲ့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

အဲဒီလိုဖြေပြီးတော့မှ 'ဘိုးဘိုးရယ် လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ငရဲမကျအောင် တားနိုင်တဲ့ တရားဆိုတာ အဟုတ်ပဲရှိသလား' လို့ လျှောက်တယ်။

'မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်းသာ ငါ့မြေး ကျင့်နိုင်ရင် ငါ့မြေးဟာ ငရဲကို ဘယ်တော့မှ မကျရဘူး' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသက ပြောတယ်။

'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော်ဟာ အများကြီး ဆိုးခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ငရဲမကျအောင် တားပေးနိုင်တဲ့တရားဆိုတာ တကယ်ပဲ ရှိသလား ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘိုးဘိုးက ပြောနေတာလား၊ ဘိုးဘိုးပြောရင်တော့ တပည့်တော် ယုံပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးရယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊ တပည့်တော်လိုလူစားမျိုးဟာ ငရဲကို ဘယ်တော့မှမကျအောင် တစ်ခါထဲ ကယ်တင်နိုင်တဲ့တရားဆိုတာ တကယ်ပဲရှိသလား ဘိုးဘိုးရယ်' လို့ မိုးအောင်က မေးတယ်။

အင်္ဂုလိမာလထုံး နှလုံးပြု

'ဘုန်းကြီးဆိုတာ လိမ်မပြောကောင်းဘူး ငါ့မြေး၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း ကျင့်နိုင်ရင် ငါ့မြေးဟာ ငရဲကို ဘယ်တော့မှ မကျရဘူး၊

ငါ့မြေး ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဘာဟုတ်သေးသလဲ၊ အဂုံလိမာလကို မမီသေးပါဘူး။

'အဂုံလိမာလဟာ ဆရာကို လက်ညှိုးပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ ပူဇော်ဖို့ ဆိုပြီး လူတွေကို လိုက်သတ်လိုက်တာ တစ်ထောင်မကဘူး၊ အဲဒါနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကို ဝိုင်းပြီးတိုင်တဲ့အခါ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အဂုံလိမာလကို ဖမ်းဖို့ စစ်တပ်နဲ့ ထွက်လာတယ်၊ အဂုံလိမာလရဲ့ အမေကလဲ 'မင်းကြီးကိုယ်တိုင် စစ်တပ်နဲ့ထွက်ဖမ်းရင်တော့ သူ့သားမိတော့မှာပဲဆိုပြီး သူ့သားအပေါ်မှာရှိတဲ့ မိခင်တို့ရဲ့မေတ္တာ ကရုဏာတွေကြောင့် သူ့သားကို တခြားမှာ သွားပုန်းနေအောင်ပြောဖို့ အဂုံလိမာလရှိတဲ့ တောထဲကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတယ်၊ အဲဒီအခါ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ဉာဏ်တော်ထဲမှာ ဒီလိုပေါ်လာတယ်၊ 'အဂုံလိမာလ အမေကလည်း သူ့သားဆီကို သွားနေတယ်၊ အဂုံလိမာလကလည်း လက်ညှိုးရရင်ပြီးရော၊ အမေဖြစ်ပေစေ မရှောင်ဘူး၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်မယ်' လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်၊ အမေကိုသာ အဂုံလိမာလ သတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ အဂုံလိမာလကို မကယ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဂုံလိမာလသေတာနဲ့ ငရဲကျရတော့မယ်၊ အကယ်၍သာ ငါဘုရားနဲ့ တွေ့ရရင် အဂုံလိမာလဟာ အမေကိုလည်း သတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကျွတ်တရားရပြီး ဒီဘဝမှာပဲ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားရဲ့ ဉာဏ်တော်မှာ လာထင်တယ်။

'အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟာ အဂုံလိမာလဆီကို ကြွသွားတယ်၊ လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတွေက 'အဂုံလိမာလ သိပ်ဆိုးတယ်၊ လူသုံးလေးဆယ် စုပြီးသွားတာတောင် အဂုံလိမာလဟာ အကုန်လိုက်သတ်တာပဲ၊ အရှင်ဘုရား တစ်ပါးတည်း မကြွပါနဲ့' လို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို တားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားကတော့ ကြွမြဲ ကြွသွားပြီး အဂုံလိမာလဟာ

သူ့အမေကို သတ်ရအောင်အလိုက် အဂုံလိမာလနဲ့ သူ့အမေကြားမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဝင်ပြီး ရပ်တော်မူလိုက်တယ်၊ အဂုံလိမာလကလည်း သူ့အမေနောက်ကို မလိုက်တော့ဘဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့နောက် သတ်ရအောင် လိုက်တယ်။

'အဂုံလိမာလဟာ တောထဲမှာ ဆင်တွေ မြင်းတွေ သမင် ဒရယ်တွေကို မိအောင် လိုက်ဖမ်းနိုင်တဲ့အထိ အပြေးသန်ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဖြည်းဖြည်းကြွနေတာကို မီအောင် မလိုက်နိုင်ဘူး၊ အတော်ကြာတော့ အဂုံလိမာလဟာ မောလာပြီး ရပ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုရပ်ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းကြွသွားနေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို 'ရဟန်းကြီး ရပ်လိုက် ရပ်လိုက်' လို့ အော်ပြောတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက 'ငါ ရပ်နေတယ်၊ မင်းသာ မရပ်တာ' လို့ ပြန်ပြီး အမိန့်ရှိတယ်။

'အဂုံလိမာလကလည်း 'ရဟန်းကြီး ကျွန်ုပ်ဟာ ရပ်နေလျက်သားနဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ မရပ်ဘူးလို့ဆိုတယ်၊ သင်ရဟန်းကြီးဟာ သွားနေလျက်သားနဲ့ ရပ်နေတယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်၊ ရဟန်းဆိုတာ လိမ်မပြောရဘူး' လို့ အဂုံလိမာလက ထပ်ပြောတယ်။

'မြတ်စွာဘုရားက 'ငါ လိမ်မပြောဘူး၊ ငါဟာ အခု သတ္တဝါကို ညှဉ်းလဲ မညှဉ်းဆဲဘူး၊ သတ်လဲ မသတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါဟာ ရပ်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ သင်ဟာ လက်နက် တုတ် ဓား လှံတံ လေးမြားတွေကို ကိုင်ပြီး သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲတုန်း သတ်ဖြတ်တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သင်ဟာ မရပ်ဘူးလို့ ငါဆိုတာဖြစ်တယ်' လို့ ပြန်ပြီး အမိန့်ရှိတယ်။

'ဒီစကားတော်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဒီလို၊ ငါဟာ တုတ်၊ ဓား၊ လှံတံ၊ လေးမြား အစရှိတဲ့ လက်နက်ကို မကိုင်ဘူး၊ သူတစ်ပါးကို ငါဟာ မညှဉ်းဆဲဘူး၊ သူတစ်ပါးကို ငါ မသတ်ဘူး၊ ငါဟာ သံသရာကြီးထဲမှာ

လျှောက်ပြီး ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကာယ် ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံကို ကျလိုက်၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာတွေဖြစ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပဋိသန္ဓေနေလိုက်၊ အိုလိုက်၊ နာလိုက်၊ သေလိုက် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကွဲရလိုက်၊ မချစ်တဲ့ သူတွေနဲ့ ပေါင်းရလိုက်၊ လိုတာတွေ မရလိုက်၊ မလိုတာတွေကို ရလိုက် ဆိုတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေကို မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပဋိသန္ဓေ မနေရ၊ မအိုရ၊ မနာရ၊ မသေရ၊ မလွဲရတဲ့ ချမ်းသာခြင်းအစစ်ရဲ့တည်ရာ ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံကို စံဝင်ရတော့မယ်၊ သင်ကတော့ တုတ်၊ ဓား၊ လှံတံ၊ လေးမြား ဆိုတဲ့ လက်နက်တွေကို ကိုင်ပြီး သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲတုန်း ရှိသေးတယ်၊ သတ်တုန်းဖြတ်တုန်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သင်ဟာ သံသရာထဲမှာ လျှောက်ပြေးပြီး အခုပြောခဲ့တဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

'မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလို အမိန့်ရှိတာကို ကြားလိုက်တာနဲ့ အင်္ဂုလိမာလဟာ သူ့လက်နက်တွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ခြေတော် အစုံကို သူ့နဖူးနဲ့ ထိပြီး ရှိခိုးတယ်၊ 'ရဟန်းပြုပေးပါ' လို့ မြတ်စွာဘုရား ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားက 'သင်ရဟန်းဖြစ်ပြီ လာခဲ့' လို့ ခေါ်တော်မူလိုက်တာနဲ့ အင်္ဂုလိမာလ ဟာ သင်္ကန်းဝတ်ပြီးသား၊ သပိတ်လွယ်ပြီးသား (ဧဟိဘိက္ခု) ရဟန်းဖြစ်သွား တယ်၊ အဲဒီနောက် သူဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ နောက်တော်က ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကို လိုက်သွားပြီး မြတ်စွာဘုရား အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း တရား အားထုတ်လိုက်တာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

'ငါ့မြေးဟာကွယ်၊ ဒီအင်္ဂုလိမာလလောက် မဆိုးသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်းသာ ငါ့မြေး ကျင့်မယ်ဆိုရင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံကို ဘယ်တော့မှ မကျရအောင် တားနိုင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ဒီဘဝမှာပဲ မုချ

ဧကန်ရရမယ်၊ ငါ့မြေးသာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်သူမဆို အဘကို သတ်ခဲ့တဲ့ကံ၊ အမိကိုသတ်ခဲ့တဲ့ကံ၊ ရဟန်းကိုသတ်ခဲ့တဲ့ကံ၊ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကံ၊ သံဃာကို ဂိုဏ်းခွဲခဲ့တဲ့ကံသာ မရှိဘူးဆိုရင် အပါယ်လေးဘုံကို မရောက်အောင်တားနိုင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေက ဒီဘဝမှာပဲ ရအောင် တရားအားထုတ်နိုင်တယ်။

'ဒီကံတွေထဲက တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိရင်တော့ အဲဒီ ကျူးလွန်မိတဲ့သူ သေသွားရင် ငရဲမကျအောင် တားနိုင်တဲ့ တရားဟာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ အခုပြောခဲ့တဲ့ ကံကြီးငါးပါးဟာ အင်မတန် ဆိုးတဲ့ကံကြီးတွေပဲ၊ ဒီကံကြီးငါးပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို ကျူးလွန်မိတဲ့သူဟာ သေတဲ့အခါ ငရဲကို ဧကန်ရောက်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကံကြီးတွေကို ပဋ္ဌာနနှစ်ရိယကံတွေလို့ ခေါ်တယ်။

'အဂ်ုလိမာလဟာ တကယ်လို့သာ သူ့အမေကို သတ်မိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီဘဝမှာ ရဟန္တာမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ကို ကယ်နိုင်တဲ့တရားလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ငရဲကျမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အမေကို မသတ်မိအောင် အဂ်ုလိမာလကို မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားပြီး ကယ်ရတာပဲ၊ ငါ့မြေးဟာ ဘယ်လောက် ဆိုးပေမယ့် ဒီကံကြီးကိုတော့ မကျူးလွန်ရသေးပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့မြေးဟာ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်းသာ ကျင့်နိုင်မယ်ဆိုရင် ငရဲကို ငါ့မြေး ဘယ်တော့မှ မကျရအောင် တစ်ခါတည်း တားပေးနိုင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ငါ့မြေးဟာ အခုဘဝမှာပဲ ဧကန်မုချ ရရမယ်၊ ငါ့မြေး ဒီတရားကို အားမထုတ်ချင်ဘူးလား' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒေဘာသက မေးတယ်။

မိုးအောင်လည်း အမေကိုသတ်တဲ့ကံဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ အခုမှ သဘောပေါက်ပြီး သူ့အမေကို မသတ်ခဲ့မိတာ သူ အင်မတန် ဝမ်းသာနေတယ်။ သူ့ဘိုးဘိုးဟာ သူ့အသက်

ကိုသာ ကယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ငရဲမကျအောင်လည်း သူ့ကို ကယ်တာပဲလို့ သူ့ဘိုးဘိုးကို တစိမ့်စိမ့် ကျေးဇူးတင်ရင်း သူ့ဘိုးဘိုးက တရားအားထုတ်မလားလို့ မေးတာကို အားထုတ်မယ်လို့ ဖြေတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဘိုးဘိုးလည်း သာခုသုံးကြိမ် ခေါ်တယ်။ 'ငါ့မြေး ခြေနာပျောက်ရင် ဒီ တရားကို အားထုတ်ရမယ်' လို့ ပြောပြီး ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသ ကျောင်းပြန်သွားတယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့ဘိုးဘိုးသင်ပေးထားတဲ့ သစ္စာကို အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုပြီး ပွားများနေတယ်။ အဲဒီလို ပွားများနေရင်း 'စိတ်ဆိုတာ ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့ တယ်ပြီး အဖမ်းရခက်ပါလား' ဆိုတဲ့ သဘောတရား တစ်ခုဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ပေါက်စဖူး၊ ထူးထူးကဲကဲ မိုးအောင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။

ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ကျတော့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသ ရောက်လာလာချင်း ဘာမှ မမေးရသေးခင် မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေထောက်ကို တပည့်တော်ရဲ့နဖူးပေါ်မှာ ခဏတင်ထားပေးပါ၊ အားရပါးရ ရှိခိုးချင်တဲ့စိတ်တွေ တပည့်တော်မှာ သိပ်များနေပါတယ်' လို့ လျှောက်တာနဲ့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသလည်း မိုးအောင်ရဲ့နဖူးပေါ်မှာညာဘက်ဖဝါးကို အသာတင်ထားလိုက်တယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေထောက်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကိုင်ပြီး 'တပည့်တော်မိုးအောင် ရှိခိုးပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ တပည့်တော်မိုးအောင် ရှိခိုးပါတယ်ဘိုးဘိုး' လို့ လေးငါးခေါက်လောက်ဆိုပြီး ရှိခိုးနေတယ်။

ရှိခိုးပြီးတဲ့အခါ 'ငါ့မြေး၊ အတော်သက်သာသွားပြီထင်တယ်' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက မေးတယ်၊ 'ပျောက်သွားသလောက် ရှိပါပြီ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဘိုးဘိုးရယ်' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

အဲဒီလိုလျှောက်ပြီးတော့မှ 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော် ငရဲအကြောင်းကို သိချင်တယ်၊ နည်းနည်းလောက် ဟောပြစမ်းပါ' လို့ ထပ်လျှောက်တယ်။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ

'ငရဲအကြောင်းကို ငါ့မြေး နားလည်အောင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကစပြီး ဘိုးဘိုးဟောမယ်၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရှိကြတဲ့ သတ္တဝါတွေကို အကြမ်းအားဖြင့် အမျိုးအစားခွဲလိုက်ရင်

၁။ ဗြဟ္မာ
၂။ နတ်
၃။ လူ
၄။ တိရစ္ဆာန်
၅။ ပြိတ္တာ
၆။ အသူရကာယ်
၇။ ငရဲသား ဆိုပြီး ခုနစ်မျိုးရှိတယ်။

၁။ ဗြဟ္မာတွေနေတဲ့ နေရာဌာနကို 'ဗြဟ္မာ့ဘုံ' လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီ ဗြဟ္မာ့ဘုံတွေဟာ အားလုံးပေါင်း ဘုံ ၂၀ ရှိတယ်၊ စိတ်တွေဟာ မကောင်းတာတွေကို မလိုချင်အောင်၊ စိတ်မကူးမိအောင်၊ မကြံစည်မိအောင်၊ စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်စေတဲ့ တရားတွေကို အားထုတ်တဲ့ သူတွေဟာ သေတဲ့အခါ ဒီဗြဟ္မာ့ဘုံထဲက တစ်ဘုံဘုံကို ရောက်တယ်၊ သတ္တဝါတွေမှန်သမျှထဲမှာ ဗြဟ္မာတွေဟာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး၊ အသက်အရှည်ဆုံးပဲ။

၂။ နတ်တွေနေတဲ့ နေရာဌာနကို 'နတ်ဘုံ' လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီနတ်ဘုံတွေဟာ အားလုံးပေါင်း ခြောက်ဘုံရှိတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာ မလုပ်မိအောင်၊ မကောင်းတာ မပြောမိအောင်

ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ တရားတွေကို အားထုတ်တဲ့သူတွေ ဘုရား၊ ရဟန်း၊ သံဃာတွေကို ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး၊ လူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေကို အဝတ်အစား၊ နေအိမ်၊ အဆောက်အအုံ၊ အစားအသောက်၊ ငွေ အစရှိတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို ပေးလှူတဲ့သူတွေဟာ အဲဒီနတ်ဘုံခြောက်ဘုံထဲက တစ်ဘုံဘုံကို ရောက်တယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်နဲ့မကောင်းတာ မလုပ်မိအောင်၊ နှုတ်နဲ့မကောင်းတာ မပြောမိအောင် စောင့်ထိန်းတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ၊ သူ့အသက်ကို သတ်တာ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးတာ တိုက်တာ လုတာ၊ သူ့မယား သားပျို သမီးပျိုကို လွန်ကျူးတာ၊ အရက်သောက်တာတွေဟာ ကိုယ်နဲ့လုပ်နိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေပဲ။

လိမ်ပြောတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်၊ တစ်ဖွဲ့နဲ့ တစ်ဖွဲ့ မသင့်မြတ်အောင်၊ ကွဲအောင် ကုန်းတိုက်ပေးတာ၊ ဆဲရေး တိုင်းထွာပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောတာ၊ အကျိုးမရှိတဲ့ သိမ်ဖျင်းတဲ့စကားတွေကိုပြောတာတွေဟာ နှုတ်နဲ့ ပြောနိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေပဲ။

အဲဒီ ကိုယ်နဲ့လုပ်နိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေ၊ နှုတ်နဲ့ ပြောနိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေကို မကျူးလွန်မိအောင် ငါးပါးသီလ၊ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလဆိုတဲ့ သီလတွေထဲက ကြိုက်ရာသီလကို ယူရတယ်၊ အဲဒီလို ယူပြီး သီလထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ကိုယ်နဲ့လုပ်နိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေ၊ နှုတ်နဲ့ပြောနိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေ မလုပ်မိအောင်၊ မပြောမိအောင်၊ ရှောင်ကြဉ်တာဟာ ကိုယ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ မလုပ်မိအောင်၊ နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ မပြောမိအောင် စောင့်ထိန်းတာပဲ၊ အဲဒီလို အများကြီး စောင့်ထိန်းတဲ့လူတွေ ခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အများကြီး လှူတဲ့လူတွေသေရင် နတ်ဘုံခြောက်ဘုံထဲက တစ်ဘုံဘုံကို ရောက်တယ်၊ နတ်တွေဟာ ဗြဟ္မာတွေလောက် တန်ခိုးမရှိဘူး၊

အသက်မရှည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေထက် တန်ခိုးကြီးတယ်၊ အသက်ပိုရှည်တယ်။

၃။ လူတွေနေတဲ့နေရာဌာနကို 'လူ့ဘုံ' လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီ လူ့ဘုံကို ကိုယ်နဲ့လုပ်နိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေ နှုတ်နဲ့ပြောနိုင်တဲ့ မကောင်းမှုတွေကို မလုပ်မိ၊ မပြောမိအောင် နည်းနည်းစောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့သူတွေ အလှူဒါန နည်းနည်းလုပ်တဲ့သူတွေရောက်တယ်။

၄–၇။ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ ငရဲသားတွေနေတဲ့ဘုံကို တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ၊ အသူရကာယ်ဘုံ၊ ငရဲဘုံလို့ခေါ်တယ်၊ အတိုချုပ်ပြီး အပါယ်လေးဘုံလို့ ခေါ်တယ်။

ကိုယ်နဲ့မကောင်းတာတွေကို လုပ်တဲ့သူတွေ၊ နှုတ်နဲ့မကောင်းတာတွေကို ပြောတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာကို နှမြောတွန့်တိုပြီး မပေးရက်၊ မလှူရက်တဲ့သူတွေ၊ အဲဒီ အပါယ်လေးဘုံထဲက တစ်ဘုံဘုံကို ရောက်တယ်၊ အဲဒီ အပါယ်လေးဘုံထဲမှာ ငရဲဘုံကတော့ အဆိုးဆုံး ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်

အဲဒီ ငရဲဘုံမှာ အထပ်ရှစ်ထပ်ရှိတယ်။ အဲဒီရှစ်ထပ်ဟာ

၁။ သိဋ္ဌိုင်းငရဲ၊
၂။ ကာဠသုတ်ငရဲ၊
၃။ သံဃာတငရဲ၊
၄။ ရောရုဝငရဲ၊
၅။ မဟာရောရုဝငရဲ၊
၆။ တာပနငရဲ၊
၇။ မဟာတာပနငရဲ၊
၈။ အဝီစိငရဲတို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

သိဋ္ဌင်းငရဲမှာ ငရဲသားတွေကို ငရဲထိန်းတွေက အပိုင်းပိုင်း ပြတ်အောင် ခုတ်ကြတယ်။

ကာဠသုတ်ငရဲမှာ ငရဲသားတွေကို ငရဲထိန်းတွေက သားကောင်ကို အမဲလိုက်ခွေးတွေက လိုက်သလို လိုက်ကြတယ်၊ ငရဲသားတွေဟာ အော်ပြီး လဲကျသွားတော့မှ ငရဲသားတွေရဲ့ ကိုယ်ကို မျဉ်းကြောင်းကြီးနဲ့ တားလိုက်ပြီး သစ်တုံးတွေကို သစ်ရွေသမားတွေက ရွေခုတ်ပစ်လိုက်သလို ဒီ မျဉ်းကြောင်းကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်နေသမျှ အသားတွေ အရိုးတွေကို ငရဲထိန်းတွေက အကုန်ခုတ်ဖြတ်ပစ်ကြတာပဲ။

သံဃာတငရဲမှာ ငရဲသားတွေဟာ ရဲရဲတောက် မီးလျှံတွေထနေတဲ့ မြေကြီးထဲမှာ ခါးထိအောင် အမြှုပ်ထားခံရတယ်၊ ပြီးတော့မှ တောင်လောက် ရှိတဲ့ သံလုံးကြီးတွေ၊ အရပ်လေးမျက်နှာက လိမ့်လာပြီး ဒီငရဲသားတွေကို ကြိတ်တာပဲ။

ရောရုဝငရဲမှာ ငရဲသားတွေရဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် အစရှိတဲ့ အပေါက် ကိုးပေါက်က မီးတောက်မီးလျှံတွေ အတင်းဝင်ပြီး ကိုယ်ထဲမှာ လောင်တာပဲ။

မဟာရောရုဝငရဲမှာတော့ မီးတောက်မီးလျှံတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မီးခိုးတွေဟာ ငရဲတစ်ခုလုံး ဖုံးနေတာပဲ၊ ဒီမီးခိုးတွေကလဲ ငရဲသားတွေရဲ့ အပေါက်ကိုးပေါက်က စိမ့်ဝင်ပြီး နှိပ်စက်တာပဲ၊ မီးခိုးဆိုပေမယ့် မီးတောက် မီးလျှံ အလောင်ခံရသလိုပဲ ငရဲသားတွေ မချိမဆံ့ခံရတယ်။

တာပနငရဲမှာ ငရဲသားတွေကို ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့ သံတံကျင်လို့ ခေါ်တဲ့ သံချောင်းကြီးနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်ကနေ အောက်အထိ ထိုးထားလိုက်တယ်။

မဟာတာပနငရဲမှာ ရဲရဲတောက်ပူနေတဲ့ သံတောင်ကြီးတွေရှိတယ်၊ ဒီတောင်တွေအောက်မှာ ရဲရဲတောက်နေတဲ့ သံတံကျင်တွေ စိုက်ထားတယ်၊

ငရဲသားတွေကို အဲဒီ သံတောင်ကြီးတွေပေါ် မတက် တက်အောင် ငရဲထိန်းတွေက ရိုက်နှက်တင်ကြတယ်၊ ဒီသံတောင်ကြီးပေါ် ရောက်တဲ့အခါ လေမုန်တိုင်းနဲ့ တိုက်ချပြန်တဲ့အတွက် ငရဲသားတွေဟာ တောင်အောက်မှာ စိုက်ထားတဲ့ သံတံကျင်တွေမှာ ထိုးထားပြီးသားဖြစ်ကြရတယ်။

အဝီစိငရဲမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေကလဲ အပြည့်ပဲ၊ အကြားမရှိအောင် ဆက်စပ်နေတယ်၊ ငရဲသားတွေကလဲ အပြည့်ပဲ၊ အကြားမရှိအောင် ဆက်စပ်နေတယ်၊ ခံရတဲ့ ဆင်းရဲကလဲ အကြားမရှိအောင် ဆက်စပ်နေတယ်။

'အခု ဘိုးဘိုးပြောခဲ့တာတွေဟာ ငရဲရှစ်ထပ်ရဲ့ အကျဉ်းချုပ်ပဲ ငါ့မြေး' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက ပြောပြတယ်။

လက်တွေ့သမားအတွက် အပိုင်းနှစ်ပိုင်း

'ဘိုးဘိုးရယ်၊ အခုပြောခဲ့တာတွေဟာ ကြောက်စရာတော့ သိပ်ကောင်းတာတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေဟာ လူတွေကို မကောင်းတာတွေ မလုပ်ဝံ့အောင်၊ မကောင်းတာတွေ မပြောဝံ့အောင် ခြောက်ထားတဲ့ ယုံတမ်းတရားပဲလား၊ တကယ်ရှိတဲ့ တရားပဲလား၊ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေတယ်' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသက 'ဒါတွေဟာ တကယ်ရှိတဲ့ တရားတွေပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတွေထဲမှာ ဒီ ငရဲဆိုတာဟာ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ပိုင်းအဖြစ်နဲ့ ပါတယ်၊ ဒီငရဲကိုကျရမှာ ကြောက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြတဲ့အတွက် မင်္ဂဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရသွားကြဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။

'ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးက လက်တွေ့သမားဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်ကွယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ကို အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်ကြရအောင်။

- တစ်ပိုင်းက သေပြီးတဲ့နောက် နောင်ဘဝကျတော့မှ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေအတိုင်း ဗြဟ္မာတွေ၊ နတ်တွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပြိတ္တာတွေ၊ အသူရကာယ်တွေ၊ ငရဲသားတွေ ဖြစ်နိုင်တဲ့အပိုင်း။
- ဒုတိယအပိုင်းက မသေခင် အခု မျက်မှောက်ဘဝမှာပဲ မင်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရနိုင်တဲ့အပိုင်း၊ အဲဒီလို နှစ်ပိုင်း ခွဲလိုက်ကြစို့၊ အဲဒီတော့ သေပြီးတဲ့နောက် နောင်ဘဝကျမှ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ တရားတော်ရဲ့ ပထမပိုင်းကို ခဏ ထားလိုက်ကွယ်၊ မသေခင် ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာပဲ မင်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေရနိုင်တဲ့ ဒုတိယအပိုင်းကို ဘိုးဘိုး ပြောမယ်၊ သဘောကျရဲ့လား' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက မေးတယ်၊ မြေး မိုးအောင်က သဘောကျတယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

'ကဲ၊ ဒီတော့ ငါ့မြေးကို ဘိုးဘိုး မေးမယ်၊ ငါ့မြေး သဘောကျသလိုသာ ဖြေ၊ ငါ့မြေးဟာ အခု ဘုရားကိုလဲ ရှိခိုးပြီ၊ တရားကိုလဲ ရှိခိုးပြီ၊ သံဃာကိုလဲ ရှိခိုးပြီ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါမှ တစ်ပါး တခြားမှာ ကိုးကွယ်ရာ မရှိပါ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏လို့ပဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုနေပြီ၊ ဟုတ်ရဲ့လား' လို့ ဘိုးဘိုးစန္ဒောဘာသက မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ ဖြေတယ်။

'ဒီလို ရှိခိုး ဒီလို အကြိမ်ကြိမ်ဆိုနေပေတဲ့ 'ဘုရားဟာ အလုံးစုံသော တရားတွေကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ တရားဟာ ငါ့မြေးကို ငရဲကျအောင် တားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ သံဃာဟာ ကြီးသောအကျိုးကို ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား' ဆိုတဲ့ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေ၊ ယုံမှားသံသယ

ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေ ငါ့မြေးမှာ တစ်ခါတစ်ခါ မပေါ်ဘူးလား' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ပေါ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ ဖြေတယ်။

အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက 'ငါ့မြေးဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူထားတဲ့အတိုင်း ကျင့်နိုင်လို့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ဆိုတာကို ရပြီးရင် ငါ့မြေးဟာ အခုဖြစ်သလို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတွေ အပေါ်မှာ သို့လော သို့လော ဖြစ်တဲ့စိတ်တွေ၊ ယုံမှားသံသယတွေ မဖြစ်တော့ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဖြတ်လိုက်ပြီးရင် ဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရှင်မလာသလို သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးရင် ငါ့မြေးရဲ့ကိုယ်ထဲမှ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို သို့လော သို့လော ဖြစ်တဲ့စိတ်တွေ ယုံမှားသံသယဖြစ်တဲ့ စိတ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ အဲဒီ သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရပြီးရင် ငါ့မြေးဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မမှိတ်မသုန် မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်မယ်၊ လူတစ်ယောက်က ငါ့မြေးဆီကိုလာပြီး မိုးအောင် ဘုရားဟာ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် မဟုတ်ဘူး၊ တရားဟာ တရားစစ် တရားမှန် မဟုတ်ဘူး၊ သံဃာဟာ သံဃာစစ် သံဃာမှန် မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းပြောရမယ်၊ မပြောရင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် ငါ့မြေးဟာ အသေခံမယ်၊ သူပြောခိုင်းတာကို မပြောဘူး၊ ဒီလောက် အထိ ငါ့မြေးဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်လာမယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့နောက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်တဲ့ သဘောနှစ်ခုကို ဘိုးဘိုးပြောပြမယ်'

သုပ္ပဗုဒ္ဓ နှုန့

'ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက သုပ္ပဗုဒ္ဓဆိုတာ ရှိတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး နှုန့တွေစွဲပြီး တောင်းရမ်း စားသောက်နေရတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့

ပရိသတ်အစွန်က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားကို နာနေတုန်း သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရသွားတယ်၊ တရားပွဲပြီးတဲ့အခါ သိကြားမင်းက စုံစမ်းချင်တာနဲ့ ကောင်းကင်မှာရပ်ပြီး 'အို သုပ္ပဗုဒ္ဓ၊ သင်ဟာ အင်မတန်ဆင်းရဲတယ်၊ ခိုကိုးရာမဲ့လဲ ဖြစ်တယ်၊ သင့်ကို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အများကြီး ငါပေးမယ်၊ ဘုရားဟာ ဘုရားအစစ်မဟုတ်၊ တရားဟာ တရားအစစ်မဟုတ်၊ သံဃာဟာ သံဃာစစ်မဟုတ်၊ ငါဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို အလိုမရှိလို့ သင် ဆိုရမယ်' လို့ သုပ္ပဗုဒ္ဓကို ပြောတယ်။

'သင် ဘယ်သူလဲ' လို့ သုပ္ပဗုဒ္ဓက ပြန်မေးတယ်။

သိကြားမင်းက 'ငါ သိကြားမင်းဖြစ်တယ်' လို့ ပြောပြတယ်။

အဲဒီအခါ သုပ္ပဗုဒ္ဓက 'မိုက်ကန်းပြီး အရှက်မရှိတဲ့ သိကြားမင်း၊ သင်ဟာ မပြောသင့်တဲ့စကားကို ပြောရက်ပေတယ်၊ သင်ဟာ ငါနဲ့ စကားပြောဖို့တောင် မထိုက်တန်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို လူဆင်းရဲ လူမဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့သူလို့ သင် ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခေါ်နိုင်သလဲ၊ ငါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သားတော်စစ်ဖြစ်ပြီး လူဆင်းရဲ၊ လူမဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့သူ မဟုတ်တော့ဘူး။

အမှန်စင်စစ်ဆိုရင်

- ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မတုန်မလှုပ်ယုံကြည်ခြင်း ဆိုတဲ့ သဒ္ဓါ၊
- ကိုယ်နဲ့နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာမလုပ်အောင်၊ မကောင်းတာမပြောအောင် စောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ သီလ၊
- မကောင်းမှုကို ရှက်တဲ့ ဟိရိ၊
- မကောင်းမှုကိုကြောက်တဲ့ ဩတ္တပ္ပ၊
- အကြားအမြင်များခြင်းဆိုတဲ့ သုတ၊
- စွန့်ကြဲမှုဆိုတဲ့ စာဂ၊
- မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တည်းဟူသော ပညာဆိုတဲ့

သူတော်ကောင်းဥစ္စာတွေနဲ့ ငါဟာ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ငါဟာ အမြတ်ဆုံးချမ်းသာဖြင့် ကောင်းစားနေသူ၊ ချမ်းသာသူ၊ ကြွယ်ဝ ပေါများသူဖြစ်တယ်၊ ဒီသူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံသူဟာ လူဆင်းရဲမဟုတ်၊ လူချမ်းသာဖြစ်တယ်လို့ ဘုရား အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်း တွေကလည်း ချီးကျူးတယ်၊ ဒီလို သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးနဲ့ပြည့်စုံ သူတွေ အသက်ရှင်နေတာဟာ အချည်းနှီး အလဟဿ အသက်ရှင်ခြင်း မဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးရှိတဲ့ အသက်ရှင်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ပဲ ဘုရား အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေက ချီးကျူးတယ်' လို့ သုပ္ပဗုဒ္ဓက သိကြားမင်းကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒါဟာ သုပ္ပဗုဒ္ဓကို ဥစ္စာနဲ့ ဖြားယောင်းလို့မရတဲ့ သာဓကပဲ။

ယခု ဆက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့မရတဲ့ သာဓကတစ်ခုကို ဘိုးဘိုး ပြောဦးမယ်။

ဓနဥာနီပုဏ္ဏားမ

'မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက ဓနဥာနီ က ဘုရားကို ကိုးကွယ်တယ်၊ သူ့ယောကျ်ားဘာရဒွါဇ က တိတ္ထိတွေကို ကိုးကွယ်တယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့ ဘာရဒွါဇ က ဓနဥာနီကို 'ရှင်မရေ၊ မနက်ဖြန် တို့အိမ်မှာ ပုဏ္ဏား ၅၀၀ ထမင်းကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ မင်းကလဲ ရပ်ရင်းဖြစ်စေ၊ ထိုင်ရင်းဖြစ်စေ၊ နှာချေလို့ပဲဖြစ်စေ၊ ချောင်းဆိုးလို့ပဲဖြစ်စေ နေရာတကာမှာ 'နမောဗုဒ္ဓဿ' လို့ဆိုပြီး ဦးပြည်းရဟန်းတွေကို ရှိခိုး ရှိခိုးနေတတ်တာမို့ နက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ တောင်းပန်ပါရစေကွယ်၊ ဧည့်သည်တော်ပုဏ္ဏားဆရာ များ စားပွဲထိုင်နေတုန်း အဲဒီလိုဆိုပြီး ရှိမခိုးမိအောင် စောင့်စည်းစေချင် တယ်၊ ရှိခိုးတာကို သူတို့ မြင်ကြားသွားရင် ငါ့အပေါ် အထင်လွဲပြီး တို့ အချင်းချင်း သဘောကွဲကုန်လိမ့်မယ်' လို့ ပြောတယ်။

ဓနဥ္ဇာနီပုဏ္ဏားမက 'ရှင်ဟာ ပုဏ္ဏားတွေနဲ့ကွဲပြားလဲ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နတ်တွေနဲ့ ကွဲပြားလဲ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘုရားကို သတိရရင်တော့ ကျွန်မ မရှိခိုးဘဲ မနေနိုင်ဘူး' လို့ သူ့ယောကျ်ားကို ပြန်ပြောတယ်။

သူ့ယောကျ်ားကလည်း 'ရှင်မရေ စဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ ရွာတံခါးကို တောင်မှ ပိတ်ထားလို့ ဖြစ်သေးတာပဲ၊ ပုဏ္ဏားတွေ စားပွဲထိုင်နေတုန်းခဏာကလေး အတွင်းမှာ ဒီလက်နှစ်သစ်လောက်ရှိတဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကလေးကို ပိတ်ထားဖို့ မခက်ပါဘူးကွယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်နော်' လို့ ဓနဥ္ဇာနီကို ချော့ပြောပေတဲ့လည်း မရဘူး။

အဲဒီတော့ ဘာရဒွါဇက စိတ်ဆိုးလာတာနဲ့ ဓားကြီးကိုကိုင်ပြီး 'ဟေ့ ဓနဥ္ဇာနီ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ နက်ဖြန်ခါ ငါ့ပုဏ္ဏားဆရာတွေ စားပွဲထိုင်နေတုန်း ဦးပြည်းရဟန်းကို မင်း ရှိခိုးရင် ဒီဓားနဲ့ နင့်ကို မျှစ်လိုအပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားအောင် ခြေဖျားက ဆံဖျားအထိ ခုတ်ပစ်မယ်' လို့ ကြိမ်းတယ်။

အဲဒီတော့ ဓနဥ္ဇာနီက

သစေ မေ အင်္ဂါနိ၊ ကာမံ ဆေဇ္ဇသိ ဗြဟ္မဏ။
နေဝါဟံ ဝိရမိဿာမိ၊ ဗုဒ္ဓ သေဋ္ဌသ သာသနာ။

'အို ပုဏ္ဏား၊ သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အင်္ဂါကြီးငယ်တွေကို အလိုရှိတိုင်းအကယ်၍ ခုတ်ဖြစ်စေကာမူ ငါဟာ ဘုရားမြတ်ရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာတော်မှ ရှောင်ကြဉ်မည် မဟုတ်သည်သာတည်း' အစရှိတဲ့ ဂါထာမျိုးတွေအပုဒ်ပေါင်း ငါးရာကိုဆိုပြီး သူ့ယောကျ်ားကြိမ်းတာကို ကန့်ကွက်တယ်၊ ယုံကြည်ချက်ဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သလဲဆိုတာ ငါမြေး စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဘာရဒွါဇက ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့မယား ဓနဥ္ဇာနီကို လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ပုဏ္ဏားဧည့်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးနေတုန်း ဓနဥ္ဇာရီဟာ ခလုတ်တိုက်ပြီး လန့်သွားတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားကို

သတိရတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ ဝေဠုဝန်ကျောင်း ဘက်ကို လက်အုပ်ချီ ဝပ်တွားပြီး 'နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ' လို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခိုးလိုက်တယ်။

ပုဏ္ဏားဧည့်သည်တွေလည်း အဲဒီအသံကြားတော့ 'အယူဇော်ကွဲတဲ့ လူရဲ့ ထမင်းကို မစားချင်ဘူး' လို့ ပြောပြောဆိုဆို စိတ်ဆိုးပြီး ထပြန်သွားကြတယ်။

ယောကျ်ားဖြစ်သူ ဘာရဒွါဇလည်း သိပ်စိတ်ဆိုးပြီး မယားခနဥ္ဇာနီကို အမျိုးမျိုးဆဲတာပဲ။ ဒီလောက်နဲ့ မကျေနပ်သေးလို့ မြတ်စွာဘုရားကို မေးခွန်းတွေထုတ်ရအောင် ဘာရဒွါဇဟာ ဘုရားဆီကို သွားတယ်။ ဘုရားနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ အကျွတ်တရားရ၊ ရဟန်းပြု၊ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း အားထုတ်လို့ သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရတယ်၊ ဒါကြောင့် 'သောတာပတ္တိမဂ်ကို ငါ့မြေးရရင် ဘုရား တရား သံဃာအပေါ်မှာ အခုရှိနေသေးတဲ့ ယုံမှားသံသယတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပြီး သုပ္ပဗုဒ္ဓတို့၊ ဓနဥ္ဇာနီတို့လို မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်လာမယ်' လို့ ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဒါထက်ပိုပြီးတော့ ဘယ်မှာ လက်တွေ့ပြနိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် တပည့်တော် ကျေနပ်ပါပြီ' လို့ လျှောက်တယ်။

'ဒါတင်မကသေးဘူး၊ နောက်ထပ် လက်တွေ့ပြရဦးမယ်' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက အစချီပြီး 'ငါ့မြေးဟာ သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်းမှ၊ သူများမယား သားပျိုသမီးပျိုကို ကျူးလွန်ခြင်းမှ၊ သေရည်သေရက် သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ်လို့ဆိုပြီး ငါးပါးသီလကို ယူသွားတယ် မဟုတ်လား' လို့ မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ ဖြေတယ်။

'ဒီလို ငါးပါးသီလကို ယူထားပေတဲ့ သူ့အသက်သတ်ချင်တဲ့၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးချင် တိုက်ချင်တဲ့၊ သူ့မယား သားပျိုး သမီးပျိုးကို လွန်ကျူးချင်တဲ့၊ လိမ်ပြောချင်တဲ့၊ သေရည်သေရက် သောက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ငါ့မြေးမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါ်ပေါက်နေတယ် မဟုတ်လား' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသက မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ပေါ်ပါတယ်ဘိုးဘိုး' လို့ ဖြေတယ်။

မင်္ဂလေးပါးဖြစ်ပေါ်ပုံ

'ငါ့မြေးဟာ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်းကျင့်လို့ သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရပြီးရင် ငါ့မြေးမှာ ဒီသတ်ချင်တဲ့စိတ်၊ ခိုးချင် တိုက်ချင်တဲ့စိတ်၊ သူ့မယား သားပျိုး သမီးပျိုးကို လွန်ကျူးချင်တဲ့စိတ်၊ လိမ်ပြောချင်တဲ့စိတ်၊ အရက်သောက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေဟာ မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကုန်မယ်၊ ခေါင်းဖြတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အသက်ပြန်ရှင်မလာနိုင်သလို အခုပြောခဲ့တဲ့ စိတ်တွေဟာ ငါ့မြေးရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာနိုင်တော့ဘူး။

'အဲဒါကြောင့် သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရပြီးရင် ငါ့မြေးဟာ ဘယ်အသက်ကိုမှ မသတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်ဥစ္စာကိုမှ မခိုးမတိုက်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူ့မယား သားပျိုး သမီးပျိုးကိုမှ မလွန်ကျူးတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အရက် မသောက်တော့ဘူး၊ ဒီကံငါးပါးထဲက တစ်ခုခုကို လွန်ကျူးရမယ်၊ မလွန်ကျူးရင် မင်းကို သတ်မယ်လို့ ငါ့မြေးကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြောရင် ငါ့မြေးဟာ မလွန်ကျူးဘူး၊ အသေခံမယ်၊ ဒီမဂ်ကိုရပြီးရင် လောဘနဲ့ ဒေါသတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောဘနဲ့ ဒေါသဟာ သောတာပတ္တိမဂ်ကို မရခင်တုန်းက လောက်တော့ မပြင်းထန်တော့ဘူး၊ အဲဒီလို မပြင်းထန်တော့ဘူးဆိုတာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိတယ်' လို့ ဘိုးဘိုး ဦးစန္ဒောဘာသက ပြောတယ်။

မိုးအောင်က 'ဒါထက် ဘယ်မှာမှ ပိုပြီး လက်တွေ့မပြနိုင်တော့ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်' လို့ ပြောပြီး သူ့ဘိုးဘိုးကို ထောက်ခံပြန်တယ်။

ဦးစန္ဒာဘာသက 'အခုပြောခဲ့တာက သောတာပတ္တိမဂ်၊ အဲဒါက ပထမမဂ် ဖြစ်တယ်၊ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီး အားထုတ်ရင် ငါ့မြေးဟာ ဒုတိယမဂ်ဖြစ်တဲ့ သကဒါဂါမိမဂ်ကို ရမယ်၊ ဒီဒုတိယမဂ်ကို ရတဲ့အခါလဲ လောဘနဲ့ ဒေါသတော့ ရှိသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရတုန်းက ရှိနေသေးတဲ့ လောဘနဲ့ ဒေါသလောက် မပြင်းထန်တော့ဘူး၊ အခုလို လောဘနဲ့ ဒေါသတွေ ထပ်ပြီး နည်းသွားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ဒီဒုတိယမဂ်ကို ရတဲ့သူဟာ ကောင်းကောင်းသိတယ်။

'ဒီဒုတိယမဂ်ကို ရပြီးတဲ့နောက် ဘုရား ဟောတော်မူခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီး အားထုတ်ရင် ငါ့မြေးတစ်ယောက်ဟာ တတိယမဂ်ဖြစ်တဲ့ အနာဂါမိမဂ်ကို ရမယ်၊ ဒီအနာဂါမိမဂ်ကို ရတဲ့အခါ ကိုယ့်သားသမီး၊ မယား၊ မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးဉာတကာ အစရှိတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ၊ ရွှေငွေ ပစ္စည်းဥစ္စာ အစရှိတဲ့ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေပေါ်မှာ လိုချင်တပ်မက်နေတဲ့ စိတ်၊ ကာမရာဂစိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်ဆိုတာတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကုန်ကြမယ်၊ ခေါင်းဖြတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အသက်ပြန်ရှင်မလာသလို အခုပြောခဲ့တဲ့စိတ်တွေလဲ ငါ့မြေးကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး။

'အဲဒီအခါ ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ တောင်ကြီးလို ပုံထားတာကို မြင်ရပေတဲ့လဲ ငါ့မြေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ လိုချင်တဲ့စိတ်ဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မပေါ်တော့ဘူး၊ အင်မတန်ချောတဲ့ နတ်သမီးတွေကို မြင်ရပေတဲ့လဲ ငါ့မြေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကာမရာဂစိတ်ဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မပေါ်လာတော့ဘူး၊ အကောင်နက်ကြီးတွေထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲတွေ့ရ တွေ့ရ၊ အမြောက်လုံးကြီးတွေနဲ့ပဲ အချိန်ခံရခံရ ငါ့မြေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ

မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကြောက်စိတ်ဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မပေါ်တော့ဘူး၊ ငါ့မြေးကို ဘယ်လိုပဲ နှိပ်စက်နှိပ်စက် ကုန်ကုန်ပြောမယ် ငါ့မြေးရယ်၊ ငါ့မြေးကိုသတ်ဖို့ ရင်ကိုခွဲနေသည့်တိုင်အောင် ငါ့မြေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒေါသဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မထွက်တော့ဘူး။

'ဒါတွေသာမကသေးပါဘူး၊ ဒီ တတိယမင်္ဂကို ရပြီးရင် ငါ့မြေးမှာ ရှိနေတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အကုန်လုံး ပျက်စီးပျက်စီး၊ ငါ့မြေးကိုယ်တိုင် အဖမ်းအဆီး အချုပ်အနှောင် အညှဉ်းအဆဲကို ခံရခံရ၊ ငါ့မြေးချစ်တဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ မယားတွေ၊ ဆွေမျိုးဥာတကာတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဒုက္ခရောက်ရောက် သေသေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နေကြပစေ၊ ငါ့မြေးမှာ စိုးရိမ်တာတွေ ကြောင့်ကြတာတွေ၊ ပူဆွေးတာတွေ၊ ငိုကြွေးရတာတွေဟာ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ရှိက်ကြီးတင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုလုပ်လို့မှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျောက်တောင်ကြီးကို အင်မတန်ကြီးတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးပင် ဖြစ်ပေစေ တုန်လှုပ်သွားအောင် မလုပ်နိုင်သလို အခုပြောခဲ့တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဟာ ငါ့မြေးရဲ့စိတ်ကို တုန်လှုပ်သွားအောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအနာဂါမိမင်္ဂကို ရပြီးတဲ့သူမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်နေတဲ့ လောဘကလေးတစ်ခုတော့ ကျန်နေသေးတယ်။

'ဒီ တတိယမင်္ဂကို ရပြီးတဲ့နောက် ဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီး အားထုတ်ဦးမယ်ဆိုရင် ငါ့မြေးဟာ စတုတ္ထမင်္ဂဖြစ်တဲ့ အရဟတ္တမင်္ဂကိုရမယ်၊ ဒီအရဟတ္တမင်္ဂကို ရပြီးတဲ့အခါ ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်နေတဲ့ လောဘကလေးတောင် အမြစ်က ပြုတ်ထွက်သွားတယ်၊ ခေါင်းဖြတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရှင်မလာသလို ဒီဗြဟ္မာဖြစ်ချင်နေသေးတဲ့ လောဘတွေဟာ ငါ့မြေးရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ ဗြဟ္မာမင်းရဲ့ တန်ခိုးတွေ၊ စည်းစိမ်တွေ၊ ချမ်းသာတွေကို ဘယ်လိုပဲ မြင်ရမြင်ရ ငါ့မြေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အခုပြောခဲ့တဲ့ အရဟတ္တမင်္ဂကိုရပြီးရင် နောက်ထပ် အားထုတ်စရာမလိုတော့ဘူး။

- ပထမမင်္ဂြစ်တဲ့ သောတာပတ္တိမင်္ဂကိုရတဲ့သူကို သောတာပန်လို့ ခေါ်တယ်။
- ဒုတိယမင်္ဂြစ်တဲ့ သကဒါဂါမိမင်္ဂကိုရတဲ့သူကို သကဒါဂါမ်လို့ ခေါ်တယ်။
- တတိယမင်္ဂြစ်တဲ့ အနာဂါမိမင်္ဂကိုရတဲ့သူကို အနာဂါမ်လို့ခေါ်တယ်။
- စတုတ္ထမင်္ဂြစ်တဲ့ အရဟတ္တမင်္ဂကို ရတဲ့သူကို ရဟန္တာလို့ခေါ်တယ်' လို့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒာဘာသက ပြောပြတယ်။

'ဟာ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဒီတရားကို တပည့်တော် အခုကစပြီးတော့ဘဲ အားထုတ်ပါရစေတော့' လို့ မိုးအောင်က တောင်းပန်တယ်။

'ငါ့မြေး အားနည်းနေသေးတယ်၊ အနာပျောက်တော့မှပဲ အားထုတ်ရင် မကောင်းဘူးလားကွယ်' လို့ ဘိုးဘိုးက မေးတယ်။

'အနာပျောက်အောင် မဆောင့်ပါရစေနဲ့တော့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဒီလောက် လက်တွေ့ပြနိုင်တဲ့ တရားနဲ့တွေ့နေလို့မှ တပည့်တော် အားမထုတ်ရင် တရား အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့ အပြစ်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်၊ အခုကပဲစပြီး အားထုတ်ပါရစေ၊ တရားပေးပါတော့ ဘိုးဘိုးရယ်' လို့ တောင်းပန်တယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ့မြေး ရှုစ်ပါးသီလ ယူနိုင်ပါ့မလား၊ ရှုစ်ပါးသီလမှာ

- မေထုန်မမှီဝဲရဘူး ဆိုတာရယ်၊
- နေ့ ၁၂ နာရီကလွန်ရင် ဘာမှမစားရဘူး ဆိုတာရယ်၊
- အဆို၊ အက၊ အတီးကို ကိုယ်တိုင်လည်း မလုပ်ရဘူး၊ သူများကိုလည်း မခိုင်းရဘူး၊ ဆို၊ က၊ တီး နေတဲ့ဆီကိုလည်း မသွားရဘူး၊ ပန်းပန်တာ၊ အမွေးအကြိုင်လူးတာ သနပ်ခါးလူးတာတွေ မလုပ်ရဘူးဆိုတာရယ်၊
- မြင့်မြတ်တဲ့နေရာတွေမှာ မအိပ်ရဘူးဆိုတာရယ်။

အဲဒီ သီလတွေဟာ ငါးပါးသီလထက် ပိုလာတယ်။ ဒီသီလတွေထဲက တခြားဟာတွေက ဒီမှာရှောင်ပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ ညစာ ထမင်းမစားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား' လို့ မေးတယ်။

'နေနိုင်ပါတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ဖြေတယ်။

'ကဲ ဒါဖြင့် ရှစ်ပါးသီလ ယူရအောင်' လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ မိုးအောင်လည်း ငါးပါးသီလယူတုန်းကလို ဦးဘိုးစရဲ့ အကူအညီနဲ့ ထိုင်ရက် လက်အုပ်ချီပြီး ယူတယ်။

ရှစ်ပါးသီလပေးပြီးတော့မှ သူ့မြေးကျင့်ရမယ့် တရားကို အတိုချုပ်ပြီး ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသက ဒီလို ပြောပြတယ်။

ဝိပဿနာတရား

'အခုပြောခဲ့တဲ့ မင်္ဂလေးပါးကိုရအောင် အားထုတ်ရတဲ့တရားကို 'ဝိပဿနာတရား' လို့ ခေါ်တယ်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ တခြားဟာတွေကို လျှောက်လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိမိကိုယ်နဲ့ စိတ်မှာ

၁။ အနိစ္စသဘောတရား

၂။ ဒုက္ခသဘောတရား

၃။ အနတ္တသဘောတရား ဆိုတဲ့

သဘောတရား သုံးပါးကို ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင် ရှုရတာပဲ ဖြစ်တယ်။

'အနိစ္စသဘောတရား' ဆိုတာက ဒီလို၊ မိမိရဲ့ ကိုယ်နဲ့ စိတ်ဟာ မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပဲ မရပ်မနားဘဲ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပျက်နေတယ်၊ အဲဒီလို အမြဲပဲ ပျက်နေတာကို အနိစ္စသဘောတရားလို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီအနိစ္စသဘောတရားကို သာမန်အားဖြင့် မမြင်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုမမြင်နိုင်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ စိတ်တွေဟာ လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး တစ်ကိုယ်တည်း တစ်စိတ်တည်းပဲလို့ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတွေ ထင်နေကြတယ်၊ ငါ့မြေးလဲ ဒီလိုပဲထင်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ မွေးကတည်းက ဖြစ်လာတဲ့ မိမိကိုယ်ဟာ တစ်ခါမှ မပျက်မစီးဘဲ

အခုအချိန်အထိ ကြီးထွားလာတယ်၊ စိတ်ကလဲ တစ်ခါမှ မပျက်စီးဘဲ ဒီအချိန်အထိ တစ်စိတ်တည်းရှိတယ်၊ အဲဒီလို ငါ့မြေး မှတ်ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဝိပဿနာတရားကိုသာ အားမထုတ်ကြဖူးရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အထင်မှားနေကြမှာပဲ။

'ဝိပဿနာတရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့တဲ့အတိုင်း အားထုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ တစ်သက်လုံး မရပ်မနားဘဲ ဟိုရောက်ဒီရောက်၊ ဟိုပြေး ဒီပြေး ပြေးနေတဲ့ စိတ်တွေဟာ ရှေးဦးစွာ တည်ငြိမ်လာတယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ရဲ့တည်ငြိမ်မှုကို သမာဓိလို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီသမာဓိကို ဥပမာပေးရရင် တရားမှန်ဘီလူးလို့ ပေးနိုင်တယ်၊ ဝမ်းရောဂါပိုးတွေရှိနေတဲ့ရေကို သာမန်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ရေကိုသာ မြင်မယ်၊ ပိုးတွေကို မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုက်ကရိုစကုပ်လို့ခေါ်တဲ့ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ရေထဲက ပိုးတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဝိပဿနာ တရားအားထုတ်လို့ သမာဓိရလာတဲ့အခါ ဒီသမာဓိမှန်ဘီလူးနဲ့ မိမိကိုယ်ကို ရှုလိုက်ရင် မိမိရဲ့ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော ဟာ ဘယ်အခါမှ မရပ်မနားဘဲ လက်ဖျစ်တစ်တွက်အတွင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် တပျက်တည်း ပျက်နေတာတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရမယ်။

'ကိုယ်နဲ့စိတ်ကို ရုပ်နဲ့နာမ်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ရဲ့ မမြဲပုံကို ကျကျနန မြင်ပြီးတဲ့သူမှာ မမြဲတာဟာ ချမ်းသာမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲပဲလို့ သိတဲ့အသိဉာဏ်တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ မမြဲတာကို မြအောင် ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရတဲ့အတွက် ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ကို ဘယ်သူမှ အစိုးမရဘူး၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ်တွေဟာ ဘာမှ အနှစ်သာရမရှိဘူးဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်တွေလည်း ပေါ်လာကြလိမ့်မယ်။

– မမြဲတာကို အနိစ္စလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ သိရပြီ။
– ဆင်းရဲတာကို ဒုက္ခလို့ခေါ်တယ်။

– အစိုးမရတာ အနှစ်သာရမရှိတာကို အနတ္တလို့ ခေါ်တယ်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်မှာ ဒီတရားသုံးပါးကို မြင်အောင် ရှုရတာပဲဖြစ်တယ်။

'ဒီသဘောတရား သုံးပါးကို ငါ့မြေး နည်းနည်း သဘောပေါက်လာပြီလား' လို့ ဘိုးဘိုးက မေးတယ်။

'ပေါက်ပါပြီ' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

'ကဲ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီတရားသုံးပါးကို မြင်အောင် ဝိပဿနာကို ဘယ်လို အားထုတ်ရတယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးပြောတော့မယ်' ဆိုပြီး အခုလို ဆက်ပြောပြန်တယ်။

'ကဲ ငါ့မြေးရေ၊ ဘိုးဘိုးပြောတော့မယ်နော်၊ ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်။

'ဝိပဿနာရှုတယ် ဆိုတာ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကြဲစည်စိတ်ကူးတိုင်း၊ လှုပ်ရှားတိုင်း မလွတ်ရအောင် သတိလစ်မသွားရအောင် အစဉ်မပြတ် မှတ်သွားတာပဲ ဖြစ်တယ်။

'ဒါပေမယ့် အားထုတ်စမှာတော့ အကုန်လုံးလိုက်ပြီး မမှတ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အစဉ်ထာဝရလဲပြီး မှတ်ဖို့လဲ အင်မတန် လွယ်ကူတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ မှတ်စရာတစ်ခုကစပြီး မှတ်ရမယ်၊ ဒီလို မှတ်ရင်း ငါ့မြေးရဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေဟာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တိုးတက်သွားလိမ့်မယ်။

'အဲဒီလို တိုးတက်သွားတဲ့အခါကျတော့မှ မျက်စိက မြင်တိုင်း၊ နားက ကြားတိုင်း၊ နှာခေါင်းက နံတိုင်း၊ လျှာက စားတိုင်း၊ကိုယ်က ထိတွေ့တိုင်း၊ စိတ်က ကြဲစည်စိတ်ကူးတိုင်း ဖြန့်ပြီး မှတ်ရမယ်၊ စ ကာစမှာတော့ မှတ်စရာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ပြီး မှတ်ရမယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ့မြေးရဲ့ ကိုယ်မှာ မှတ်ဖို့အတွက် ဘယ်နေရာကို သတ်မှတ်မလဲ၊ နှာခေါင်းက ရှူရှိုက်နေတဲ့ ဝင်သက်နဲ့ ထွက်သက်ဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့် စ ကာစ လူတွေအတွက် အမှတ်ရခက်တယ်၊ ရှူလိုက်တဲ့အခါ ဗိုက်က ဖောင်းကြွလာတယ်၊ ရှူလိုက်တဲ့

အခါ ဗိုက်က ပိန်ကျသွားတယ်၊ အဲဒီ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာက အမှတ်ရ လွယ်တယ်။

'ဒါကြောင့် မိမိရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို စိတ်ကူးနဲ့ ဖူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေပါ၊ ဖောင်းကြွလာတာ၊ ပိန်ကျသွားတာကို မြင်ရလိမ့်မယ်၊ ဗိုက်ပေါ်မှာ လက် တင်ထားပြီး ကြည့်ပါ၊ တအောင့်လောက် ကြာလို့ ဖောင်းတိုင်း ပိန်တိုင်း ထင်ရှားလာရင်

- ဝင်သက် ရှူခိုက်မှာ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းကြွလာတာကို ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါ၊
- ထွက်သက် ရှူခိုက်မှာ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျသွားတာကို ပိန်တယ်လို့ မှတ်ပါ၊
- ဖောင်းခိုက်မှာ ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းတက်လာတာကို အစ အဆုံးအထိ သိနေရမယ်၊ စိတ်တွေဟာ တခြားကို လွင့်မသွားရဘူး၊
- ပိန်ခိုက်မှာလဲ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျသွားတာကို အစအဆုံး အထိ သိနေ ရမယ်၊ စိတ်တွေဟာ တခြားကို လွင့်မသွားရဘူး၊
  အဲဒီ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာက စပြီး မှတ်ရမယ်၊
  အဲဒီလို ဝမ်းဗိုက်က ဖောင်းတိုင်း ပိန်တိုင်း
- 'ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်' 'ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်' လို့ မှတ်နေပါ။
- ဖောင်းတာနဲ့ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တာ
- ပိန်တာနဲ့ ပိန်တယ်လို့ မှတ်တာဟာ

အံကိုက်နေပါစေ၊ မှတ်တဲ့အခါ စိတ်ထဲကသာ မှတ်ပါ၊ နှုတ်ကဆိုဖို့ မလိုပါဘူး။

'ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ ထင်ရှားအောင် တမင်သက်သက် အားထုတ်ပြီး ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်တာမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ အသက်ရှူရှိုက်တာကို နှေးအောင်၊ မြန်အောင်လည်း မပြုပြင်ရဘူး၊ ပြုပြင်ရင် မကြာခင် မောပြီး မမှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ပကတိ ရှူရှိုက်နေကျအတိုင်းသာ မှန်မှန်ရှူရှိုက်ပါ။

'မှတ်တဲ့အခါ ဖောင်းတာနဲ့ ဖောင်းတယ်လို့မှတ်ပါ၊ ပိန်တာနဲ့ ပိန်တယ်လို့ မှတ်ပါ၊ အံကိုက်အောင် ကြိုးစားပြီး မှတ်ပါ၊ အဲဒီလို မှတ်နေတုန်း သတိလစ်ပြီး တစ်ခုခုကို ကြဲစည်စိတ်ကူးမိရင် 'ကြဲစည်တယ်၊ ကြဲစည်တယ်' လို့ စိတ်ထဲကဆိုပြီး မှတ်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ပြန်မှတ်။

'ပြုပြင်လှုပ်ရှားတဲ့ အမူအရာ ဟူသမျှကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ လှုပ်လိုက်တာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားပြီး မှတ်ပါ၊ ဥပမာ၊ ခြေလှုပ်တယ်ဆိုရင် 'ခြေလှုပ်တယ်၊ ခြေလှုပ်တယ်' လို့ မှတ်၊ လက်လှုပ်ရင် 'လက်လှုပ်တယ်၊ လက်လှုပ်တယ်' လို့ မှတ်၊ ပြီးတော့မှ 'ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်' လို့ပြန်မှတ်။

'ကိုယ်မှာလည်း ယားတဲ့ဝေဒနာ၊ ညောင်းတဲ့ဝေဒနာ၊ ကိုက်ခဲတဲ့ဝေဒနာ၊ စိတ်မှာလည်း ဝမ်းသာတဲ့ဝေဒနာ၊ စိတ်ညစ်တဲ့ဝေဒနာတွေ ပေါ်တတ်တယ်၊ ဥပမာ၊ ယားရင် 'ယားတယ်၊ ယားတယ်' လို့ မှတ်၊ စိတ်ညစ်ရင် 'စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်' လို့ မှတ်၊ ပြီးတော့မှ 'ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်' လို့ ပြန်မှတ်၊ အခုပြောတဲ့နည်းအတိုင်း နိုးတဲ့အချိန်ကစပြီး အလိုလို အိပ်ပျော်တဲ့အထိ နေ့ရောညပါ မပြတ်မစဲ တစ်မှတ်တည်းမှတ်နေပါ၊ အိပ်ချိန်လည်း နည်းနိုင်သမျှ နည်းပါစေ၊ လုံ့လကောင်းနိုင်သမျှ ကောင်းပါစေ။

'အဲဒီလို ရိုရိုသေသေ မှတ်နေနိုင်ရင် သမာဓိအားကောင်းလာပြီး ဉာဏ်ထူးတွေရလာတာကို ငါ့မြေးကိုယ်တိုင် ဧကန်မုချ တွေ့ရမယ်။

ဒီလို ဘာကြောင့် မှတ်နေရသလဲဆိုတာကို အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြဦးမယ်။

ငါ့မြေးဟာ မမှတ်ဘဲနေရင်

- မျက်စိက မြင်တဲ့အဆင်း၊
- နားက ကြားရတဲ့အသံ၊
- နှာခေါင်းက နံတဲ့အနံ့၊

– လျှာက စားတဲ့ အစားအစာ၊
– ကိုယ်က ထိတွေ့တဲ့ အတွေ့၊
– စိတ်က ကြဲစည်စိတ်ကူးနေတဲ့ အတွေးတွေကို အကြောင်းပြုပြီး
– ကြိုက်ရင် လောဘစိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊
– မကြိုက်ရင် ဒေါသစိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။

'ဒီလောဘ၊ ဒေါသတွေဆိုတာ ဘိုးဘိုးပြောခဲ့တဲ့ သဘောတရားသုံးပါး ကို ငါ့မြေး မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ကိလေသာ အညစ်အကြေး တွေပဲ၊ သူငယ်အိမ်ပေါ်မှာ တိမ်သလွှာတွေရှိနေရင် အဆင်းကို မမြင်နိုင်သလို ငါ့မြေးကိုယ်တွင်းမှာ ဒီကိလေသာတွေရှိနေရင် ငါ့မြေးဟာ ဘိုးဘိုးပြောခဲ့တဲ့ သဘောတရားသုံးပါးကို မမြင်နိုင်ဘူး။

'အဲဒီတော့ အဆင်းတစ်ခုခုကို မြင်မြင်ချင်း 'မြင်တယ်၊ မြင်တယ်' လို့ မှတ်လိုက်ရင် ဒီအဆင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လောဘစိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ ပေါ်ဖို့ အခွင့်မရတော့ဘူး၊ စိတ်ဟာ တစ်ချိန်မှာ တစ်စိတ်ပဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ မှတ်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေရင် လောဘစိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မပေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ

– ကြားကြားချင်း 'ကြားတယ်၊ ကြားတယ်'
– နံနံချင်း 'နံတယ်၊ နံတယ်'
– စားစားချင်း 'စားတယ်၊ စားတယ်'
– ထိထိချင်း 'ထိတယ်၊ ထိတယ်'

– တွေ့တွေ့ချင်း 'တွေ့တယ်၊ တွေ့တယ်' လို့ လိုက်လိုက်မှတ် လိုက်ရင် ဒီအသံ၊ ဒီအနံ့၊ ဒီအစား၊ ဒီအတွေ့၊ ဒီအတွေးတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး လောဘစိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ၊ မဖြစ်ပေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ တိမ်သလွှာ မရှိတဲ့အခါ မျက်စိဟာ အဆင်းကို မြင်နိုင်သလို ငါ့မြေးရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ဒီကိလေသာတွေ စင်ကြယ်သွားတဲ့အခါ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊

အနတ္တ သဘောတရားတွေဟာ ငါ့မြေးရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာမယ်။

'မှတ်ကာစ တော့ ငါ့မြေးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အမှတ်ကောင်းကောင်း လွတ်ထွက်သွားတာတွေ အများကြီးရှိနေဦးမယ်၊ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် လက်တစ်ဖျစ်တွင်း စိတ်ဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖြစ်ပြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပျက်နိုင်တဲ့အတွက် စက္ကန့်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေး လောက် မမှတ်မိလိုက်ဘဲ လွတ်သွားရင် ဒီလောဘစိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ ဟာ ဘယ်လောက်ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါ့မြေး တွေးကြည့်နိုင်တယ်။

'ဒီလို လောဘစိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ ဖြစ်နေသရွေ့တော့ ငါ့မြေး ဟာ အမှန်သဘောတရားတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် ဒီ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်ဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေဟာ နည်းနည်း ကလေးမှ ဖြစ်ခွင့်မရလေအောင် ငါ့မြေး မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ နံသမျှ၊ စားသမျှ၊ တွေ့ထိသမျှ၊ ကြံတွေးသမျှ၊ ခြေလက်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားပြုပြင်သမျှ နည်းနည်းကလေးမှ လွတ်မသွားရအောင် အကုန်လုံး တစ်ခုမကျန် လိုက်မှတ်ပေးနေပါ၊ အမှန်သဘောတရားတွေဟာ ငါ့မြေးရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားလာပြီး ထူးထူးခြားခြားကြီး ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

'ဒီလိုပဲ ကြိုးစား အားထုတ်သွားရင် မင်္ဂဉာဏ်ရတဲ့အထိ ငါ့မြေးဟာ ငါ့မြေး တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တက်သွားပါလိမ့်မယ်။

'အဲဒီလို ဉာဏ်သစ်တွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရလာတာကို ငါ့မြေး ဟာ ငါ့မြေး ပြောလာလိမ့်မယ်။

'ငါ့မြေးဟာ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေတယ်ဆိုတာ ညနေတိုင်း ဘိုးဘိုး ဒီမှာလာပြီး တရားစစ်မယ်၊ လိုနေတာတွေကို ဖြည့်ပေးမယ်၊ ပြုပြင်သင့်တာတွေကို ပြုပြင်မယ်၊ ကြိုးစားပြီးသာ မှတ်ပါတော့ ငါ့မြေး။

'ဒီတရားတော်ဟာ ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူမှ ကြားနာရတဲ့ တရား တော်တွေ ဖြစ်တယ်ကွယ့်၊ ကြားလား'လို့ မေးလိုက်တယ်။

မိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ 'ဘိုးဘိုးရယ် တပည့်တော် သတိလစ်နေတုန်းက ဘုန်းဘုန်းဆိုတဲ့ သစ္စာကို ဘိုးဘိုးစ ဆီကတစ်ဆင့် ကြားရတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒါကို အခုတစ်ခေါက် လောက် ဆိုပေးပါ၊ သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်းတဲ့အခါကျတော့ ဝေဒနာ ပျောက်ပါစေလို့ ဆုမတောင်းပါနဲ့တော့၊ ဝေဒနာပျောက်တော့မှာပါပဲ၊ တပည့်တော် တရားထူးကို မြန်မြန်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါ' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

နောက်ပြီး 'အဲဒီသစ္စာကို ဘိုးဘိုးက ဆိုမလို့လုပ်တဲ့အချိန်မှာ ဘိုးဘိုး ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဘက် တပည့်တော်ရဲ့နဖူးပေါ်မှာ တင်ထားပါ' လို့ လျှောက်ပြီး သူ့ဘိုးဘိုး သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်းနေတုန်း မိုးအောင်က လက် နှစ်ဘက်နဲ့ကိုင်ပြီး နာနေတယ်။

သစ္စာဆိုပြီးတော့မှ ဘိုးဘိုးက 'ဘိုးစရေ၊ ငါ့မြေးရဲ့ မုတ်ဆိတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို ရိတ်ပေးပါဦးကွယ်၊ ခေါင်းရိတ်ချင်ရင်လဲ ရိတ်ပေး လိုက်ပါ၊ အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေလည်း ချွေးစော်မနံရအောင် ကြည့်လဲပေးပါ ဦးကွယ်၊ သန့်ရှင်းတာဟာ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အကူအညီ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါတယ်' လို့ ပြောပြီး ကျောင်းကို ပြန်ကြွသွားတယ်။

ဘိုးဘိုး ကျောင်းကိုပြန်ကြွသွားတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးစရေ၊ ခေါင်းအုံး အောက်က သေနတ်၊ ကျည်ဆံ၊ ဓားမြောင်၊ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို ယူသွား ပြီး အကုန်လုံး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ မြှုပ်ပစ်လိုက်ပါ' လို့ မိုးအောင်က ဦးဘိုးစကို ပြောတယ်။

❑

အခန်း ၁၀
လက်တွေ့တရား၌ ယုံကြည်သည့်မိုးအောင်

နောက်တစ်နေ့ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ရှိတော့ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသဟာသူ့မြေးကို တရားစစ်ရအောင် လာတယ်။ မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရေ၊ စိတ်တွေနဲ့ တပည့်တော်နဲ့ နပန်းလုံးတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ မနိုင်သေးဘူး' လို့ လျှောက်တာနဲ့ ခဏလောက်နေပြီး ဘိုးဘိုး ပြန်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးရောက်လာတယ်။

မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရေ အတော်ကလေးတော့ နေရာကျလာပါပြီ၊ ဖောင်းတာနဲ့ မှတ်လိုက်တာနဲ့၊ ပိန်တာနဲ့ မှတ်လိုက်တာနဲ့ အတော်ကလေး အံကိုက်လာပါပြီ၊ မနေ့ကဆိုရင် ဖောင်းတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ဖောင်းတာကို မမှတ်နိုင်ဘဲ စိတ်က တခြားကို ရောက်ရောက်နေတာ များတယ်၊ ပိန်တာကို မှတ်တဲ့ အခါမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ဖောင်းတာနဲ့ မှတ်တာ၊ ပိန်တာနဲ့ မှတ်တာ၊ အတော်ကလေး အံကိုက်လာပါပြီ ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

'ဝိရိယကောင်းဖို့ အားကြီးလိုတယ် ငါ့မြေး' လို့ ဘိုးဘိုးက ဩဝါဒပေးတယ်။

ဦးဘိုးစက ကြားဝင်ပြီး 'အရှင်ဘုရားရဲ့မြေးက အတော်ကြီးကို ခွဲကောင်းတဲ့ သူငယ်ပဲ၊ ညကလဲ တပည့်တော်နိုးတိုင်း သူ မအိပ်ဘူး၊ မှတ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရတယ်၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ဒီလိုပဲ' လို့ လျှောက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ညနေ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုး ရောက်လာပြန်တယ်။

'ဘိုးဘိုးရေ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးလိုလိုပဲ တပည့်တော်ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ ဖောင်းတာ ပိန်တာနဲ့၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာကို မှတ်နေတဲ့စိတ် ဒီနှစ်ခုထဲကိုသာ တွေ့ရပြီး လက်စသတ်တော့ ဒီနှစ်ခုကို မိုးအောင်လို့ ခေါ်နေတာကိုး ဆိုတဲ့ စိတ်တွေ ခဏခဏ ပေါ်နေတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

'ငါ့မြေးရဲ့ သမာဓိတွေဟာ အတော်ကြီးကောင်းလာပြီ၊ ဘိုးဘိုး သာခု အများကြီးခေါ်တယ်၊ ဒီ သမာဓိမပျက်စေနဲ့၊ ဆက်မှတ်နေ' လို့ ပြောပြီး ဘိုးဘိုး ပြန်သွားတယ်။

နောက် နှစ်ရက်မှာပဲ မိုးအောင်ဟာ ဒီအတိုင်းပဲ တွေ့နေရသေးတယ်၊ ထူးမလာသေးဘူး။

နောက်တစ်နေ့ညနေ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရေ၊ ဒီနေ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ မှားရင်လဲ ပြင်ပေးပါ၊ မြင်တဲ့စိတ်တွေဟာ အစကရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခု မြင်လိုက်မှ ဒီမြင်တဲ့စိတ်ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်၊ ကြားတဲ့စိတ်လဲ ဒီလိုပဲ၊ အသံတစ်ခုခုကြားလိုက်မှ ဒီကြားတဲ့စိတ်ပေါ်လာတယ်၊ ထိတွေ့တဲ့စိတ်လဲ ဒီလိုပဲ၊ တစ်ခုခုနဲ့ထိလိုက်မှ ဒီထိတွေ့တဲ့စိတ် ပေါ်လာတယ်၊ လက်ကို ကွေးချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ တံတောင်ဆစ်နားဆီမှာ ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ပြီး လက်ကို ဆွဲဆွဲပြီး ကွေးသလို ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်၊ ခေါင်းလှည့်ချင်ရင်လဲ ဒီလိုပဲ ခေါင်းလှည့်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ လည်ပင်းမှာ ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ပြီး ခေါင်းကို

ဆွဲဆွဲပြီး လှည့်သလို ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

'ငါ့မြေး မမှားဘူး၊ အမှန်တွေကို တွေ့နေရပြီ၊ ဒီအတိုင်းသာဆက် မှတ်သွား၊ ဝိရိယကို မလျှော့လိုက်နဲ့နော်' ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုး လာတဲ့အခါ မိုးအောင်က ဆီးပြီး 'ဘိုးဘိုးရေ၊ မျက်စိရယ် မြင်စရာတစ်ခုခုရယ် အဲဒီတစ်ခုခုကို မျက်စိက မြင်လိုက်တာရယ်၊ ဒီသုံးခုသာမရှိရင် မြင်စိတ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကလေးတစ်ခုကို သိလိုက်တာ တပည့်တော်အတွက် ကောင်းသွားတာပဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ အဲဒီ အသိကလေးကနေပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိတစ်ခု နောက်ထပ်ပေါ်လာပြန်တယ်၊ ဒီလို ပေါ်လာတဲ့အတွက် သိပ်ကောင်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။

'အရင် ဘိုးဘိုး ပြောစတုန်းက သံသရာဆိုတာ တပည့်တော်ရဲ့ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဘိုးဘိုးပြောတာဆိုတော့ ထွေးလဲ မထုတ်ချင်၊ ဒါပေမယ့် ယုံလဲ မယုံတော့ မျိုချလို့လဲ မရ၊ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ အခုတော့ ဒီအလုံးကြီးဟာ ကျသွားပါပြီဘိုးဘိုး၊ တပည့်တော် လူဖြစ်လာတာဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ လူဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်လာတာပါပဲ' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ့မြေး၊ ငါ့မြေးဟာ နတ်ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကို လုပ်ရင် နတ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဗြဟ္မာဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကိုလုပ်ရင် ဗြဟ္မာဖြစ်နိုင်တယ်၊ အပါယ်လေးဘုံသားတွေဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ လုပ်ရင် အပါယ်လေးဘုံသားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေကော ယုံပြီလား' လို့ ဘိုးဘိုးက မေးတယ်။

'ယုံပါဗြီ ဘိုးဘိုး' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

'သာဓု သာဓု သာဓု' လို့ လှိုက်လှိုက်လဲလဲ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး ဘိုးဘိုး ပြန်သွားတယ်။

နောက်နှစ်ရက်မှာလည်း မိုးအောင်မှာ ဒီအသိဉာဏ်တွေ ဒီအတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေတယ်။ သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလောက်ကျတော့ မိုးအောင်ဟာ လဲနေရာက ထပြီး ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့ အခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်နေတယ်။

ဦးဘိုးစလည်း လန့်နိုးလာတဲ့အတွက် 'ငါ့မြေး ဘယ်လဲ' ဆိုပြီး မိုးအောင်ကို လိုက်ဆွဲတယ်။

'ဘိုးဘိုးစရေ၊ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးဆီကို သွားမလို့' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ပြောတယ်။

'မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ မင့်ခြေနာက အခုမှ အသားနုတက်ကာစကလေး ရှိသေးတယ်' လို့ ဦးဘိုးစက ပြောတယ်။

မိုးအောင်က 'သွားပါရစေ ဘိုးဘိုးစရာ၊ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ တရားကို တွေ့ပြီ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် သွားပြောချင်တယ်၊ ခုချက်ချင်း ပြောရမှပဲဖြစ်မယ်' လို့ ပြောပြောဆိုဆို ဦးဘိုးစ လက်ထဲက အတင်း ရုန်းထွက်နေတယ်။

'မင့်ဘိုးဘိုးကို ငါသွားခေါ်ပေးမယ်၊ မင်း မသွားရဘူး၊ မင်းကို ငါလွှတ်လိုက်ရင် မင့်ဘိုးဘိုး ငါ့ကို အပြစ်တင်လိမ့်မယ်' ဆိုပြီး မိုးအောင်ကို ဦးဘိုးစဟာ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်သိပ်ထားလိုက်တယ်။ တအောင့်လောက် ကြာတဲ့အခါ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဦးဘိုးစတို့ ရောက်လာကြတယ်။

သူ့ဘိုးဘိုးကို တွေ့တွေ့ချင်း 'ဘိုးဘိုးရေ၊ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ တရားတွေကို တွေ့ပြီ၊ တပည့်တော်တွေ့ပြီ' လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆီးပြီးပြောတယ်။

အဲဒီလိုပြောပြီးတော့မှ 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ မှတ်နေတဲ့ စိတ်တွေဟာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်၊ ပိန်တာ ဖောင်းတာတွေထဲက ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒါတွေကို မှတ်နေရင်း ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ နာမ်နဲ့ ရုပ်ဟာ မမြဘူးဆိုတာ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ပြောတာပဲ ဆိုတဲ့အသိဟာ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်နေတယ်၊ အဲဒီလိုပေါ်ပြီးတော့ မှတ်နေရင်း ဒီလို မမြတဲ့ နာမ်ရုပ်ဟာ ဘာများကောင်းလို့လဲကွာ၊ ဘာများကြိုက်စရာရှိလို့လဲကွာ ဆိုတဲ့ အသိတွေဟာ ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။

'အဲဒါနဲ့ ဆက်မှတ်နေရင်း ဒီလို မမြတာဟာ ဘယ်သူကမှ လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်နေတာပဲ၊ သူ့သဘော အတိုင်း သူဖြစ်နေတာကို ငါ့ဥစ္စာ ငါ ငါ့အလိုလိုက်တဲ့ အတ္တဆိုရင် ငါ မှားမှာပဲဆိုတဲ့ အသိတွေ နောက်ထပ်ပေါ်လာပါတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်တယ်။ ဆက်မှတ်ဖို့ အားပေးပြီး ပြန်မယ်လို့အလုပ်မှာ မိုးအောင်က သူ့နဖူးပေါ် ခြေထောက်တင်ပါဦးဆိုတာနဲ့ ရှေးနည်းအတိုင်း တင်ပေးရသေးတယ်။ မိုးအောင်လည်း ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကိုင်ပြီး 'ဘိုးဘိုး ခြေထောက်ကို တပည့်တော် ရှိခိုးပါတယ် ဘုရား' လို့ သုံးလေးကြိမ် ဆိုရင်း ရှိခိုးနေတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မှာလည်း ဒီအသိတွေ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဆက်ဖြစ်နေတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရေ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ မင်္ဂလာတရားကို တပည့်တော်ရပြီထင်တယ်၊ ည တုန်းက စပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးထားသလို အလင်းရောင်ကြီးကို မြင်မြင်နေရတယ်၊ စိတ်တွေလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒီလို ဖြစ်တာမျိုး တပည့်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်

လှပ်လှပ်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ သိပ်အရသာရှိတာပဲ၊ မှတ်ရတာတွေလဲ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ ဖောင်းတာကိုမှတ်လိုက်ရင် ဖောင်းစက အဆုံးကို ရောက်တဲ့အထိ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက် ဖြစ်နေတာတွေဟာ အရင်တုန်းကထက် အများကြီး ပိုများလာတာကို တွေ့ရတယ်၊ ပိန်တာကို မှတ်ရင်လဲ ဒီလိုပဲ မှတ်နေတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာကိုလဲ အရင်ကထက်ပိုပြီး မြင်လာတယ်၊ ပြီးတော့လဲ မှတ်နေတဲ့အခါမှာ အရင်ကလို အားမစိုက်ရတော့ဘူး၊ မှတ်နေတဲ့ စိတ်ထဲကို အာရုံက ဝင်ဝင်ပြီး တိုးနေသလိုတောင် ဖြစ်နေတယ်၊ တပည့်တော် မဂ်ရပြီထင်တယ် ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးက ပြုံးပြီး 'ငါ့မြေးမြင်ရတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ငါ့မြေးရဲ့ အင်မတန်ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်လာတဲ့ သမာဓိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ ဒီအလင်းရောင်ကို တွေ့ဖူးတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီအလင်းရောင်ကို နိဗ္ဗာန်လိုလို ဘာလိုလို အထင်မှားတတ်ကြတယ်၊ ဒီအလင်းရောင် မြန်မြန်ပျောက်သွားအောင် ကိုယ်မှတ်နေကျကိုသာ ကြိုးစားပြီး မှတ်ပါ။

- ဒီအလင်းရောင်ကို အဟုတ်ထင်ပြီး သူ့ကိုပဲ အာရုံခံနေရင် တော်တော်ကြာတော့ ဒီအလင်းရောင်ကို သာယာနေတဲ့ **တဏှာ**၊
- ဒီအလင်းရောင်မျိုးကို ငါ့လို ဘယ်သူ မြင်နိုင်သလဲလို့ တခြားလူတွေနဲ့ နှိုင်းပြိုင် ထောင်လွှားတဲ့ **မာန**၊
- ဒီအလင်းရောင်ကြီးဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအလင်းရောင်ကြီး ပျောက်မသွားအောင် ဆက်ပြီး ကြိုးစားမှပဲလို့ ထင်မှားနေတဲ့ **ဒိဋ္ဌိ**

ဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေ ဝင်လာပြီး ငါ့မြေး အခုရနေတဲ့ သမာဓိတွေဟာ ယိမ်းယိုင်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအလင်းရောင်ကို မြန်မြန်ဖျောက်ပစ်၊ မှတ်နေကျအတိုင်း ဆက်မှတ်' လို့ ဘိုးဘိုးက အမိန့်ရှိတယ်။

'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော် လမ်းလွဲကိုလိုက်သွားတော့မလို့ နည်းနည်း လိုတော့တယ်၊ ဒီအလင်းရောင်ကြီးကို တပည့်တော် ချက်ချင်းဖျောက်ပစ်ပါ့မယ် ဘိုးဘိုးရယ်' လို့ လျှောက်တယ်။

အဲဒီလို လျှောက်ထားပြီး မိုးအောင်လည်း သူ့ဘိုးဘိုးပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်မှတ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မှတ်လို့ကောင်းကောင်းမရဘူး။ အလင်းရောင်ကြီးကို မဂ်ဉာဏ်အထင်မှားပြီး စွဲလမ်းမိတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့မှတ်နေကျ အမှတ်တွေဟာ အတော်ပျက်သွားတယ်။ ဒီလိုပျက်သွားတဲ့အတွက် သမာဓိတွေလည်း အတော်ပဲ အားပျော့သွားတယ်။ မိုးအောင်လည်း သမာဓိပြန်ကောင်းလာအောင် အထူးကြိုးစားနေပေတဲ့လည်း မအောင်မြင်ဘူး၊ သူ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အလင်းရောင်ကြီးဆီကိုပဲ စိတ်တွေဟာ ထွက်ထွက်သွားတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူ့ဘိုးဘိုး တရားစစ်ရအောင်လာတိုင်း လေးငါးရက်လောက်ဟာ 'ဘိုးဘိုးရေ၊ အခုတလော မှတ်လို့မကောင်းပြန်ဘူး၊ ဒီအလင်းရောင်ကပဲ တပည့်တော် ရှေ့ကိုမတက်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်' လို့ ငိုသံနဲ့ သူ့ဘိုးဘိုးကို လျှောက်တယ်။

'ငါ့မြေးရယ်၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အားထုတ်လို့ကောင်းတာနဲ့ချည်းပဲ မဂ်ရတဲ့အထိ အမြဲတွေ့သွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အားထုတ်လို့ကောင်းတဲ့အခါ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းတဲ့အခါလဲ မကောင်းဘူး၊ ကောင်းတဲ့အခါလဲ ဝမ်းမသာနဲ့၊ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်တွေပေါ်လာရင် ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်လို့ မှတ်ပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်၊ မှတ်လို့မကောင်းတဲ့အခါ ဝမ်းမနည်းနဲ့၊ ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ်တွေပေါ်လာရင် ဝမ်းနည်းတယ် ဝမ်းနည်းတယ်လို့ မှတ်ပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်၊ စိတ်မလျှော့နဲ့ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြေးဟာ အတော်မြင့်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်အတန်းကို ရောက်နေပြီ၊ ကြိုးစားပြီး ဘိုးဘိုးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မှတ်နေပါ' လို့ သူ့ဘိုးဘိုးက အမိန့်ရှိတယ်။

မိုးအောင်လည်း အဲဒီညတစ်ညလုံးဟာ တစ်နာရီလောက်ပဲ အိပ်တယ်။ အပြင်းအထန် အားထုတ်နေတာပဲ၊ နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံးလည်း တစ်နာရီလောက်ပဲ အိပ်တယ်။ အပြင်းအထန် အားထုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့သမာဓိတွေဟာ ပြန်ကောင်းမလာတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းတဲ့အခါ နည်းလိုက်၊ ဒေါသဖြစ်တဲ့အခါ ဖြစ်လိုက်နဲ့ စိတ်တွေဟာ အရင်ထက်တောင် ပိုပြီး ပုံ့လွင့်လာသေးတယ်။

အဲဒါကြောင့် ညနေဘက် တရားစစ်ရအောင် သူ့ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ တပည့်တော်တော့ ဒီဘဝမှာ မင်္ဂလာနိုင်တော့ပါဘူး' လို့ ပြောပြီး မိုးအောင်ဟာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ သူ့ဘိုးဘိုးက 'ငါ့မြေးကလဲကွာ၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်လုံးဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ဒီလို အားလျော့လိုက်ရသလဲ၊ ငါ့မြေးမှာ သဒ္ဓါတရားလဲရှိပြီ၊ လုံ့လဝီရိယလဲရှိပြီ၊ အားထုတ်တဲ့နည်းလမ်းလဲ မှန်ပြီ၊ ဒီသဒ္ဓါ၊ ဒီလုံ့လဝီရိယ ဒီနည်းမှန်ရှိလို့လဲ ငါ့မြေးဟာ အခုလောက်မြင့်တဲ့ ဝိပဿနာအဆင့် အတန်းကိုတောင် ရောက်လာပြီ၊ အဲဒီတော့ စိတ်မလျော့လိုက်ပါနဲ့၊ ဆက်သာ အားထုတ်ပါ ငါ့မြေး၊ ဧကန်မုချ အောင်ရမယ်၊ ငါ့မြေးလိုပဲ ငိုခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးဟာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ဘိုးဘိုးပြောပြမယ်၊ ငါ့မြေး ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်။

ဂိုဏ်းကြီး ဆယ်ဂိုဏ်းတို့ဆရာ မဟာသီဝမထေရ်

'ရှေးတုန်းက အရှင်မဟာသီဝဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်။ အဲဒီ မထေရ်ကြီးဟာ ရဟန်းဂိုဏ်းကြီး ဆယ်ဂိုဏ်းကို ပရိယတ်ကျမ်းဂန် ပို့ချနေတော်မူတယ်။ သူ ဆုံးမ ဟောပြောတဲ့အတိုင်း ကျင့်တဲ့အတွက် ရဟန္တာတွေ ဖြစ်သွားကြတဲ့ ရဟန်းတွေဟာ သုံးသောင်းလောက်ရှိတယ်။

အဲဒီ ရဟန္တာတွေထဲက တစ်ပါးဟာ တစ်နေ့ကျတော့ တန်ခိုးနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ သူ့ဆရာ အရှင်မဟာသီဝဟာ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတာကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ဆရာကို တရား အားထုတ်အောင် သတိပေးဖို့အတွက် ကောင်းကင်က စျာန်နဲ့ ကြွလာတယ်။

ဆရာဖြစ်တဲ့ အရှင်မဟာသီဝနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ အနုမောဒနာ တရား တစ်ပုဒ် သင်ပေးပါလို့ ရဟန္တာက လျှောက်တယ်။ 'မင်းကို သင်ပေးရအောင် ငါ့မှာ အားလပ်တဲ့အချိန်မရှိဘူး' လို့ ဆရာက ဖြေတယ်။

အဲဒီတော့ တပည့်က 'ဆွမ်းခံသွားဖို့ရာ တန်ဆောင်းတွင် ရပ်နေခိုက် မေးပါရစေ' လို့ လျှောက်တယ်။

'အဲဒီနေရာမှာ စာမေးကြတဲ့ရဟန်းတွေရှိနေပြီ' လို့ ဆရာကဖြေတယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ဆွမ်းခံရွာကိုသွားတုန်း လမ်းမှာပဲ မေးပါရစေ' လို့ တပည့်က လျှောက်တယ်။

'အဲဒီလမ်းမှာလဲ မေးမယ့်ရဟန်းတွေရှိနေတယ်' လို့ ဆရာက ဖြေတယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် သင်္ကန်းရုံရာမှာ၊ သပိတ်ကို အိတ်ထဲကထုတ်ရာမှာ၊ ယာဂု သောက်ပြီးတဲ့အခါမှာ မေးပါရစေ' လို့ တပည့်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက် တယ်။

'အဲဒီနေရာတွေမှာလဲ အဋ္ဌကထာကို လေ့လာတဲ့ရဟန်းတွေက မေးကြတယ်' လို့ ဆရာက ဖြေတယ်။

'ဒီလိုဆိုရင် ဆွမ်းခံရွာကပြန်တဲ့အခါ လမ်းမှာ၊ ဆွမ်းစားပြီးစအခါမှာ နေ့ခင်းမှာ၊ အိပ်ရာဝင်ကာနီး ခြေဆေးတဲ့အခါ၊ မနက်အိပ်ရာထပြီး မျက်နှာ မသစ်ခင်မှာ၊ မျက်နှာသစ်ပြီးစမှာ၊ အခန်းတွင်းမှာ ခဏထိုင်နေတဲ့အခါမှာ မေးပါရစေ' လို့ အဆင့်ဆင့် တပည့်က လျှောက်တယ်။

'အဲဒီအချိန်တွေမှာလဲ စာမေးမယ့်သူတွေ ရှိနေတယ်' လို့ ဆရာက ဖြေတယ်။

'အဲဒီအခါကျတော့ တပည့်က 'အရှင်ဘုရား မျက်နှာသစ်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းခန်းထဲဝင်ပြီး ခဏကလေးလောက်တော့ တရားနှလုံးသွင်းဖို့အချိန် ရှိပါသေးတယ်၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် အရှင်ဘုရားမှာ သေဖို့တောင်အချိန်မရှိ တော့ဘူးလား၊ အရှင်ဘုရားဟာ နောက်မှီခုံကြီးနဲ့ တူနေပါပြီ၊ အရှင်ဘုရား ဟာ သူတစ်ပါး၏ မှီခိုရာသာဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ မှီခိုရာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အရှင်ဘုရား၏ အနုမောဒနာတရားကို မလိုချင်တော့ပါ' လို့ လျှောက်ပြီး ကောင်းကင်ကပဲ စျာန်နဲ့ ပျံကြွသွားတယ်။

'အဲဒီအခါကျတော့မှ 'ဒီတပည့်ဟာ စာမေးရအောင်လာတာ မဟုတ် ဘူး၊ တရားအားထုတ်အောင် သူ့ကို တိုက်တွန်းဖို့လာတာ' လို့ ဆရာက သိပြီး ဘယ်သူမှ အကြောင်းမကြားဘဲ တရားအားထုတ်ရအောင် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်တစ်ခုကို တစ်ပါးတည်း ကြွသွားတယ်။

'ဒီအရှင်မဟာသီဝဟာ ကျမ်းဂန်ကို အင်မတန် တတ်ကျွမ်းတဲ့အတွက် '၎ါ တရားအားထုတ်လိုက်ရင် ခဏလေးနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်မှာပဲ' လို့ သူ့ဟာသူ ထင်နေတယ်၊ တကယ်အားထုတ်ကြည့်တော့ သူထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူက စာသိပ်တတ်တော့ ဝိပဿနာ အားထုတ်တယ်ဆိုပေမယ့် အမြဲတမ်း မှတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းမှတ်လိုက်၊ အဲဒီလိုမှတ်တုန်း ပေါ်လာတဲ့ တရားတွေကို သူတတ်ထားတဲ့ စာတွေနဲ့ လျှောက်ပြီး တိုက်ကြည့်လိုက်၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်လုပ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ သမာဓိဟာ ဘယ်မှာကောင်းကောင်း ဖြစ်တော့မလဲ။

'အဲဒီလို အားထုတ်လို့မရတော့ အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ 'ခြေဆေးနေရတာနဲ့ အိပ်ရာပေါ် လျောင်းနေရတာနဲ့ အိပ်နေရတာနဲ့ အချိန်တွေကုန်နေတာပဲ' လို့

တွေးပြီး ခုတင်ကို သိမ်းထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လဲအိပ်နေတာ မရှိတော့ဘူး၊ ထိုင်ရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ လျှောက်ရင်း တရားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်တယ်။

'အဲဒီလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်လို့လည်း မဂ်ဖိုလ်ကို မရတော့ အရှင်မဟာသီဝဟာ ဝမ်းနည်းပြီးငိုတယ်၊ အဲဒီအခါ နတ်သမီးတစ်ယောက်က သတိပေးလိုတဲ့အတွက် မထေရ်ကြီးရဲ့ မနီးမဝေးမှာရပ်ပြီး ငိုနေတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ' လို့ မထေရ်ကြီးက မေးတဲ့အခါ

'အရှင်ဘုရား ငိုနေတာမြင်ရပြီး ငိုရင်လဲ မဂ်ဖိုလ်ကိုရနိုင်တယ်လို့ ထင်တဲ့အတွက် မဂ်ဖိုလ်နှစ်ခု သုံးခုလောက်ရအောင် ငိုပါတယ်ဘုရား' လို့ နတ်သမီးက လျှောက်တယ်။

'အဲဒီတော့မှ 'အမောင် မဟာသီဝ ကြည့်စမ်း၊ နတ်သမီးကတောင် သင့်ကို လှောင်နေပြီ၊ သင် ငိုနေတာဟာ သင်နဲ့တော်ရဲ့လား' လို့ မထေရ်ကြီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမပြီး မငိုတော့ဘဲ တရားဆက်အားထုတ်တယ်။ မကြာခင်ဘဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

'အဲဒီတော့ 'ငါ့မြေးလဲ ငိုမနေနဲ့၊ ယောကျ်ားပဲကွာ၊ စိတ်ကိုတင်းလိုက်၊ သဒ္ဓါဆိုတဲ့ ယုံကြည်ခြင်းလဲရှိတယ်၊ ဝီရိယလဲရှိတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းမှန်လဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ငါ့မြေးလိုလူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အချည်းနှီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဆက်သာ ကြိုးစားပါ၊ အောင်ရမယ်၊ ငါ့မြေး တော်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်ထားလို့ ပင်ပန်းနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဝအောင်အိပ်ပစ်လိုက်၊ အိပ်ရာကနိုးတော့မှ အရင်တုန်းကအတိုင်း ပြန်အားထုတ်' လို့ ဆုံးမပြီး ပြန်သွားတယ်။

ဒီ ဆုံးမစကားကိုကြားပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်ရဲ့ လူပ်ရှားနေတဲ့စိတ်တွေဟာ အတော်ကလေး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဘိုးဘိုး ပြန်သွားပြီး လေးနာရီ

လောက် မိုးအောင် အိပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာကနိုးတဲ့အချိန်က စပြီး မှတ်နေတဲ့အခါ သမာဓိတွေဟာ ရှေးကလိုပဲ ပြန်ကောင်းလာတယ်။ အလင်းရောင်လည်း တစ်ခါတည်း ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ ပျောက်သွားတယ်။

ရုပ်၊ နာမ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုတွေဟာလဲ ရှေးကထက် တိုးပြီး ထင်ရှားလာတယ်။ မြင်သမျှ အဆင်းတွေဟာ တစ်ခဏနဲ့ တစ်ခဏ မတူအောင် ဖြစ်ပျက်နေတာကို မိုးအောင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ မျက်စိတွေလဲ တစ်ခဏနဲ့ တစ်ခဏ မတူအောင် ဖြစ်ပျက်နေတာကို မိုးအောင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ အဆင်းကို မြင်သိတဲ့စိတ်တွေလဲ တစ်ခဏနဲ့ တစ်ခဏ မတူအောင် ဖြစ်ပျက်နေတာကို မိုးအောင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ ကြားမှု၊ နံမှု၊ စားမှု၊ ထိတွေ့မှု၊ ကြဲစည်စိတ်ကူးမှုတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲဖြစ်နေတယ်။ မိုးအောင်က ဘိုးဘိုးကို အဲဒါတွေအားလုံး လျှောက်လိုက်တယ်။ ဘိုးဘိုးလည်း သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး 'ဆက်ကြိုးစား၊ ပန်းတိုင်ရောက်လုနီးပြီ' လို့ အားပေးသွားတယ်။ နောက်နှစ်ရက်ဆက်ပြီးတော့ ဒီလိုပဲ မြင်သေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရေ၊ ဘာကိုကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်သွားတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ လက်တွေ ခြေတွေကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဒီကျောင်းသခ်ိမ်းရဲ့ အကာနဲ့ အမိုးတွေကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးရော၊ ဒီကျောင်းသခ်ိမ်းရဲ့ အကာနဲ့ အမိုးတွေရော၊ သဲပုံက သဲတွေပြိုကျနေသလိုလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတွေကိုမြင်တဲ့စိတ်တွေလဲ အဲဒီလိုပဲ ပြိုပြိုသွားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျရင်လဲ စိတ်တွေဟာ မှတ်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ သမာဓိများ ပျက်နေသလား ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

'မပျက်ဘူး၊ ပန်းတိုင်နား နီးသထက် နီးလာပြီ၊ ကြိုးစားပြီးမှတ်' လို့ အမိန့်ရှိပြီး ဘိုးဘိုး ပြန်သွားတယ်။ နောက်ထပ် သုံးရက်ဆက်ပြီးတော့ မိုးအောင်ဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ မိုးအောင်က 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဒီရုပ်တွေ နာမ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီးပျက်နေဦးမှာပဲ၊ ကြောက်စရာကြီး ပါလား ဘိုးဘိုးရယ်၊ အကောင်နက်ကြီးတွေကို မြင်တုန်းက ကြောက်တာ မျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းက ကြောက်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီအကောင်နက်ကြီးတွေကို တပည့်တော်သာ တတ်နိုင်ရင် ပြန်သတ်ချင်တဲ့ ဒေါသရှိနေတယ်၊ အခု ကြောက်တာကတော့ အခုလို ပျက်နေတဲ့ အပျက်မျိုးတွေနဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့ချင်အောင် ဖြစ်လာပြီး ကြောက်တဲ့သဘောမျိုးပဲ ဘိုးဘိုးရဲ့' လို့ မျက်နှာညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ လျှောက်နေတယ်။

ဘိုးဘိုးကလဲ သူ့မြေးရဲ့မျက်နှာညှိုးငယ်နေတာကို တွေ့ရပြီး သဘောကျတယ်၊ 'ငါ့မြေး မှတ်တာ မှန်နေပြီ၊ ဒီအတိုင်း ဆက်မှတ်' လို့ ပြောပြီး ဘိုးဘိုး ပြန်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရယ်၊ နတ်တွေဟာ လူတွေထက် အသက်ရှည်တယ်၊ စည်းစိမ်ရှိတယ်၊ တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ဗြဟ္မာတွေဟာ နတ်တွေထက် အသက်ရှည်တယ်၊ စည်းစိမ်ရှိတယ်၊ တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် အခုလို မရုပ်မနားဘဲ တစ်ပျက်တည်း ပျက်နေတယ်ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အသက်ရှည်တာတွေ၊ စည်းစိမ်ရှိတာတွေ၊ တန်ခိုးကြီးတာတွေဟာ ဘယ်မှာ ချမ်းသာအစစ် ဟုတ်တော့မလဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ လူဖြစ်ရလဲ ဆင်းရဲတုံးကြီးပါပဲလား၊ နတ်ဖြစ်ရလဲ ဆင်းရဲတုံးကြီးပါပဲလား၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ရလဲ ဆင်းရဲတုံးကြီးပါပဲလား' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်တယ်။ 'ငါ့မြေးမှတ်တာတွေဟာ သိပ်ကောင်းနေတယ်၊ ဆက်မှတ်ပေး၊ နီးနေပြီ' လို့ ဘိုးဘိုး အမိန့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့မှ 'ခြေထောက်နာ ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ' လို့ မေးတယ်။ 'ပျောက်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ ဘိုးဘိုး' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရယ် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ မှတ်ရတာလဲ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဆက်ပြီး မမှတ်ချင်သလိုလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေတယ်' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

'ငါ့မြေး စိတ်မလျှော့လိုက်နဲ့နော်၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ ပန်းတိုင်နားကို ရောက်ကာနီးနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ငါ့မြေး ဒီလောက် ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ခဲ့ရတာတွေဟာ ပန်းတိုင်နားရောက်တော့မှ အလဟဿဖြစ်မသွားပါစေနဲ့၊ မင်ဉာဏ်ဆိုတာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး။

'ငါ့မြေး ဒီဉာဏ်ကို မရသေးရင် ဗြဟ္မာကြီးပဲဖြစ်ပစေ တစ်နေ့နေ့မှာ အပါယ်လေးဘုံကို ကျရဦးမယ်၊ ဒီဉာဏ်ကိုရပြီးရင် ရတဲ့သူဟာ အပါယ်လေးဘုံကို ဘယ်တော့မှ မရောက်ရဘူး၊ ဒီဉာဏ်ရပြီးတဲ့သူဟာ ငါ့မြေး အခု ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေတဲ့၊ အစဉ်ပျက်နေတဲ့၊ ရုပ်ဆင်းရဲ နာမ်ဆင်းရဲတွေနဲ့ နောက်ထပ် အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝပဲ တွေ့ရတော့မယ်၊ ဒီမင်ဉာဏ်ရဲ့ အာနိသင်ဟာ ဒီလောက်အထိ ကြီးမားတယ်။

'ဒီလို အာနိသင်ကြီးမားတဲ့ မင်ဉာဏ်ကို ငါ့မြေးဟာ အခါခပ်သိမ်း ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာတွေ နောက်ထပ် သိန်းသန်းကုဋေ အသင်္ချေရှိပေစေ၊ ဘုရားလည်း ပွင့်ပါဦးမှ၊ ပွင့်တော်မူတဲ့ ဘုရားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားရင်လည်း ဘုရားရဲ့ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊

ငါ့မြေး တွေ့ပါဦးမှ အဲဒီအခါ ငါ့မြေးမှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ မြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေလည်း ရှိပါဦးမှ၊ အဲဒီ သဒ္ဓါ တရားတွေအလျောက် ငါ့မြေးကလည်း လုံ့လစိုက်ပြီး တရားအားထုတ်ပါ ဦးမှ ဒီမင်ဉာဏ်ကို ရနိုင်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်ဉာဏ်ဟာ ရဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ ငါ့မြေး သဘောပေါက်နိုင်ပြီ၊ ကြိုးစားပြီးမှတ်ပါ ငါ့မြေးရယ်။

'အခုလို မမှတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာဟာ တရားတော်အတိုင်း ပြောရရင် ငြီးငွေ့တာလို့ ခေါ်တယ်၊ ရုပ်၊ နာမ်တွေမှာ မမြဲတဲ့သဘောတရား၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘောတရား၊ ငါမဟုတ်တဲ့ သဘောတရားတွေကို ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပြီး ငြီးငွေ့လာတာဟာ အမှန်စင်စစ်တော့ ကိလေသာတွေ စင်ကြယ်ဖို့ အကြောင်းပဲလို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့မြေး ပျင်းတဲ့စိတ်၊ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေတဲ့စိတ်၊ ဆက်မမှတ်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေကို ကြိုးစားပြီး မှတ်နေပါ၊ အမှတ်တွေ ပြန်ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်' လို့ ဘိုးဘိုးက အားပေးစကား ပြောတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာလည်း မိုးအောင်ဟာ စိတ်တွေ ဟာတာတာ ကြီးဖြစ်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရယ် မှတ်တဲ့စိတ်တွေကလဲ ပျက်၊ အမှတ်ခံရတဲ့ အာရုံတွေကလဲ ပျက်၊ တစ်ပျက် တည်း ပျက်နေရတဲ့ဘဝမှာ တပည့်တော် မနေချင်တော့ဘူး ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဒီအမှတ်တွေ မရှိတဲ့ဆီကိုသာ တပည့်တော် တစ်ခါတည်း ရောက်သွားချင်တဲ့ စိတ်တွေ သိပ်အားကြီးနေပြီ' လို့ လျှောက်တယ်။

'ဒီစိတ်တွေ သိပ်အားကြီးလာတာ ငါ့မြေးအတွက် ကောင်းဖို့လက္ခဏာ တွေပဲ၊ ကြိုးစားပြီး မှတ်ဦးကွယ်၊ ငါ့မြေးရေ၊ ပန်းတိုင်နဲ့ အတော်ကြီးနီးလာ ပြီဟေ့' လို့ ဘိုးဘိုးက အားပေးစကား ပြောသွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင်လာတဲ့အခါ မိုးအောင်က 'ဒီရုပ်နဲ့ နာမ်တွေဟာ ပျက်တာကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ခဏကလေး တည်တာပဲ၊ အဲဒီလို မမြဲတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေတာ အမှန် စင်စစ်တော့ မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဆင်းရဲတွေပဲ၊ ဒီလိုပျက်နေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တွေကို မပျက်ကြနဲ့လို့ ဘယ်သူမှ မတားနိုင်ကြဘူး၊ သူတို့သဘော အတိုင်း သူတို့ ဖြစ်နေကြတာပဲ၊ လောကမှာ ငါဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့အလို လိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ လက်စသတ်တော့ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်နေတဲ့ တရားသာရှိပါ ကလား ဆိုတဲ့ အသိတွေဟာ ရှေးတုန်းကထက်ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။ ဘိုးဘိုးလည်း သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရယ် တပည့်တော်က အထူးလဲ မဆင်ခြင်ရဘူး၊ မှတ်လိုက်တိုင်းလိုလိုပဲ မနေ့က တပည့်တော်လျှောက်လိုက်တဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောတရားထဲက တစ်ပါးပါးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ အသိဉာဏ်ထဲမှာ လျှပ်စစ်မျှား လက်တဲ့အခါ ဝင်းခနဲ၊ ဝင်းခနဲဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားသလို၊ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတယ်၊ အရင်နေ့တွေတုန်းကဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကြောက်တဲ့စိတ်တွေ၊ ငြီးငွေ့တဲ့စိတ်တွေ၊ လွတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေလဲ အရှင်းမရှိတော့ပါဘူး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောတရားသုံးပါးသာ တပည့်တော်က ကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘဲ တပည့်တော်ရဲ့အသိဉာဏ်ထဲမှာ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ပေါ်ပေါ်နေ တယ်၊ အခု ဘိုးဘိုးကို လျှောက်နေတဲ့ကြားမှာပဲ ဒီသဘောတရားတွေ ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ပေါ်ပေါ်လာတာကို တပည့်တော် သိနေတယ်' လို့မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးလည်း သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်တယ်။ နောက်ထပ် သုံးရက်မှာလည်း မိုးအောင်ဟာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ အသိဉာဏ်ဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပြီး မြန်လာတယ်။

နောက်တစ်နေ့ တရားစစ်ရအောင် ဘိုးဘိုးလာတဲ့အခါ 'ဘိုးဘိုးရေ၊ ဒီကနေ့ နေ့လယ်နှစ်ချက်တီးလောက်မှာ စိတ်တွေဟာ သိပ်ငြိမ်လာတယ်၊ အရင်က ငြိမ်ခဲ့တာမျိုးတွေနဲ့ တစ်ခုမှ မတူဘူး၊ မှတ်ရတာတွေလဲ ပိုပြီး မြန်လာတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ပိန်တယ်လို့ မှတ်လိုက်တာနဲ့ နောက်က ဆင်းရဲဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ထပ်ပေါ်လာပြီး ပိန်တာ ဖောင်းတာရော၊ ဒီပိန်တာ ဖောင်းတာကို မှတ်နေတဲ့စိတ်ရော ဖြုတ်ခနဲဆို ပျောက်သွားတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ချက်ချင်းသတိရတာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ပိန်တာ ဖောင်းတာနဲ့ ဒီပိန်တာ ဖောင်းတာကို မှတ်နေတဲ့စိတ်၊ အဲဒီ နှစ်ခုစလုံး ခဏပျောက်သွားတာကို တပည့်တော် ပြန်ပြီး သတိရတယ်၊ အဲဒီလို သတိရပြီး တပည့်တော်မှာလဲ မှတ်မြဲတိုင်း ဆက်မှတ်နေပါတယ် ဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးလဲ သူ့မြေးရဲ့နဖူးကို လက်နဲ့အုပ်ထားပြီး 'သာဓု သာဓု' လို့ လေး ငါးခြောက်ကြိမ်လောက် လှိုက်လှိုက်လဲလဲကြီး ခေါ်နေတယ်။

ပြီးတော့မှ 'ကဲ ငါ့မြေး၊ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ၊ ဒီလို လုပ်ကြည့်စမ်း၊ 'တပည့်တော်ရဲ့ ဖလသမာပတ်သည် ၁၅ မိနစ် တည်တံ့ပါစေ' လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး အရင်လိုပဲ ဆက်အားထုတ်၊ အားထုတ်တဲ့အခါ ဖလသမာပတ်ကိုရဖို့၊ ဒီသမာပတ်ဟာ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ၁၅ မိနစ် တည်တံ့ဖို့ ဆိုတာတွေကို ဘာမှ ကြောင့်ကြမစိုက်နဲ့၊ ရှေးက အားထုတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းသာ ဆက်ပြီး အားထုတ်၊ ကြားလား ငါ့မြေး' လို့ ဘိုးဘိုးက အမိန့်ရှိတယ်။

'တင်ပါ့ဘိုးဘိုး' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်လိုက်ပြီး သူ့ဘိုးဘိုး အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း 'တပည့်တော်ရဲ့ ဖလသမာပတ်သည် ၁၅ မိနစ်ခန့် တည်တံ့ပါစေ' လို့ ဆိုတယ်။

ဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆက်အားထုတ်တယ်။ ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ မိုးအောင်ဟာ ဖလသမာပတ်ကို ရတယ်။ ဘိုးဘိုးလဲ မိုးအောင်ရဲ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ထားတယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက် ရှိတဲ့အခါ မိုးအောင် သတိပြန်ရလာတယ်။

'ငါ့မြေး၊ သမာဓိ သိပ်ကောင်းနေတုန်း ထပ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ကြဦးစို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်နာရီ စမ်းကြည့်စမ်း ငါ့မြေး' လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

မိုးအောင်လည်း 'တပည့်တော်ရဲ့ ဖလသမာပတ်ဟာ တစ်နာရီခန့် တည်တံ့ပါစေ' လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး တရားဆက်အားထုတ်တယ်။ ငါးမိနစ်လောက် အကြာမှာ ဖလသမာပတ်ကို ရတယ်။ ဘိုးဘိုးလည်း မိုးအောင်ရဲ့နာရီကို မှတ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့အခါ မိုးအောင် သတိရလာတယ်။

သတိရလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် 'ဘိုးဘိုးရေ၊ တရားတော်ဟာ တယ်ပြီးအံ့သြဖို့ကောင်းပါလား၊ ဒီတစ်နာရီလုံး မှတ်နေတဲ့ စိတ်ရော၊ အမှတ်ခံရတဲ့အာရုံတွေရော ဘာမှ မရှိဘူး၊ ပျောက်နေတယ်' လို့ လျှောက်တယ်။

'ဟုတ်တယ် ငါ့မြေး၊ တရားတော်ဆိုတာ သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီညနဲ့ မနက်ဖြန်တော့ ငါ့မြေး အဓိဋ္ဌာန်ပဲလုပ်နိုင်သလောက် ဆက်ဆက်ပြီး လုပ်နေ၊ လုပ်နိုင်လေ အကျိုးရှိလေပဲ၊ သန်ဘက်ခါကျတော့မှ ဉာဏ်စဉ်တရားကို ဘိုးဘိုး ဟောမယ်' လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

မိုးအောင်ရဲ့အနာလည်း လုံးဝ ပျောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မိုးအောင်ဟာ ပုဆစ်တုပ်ပြီး သူ့ဘိုးဘိုးဘက်ကို လက်အုပ်ချီရင်း

ဗုဒ္ဓါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
သံဃော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော။
ဓမ္မဂုဏော အနန္တော။
သံဃဂုဏော အနန္တော။
မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော။
အာစရိယဂုဏော အနန္တော။

လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ ဒီလိုဆိုပြီးတော့မှ သူ့နဖူးနဲ့ ကြမ်းပြင်ကိုထိ၊ သူ့ငယ်ထိပ်နဲ့ တင်ပလ္လင်ခွေထားတဲ့ သူ့ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေထောက်ကို ထိ ထိပြီး ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ သုံးကြိမ်ရှိခိုးတယ်။

ဒီလို ရှိခိုးပြီးတဲ့အခါ သူငယ်ငယ်က သူ့အမေရဲ့ ကြိမ်လုံးကို ကြောက်ပြီး ဒီလိုရှိခိုးခဲ့ရတာတွေကို သူ ပြန်သတိရတယ်။ အခု သူဆိုတဲ့ ဘုရားရှိခိုးတွေကို သူ ပြန်သတိရတယ်။ အခု သူဆိုတဲ့ ဘုရားရှိခိုးတွေကို ဟိုတုန်းက ဆိုရတာ၊ ဟိုတုန်းက ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ရှိခိုးရတာတွေဟာ အခု ဆိုရသလို၊ အခု ရှိခိုးရသလိုလည်း လေးလေးပင်ပင် မရှိဘူး။ လှိုက်လှိုက်လဲလဲ မရှိဘူး။ ဆားမပါတဲ့ ဟင်းကို စားနေရသလို ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရားရှိခိုးချိန်ကိုရောက်တိုင်း အမေ့ကို အမြဲတမ်း ဒေါသ ထွက်နေတယ် ဆိုတာတွေကို သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရတယ်။

သူ့ဘိုးဘိုးက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး 'ငါ့မြေးဟာ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို လျင်လျင်မြန်မြန် ရပါစေ' လို့ ဆုတောင်းတယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း သူ ငယ်ငယ်က သူ့အမေပေးခဲ့တဲ့ 'ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ' အစရှိတဲ့ ဆုတွေကို ပြန်ပြီး သတိရတယ်။

သူ့အမေနဲ့တွေ့ရင် 'အဲဒီဆုတွေ မပေးပါနဲ့တော့၊ ရုပ်တွေ နာမ်တွေဟာ မရုပ်မနားဘဲ တစ်ပျက်တည်း ပျက်နေတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကြီးက တစ်ခါတည်း လွတ်မြောက်သွားစေနိုင်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ငါ့သားကြီး လျင်လျင်မြန်မြန် ရပါစေ' ဆိုတဲ့ ဆုကို ပေးပါလို့ သူ့မေမေကို ပြောနိုင်ဖို့ မိုးအောင် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တယ်။

❑

အခန်း ၁၁
ဉာဏ်စဉ်တရား

ဉာဏ်စဉ်ဟောရမယ့်ညရောက်တော့ ဘိုးဘိုးဟာ သူ့မြေး မိုးအောင်ကို ဉာဏ်စဉ်ဟောဖို့အတွက် ရောက်လာတယ်။ 'ကဲ ငါ့မြေး၊ ဘိုးဘိုး ဉာဏ်စဉ်တရားကို တိုတိုပဲဟောမယ်၊ ဘိုးဘိုးဟောတဲ့ ဉာဏ်စဉ်တွေနဲ့ ငါ့မြေး အားထုတ်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ ဉာဏ်စဉ်တွေဟာ တူသလား မတူဘူးလား ဆိုတာကို သိရအောင် ငါ့မြေး ဂရုစိုက်ပြီး နာနော်' လို့ အမိန့်ရှိပြီး ဉာဏ်စဉ်တရားကို ဒီလို လျှောက်ဟောတယ်။

'ငါ့မြေး၊ မင်္ဂဉာဏ်ရဖို့ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ မိမိရဲ့ ရုပ်နဲ့ နာမ်တွေ မမြဘူး၊ မရုပ်မစဲ အမြဲ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့မြင်အောင်ကြည့်ဖို့အလုပ်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ မမြဘူးဆိုတာကို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မြင်ရရင် ဆင်းရဲတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါမဟုတ်၊ ငါ့အလိုလိုက်တဲ့ အတ္တမဟုတ်ဆိုတဲ့ တရားတွေကို သိတဲ့ အသိဉာဏ်တွေဟာ အခက်အခဲမရှိဘဲ ပေါ်လာကြတာပါပဲ။

'အဲဒီလို မိမိရဲ့ရုပ်နဲ့ နာမ်တွေရဲ့ မမြတာ၊ ဆင်းရဲတာ၊ အတ္တ မဟုတ်တာတွေကို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မြင်လာရင် ဒီ မြင်တဲ့သူဟာ

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ ရုပ်နာမ်တွေအပေါ်မှာ ငြိုးငွေ့လာမယ်၊ တပ်မက်တဲ့ စိတ်တွေ ကုန်ခန်းလာမယ်၊ အဲဒီလို ငြိုးငွေ့လာရင်၊ တပ်မက်တဲ့စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းလာရင် ဒီ မမြဲတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ထပ်တလဲလဲဖြစ်နေရတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်တော့မယ်၊ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ရင် လွတ်မြောက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်မယ်၊ ဝိပဿနာတရားဆိုတာ အတိုချုပ်လိုက်ရင် ဒါပါပဲ။

'အဲဒီတော့ မမြဲတဲ့ရုပ်နာမ်တွေ ထပ်တလဲလဲဖြစ်နေတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ ဉာဏ်စဉ်တွေကို အစဉ်အတိုင်း ဒီလိုတွေ့ရမယ်၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေလို့ မှားပြီး ခေါ်နေကြတာပဲ၊ အမှန်စင်စစ်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ် နှစ်ပါးသာ ရှိတာပါပဲလားဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ကို ရှေးဦးစွာ ရမယ်၊ အဲဒီဉာဏ်ကို 'နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီဉာဏ်ကိုရရင် လူ နတ် ဗြဟ္မာ အစရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှားနေတဲ့ အယူမှားဟာ ပျောက်သွားမယ်။

အဲဒီဉာဏ် အတော်ရင့်သန်လာတဲ့အခါ ယောဂီရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ

- အပူအအေးဆိုတဲ့ဥတုကြောင့် အပူရုပ်တွေ၊ အအေးရုပ်တွေဖြစ်နေတာ၊
- လှုပ်ရှားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် လှုပ်ရှားတဲ့ရုပ်တွေ ဖြစ်နေတာ၊
- အစာအာဟာရတွေကြောင့် အာဟာရရုပ်တွေဖြစ်နေတာကို တွေ့လာရမယ်။

'မြင် သိ စိတ်တွေဟာလဲ အစက မရှိဘဲ အဆင်းနဲ့ မျက်စိ ထိမိတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာကို တွေ့လာရမယ်။

ဒီလိုပဲ ကြားသိစိတ်၊ နံသိစိတ်၊ စားသိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ်၊ ကြံစည်စိတ်ကူးစိတ်တွေလဲ အသံနဲ့ နား၊ အနံ့နဲ့ နှာခေါင်း၊ အရသာနဲ့ လျှာ၊

အတွေ့နဲ့ ကိုယ်၊ စိတ်အာရုံနဲ့ စိတ် တွေ့ထိမိတဲ့အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်ဆိုတာကို တွေ့လာရမယ်။

'အဲဒီလိုတွေ့တာကစပြီး သတ္တဝါမှန်သမျှဟာ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြဟ္မာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းမရှိဘဲ အလိုလိုဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ ဒီအကြောင်းတွေရှိနေသရွေ့ ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီး ဖြစ်နေရဦးမယ်လို့ မြင်လာပြီး အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အထိ ဉာဏ်ပေါ်လာမယ်၊ ဒီအသိဉာဏ်ကို 'ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီဉာဏ်ကိုရတဲ့အခါ အလင်းရောင်တွေ ပေါ်တတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ပေါ်တတ်တယ်၊ အဲဒီ အလင်းရောင်တွေနဲ့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်တာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ယောဂီရဲ့သမာဓိဟာ အင်မတန် အားကောင်းလာတယ်။

'ဒီသမာဓိကြောင့် ဒီအလင်းရောင်တွေ ဒီကိုယ် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ ဒါတွေကို ရတဲ့အခါ မဂ်ရပြီ၊ နိဗ္ဗာန်ရပြီလို့ တချို့ယောဂီတွေ ထင်တတ်ကြတယ်။

'အဲဒီလို အထင်မှားပြီး ဒီအလင်းရောင်တွေ၊ ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာမှုတွေကို ယောဂီက တွယ်တာနေတတ်တယ်၊ အဲဒီလို တွယ်တာပြီး ဒီအလင်းရောင်တွေ မပျောက်သွားအောင်၊ ဒီကိုယ် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ မပျောက်သွားအောင် မှတ်ရိုးမှတ်စဉ်လမ်းကို စွန့်ပြီး မှားတဲ့လမ်းကို လိုက်သွားတတ်တယ်၊ ဒီလို လိုက်သွားတဲ့အတွက် မဂ်မရတဲ့အပြင် ရပြီးသား သမာဓိကလေးတောင် ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီဉာဏ်ကို ယောဂီရတဲ့အခါ လမ်းမှားကို လိုက်မသွားရအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက ပြုပြင်ပေးရမယ်။

'ဒီဥဒယဗ္ဗဉာဏ်ရင့်သန်လာတဲ့အခါ သိမှုတွေဟာ ပိုပြီးလျင်မြန်လာတဲ့အတွက် ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ အစဆိုတဲ့ ဖြစ်မှု၊ အလယ်ဆိုတဲ့ တည်မှုတွေကိုလည်း နှလုံးမသွင်းမိဘူး၊ မှတ်လိုက်တိုင်း မှတ်လိုက်တိုင်း ရုပ်နာမ်ရဲ့ အဆုံးဖြစ်တဲ့ အပျက်ကိုသာ နှလုံးသွင်းမိရက်သား ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလို ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ အပျက်ကိုသာ နှလုံးသွင်းမိနေတဲ့ဉာဏ်ကို 'ဘင်္ဂဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်၊ ဥပမာ၊ ပိန် ဖောင်းကို မှတ်နေရင်း ပိန်ဖောင်းရော ပိန်ဖောင်းကို မှတ်နေတဲ့ စိတ်တွေရော ပျက်နေတာချည်းပဲ တွေ့နေရတယ်။

'ဒီဘင်္ဂဉာဏ်ရင့်သန်လာပြီး ရှေးက ရုပ်နာမ်တွေလည်း ချုပ်ပျက်သွားကြပြီ၊ အခုလည်းချုပ်ပျက်ဆဲပဲ၊ နောင်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ချုပ်ပျက်နေကြမှာပဲလို့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောကျလာတဲ့အခါ အလိုလို အမြဲပျက်နေတဲ့ ဒီရုပ်နာမ်တွေဟာ ကြောက်စရာတွေပါလား၊ တပ်မက်နှစ်သက်စရာတွေ မဟုတ်ပါလားလို့ သိမြင်လာတယ်၊ ဒီအသိဉာဏ်ကို 'ဘယဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီဘယဉာဏ် ရင့်သန်လာတဲ့အခါ အဟောင်း အဟောင်း ရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်ပျက်သွားပေတဲ့ အသစ် အသစ် ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ ဒီလို ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်အစဉ်ဟာ ကြောက်စရာဘေးတွေပါလား၊ အကောင်အထည်မရှိဘဲ အကောင်အထည်ရှိသလို ထင်ပေါ်နေတဲ့ ဖောင်းမှု၊ ပိန်မှု၊ ကိုင်မှု၊ ကွေးမှု၊ ဆန့်မှု၊ မြင်မှု၊ ကြားမှုဆိုတဲ့ ပြုပြင်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ကြောက်စရာဘေးတွေပါလား၊ နောင်ဘဝတွေဆက်ပြီး ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေလည်း ကြောက်စရာဘေးတွေပါလား၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ လူ၊ နတ်တွေ ဖြစ်နေရတာလည်း ကြောက်စရာဘေးတွေပါလား၊ အိုတာ၊ နာတာ၊ သေတာ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးတာ၊ ငိုကြွေးတာ၊ ပြင်းစွာပူဆွေးရတာတွေလည်း ကြောက်စရာ ဘေးတွေပါလားလို့သိတဲ့ အသိဉာဏ်ပေါ်လာတယ်၊ ဒီဉာဏ်ကို 'အာဒီနဝဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီဉာဏ်ရင့်လာရင် ရုပ်နာမ်တွေမှာ ငြီးငွေ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်၊ မှတ်နေရတာလည်း ပျင်းလာမယ်၊ ဒီစိတ်တွေ မပေါ်ခင် တရားအားမထုတ်ရခင်တုန်းကဆိုရင် စိတ်တွေ လျှောက်ကူးနေရတာ အရသာရှိသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုပြောတဲ့ ဉာဏ်အဆင့်ကို ရောက်လာရင် ဒီစိတ်ကူးနေရတာကိုပဲ ငြီးငွေ့လာတယ်၊ အဲဒီလို ငြီးငွေ့တဲ့ဉာဏ်ကို 'နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်' လို့ခေါ်တယ်။

'အဲဒီဉာဏ် ရင့်သန်လာတဲ့အခါ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေက လွတ်ထွက်သွားလိုတဲ့စိတ်တွေ၊ ရှောင်ခွာသွားလိုတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်၊ အဲဒီစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ဉာဏ်ကို 'မုဉ္စိတုကမျတာဉာဏ်' လို့ခေါ်တယ်။

'အဲဒီဉာဏ် ရင့်သန်လာတဲ့အခါ ဒီငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေက လွတ်မြောက်လိုရင် တခြားလုပ်စရာ မရှိဘူး၊ ဒီရုပ်နာမ်တွေရဲ့ မမြဲတဲ့၊ ဆင်းရဲတဲ့၊ ငါမဟုတ်တဲ့ လက္ခဏာသုံးပါးကိုပဲ ဆက်ပြီး ရှုရမှာပဲ ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဆက်ပြီး ရှုရင်း မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာသုံးပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို သိမြင်နေတဲ့ အသိဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာမယ်၊ ဒီအသိဉာဏ်ကို 'ပဋိသင်္ခါဉာဏ်' လို့ခေါ်တယ်။

'ဒီဉာဏ်ရင့်သန်လာတဲ့အခါ သမာဓိဟာ အထူးကောင်းနေပြီ၊ အဲဒီအခါ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာတွေကို မြင်အောင် အထူးမှတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းမှာ လက္ခဏာသုံးပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို ထင်ထင်ရှားရှား သိသိသွားတယ်။

'ဒီလိုသိတဲ့အခါ ပြီးခဲ့တဲ့ဉာဏ်စဉ်တွေတုန်းကလို မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့က ဉာဏ်စဉ်တွေမှာတော့ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ မမြဲတာ၊ ဆင်းရဲတာ၊ ငါမဟုတ်တာတွေကို တွေ့ရင် ကြောက်တယ်၊ ဒီရုပ်နာမ်တွေက လွတ်မြောက်ချင်တယ်၊ ဒီရုပ်နာမ်တွေကို ငြီးငွေ့တယ်၊ ဒီဉာဏ်မှာတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ အပြစ်

ကြီးတစ်ခုကြောင့် မိမိ အင်မတန်ချစ်တဲ့ မယားကို ကွာပစ်ပြီးတဲ့အခါ ဒီမယားဟာ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွဲနေနေ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ လျစ်လျူရှုနေတာမျိုးလို မမြဲ ဆင်းရဲ ငါမဟုတ်တဲ့အပြစ်တွေကို မြင်နေရတဲ့ နာမ်ရုပ်တွေကို လျစ်လျူရှုထားတယ်။

'ဒီဉာဏ်ကို မရောက်ခင်တုန်းက မှတ်လို့ကောင်းနေပေမယ့် အနှောင့်အယှက် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် မကြာခင်မှတ်လို့ကောင်းတာဟာ ပျက် ပျက်သွားတတ်တယ်၊ အသံကြားရာဆီကို စိတ်ရောက်သွားပြီးတော့လည်း ပျက်သွားတတ်တယ်၊ စိတ်ကူးတွေကိုက သက်သက်အပြင်ထွက်ထွက်သွားလို့လည်း ပျက်သွားတတ်တယ်၊ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာတာ၊ ယားတာ၊ ချောင်းဆိုးတာတွေကြောင့်လည်း ပျက်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ပျက်သွားပြီးမှ အမှတ်ပြန်ကောင်းအောင် ထပ်ပြီး ကြိုးစားယူရတယ်၊ အခု ဒီဉာဏ်ကို ရောက်တော့ သိပ်နေရာကျတာပဲ။

'အခုပြောခဲ့တဲ့ အပျက်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ အသံကြားရင်လည်း အဲဒီအသံကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မှတ်ရုံကလေးပဲ မှတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီလို မှတ်ပြီးတော့မှ ကိုယ်မှတ်နေကျကိုလည်း ပြန်မှတ်သွားတာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း အပြင်ဘက်ထွက်ထွက်သွားတဲ့ စိတ်ကူးတွေဆိုတာလည်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး၊ ကောင်းတဲ့ အာရုံတွေရလို့လည်း နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း မရှိဘူး၊ မကောင်းတဲ့အာရုံတွေကို တွေ့ရလို့လည်း စိတ်ပျက်ခြင်း၊ နှလုံးမသာခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း မရှိဘူး၊ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာတာတွေလည်း ပေါ်လာတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ပေါ်လာပြန်ရင်လည်း မနေသာအောင် မဆိုးဘူး၊ မှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ယားနာတို့၊ ချောင်းဆိုးတို့ဆိုတဲ့ ရောဂါတွေကတော့ မူလကရှိနေတောင်မှ ဒီဉာဏ်ကိုရတဲ့အခါ ပျောက်နေတယ်၊ တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ ရောဂါတွေတောင် ဒီဉာဏ်အဆင့်ကိုရောက်ရင် သက်သာ

သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဉာဏ်ကိုရနေတဲ့ ယောဂီဟာ ကြောင့်ကြ မစိုးရိမ်ရဘဲ တစ်သမတ်တည်း ဆက်မှတ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုမှတ်နေတဲ့ အခါ ပင်ပန်းတာလည်း မရှိဘူး၊ အချိန်တွေဟာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွား တတ်တယ်၊ အဲဒီဉာဏ်ကို 'သခ်ါရုပေက္ခဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီဉာဏ်ရင့်သန်လာတဲ့အခါ အနုလောမဉာဏ်နဲ့ ဂေါတြဘူဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ဒီဉာဏ်နှစ်ပါးကို ငါ့မြေးသိအောင် ဒီလိုပြောရမယ်။

'သခ်ါရုပေက္ခဉာဏ်ဟာ အင်မတန် ရင့်သန်လာတဲ့အခါ မဂ်ဉာဏ်ရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီအခါ မဂ်ဉာဏ်ရဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့ ဉာဏ်ကို 'အနုလောမဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီအနုလောမဉာဏ်ကို ရပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မှတ်နေတဲ့စိတ်နဲ့ အမှတ်ခံနေရတဲ့ အာရုံကို စွန့်လွှတ်လိုက်စေတဲ့ဉာဏ်ကို 'ဂေါတဘူဉာဏ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီ ဂေါတဘူဉာဏ် ရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း 'မဂ်ဉာဏ်'ပေါ်လာ တာပဲ။

'ဒီ မဂ်ဉာဏ်ကို ရရခြင်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ရပြီးတဲ့နောက်မှ ယောဂီဟာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ထူးထူးခြားခြားအဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု ကို တွေ့ရတဲ့အခါ ပြန်စဉ်းစားတာမျိုးပေါ့၊ အဲဒီလို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ အမှတ်အသိလေးတွေဟာ မြန်လာရာက ငြိမ်းရာကို ရောက်သွားပုံရော၊ ငြိမ်းနေပုံကိုရော ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတယ်၊ ငြိမ်းရောကို ရောက်သွား တာက 'အရိယမဂ်ဉာဏ်' ပဲ၊ ငြိမ်းနေတာက 'နိဗ္ဗာန်' ပဲ။

'အဲဒီ မဂ်ဉာဏ်ဖြစ်တဲ့စိတ်ဟာ တစ်ကြိမ်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ မဂ်စိတ် ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုတဲ့စိတ်ဟာ နှစ်ကြိမ်ပေါ်တယ်၊ အဲဒီလို နှစ်ကြိမ်ပေါ်တဲ့စိတ်ကို 'ဖိုလ်စိတ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ငါ့မြေးကို အဓိဋ္ဌာန်အလုပ်ခိုင်းတာလည်း ဒီဖိုလ်စိတ်တွေကို ပြန်ပြီးရအောင် အလုပ်ခိုင်းတာပဲ၊ တခြားစိတ်ဆိုလို့ ဘာစိတ်မှ မပေါ်ဘဲ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံပြုနေတဲ့ ဖိုလ်စိတ်တွေချည်းပဲ ဆက်ပြီးဖြစ်နေတာကို 'ဖလသမာပတ်' လို့ ခေါ်တယ်။

'ဒီ ဖလသမာပတ် ဝင်စားနေတဲ့အခါ ယောဂီဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး၊ အပါယ်လောက၊ နတ်လောက၊ ဗြဟ္မာလောက ဆိုတဲ့ တစ်ပါးသော လောကတွေကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး၊ မသိတော့ဘူး၊ ကြံစည် စဉ်းစားမှုအလုံးစုံ ကင်းနေတယ်၊ မြင်စရာ၊ ကြားစရာ၊ တွေ့ထိစရာ၊ နံစရာအာရုံတွေ အထင်အရှားရှိနေပေတဲ့ ဘာကိုမှ သတိမရဘူး၊ ဒီယောဂီရဲ့စိတ်ဟာ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုတွေ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းမှာသာ တည်တံ့နေတယ်။

'ယောဂီဟာ ထိုင်ရက် ဖိုလ်ဝင်စားနေရင် ထိုင်နေတဲ့ပုံဟာ မူလက အတိုင်း တည်တံ့နေတယ်၊ ယိမ်းယိုင်ခြင်း၊ ညွှတ်ကျခြင်း၊ နေရာရွှေ့ခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း မရှိဘူး၊ အဓိဋ္ဌာန်စေ့လို့ ဖိုလ်စိတ်အစဉ်ပြတ်သွားတဲ့အခါ မှတ်စိတ်နဲ့ အာရုံချုပ်သွားပုံ၊ ဒီလို ချုပ်သွားပြီး ငြိမ်းနေပုံတွေကို ပြန်ပြီးဆင်ခြင် စဉ်းစားတတ်တယ်၊ ပုံသဏ္ဌာန် စတဲ့ အာရုံအမျိုးမျိုးလဲ တွေ့မြင်တတ်တယ်၊ စဉ်းလဲ စဉ်းစားတတ်တယ်။

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖိုလ်ဝင်စားရတာလဲ၊ ဒါကို နည်းနည်းရှင်းပြမယ်။

'မင်းတွေ၊ နတ်တွေဟာ မင်းစည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ မင်းချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာတွေကို ခံစားကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲ အရိယာတွေလဲ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ဆိုတဲ့ လောကုတ္တရာချမ်းသာကို ယခုဘဝမှာပဲ ခံစားရအောင် ဖိုလ်ဝင်စားကြတာပါပဲ၊ ဒီလို

ဖိုလ်ဝင်စားနေတုန်း ဖြစ်တာ ပျက်တာတွေ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းနေတာကို ခံစားရတဲ့ အရသာဟာ ဘယ်ကာမဂုဏ် အရသာတွေနဲ့မှ မတူဘူး။

'အဲဒါကြောင့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက 'သဗ္ဗရသံ ဓမ္မရသော ဇိနာတိ = တရားအရသာသည် အရသာအားလုံးကို အောင်နိုင်၏' လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပဲ၊ ဒီလို အကြိမ်ကြိမ် ဖိုလ်ဝင်စားနိုင်တဲ့အတွက် ဆရာသမားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ သူ့တပည့် ယောဂီဟာ မဂ်ဉာဏ်တော့ရသွားပြီဆိုတာ စိတ်ချတယ်၊ အတူတူ အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီတွေမှာလဲ အားတက်မှုတွေ၊ ယုံကြည်မှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေလဲ ဖိုလ်ဝင်စားတဲ့ အကျိုးတွေပါပဲ။

'ကဲ၊ ဘိုးဘိုး အခုပြောခဲ့တဲ့ဟာတွေဟာ မဂ်လမ်းပေါက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဆိုက်ရောက်သွားပုံတွေပါပဲ။

'အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုးအခုပြောခဲ့တဲ့ ဉာဏ်တွေကို ငါ့မြေးရသလား၊ မရဘူးလား၊ ရပြန်ရင်လဲ ရတဲ့ဟာ ရ၊ မရတဲ့ဟာ မရဘူးလား၊ အဲဒါကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြီး သေသေချာချာ ဆင်ခြင်ကြည့်၊ ငါ့မြေးရတဲ့တရားဟာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား အစစ် ဟုတ် မဟုတ်၊ ငါ့မြေးဟာ ငါ့မြေးဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ ဘိုးဘိုးက ဆုံးဖြတ်မပေးနိုင်ဘူး။

'အခု ပြောခဲ့တဲ့ဉာဏ်စဉ်တွေကို အမှန်ရတယ်ဆိုရင် ငါ့မြေးရတဲ့တရားဟာ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား အစစ်ပဲ၊ အခုပြောခဲ့တဲ့ ဉာဏ်စဉ်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် မရဘူး၊ မတွေ့မြင်ခဲ့ရဘူးဆိုရင် ငါ့မြေးရတဲ့တရားဟာ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား မစစ်ဘူး။

'မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်ဟာ သူများက ဆုံးဖြတ်ပေးရတဲ့တရားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ တရားမျိုးဖြစ်တယ်၊

အဲဒီတော့ ငါ့မြေးရတာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် စစ် မစစ်ကို ငါ့မြေးဟာ ငါ့မြေး ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေတော့။

'ငါ့မြေးရတဲ့တရားဟာ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား အစစ်တွေ ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာကို မှတ်ကျောက်တိုက်ကြည့်ဖို့ ဘိုးဘိုး အခုပြောခဲ့တဲ့ ဉာဏ်စဉ်တွေ အပြင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူခဲ့တဲ့ ဓမ္မဒါသသုတ်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီသုတ်ကိုလဲ ငါ့မြေး ကောင်းကောင်း နာဦး။

ဓမ္မဒါသသုတ်

'မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိတုန်းက တချို့ တပည့်တွေဟာ 'အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်သူဟာတော့ဖြင့် သေသွားပါပြီ၊ သူဟာ မသေခင် ဘယ်ဉာဏ်ကို ရသွားပါသလဲ ဘုရား' လို့ ခဏခဏ မေးလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက

'အာနန္ဒာ၊ ဒီလိုသာ ငါ့ကို လျှောက်မေးနေကြရင် ငါဘုရားကိုသာ ပင်ပန်းအောင် လုပ်ရာရောက်မယ်၊ အဲဒီတော့ ငါဘုရားကို မမေးရဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်နိုင်တဲ့ မှန်နဲ့ တူတဲ့ ဓမ္မဒါသတရားကို ဟောတော်မူမယ်၊ ဒီတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ငါ့ရဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ ပြောချင်ရင် သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုပြောနိုင်တယ်၊ 'ငါဟာ ငရဲကို မကျရတော့ဘူး၊ တိရစ္ဆာန် မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ပြိတ္တာ မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ဒီအပါယ်ဘုံတွေကို ကျရောက်ဖို့အကြောင်းတွေ ငါ့မှာ လုံးဝ ကုန်ဆုံးသွားပြီ၊ မရှိတော့ဘူး၊ ငါဟာ သောတာပန်ဖြစ်ပြီး ငါ ရတဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပျက်စီးတော့ဘူး၊ ငါဟာ ရှေ့ကို သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ အရဟတ္တမဂ်ဆိုတဲ့ အထက်မဂ်တွေကို ကိန်းသေရဖို့သာ ရှိတော့တယ်' အဲဒီလို ပြောနိုင်တယ်။

အဲဒီတော့ ဒီဓမ္မဒါသတရားဆိုတာ ဘယ်လိုတရားလဲ။

ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး

'သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ ငါ့ရဲ့တပည့်ဟာ မြတ်စွာဘုရား မှန်စွာသိပြီးဖြစ်သော ယုံကြည်မှုနှင့် ဝါ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၌ မှန်ကန်စွာ သိပြီးဖြစ်သော ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘယ်လို ယုံကြည်မှုမျိုးလဲ။

ငါ့ရဲ့ဆရာဖြစ်တဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ

အရဟံသီလ = သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဝိမုတ္တိ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနဂုဏ် အထူးအမြတ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်။

အရဟံ = လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း စသော တစ်လောကလုံးရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ပါပေတယ်။

အရဟံ = ဝါသနာနှင့်တကွ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အစရှိတဲ့ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေက ကင်းဝေးစင်ကြယ်တော်မူပါပေတယ်။

သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓေါ = ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မှန်ကန်စွာ သိတော်မူပါပေတယ်။

ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော = မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရန် အခြေခံစရဏ၊ သီလ စသော အကျင့်အမျိုးမျိုး၊ ဝိပဿနာ စသော ဉာဏ်မျက်စိအမျိုးမျိုးတို့နဲ့ လုံးဝ ကုံလုံ ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်။

သုဂတော = မှန်ကန်၍ အကျိုးများသည့် စကားကောင်းကိုသာ ပြောဆိုတော်မူတတ်ပါပေတယ်။

သုဂတော = ကောင်းမွန်တင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် အမူအရာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်။

လောကဝိဒူ = လောက၏အကြောင်းအရာအလုံးစုံနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်။

အနုတ္တရော = အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပါပေတည်း။

ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ = ဆုံးမထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား အကျိုးစီးပွားသို့ ရောက်ရန် အမြန်မောင်းနှင် ပဲ့ပြင်ဆုံးမတော်မူတတ်ပါပေတယ်။

အနုတ္တရောပုရိသ ဒမ္မသာရထိ = ဆုံးမထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား အကျိုးစီးပွားကိုရောက်အောင် ပို့ဆောင်မောင်းနှင်မှု၌ အတုမရှိ အမြင့်မြတ်ဆုံးဆရာ ဖြစ်ပါပေတယ်။

သတ္ထာဒေဝ မနုဿာနံ = နတ်၊ လူအများတို့၏ တစ်ပါးတည်းသော ဆရာအစစ်ပါပေတည်း။

ဗုဒ္ဓေါ = ရှိရှိသမျှ တရားအလုံးစုံကို အကုန်သိတော်မူပါပေတယ်။

ဗုဒ္ဓေါ = သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို ကိုယ်တော်တိုင်သိပြီး၍ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အားလည်း ဟောကြားထုတ်ဖော် သိစေတော်မူတတ်ပါပေတယ်။

ဘဂဝါ = မနှိုင်းယှဉ် မရေတွက်နိုင်သော ဘုန်းတော်၊ ကံတော်ပါရမီတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်။

ဘဂဝါ = လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအများ၏ ညွှတ်တွားဆည်းကပ်ရိုသေအပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးပါပေတည်း။

သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ အဲဒီလို မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှု ဝါ မတုန်မလှုပ်တဲ့ သက်ဝင်ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။

တရားဝုဏ်တော်ခြောက်ပါး

'သောတာပတ္တိမဂ်ရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ တရားတော်မြတ်၌ မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှုနှင့် ဝါ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ပြီး ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။

တရားတော်၌ မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘယ်လိုယုံကြည်မှုမျိုးလဲ၊ သွာက္ခာတော ဘဂဝ တာဓမ္မော = မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောကြားတော်မူအပ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဒေသနာတော်မြတ်သည် ကောင်းမွန်မှန်ကန်စွာ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်မြတ်ဖြစ်ပါပေတယ်။

သန္ဒိဋ္ဌိကော = ကျင့်မှတ်အားထုတ်လျှင် အဟုတ်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်သော တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါပေတယ်။

အ ကာလိကော = အချိန်အခွင့် မဆိုင်းလင့်ဘဲ အသင့်လက်ငင်း ချက်ချင်း အကျိုးပေးတတ်သော တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါပေတယ်။

ဧဟိ ပဿိကော = လာပါ၊ မယုံရင်လုပ်ကြည့်၊ စမ်းကြည့်၊ ကျင့်ကြည့် စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းထိုက်တဲ့ တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါပေတယ်။

ဩပနေယျိကော = ကိုယ်ထဲ၊ စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲဝင်ရောက်အောင် ကျင့်ဆောင်ထိုက်တဲ့ တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါပေတယ်။

ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟိ = တရားမြင်သိ အရိယာပညာရှိတို့ဟာ အသီးသီးသော မိမိသန္တာန်၌ သိမြင်ခံစားအပ်သော တရားမြတ်ဖြစ်ပါပေတယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ တရားတော်၌ အဲဒီလို မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှုနှင့် ဝါ မတုန်မလှုပ်တဲ့ သက်ဝင် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံတယ်။

သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကိုးပါး

'သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ သံဃာတော်၌ မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှု ဝါ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။

မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘယ်လို ယုံကြည်မှုမျိုးလဲ။

သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော = မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အစစ်ဖြစ်သော သံဃာတော်သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်တော်မူပါပေတယ်။

ဥဇုပ္ပဋိပန္နော = ကိုယ် နှုတ် စိတ်ထား အကောက်သုံးပါးကင်းအောင် ဖြောင့်စင်းစွာ ကျင့်တော်မူပါပေတယ်။

ဉာယပ္ပဋိပန္နော = သိထိုက်လှစွာ နိဗ္ဗာန်အလို့ငှာသာလျှင် ကျင့်တော်မူပါပေတယ်။

ဉာယပ္ပဋိပန္နော = ဆင်းရဲငြိမ်းရန် လျော်ကန်သင့်တင့် မဂ္ဂင်အကျင့်ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပါပေတယ်။

သာမိစိပ္ပဋိပန္နော = သူများကပြု ရိသေမှုနှင့် ထိုက်သင့်လျော်စွာ ကျင့်တော်မူတတ်ပါပေတယ်။

သာမိစိပ္ပဋိပန္နော = လောကုတ်ကိုးရပ် တရားမြတ်နှင့် လျောက်ပတ်သင့်တင့် မဂ္ဂင်အကျင့်ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပါပေတယ်။

ယဒိဒံ = ယာနိကျမာနိစတ္တာရိပုရိသယုဂါနိ = မဂ္ဂဌာန်နှင့် ဖလဌာန် အစုံစုံတွဲသောအားဖြင့် အကြင်လေးပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်အစုံတို့သည်။

အဋ္ဌပုရိသပုဂ္ဂလာ = အသီးသီးသောအားဖြင့် ရှစ်ပါးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘဂဝတော = မြတ်စွာဘုရား၏။

သာဝကသံဃာ = တပည့်တော်အစစ် အရိယာသံဃာတော်ဖြစ်သော။ ဧသ = အစုံအားဖြင့် လေးစုံ အသီးသီးအားဖြင့် ရှစ်ပါး အရေအတွက်ရှိသော ဤသံဃာတော်သည်။

အာဟုနေယျော = အရပ်ဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ ပေးလှူသည်ကိုသော်လည်း ခံတော်မူထိုက်ပါပေတယ်။

အာဟုနေယျော = ပင့်ဖိတ်၍သော်လည်း ပူဇော် လှူဒါန်းထိုက်ပါပေတယ်။

ပါဟုနေယျော = ချစ်ခင်လေးစား ဧည့်သည်များကို သီးခြားရည်ရွယ် စားသုံးဖွယ်ကိုသော်လည်း ပူဇော်သောအခါ ခံယူတော် မူထိုက်ပါပေတယ်။

ပါဟုနေယျော = လက်ဦးဆောင်တာ ရိုသေစွာဖြင့် သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ပေးလှူပူဇော်ထိုက်ပါပေတယ်။

ဒက္ခိဏေယျော = ချမ်းသာတိုးပွား အကျိုးများရန် ရည်သန်ဆက်ကပ်သည့် မြင့်မြတ်သော အလှူကို ခံယူတော်မူထိုက်ပါပေတယ်။

အဉ္ဇလီကရဏီယော = ကောင်းကျိုးမျှော်ကာ လက်နှစ်ဖြာကို ထိပ်မှာ ချီမိုး ရှိခိုးကန်တော့ထိုက်ပါပေတယ်။

အနုတ္တရံပုညက္ခေတ္တံလောကဿ = ကောင်းကျိုးလိုလားသော သတ္တဝါအများ၏ ကောင်းမှုမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးကြီးပွား အသီးများရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ်ပါပေတည်း။

သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ သံဃာတော်မှာ ဒီလို မှန်စွာသိပြီးဖြစ်တဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ဝါ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။

'သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ နောင်ဘဝကို ရောက်သွားပေမယ့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွန်ကျူးရက်အောင် နှစ်သက်မြတ်နိုးနေတဲ့ ငါးပါးသီလနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။

ဒီ ငါးပါးသီလနဲ့ ဘယ်လိုပြည့်စုံသလဲ။

အစအဆုံး သိက္ခာပုဒ်တွေ မပျက်တာကြောင့်၊ မကျိုးတဲ့ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် သိက္ခာပုဒ်တွေ မပျက်တာကြောင့်၊ မပေါက်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်နှစ်ခု၊ သုံးခု တစ်စပ်တည်း မပျက်တာကြောင့်၊ မကြောင်မကျားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တစ်ခုခြား မပျက်တာကြောင့်၊ အပျောက်အကွက်၊ အစွန်းအထင်းမရှိတဲ့ တဏှာရဲ့ ကျွန်အဖြစ်က လွတ်တာကြောင့်၊ တော်လှန်လွတ်လပ်တဲ့ ဝါ လောကီ ချမ်းသာအတွက် တောင့်တပြီး စောင့်ရှောက်တဲ့ သီလ မဟုတ်တဲ့၊ လောကီ ချမ်းသာအတွက် တောင့်တပြီး စောင့်ရှောက်တဲ့ သီလ မဟုတ်တဲ့၊ ဘုရား အစရှိတဲ့ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ ငါးပါးသီလ စောင့်နိုင်တယ်၊ ငါ့ သီလက ဘယ်လိုသီလမျိုး အစရှိသဖြင့် မာနထောင်လွှားပြီး မှားယွင်းစွာ စွဲလမ်းခြင်းမရှိတဲ့၊ ဝိပဿနာ သမာဓိ၊ မဂ်သမာဓိ၊ ဖိုလ်သမာဓိကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့၊ ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်တဲ့ ငါးပါးသီလမျိုး ဖြစ်စေရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူတယ်။

မကျိုးမပေါက် မကျားမပြောက်တဲ့ သီလ

'အဲဒီနေရာက ရှေ့ကိုမဆက်ခင် မကျိုးမပေါက်၊ မကျားမပြောက်တဲ့ သီလဆိုတာ ဘယ်လိုသီလမျိုးလဲဆိုတာကို ငါ့မြေးသိအောင် ဘိုးဘိုးရှင်းပြဦးမယ်၊ ငါးပါးသီလဆိုတာ

၁။ သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်တာ၊

၂။ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်းမှ ရှောင်တာ၊

၃။ ကာမမှာ မှားယွင်းစွာကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်တာ၊

၄။ လိမ်ပြောခြင်းမှ ရှောင်တာ၊

၅။ အရက်သောက်ခြင်းမှ ရှောင်တာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီငါးပါးသီလထဲက ၁ နဲ့ ၅ ပျက်သွားရင် ကျိုးတယ်လို့ခေါ်တယ်။

၂၊ ၃၊ ၄ ပျက်သွားရင် ပေါက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

၁ နဲ့ ၂ ဖြစ်စေ၊ ၁၊ ၂၊ ၃ ဖြစ်စေ၊ ၃၊ ၄၊ ၅ ဖြစ်စေ၊ ၄ နဲ့ ၅ ဖြစ်စေ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေတဲ့ သိက္ခာပုဒ် နှစ်ပါး သို့မဟုတ် သုံးပါး ပျက်သွားရင် ကြောင်တယ်၊ ကျားတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

၁၊ ၃၊ ၅ ပျက်သွားရင် သိက္ခာပုဒ် တစ်ခုခြား ပျက်တဲ့အတွက် ပြောက်တယ် ကွက်တယ် လို့ ခေါ်တယ်။

သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရပြီးတဲ့ အရိယာတပည့်ရဲ့ ငါးပါးသီလဟာ တစ်ပါးတလေမှ ပျက်မသွားဘူးဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်လေးနက်စေချင်တဲ့ အတွက် မကျိုးဘူး၊ မပေါက်ဘူး၊ မကျားဘူး၊ မပြောက်ဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိတော်မူတာပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အမိန့်ရှိပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဆက်ဟောတော်မူပြန်တယ်။

'အာနန္ဒာ၊ ဓမ္မဒါသတရားဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၌ ယုံကြည်ခြင်းဆိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားသုံးပါးနဲ့ ငါးပါးသီလကို ပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ တရားတစ်ပါးကို ခေါ်ဆိုထားတာပဲဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုခိုင်မြဲတဲ့ သဒ္ဓါ၊ ဒီလိုစင်ကြယ်တဲ့ သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ ပြောကြားချင်ရင် မိမိကိုယ် မိမိ ပြောကြားနိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုပြောကြားနိုင်သလဲ၊ ငါ့မှာ ငရဲကိုကျရောက်မှုကုန်ပြီ၊ ငါဟာ အထက်မဂ်သုံးပါးကို ကိန်းသေရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီလို ပြောကြားနိုင်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူတယ်။

'အဲဒီတော့ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြေးဟာ သောတာပန်ဖြစ်ပြီလား၊ မဖြစ်သေးဘူးလား ဆိုတာ ဒီ ဓမ္မဒါသသုတ်အတိုင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ အဆုံးအဖြတ်ခံနေဖို့ မလိုဘူး။

'ဒီ အဆုံးအဖြတ်မျိုးကို ဘုရားမှတစ်ပါး ဘယ်သူကမှ ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ အခွင့်မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ခုတင်က ဘိုးဘိုးပြောခဲ့တဲ့ ဉာဏ်စဉ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ညှိနှိုင်းပြီးဆုံးဖြတ်၊ ဒီဓမ္မဒါသတရားနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ညှိနှိုင်းပြီး ဆုံးဖြတ်ပေတော့၊ ငါ့မြေးဟာ ငါ့မြေး ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်'လို့ ဘိုးဘိုးက အမိန့်ရှိပါတယ်။

မိုးအောင်က သူ့ဘိုးဘိုးဘက်ကို လက်အုပ်ချီပြီး 'တပည့်တော်အတွက်ကတော့ ရှင်းသွားပါပြီဘုရား၊ သံသယမရှိတော့ပါဘူး ဘုရား၊ တရားအားထုတ်စကဆိုရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း ဘိုးဘိုးဟာ ငါ့ကို မမှန်တာပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေလို့ ဘိုးဘိုးကို အကြောင်းပြုပြီး ယုံကြည်မှုပေါ်အောင် လုပ်လုပ်ပေးရပါတယ် ဘုရား၊ အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ပါဘူး။

'ဘုရား ကို သတိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားဟာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူတဲ့ဘုရား ဖြစ်ပါပေတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ တိုက်တွန်းမနေရဘူး၊ အလိုလိုပေါ်လာပါတယ်။

'တရားကို သတိရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်ဟာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ရစေနိုင်တယ်၊ ဒီဘဝမှာပဲ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုစေနိုင်တဲ့တရား ဖြစ်ပါပေတယ် ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ တိုက်တွန်းမနေရဘူး၊ အလိုလိုပေါ်လာတယ်။

'သံဃာကို သတိရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သံဃာတော်ဟာ လက်အုပ်ချီပြီး အကန်တော့ကို ခံထိုက်ပါပေတယ်၊ မြတ်တဲ့အလှူကို ခံထိုက်ပါပေတယ်၊ သံဃာတွေထဲမှာလဲ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ရနေတဲ့ ရဟန်းတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ တိုက်တွန်းမနေရဘူး၊ အလိုလိုပေါ်လာပါတယ်။

ဒီယုံကြည်မှုတွေဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မတုန်လှုပ်တော့ပါဘူးဘုရား။

'နောက်ပြီးတော့လည်း တရားအားမထုတ်ခင်ကဆိုရင် သူ့အသက်ကို သတ်ချင်တာ၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးချင် တိုက်ချင်တာ၊ သူ့သားမယားကိုဖျက်ဆီးချင်တာ၊ လိမ်ပြောချင်တာ၊ အရက်သောက်ချင်တာတွေဟာ တပည့်တော်ကိုယ်ထဲမှာ ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒီရောဂါဆိုးကြောင့် လူကို မသတ်ရ၊ မခိုးရ၊ မတိုက်ရ၊ ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ မကျင့်ရရင် အနည်းဆုံး ခွေးဖြစ်ဖြစ်၊ ငှက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြက်ဖြစ်ဖြစ် သတ်နေမှ၊ ယုတ်စွအဆုံး ပိုးကောင်ကလေးတွေကို သတ်နေရမှ အရက်သောက်နေရမှ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒီလောက်မှ လုပ်မနေရရင် နေလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်းကိုက်တာတို့၊ ဗိုက်နာတာတို့ အခံရခက်တာကလည်း တစ်မျိုးပါပဲ။

'တပည့်တော်ဟာ အနည်းဆုံး တစ်ခုခုကိုလုပ်မနေရလို့ အခံရခက်တာကလည်း တစ်မျိုးပါပဲဘုရား၊ ဘယ်လိုအခံရခက်တယ်ဆိုတာတော့ တပည့်တော် မလျှောက်တတ်ပါဘူး ဘုရား၊ အခံရတော့ အတော်ခက်နေတာပါပဲ၊ အခု ဒီရောဂါဟာ တပည့်တော်မှာ မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား၊ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး ဘုရား။

'ဒီရောဂါရှိတုန်းကလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ခေါင်းကိုက်တာကို သိသလို တပည့်တော် ထင်ထင်ရှားရှား သိတာပါပဲ၊ ဒီရောဂါမရှိတော့လည်း မရှိ

တော့ဘူးဆိုတာ ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားတာကို သိသလို တပည့်တော် ထင်ထင်ရှားရှား သိတာပါပဲဘုရား' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်ပြီး အရင်လိုပဲ 'ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ အစ၊ အာစရိယဂုဏော အနန္တော' အဆုံး ရှိတဲ့ သူရတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကိုဆိုတယ်။ ပြီးတော့မှ ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ဦးသုံးကြိမ် ချတယ်။ 'ဗုဒ္ဓံပူဇေမိ၊ ဓမ္မံပူဇေမိ၊ သံဃံပူဇေမိ' လို့လည်း ပါးစပ်ကဆိုသေး တယ်။ ဘိုးဘိုးက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး ရှေးနည်းအတိုင်း ဆုပေးတယ်။

❑

အခန်း ၁၂

တရားထူးရသော မိုးအောင်

မိုးအောင်လည်း သူ့ဇရပ်ကို ပြန်လာပြီး ခဏလောက်ပဲ အိပ်တယ်။ တစ်ည လုံးလိုလို အားထုတ်နေတယ်။ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်ရှိတော့ ဘိုးဘိုးစန့် အတူ ဘိုးဘိုးဦးစန္ဒောဘာသဆီကို လာပြီး ကန်တော့တယ်။

ပြီးတော့မှ မနေ့က ဘိုးဘိုးဟောသွားတဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဂုဏ်တော်တွေကို ရေးပေးဖို့ လျှောက်ထားတယ်။

ဂုဏ်တော်တွေကိုရပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်က 'တပည့်တော် ဆိုးထားခဲ့ တာတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်၊ တပည့်တော် ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သွားပြီး ရှင်းလိုက်ပါဦးမယ်၊ တပည့်တော်ကို သွားခွင့်ပေးပါဘုရား' လို့ လျှောက်တယ်။

'ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ့မြေးဟာ ငါ့မြေး သိတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါ့မြေးသဘောအတိုင်းပဲ သွားနိုင်ပြီ' လို့ ဘိုးဘိုးက အမိန့်ရှိတယ်။

'တပည့်တော် မေမွေးဆီကို အရင်ဆုံးသွားပြီး ကန်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်ဘုရား၊ ဘိုးဘိုး မှာစရာရှိရင် မှာပါ' လို့ မိုးအောင်က လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးက ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားစပြီး အားထုတ်တဲ့ အချိန်အထိ သူငယ်ငယ်ကတည်းက စိပ်လာတဲ့ စိပ်ပုတီးကို ဘုရားခန်းက ယူလိုက်တယ်။

စိပ်ပုတီးကို သူ့မြေးလက်ထဲမထည့်ခင် 'ငါ့မြေး မေမေနဲ့တွေ့လို့ ငါ့မြေးဟာ ဘိုးဘိုးဆီမှာ တရားအားထုတ်လာတယ်ဆိုတာ မယုံမကြည်ဖြစ်နေရင် ဒီစိပ်ပုတီးကိုပြ၊ ဒီစိပ်ပုတီးဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ပုတီးဆိုတာ ငါ့မြေး မေမေ သိတယ်၊ အထူးမှာစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ငါ့မြေးရတဲ့ တရားမျိုး ရအောင် အချိန်ရှိတုန်း အားထုတ်ဖို့ ဘိုးဘိုးက တိုက်တွန်းလိုက်တဲ့အကြောင်း ကိုသာ ပြောပြလိုက်ပါ ငါ့မြေးရယ်။

'ငါ့မြေးဟာ ခုတင်က ဘိုးဘိုး ရေးပေးလိုက်တဲ့ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်တွေကို ပုတီးစိပ်ပြီးတိုင်း အခု ဘိုးဘိုးရွတ်ပြမယ့် တရားဟောတဲ့ ဂါထာကလေးကို လေးငါးခေါက်လောက် ရွတ်စေချင်တယ်၊ ရွတ်တဲ့အခါ ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ စိတ်ထဲမှာပေါ်နေအောင် ရွတ်စေချင်တယ်၊ ဘိုးဘိုး ရွတ်ပြမယ်၊ နားထောင်။

အကော ဓေန ဇိနေ ကောဓံ၊
အသာဝုံ သာဓုနာ ဇိနေ။
ဇိနေ ကဒရိယံ ဒါနေန၊
သစ္စေ နာလိတဝါဒီနံ။

- အမျက်ထွက်သောသူကို မေတ္တာတရားဖြင့် အောင်ရာဏ်။
- မကောင်းသော သဘောရှိသူကို ကောင်းသောသဘောဖြင့် အောင်ရာဏ်။
- နှမြောဝန်တိုသောသူကို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်ရာဏ်။
- မဟုတ်မမှန်ပြောသောသူကို အဟုတ်အမှန်နဲ့ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အောင်ရာဏ်။

'အဲဒီဂါထာကို ရွတ်တိုင်း အဲဒီအဓိပ္ပာယ်လဲ ငါ့မြေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ်နေပါစေ'လို့ ပြောပြီး စိပ်ပုတီးကို မိုးအောင်ရဲ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဂါထာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘိုးဘိုးက ရေးပေးပြန်တယ်။

အဲဒီအခါ မိုးအောင်က 'ဆရာကြီးဦးအောင်လင်းနဲ့ ကိုခင်စိုးတို့ကို ကန်တော့ဖို့ အရင်တုန်းက ဘိုးဘိုးတပည့်တော်ကို အမိန့်ရှိတာ အခုထက်ထိ မကန်တော့ရသေးဘူး၊ သူတို့လဲ သွားကန်တော့ရမယ်' လို့ လျှောက်တယ်။ ဘိုးဘိုးလည်း သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်တယ်။

မိုးအောင်လည်း ရှေးကလိုဆိုပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ဘိုးဘိုးကို နောက်ဆုံး ကန်တော့တဲ့အနေနဲ့ 'ခြေဆင်းပေးပါဘိုးဘိုး' လို့ လျှောက်တယ်။

ဘိုးဘိုးက ခြေဆင်းပေးတဲ့အခါ မိုးအောင်က သူ့ငယ်ထိပ်နဲ့ သူ့ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေဖဝါးတွေကိုပွတ်ရင်း 'ဘိုးဘိုးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အစစ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးဟာ တပည့်တော်ကို အပါယ်လေးဘုံက ကယ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပါပေတယ်၊ ဘိုးဘိုးဟာ တပည့်တော်ကို သံသရာကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဆုံးမရှိအောင်ကို ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ဖြစ်ပျက်နေရမယ့် ဆင်းရဲကြီးက ကယ်လိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့နဲ့ ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေရှိရင် သည်းခံတော်မူပါဘုရား' လို့ လျှောက်ပြီး သူ့ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြေဖဝါးတွေနဲ့ သူ့ငယ်ထိပ်နဲ့ ပွတ်မြဲပွတ်နေတယ်။

'ဘိုးဘိုး သည်းခံပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးက ငါ့မြေးအပေါ်မှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေနဲ့ ပြစ်မှားမိခဲ့တာတွေရှိရင်လဲ ငါ့မြေးက သည်းခံပါ' လို့ ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်။

'သည်းခံပါတယ်ဘုရား' လို့ ပြန်ဆိုတယ်။

မိုးအောင်နဲ့ ဦးဘိုးစ ထသွားခါနီး ဦးဘိုးစက 'အရှင်ဘုရားရဲ့မြေး မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဘုရား၊ ရောက်ခါစတုန်းကနဲ့ဆိုရင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာပဲ၊ ရောက်ခါစတုန်းက အရှင်ဘုရားမြေးရဲ့ မျက်နှာဟာ သရဲစီးနေတဲ့ မျက်နှာလိုပဲ၊ အခုမျက်နှာကတော့ ကြည်နေတာပဲ' လို့ လျှောက်တယ်။

ဦးစန္ဒောဘာသက 'အင်း တရားအားထုတ်ပြီးရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာတယ်' လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

ဦးဘိုးစ ကိုယ်တိုင် မိုးအောင်ကို ဝဲကြီးအထိ လိုက်ပို့တယ်။ လမ်းမှာ ဦးဘိုးစက မိုးအောင်ကို ငွေတစ်ဆယ်ပေးပြီး 'စိတ်ချပြီးယူပါ ငါ့မြေးရယ်၊ ဒီငွေတစ်ဆယ်ဟာ ငါ့မြေးငွေတွေထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မြေးငွေတွေ အားလုံးကို ဟိုနေ့ကပဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်' လို့ ပြောတယ်။

မိုးအောင်လည်း ဦးဘိုးစငှားပေးတဲ့ သမ္မန်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ ဝါးခယ်မကို ည ခုနစ်နာရီခွဲလောက် ရောက်တယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အမေဆီကို သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မလှရင်ဟာ သူ့မြေး မောင်ခင်လှ၊ သား မောင်သုတတို့နဲ့အတူ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပြီး ထိုင်နေကြတယ်။

မိုးအောင်က သူ့အမေ မလှရင်ကို မြင်မြင်ချင်း 'မေမေ၊ ကျွန်တော် အရင်က မိုးအောင် မဟုတ်တော့ပါဘူး မေမေ' လို့ ပြောပြောဆိုဆို သူ့မေမေကို ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ရှိခိုးလိုက်တယ်။

မိုးအောင်ရဲ့တစ်သက်မှာ ဒါမျိုးလုပ်တာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့အတွက် မလှရင်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

ရှိခိုးပြီးတော့မှ 'မေမေ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဝဲကြီးနောက်ဘေးက တောကြီးထဲမှာတွေ့ပြီး တရားထူးရလာတယ်၊ ဟောဒီမှာ ဘိုးဘိုးရဲ့စိပ်ပုတီး၊ မေမေ မှတ်မိသေးသလား' လို့ မေးပြီး သူ့မေမေကို စိပ်ပုတီးပြတယ်။

မလှရင်ဟာ စိပ်ပုတီးကိုလည်း မြင်ရတယ်၊ သူ့သားရဲ့မျက်နှာထား၊ ကိုယ်အမူအရာတွေကလည်း ရှေးကနဲ့မတူဘဲ ပြောင်းနေတာကိုလည်း မြင်ရတယ်။ အသံကလည်း ရှေးကလို မောက်မောက်မာမာ မဟုတ်တော့ဘဲ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဖြစ်လာတာကို ကြားရတယ်ဆိုတာ့ မိုးအောင်ကို သူ့ဘိုးဘိုးက ချွတ်လိုက်လို့ တရားထူးတွေရလာတယ်ဆိုတာ ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် 'မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ တွေ့လာတာလဲ၊ မင်းဘိုးဘိုးက လူတွေ့မခံဘဲ ဟို တောနက်ကြီးထဲမှာ သွားနေတာ' လို့ သူ့အမေက ပြောတယ်။

'ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ် မေမေ၊ စိတ်တင်းပြီးတော့သာ နားထောင်ပါတော့၊ ကျွန်တော် မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေဟာ မသေးပါဘူး၊ အင်မတန်ကြီးပါတယ်၊ ဒီအမှားတွေကို သည်းခံပါလို့ ကျွန်တော်မသေခင် မေမေ့ကို ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ တရားအားထုတ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ သိပ်အားကြီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် အခုလို မေမေ့ဆီကို လာတာပဲ' လို့ အစချီပြီး ဝဲကြီးဆန်စက်ကို မားပြတိုက်တာကအစ သူ တရားရလာတဲ့အဆုံးအထိ အဖြစ်အပျက်တွေကို အကုန်လုံး ပြန်ပြောတယ်။

မလှရင်လည်း ဟိုတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်မြင်ပြီး ကြောက်လာတဲ့အတွက် အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ မိုးအောင်ကို ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ စိတ်ငြိမ်သွားအောင် ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ 'ငါ့မြေး ကယ်လိုက်လို့ ငါ အခုအထိ အသက်ရှင်နေတာကိုး' လို့ ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ မိုးအောင်ကို ပြောတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ မလှရင်ပါးစပ်ထဲက လွတ်ထွက်သွားပြီး မလှရင်ဟာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်တွေးနေတယ်။

တအောင့်လောက်ကြာတော့မှ 'ငါ့သားဟာ တော်တော်ရက်စက်တယ်နော်' လို့ ငိုသံပါနဲ့ မိုးအောင်ကို ပြောတယ်။

'မှန်ပါတယ် မမေရယ်၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ လူစိတ်ဆိုတာ လုံးလုံးကို မရှိပါဘူး' လို့ ပြောပြီး သူ့မေမေကို မိုးအောင်က ထောက်ခံတယ်။ အဲဒီလို ထောက်ခံပြီးတော့မှ 'အဲဒီတုန်းက ဘွားဘွားကြီးမသွားရဘူးလို့ ငိုပြီး မမေ့ကို အတင်းဆွဲထားတဲ့ကလေးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့ကလေးလဲ' လို့ မိုးအောင်က မေးတယ်။

မလှရင်က မောင်ခင်လှကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး 'သူပဲ၊ သူဟာ ဘယ်သူ့ကလေးလို့ မင်း ထင်သလဲ' လို့ သူ့သားကို ပြန်မေးတယ်။

မိုးအောင်ကလည်း 'မထင်တတ်ဘူး' လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီတော့မှ မလှရင်က ကလေးတွေကို တခြား အခေါ်သွားခိုင်းလိုက်ပြီး ဒီကလေးအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြတယ်။ မလှရင်ပြောပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်က ကလေးကို ပြန်အခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ မောင်ခင်လှ ပြန်ရောက်လာတယ်။

မိုးအောင်က မောင်ခင်လှကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး 'မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ' လို့ မေးတယ်။

ကလေးက 'မောင်ခင်လှ' လို့ ဖြေတယ်။

'မင်းရတဲ့ ဘုရားရှိခိုး ဆိုစမ်းပါဦးကွယ်' လို့ မိုးအောင်က ပြောတဲ့အတွက် သူ့ဘွားဘွားသင်ထားတဲ့အတိုင်း 'ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ' ကစပြီး အာစရိယဂုဏော အနန္တော အထိ ဆိုတယ်။

မိုးအောင်က သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီး 'မမေ ကျွန်တော် ဒီမှာကြာရှည်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သွားစရာရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် မသွားခင် မမေ့ကို တစ်ခု မေတ္တာရပ်ပါရစေ၊ သံသရာကြီးထဲမှာ လည်နေတာဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပါတယ် မမေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြိတ္တာဖြစ်လိုက်၊ အသူရကာယ်ဖြစ်လိုက်၊ ငရဲကျလိုက်၊ အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေလိုက်၊ အိုလိုက်၊ နာလိုက်၊ သေလိုက်၊ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကွဲလိုက်ဆိုတဲ့

ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဟာ ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူး မေမေ၊ မင်္ဂဏ် ဖိုလ်ဥဏ် ရမှပဲ ဒီဆင်းရဲတွေက လွတ်မှာပဲ၊ တကယ်လိုချင်ရင် သောတာပတ္တိမင် ဆိုတာဟာ ရဖို့ မခက်ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးဆီမှာ မေမေသာ အားထုတ်လိုက်မယ် ဆိုရင် အလွန်ဆုံး တစ်လလောက်ပဲ ကြာမှာပေါ့၊ ဒီမင်္ဂလာက်ရလိုက်ရင်လဲ အတော်ထူးနေပါပြီ မေမေရယ်၊ အပါယ်လေးဘုံကို မကျတော့ဘူး၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့ရရင် အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ သေသေချာချာ အာမခံထားတယ် မေမေ၊ အဲဒီတော့ ဒီမေတ္တာရပ်ခံချက်ကလေးနဲ့ပဲ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါရစေတော့၊ တရားအားထုတ်ဖြစ်အောင် ထုတ်ပါမေမေ၊ ဘိုးဘိုးကလဲ မေမေ တရားဆက်ဆက် အားထုတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အားထုတ်မယ် မဟုတ်လား မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါ' လို့ သားက ကတိတောင်းတယ်။ အမေက ကတိပေးတယ်။

အဲဒီအခါ သားက 'ဒီလို ကျေးဇူးဆပ်ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ပြီးဝမ်းသာသွားပြီ မေမေ၊ မေမေ အားထုတ်တဲ့အခါ ဘိုးဘိုးလဲ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ' ပြောပြီး 'ကဲ၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ် မေမေ၊ မေမေ့ခြေထောက်ကို ထုတ်ပေးပါ' လို့ မိုးအောင်က သူ့မေမေကို ပြောတယ်။ မလှရင်က ခြေထောက်ကို ထုတ်ပေးတဲ့အခါ မိုးအောင်က သူ့ခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ရှိခိုးရင်း 'မေမေ အခုအချိန်အထိ သံသရာကြီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ မေမေ့ကို ကျွန်တော်ဟာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့နဲ့ ပြစ်မှားမိခဲ့သမျှသော အပြစ်တွေကို သည်းခံပါမေမေ၊ သည်းခံပါမေမေ' လို့ ဆိုနေတယ်။

သူ့အမေကလည်း 'သည်းခံပါတယ် ငါ့သားရယ်၊ ငါ့သားဟာ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ' လို့ ဆုတောင်းနေရုံရှိသေးတယ် မိုးအောင်က 'ကျွန်တော့်ကို အရဟတ္တမင်္ဂ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဥဏ်တွေ မြန်မြန်ရပါစေလို့ ဆုပေးပါ မေမေ' လို့ ပြောတယ်။

အဲဒါနဲ့ သူ့အမေကလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း 'အရဟတ္တမင်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ငါ့သား မြန်မြန်ရပါစေ' လို့ ဆုပေးတယ်။

သူ့မေမေ ဆုပေးပြီးတာနဲ့ မိုးအောင်က လက်အုပ်ချီပြီး 'ကျွန်တော် သွားပါရစေတော့ မေမေ' လို့ ခွင့်တောင်းတယ်။

သူ့အမေက 'ငါ့သား ပြန်လာတော့ဘူးလား' လို့ မေးတယ်။

အဲဒီတော့ မိုးအောင်ကလည်း 'မလာတော့ဘူး မေမေ' ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

သူ့သား မိုးအောင်ပါးစပ်က သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲစကား၊ မင်္ဂစကား ဖိုလ်စကားတွေကို ဒီတစ်သက်မှာ ကြားရလိမ့်မယ်လို့ မလှရင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မအောက်မေ့မိခဲ့ဘူး၊ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အခုလို ကြားရတဲ့အခါ အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေတယ်။

မလှရင်ဟာ မိုးအောင်နဲ့အတူတူနေခဲ့ရတုန်းက သားကြီးအဖြစ်နဲ့ မိုးအောင်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိုးအောင်မှာ ချစ်စရာဆိုလို့ တစ်ကွက်မှ မတွေ့ရတဲ့အတွက် သားအဖြစ်နဲ့ တစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့ရဖူးဘူး။ အခုလို မိုးအောင်မှာ ချစ်စရာတွေ တွေ့လိုက်ရလို့ သားအဖြစ်နဲ့ ချစ်ပါတော့မယ် ဆိုပြန်တော့လည်း မိုးအောင်ဟာ ဘယ်ကိုသွားမှန်း မသိဘူး။ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုပြီး ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ သားသမီး ကုသိုလ်ကံဟာ ဆိုးလှပါတယ်လို့ တွေးပြီး တိုက်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့ သူ့သားကို နောက်ကနေ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက် မိုးအောင်ဟာ ဆရာကြီး ဦးအောင်လင်းနဲ့ ကိုခင်စိုးတို့ ဆီသွားပြီး ကန်တော့လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ဂါတ်ကိုသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ အပ်လိုက်တယ်။ ဓားပြတိုက်ရာမှာ သူနဲ့အတူပါကြတဲ့ တခြားတရားခံတွေကို ဖော်ပြောဖို့ မိုးအောင်ကို ပုလိပ်က ဘယ်လို လုပ်လို့မှ မရဘူး။

ဒီတရားခံတွေကို ဖော်ပြောဖို့ ပုလိပ်က မိုးအောင်ကို မေးတိုင်း 'ကျွန်တော့်ကို ပုလိပ်ကဖမ်းမိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တရားထူးရလို့ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် အဖမ်းခံတာပါ၊ ဒီတရားထူးရတဲ့သူဟာ သေချင် သေသွားပေစေ၊ တစ်ဘက်သား ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး' လို့ မိုးအောင်က ပြန်ဖြေလေ့ရှိတယ်။

သူ့လက်သီးကို အင်မတန်အားကိုးတဲ့ မြို့မရာဇဝတ်အုပ် ဖေရှင်က ဒီတရားထူးဆိုတာ သူ့လက်သီးနဲ့တွေ့ရင် အရည်ပျော်သွားမှာပဲလို့ ယုံကြည်ပြီး ကန့်လန့်ကာ ကာထားတဲ့ ဂါတ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ မိုးအောင်ရဲ့အရှိုက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး စစ်ကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးအောင် ရနေတဲ့ တရားထူးက အရည်ပျော်တတ်တဲ့ တရားမျိုးမဟုတ်တော့ မိုးအောင်ဟာ လက်သီးဒဏ်ပြင်းလွန်းလို့ သတိလစ်ပြီး လဲသွားရာက သတိပြန်ရလာအောင် အတော်နှာနှပ်ယူရပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖော်ဘူး။

သူ့ဘိုးဘိုးက သူ့ကို ပေးလိုက်တဲ့ 'အကောဓေန ဇိနေ ကောဓံ' အစ ချီတဲ့ ဂါထာကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ပြီး ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သူ့ဘိုးဘိုးပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း နှလုံးသွင်းနေတယ်။ ဂါထာထဲမှာပါတဲ့ အတိုင်း သူ့အပေါ်ဆိုးတဲ့ ရာဇဝတ်အုပ် ဖေရှင်အပေါ်မှာလည်း သူကြိုးစားပြီး မေတ္တာပွားနေတယ်။ ဒီလို မေတ္တာပွားနေရင်း သူရထားတဲ့တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ထူးခြားတဲ့ အချက်တစ်ခုကို မိုးအောင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့နေတယ်။

ရှေးကဆိုရင် သူဒေါသဖြစ်တဲ့အခါ သူ့ဒေါသဟာ သံလုံးကြီးလို မာတောင့်ပြီး သူ့ရင်ဝမှာ ခံနေတယ်။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ မပြောထားနဲ့ တစ်နေ့ နှစ်နေ့နဲ့တောင် ဒီဒေါသလုံးကြီးဟာ သူ့ရင်ဝက ပျောက်မသွားဘူး။

အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို နှိပ်စက်ရမလားဆိုပြီး ဒေါသတော့ ထွက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဒေါသဟာ သူ့ရင်ဝမှာ သံလုံးကြီးလို

မာတောင့်ပြီးတော့မနေတော့ဘူး။ သူငယ်ငယ်က ဆပ်ပြာရည်ထဲကို သင်္ဘော ရိုးစိုက်ပြီး မှုတ်လိုက်တဲ့အခါ ခဏလေးပေါ်လာပြီး ကြာရှည်မခံဘဲ ပေါက် ပေါက်သွားတဲ့စီပေါင်းတွေလို သူ့ဒေါသတွေလည်း ပေါ်လာပြီး အတောင့်အခဲ အလုံးကြီးတွေ ဖြစ်မကျန်ရစ်ဘဲ ဆပ်ပြာစီဖောင်းတွေလို ဖောက်ခနဲ ဖောက် ခနဲ ပျက်သွားနေတာ မိုးအောင်ရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ အထင်းသား ပေါ်နေတယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်ရင်း တယ်ထူးတဲ့တရားပဲလို့ အင်မတန်ကြီး သဘောကျနေတယ်။

ရာဇဝတ်အုပ်ဖေရှင်လည်း 'ဒီကောင့်ကို အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ထည့်ထား လိုက်ဦး၊ မနက်ဖြန်မှ ငါ ထပ်တွေ့ဦးမယ်' လို့ လက်အောက်ငယ်သား တွေကို အမိန့်ပေးပြီး ရေချိုးရအောင် အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ ဖေရှင်လည်း မိုးအောင်ကို မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီ ဂါတ်ကအပြန် ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲ ချော်လဲပြီး မိုးအောင်ကိုထိုးတဲ့ လက်မောင်း ကျိုးသွားလို့ အဲဒီနေ့ပဲ စောင်ပုခက်ကြီးနဲ့ ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရရှာတယ်။

နောက် သုံးရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ ကပြားရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဂလက်တာဘတ်ကိုယ်တိုင် စစ်ရအောင် မိုးအောင်ကို မော်တော်ဘုတ်နဲ့ ခေါ်သွားတယ်။ ဝါးခယ်မမြို့ပြင်ကိုရောက်တဲ့အခါ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဂလက်တာဘတ်က တခြားတရားခံတွေကို ဖော်ရင် ဖော်၊ မဖော်ရင် လက်ထိပ်ခတ်ရက်သား မော်တော်ဘုတ်နဲ့ ရေထဲမှာ လျှောက်ဆွဲမယ်လို့ မိုးအောင်ကို ပြောတယ်။ 'သေချင်ရင်လဲ သေပါစေ၊ သူ မဖော်နိုင်ဘူး' လို့ မိုးအောင်က ဖြေတယ်။

ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ဂလက်တာဘတ်လည်း 'ဒါ ဘာလဲကွ' လို့မေးပြီး မိုးအောင်စိပ်နေတဲ့ စိပ်ပုတီးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ မိုးအောင်က 'စိပ်ပုတီး' လို့ ဖြေပြီးတာနဲ့ ဂလက်တာဘတ်ဟာ မိုးအောင်ရဲ့စိပ်ပုတီးကို မြစ်ထဲလွှတ်ပစ် လိုက်တယ်။

မိုးအောင်လည်း သူ့ဘိုးဘိုးပေးလိုက်တဲ့ 'အကောခေန ဇိနေကောခံ' အစရှိတဲ့ ဂါထာကလေးကို ရွတ်ရင်း ဂလက်တာဘတ်ကို မေတ္တာပို့နေတယ်။ မကြာခင်ဘဲ ဂလက်တာဘတ်ရဲ့ အမိန့်အရ မိုးအောင်ကို လက်ထိပ်နှစ်ဘက် စလုံး ခတ်ပြီး မြစ်ထဲမှာ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ ဆွဲတယ်။

မိုးအောင်ကို မော်တော်ဘုတ်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ အတော်ကလေး ကြာအောင် သတိမေ့နေတယ်။ သတိရလာတဲ့အခါ ဂလက်တာဘတ်က 'မိုးအောင် မင်း ဖော်မယ်မဟုတ်ဘူးလား' လို့ မေးတယ်။

မိုးအောင်က 'ကျွန်တော် မဖော်ပါဘူး' လို့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

ဂလက်တာဘတ်လည်း စိတ်ပျက်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ရှူးဖိနပ်စီးထားတဲ့ သူ့ညာဘက်ခြေထောက်ကို မိုးအောင်ရဲ့မျက်နှာနားကပ်ပြီး တွန်းကန်ကန်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ 'ဒမ်ဖူးလ်၊ မင်း ဒီကနေ့ ကောင်းကောင်း ထမင်းစားထား၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီကနေ့ထက်ကြာကြာ ရေထဲမှာ လျှောက်ဆွဲဦးမယ်' လို့ ဂလက်တာဘတ်က ပြောပြီး မော်တော်ရဲ့အရှေ့ဘက်ကို သွားတယ်။

ဂလက်တာဘတ်လည်း သူကြိမ်းထားတဲ့အတိုင်း နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မိုးအောင်ကို ရေထဲမှာ မဆွဲနိုင်ရှာပါဘူး၊ မော်တော်ရဲ့အရှေ့ကို ရောက်တာနဲ့ သူပစ္စတိုသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေကို ထုတ်ရအောင် သေနတ်ကိုဆွဲလိုက်တာ ကျည်ဆန်တစ်ခု ထွက်သွားပြီး သူ့ပေါင်ကိုမှန်သွားလို့ ဝါးခယ်မကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကိုလည်း စောင်ပုခက်ကြီးနဲ့ပဲ ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရရှာတယ်။ အဲဒီကတည်းက တရားခံတွေဖော်အောင် မိုးအောင်ကို ဘယ်သူမှ ထပ်မစစ်ဝံ့တော့ဘူး။

မကြာခင်ဘဲ 'တရားထူးရသောဓားပြဗိုလ်' တိုက်ခဲ့သမျှ၊ သတ်ခဲ့သမျှ သော ဓားပြနဲ့ လူသတ်မှုတွေကို သူကိုယ်တိုင် အဖမ်းခံ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး တခြားတရားခံများကို မဖော်၊ ဘယ်လိုစစ်လို့မှ မရ၊ ပုလိပ်က လက်လျှော့

လိုက်ရသူ၊ ကြက်တန်းသူဌေးသား မာမက်နဲ့ ဂျော်နီတို့ကိုသတ်တာ သူပဲ လို့ မိုးအောင်က ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်း' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ မိုးအောင်ရဲ့ သတင်းဟာ သတင်းစာတွေထဲ ပါလာတဲ့အခါ ကြည့်မြင်တိုင် တိုက်နယ် တစ်ခုလုံးနဲ့ ဝါးခယ်မတစ်မြို့လုံးမှာ အတော်ဂယက်ရိုက်သွားတယ်။

သူ့အမှုမှာ အားလုံးကိုစစ်ရတာ ရှုပ်လဂျော်ကျော်လောက် ကြာတယ်။ သူ့ကိုယ်ကို ဂါတ်မှာ အပ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကြိုးပေးမယ့်အချိန် အထိ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ နားပြီး ရသမျှအချိန်တွေမှာ မိုးအောင်ဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအထိုင် မပျက်ဘူး။ ကြိုးပေးမယ့်မနက် ကြိုးတိုက်ထဲက သူ့ကို ခေါ်သွားတဲ့အခါ မိုးအောင်ဟာ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ပဲ လိုက်သွားတယ်။

ကြိုးစင်နားမှာ စောင့်နေတဲ့ ထောင်မှူးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မိုးအောင်က လက်အုပ်ချီပြီး 'ဦးရယ်၊ ကြိုးစင်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ ရတနာသုံးပါး အမိအဖ ဆရာသမားကို နောက်ဆုံး ကန်တော့ခြင်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်ကန်တော့ပါရစေ၊ ကျွန်တော် ကန်တော့ပြီးမှ ဒေါက်ဖြုတ်ပါ' လို့ ခွင့်တောင်းတယ်။

ထောင်မှူးကြီးက 'ကောင်းပါပြီကွယ်' လို့ ပြောတယ်။

မိုးအောင် ကြိုးစင်ပေါ်ရောက်ပြီး အမှုထမ်းတွေက လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ပြီးတဲ့အခါ မိုးအောင်က

'ဗုဒ္ဓါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ'
'ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ'
'သံဃော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ'

'ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ'
'ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ'
'သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ'

'ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော'
'ဓမ္မဂုဏော အနန္တော'
'သံဃဂုဏော အနန္တော'
'မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော'
'အာစရိယဂုဏော အနန္တော'

လို့ ကြည်လင်ပြတ်သား ငြိမ်သက်တဲ့အသံနဲ့ ဆိုလိုက်တယ်။

အပြီးမှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ဒေါက်ဖြူတ်သမားက ဒေါက်ဖြူတ်ချလိုက်တယ်။

မောင်နု

ညနေ ၃ နာရီခန့်
၁၃၂၅ ခု၊ နတ်တော်လဆန်း ၂ ရက်၊ တနင်းလာနေ့။
၂၊ ၁၂၊ ၁၉၆၃။

စာရေးသူ၏
စာပေ နှင့် ဘဝဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်း

၁၉၀၇ ။မေလ ၂၅ ရက်၊ စနေနေ့၊ ၁၂ဖိုဂ ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်နေ့၊ နံနက် ၈ နာရီ၊ ၃၉ မိနစ်၊ ၁၂ စက္ကန့်တွင် ဝါးခယ်မမြို့၌ အဖ ဦးစံထွန်း၊ အမိ ဒေါ်စောခင်တို့မှ မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း နှစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံး၊ ညီငယ်အမည်မှာ မောင်ဥ။

၁၉၂၀ ။တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်တွင် ဝါးခယ်မမြို့ အစိုးရကျောင်း၌ ပဉ္စမတန်းမှ ပါဝင်။ ဖ တန်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ် ဝါးခယ်မ အမျိုးသားကျောင်းတွင် ဆရာ အခက်အခဲရှိနေ၍ ဆရာတစ်ဘက်၊ ကျောင်းသားတစ်ဘက် ဆောင်ရွက်ခဲ့။

၁၉၂၅ ။မြို့မ အထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဆက်တက်။

၁၉၂၉ ။ဘီ အေ (ဝိဇ္ဇာ)ဘွဲ့ ရရှိ။
မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ လူငယ်များအစည်းအရုံးတည်ထောင်ရာတွင် ကမကထလုပ်၍ ပါဝင်။
ဦးသန့်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ပန်းတနော်မြို့ အမျိုးသားအထက်တန်း ကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်း။

သုံးခွဖြို့ အမျိုးသားကျောင်း၊ ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့။
ပန်းတနော်မြို့ အမျိုးသားကျောင်းကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ သမီး ဒေါ်မြရီနှင့်
အိမ်ထောင်ကျ။ ပန်းတနော် အမျိုးသားကျောင်းသို့ ပြန်လည်၍
တာဝန်ထမ်း။

၁၉၃၄ ။ဘီ အယ်လ် (ခေါ်) ဥပဒေတန်းတက်။
တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အမှုဆောင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရ။

၁၉၃၅ ။တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရ။
ဘီ အယ်လ် (ဥပဒေ၊ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) ရရှိ။

၁၉၃၆ ။တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့။ ကျွန်ုပ်ညာကို
အလိုမရှိ ဟူသော သဘောဖြင့် ဘီ အေ ဘွဲ့ကို ပြန်အပ်။

၁၉၃၇ ။သတင်းစာဆရာ ဦးဘခိုင်၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုတို့ ဖွဲ့စည်းထားသော
ဖေဘီယံ နိုင်ငံရေးပါတီတွင် ဝင်ရောက်ကူညီ။ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်တွင်
ပြဇာတ်များ၊ ဆောင်းပါးများ အပတ်စဉ် မှန်မှန်ရေး၊ နဂါးနီစာအုပ်
အသင်းကြီးကို တည်ထောင်။
တို့ဗမာအစည်းအရုံး သို့ ဝင်ရောက်၍ သခင်နု ဖြစ်လာခဲ့။

၁၉၃၉ ။တရုတ်ပြည်သို့ ချစ်ကြည်ရေးသွားသောအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်
ပါဝင်။

၁၉၄၁ ။အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဖမ်းဆီး၍ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ်
အပြစ်ပေး။

၁၉၄၃ ။သြဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရအဖွဲ့၏
နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်။

၁၉၄၄ ။ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး
ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်။

၁၉၄၅ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဖ ဆ ပ လ လူထုညီလာခံမှရွေးချယ်သော
ဗဟိုအမှုဆောင် ၁၀ ဦးတွင် ပါဝင်။ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့။

၁၉၄၇ ။ဇွန် ၁၃ ရက်နေ့တွင် တိုင်းပြူပြည်ပြူ လွတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခံရ။

ဇွန် ၂၃ ရက်တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ထွက်ခွာ။ ဇူလိုင် ၁၂ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ။

ဇူလိုင် ၁၈ ရက်တွင် ယာယီအစိုးရအဖွဲ့၏ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာ။ ဇူလိုင် ၂၆ ရက်တွင် တိုင်းပြူပြည်ပြူ လွတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှနုတ်ထွက်။ ဩဂုတ် ၂၆ ရက်တွင် *ဘာသာပြန်စာပေအသင်းကြီး* တည်ထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်။

အောက်တိုဘာ ၁၇ ရက်တွင် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့၌ နှန်းရင်းဝန်ရစ်ချတ် အက်တလီနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ယာယီအစိုးရဝန်ကြီးချုပ် သခင်နု (ဦးနု)တို့ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် 'နု အက်တလီ' စာချုပ် သဘောတူလက်မှတ်ရေးထိုး။

၁၉၄၈ ။ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့ တိုင်းပြူပြည်ပြူလွတ်တော်အစည်းအဝေးမှ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပထမဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် အမည် တင်သွင်းခံရ။ ၄ ရက်နေ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရ။

ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဂျပ်ဆင် ကောလိပ်ကျောင်းဝင်းတွင်း ယာယီအသင်းတိုက်၌ ဘာသာပြန်စာပေအသင်းကိုဖွင့်လှစ်၊ ၎င်းမှ တစ်ဖန် အမှတ် ၃၆၁ ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ ဆိုရန်တိုဗီလာ အဆောက်အဦသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် 'စာပေဗိမာန်'ဟု အမည်ပြောင်း။

၁၉၅၁ ။ဘာသာပြန်စာပေအသင်း အုပ်ချုပ်မှုကောင်စီဖွဲ့စည်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ယူ။

၁၉၅၃ ။ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်၊ ၁၃၁၄ တပို့တွဲလဆန်း တစ်ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေးစေတီတော် အနီးတွင် လိုဏ်ဂူတော်ကြီးကို ပန္နက်ရိုက် အုတ်မြစ်ချ။

၁၉၅၄ ။မေလ ၁၇ ရက်၊ ၁၃၁၆ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်
ပွဲတော်ကို ရန်ကုန်မြို့ ရေကူးရပ် သီရိမင်္ဂလာကုန်းမြေရှိ လိုဏ်ဂူတော်
ကြီးတွင် ကျင်းပ။

၁၉၅၆ ။ဇွန်လ ၁၂ ရက်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးမှ ခေတ္တနုတ်ထွက်။
ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ပါလီမန်အမတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရ။

၁၉၅၇ ။ကမ္ဘာတစ်ပတ် (ဒေါ်မြရီ၊ ဦးသန့်၊ ဗိုလ်မှူးလွင်၊ ဗိုလ်ကြီးပြည်စိုး)

၁၉၅၈ ။ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့ သန့်ရှင်း ဖ ဆ ပ လအဖွဲ့ကို တည်ထောင်။
အောက်တိုဘာ ၂၈ ရက်နေ့တွင် အိမ်စောင့်အစိုးရသို့အာဏာလွှဲပြောင်း။

၁၉၆၀ ။ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ပါလီမန်အမတ်အဖြစ် ထပ်မံရွေးချယ်ခံရ။
မတ်လ ၁၈ ရက်တွင် သန့်ရှင်း ဖ ဆ ပ လ အဖွဲ့မှ ပြည်ထောင်စုပါတီ
အဖြစ် အမည်ပြောင်း၊ ပါတီဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူ။
ဧပြီလ ၄ ရက်တွင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး၊
ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၊ ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ပြန်လည်နေရာချထားရေး
ဝန်ကြီး တာဝန်များ စတင်ထမ်းဆောင်။
အောက်တိုဘာ ၁ ရက်တွင် တရုတ် မြန်မာ နယ်စပ်ကိစ္စ လက်မှတ်
ရေးထိုး။

၁၉၆၁ ။မတ် ၁၄ ရက်တွင် ပါတီဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ နုတ်ထွက်။

၁၉၉၅ ။ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ

ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်များ

၁၉၂၅ ။*အချစ်လော၊ အမုန်းလော* ပြဇာတ်ကို ရူဝံ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခွင့်ရ။

၁၉၃၆ ။တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ပြီးသည့်အခါ *သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား* အမည်ဖြင့် ဇာတ်ညွှန်းရေး၍ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်။

၁၉၃၇ ။ပြဇာတ်တိုများထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို ရွေးချယ်၍ *ခေတ်မီပြဇာတ်တိုများ* အမည်ပေး၍ နဂါးနီ စာအုပ်အသင်းမှ ထုတ်ဝေ။

၁၉၃၈ ။ဗမာ့သတ္တိ။

။*လူပေါ်လူဇော်လုပ်နည်း* ပထမတွဲ။

။*လူပေါ်လူဇော်လုပ်နည်း* ဒုတိယတွဲ။

(နောင်အခါ ထိုစာအုပ်ကို *မိတ္တဇလဋ္ဌိကာ* အမည်သစ်သို့ပြောင်း၍ ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ် အစိုးရ ပညာရေးဌာနမှ ကျောင်းများတွင် သင်ကြားရန် ပြဋ္ဌာန်း)

၁၉၃၉ ။တရုတ်ပြည်သွားအဖြစ်အပျက်များကို *ဂန္ဓာလရာဇ်* အမည်ဖြင့် စာအုပ်ရေး၍ နဂါးနီစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေ။

၁၉၄၀ ။*နိဂ်ံဝံရေးအဘိဓာန်* (သခင်လှဖေနှင့် တွဲဖက်၍ရေး)

၁၉၄၁ ။ထောင်ထဲမှာရှိနေစဉ် အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ် ၁၅ ပုဒ်ကို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ခဲ့ရာ ၎င်းတို့ထဲမှ *နွားသိုးကြိုးပြတ်* နှင့် *ပုထုဇနော ဥမ္မတကော* ပြဇာတ် နှစ်ပုဒ်ကို ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်အုပ်စိုးနေချိန်က ထုတ်ဝေ။

။အင်းစိန်ထောင်တွင်ရှိနေစဉ် *ရက်စက်ပါပေ့ကွယ်*ကို ရေးခဲ့သည့်ပြင်
။*ဦးသောင်းဒန်* ဝတ္ထုကိုလည်း ရေးခဲ့။

၁၉၄၃ ။*ပုထုဇနော ဥမ္မတကော*

၁၉၄၅ ။*အာဇာနည်ဆိုတာ ဘာလဲ* ပထမအကြိမ်။
။*မာစ်ဆင်္ခင်းမ်ဆိုတာ ဘာလဲ* (ဗမာတွေ ဘာလုပ်ရမလဲ)
။*ငါးနှစ်ရာသီ ဗမာပြည်* ပထမအကြိမ်။
။*ငါးနှစ်ရာသီ ဗမာပြည်* ဒုတိယအကြိမ်။(မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ အမျိုးသား စီမံကိန်းဌာန၊ အတိုင်ပင်ခံအရာရှိကြီး မစ္စတာဂျေ အက်ဖ် ဟာနီဗဲလ် က အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ပြန်)
။*Towards Peace & Democracy*

၁၉၄၆ ။*မိတ္တဗလဋ္ဌီကာ* တတိယအကြိမ်။
။*အာဇာနည်* ဒုတိယအကြိမ်။
။*လူမဲ့တို့၏ ထွက်ရပ်လမ်း*။

၁၉၅၀ ။*မိတ္တဗလဋ္ဌီကာ* စတုတ္ထအကြိမ်။

၁၉၅၁ ။*From Peace to Stability*

၁၉၅၂ ။*စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်*။
။*The People win through*
။*လူထုအောင်သံ* ပြဇာတ် (မြန်မာနိုင်ငံရှိ စာသင်ကျောင်းများ၌ သင်ကြားရန် ပညာရေးဌာနမှပြဋ္ဌာန်း၊ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုနှင့် ညှိနှိုင်း၍ မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီ ပညာပြန့်ပွားရေးအသင်းမှ ကြီးမှူး၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်။ အမေရိကန်တွင် ပြဇာတ်အဖြစ် စင်တင်)

၁၉၅၃ ။*ကမ္ဘာကျော် ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်များ*။
။*အာဇာနည်* တတိယအကြိမ်။
။*မိတ္တဗလဋ္ဌီကာ* ပဉ္စမအကြိမ်။
။*နိုင်ငံတော်ပန်းတိုင်*။
။*Burma looks Ahead*

၁၉၅၄ ။မိတ္တဗလဋီကာ ဆဋ္ဌမအကြိမ်။
။အာဇာနည် စတုတ္ထအကြိမ်။
။*Burma under the Japan* : Picture and Portraits
၁၉၅၅ ။အသားထဲကလောက်ထွက် ပြဇာတ်။
။ပြည်ထောင်စုပန်းတိုင် ပထမတွဲ။
။ပြည်ထောင်စုပန်းတိုင် ဒုတိယတွဲ။
။မိတ္တဗလဋီကာ သတ္တမအကြိမ်။
။မိတ္တဗလဋီကာ အဋ္ဌမအကြိမ်။
။ပြည်တော်သာ ပန်းတိုင်။
။*Forward with the People*
၁၉၅၆ ။မိတ္တဗလဋီကာ နဝမအကြိမ်။
၁၉၅၇ ။အာဇာနည် ပဉ္စမအကြိမ်။
။ပြည်တော်သာ ပန်းတိုင် ဒုတိယအကြိမ်။
၁၉၅၈ ။ဓမ္မအကြောင်း။
။ငါးပါးသီလအကြောင်း။
။ငါးပါးသီလ၊ မြတ်စွာဘုရား၊ သံဃာတော်၊ ဓမ္မအကြောင်း၊
။ဗုဒ္ဓသာသနာအရေးတော်ပုံ။
၁၉၅၉ ။ဖိနိုပ်မှု တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် ပ ကြိမ်။
။ဖိနှိပ်မှု တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် ဒု ကြိမ်။
။ဒီမိုကရေစီကာကွယ်ကြ (မြန်မာ အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာ)
။ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်လိုသော်။
။*We Must Defend Democracy*
၁၉၆၀ ။ငါးပါးသီလ၊ မြတ်စွာဘုရား၊ သံဃာတော်၊ ဓမ္မအကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓ
။သာသနာ အရေးတော်ပုံ ဒုတိယအကြိမ်။
။သကအလ ပြဇာတ်။
၁၉၆၁ ။*Wages of Sin*
၁၉၆၂ ။အိန္ဒိယပြည်၌ ဟောပြောသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များ။

၁၉၆၃ ။ပုထုဇနော ဥမ္မတကော ဒုတိယအကြိမ်။
၁၉၆၇ ။ကာမတဏှာ ဝတ္ထုကြီး ပထမအုပ် ပထမအကြိမ်။
။ကာမတဏှာ ဝတ္ထုကြီး ဒုတိယအုပ် ပထမအကြိမ်။
၁၉၆၈ ။ကာမတဏှာ ဝတ္ထုကြီး ပထမအုပ် ဒုတိယအကြိမ်။
။ကာမတဏှာ ဝတ္ထုကြီး ဒုတိယအုပ် ဒုတိယအကြိမ်။
။ရက်စက်ပါပေ့ကွယ် ဒုတိယအကြိမ်။
။ရုပ်စုံအခြေခံသမိုင်း၊ အတွဲ ၁။
။(ကမ္ဘာနှင့် သတ္တဝါအစ၊ ယဉ်ကျေးမှုအစ)
၁၉၈၂ ။ကာမတဏှာ ဝတ္ထုကြီး ၂ အုပ်တွဲ ပထမအကြိမ်။
၁၉၈၃ ။သောင်ကန်အေး ဝိပဿနာတရားတော်။
။ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗျို့ ပထမအကြိမ်။
။ရက်စက်ပါပေ့ကွယ် တတိယအကြိမ်။ (ပြန်ကြားရေးဝန်ဟောင်း
ဦးခင်ဇော်မှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဂါးဒီးယန်းသတင်းစာတွင်
ရေးသားသည်ကို အစွဲရေးသံအမတ်က ဖတ်ရ၍ အစွဲရေးနိုင်ငံတွင်
ဘာသာပြန်၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့)
။ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော် (မြန်မာ အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာ)
၁၉၈၄ ။ကျေးဇူးရှင်။
။ဓမ္မစကြာ တရားတော်။
၁၉၈၅ ။အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်။
၁၉၈၇ ။ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗျို့ ဒုတိယအကြိမ်။
၁၉၈၈ ။တြိရတနသဗ္ဗဇေယျ မင်္ဂလာဂါထာတော်များ (စီစဉ်ပြုစု)။
၁၉၉၆ ။မိတ္တဇလဋ္ဌိကာ ဒဿမအကြိမ်။
၁၉၉၇ ။အာဇာနည် ဆဋ္ဌမအကြိမ်။
၁၉၈၂ ။ကာမတဏှာ ဝတ္ထုကြီး ၂ အုပ်တွဲ ဒုတိယအကြိမ်။
၂၀၀၀ ။မိတ္တဇလဋ္ဌိကာ ဒွါဒဿမအကြိမ်။

စာပေလောကစာအုပ်တိုက်တွင် ရရှိနိုင်သည့် စာအုပ်များ

၁။	ညီတော်အာနန္ဒာတစ်သက်တာ ပ၊ ဒု	ဝဏ္ဏသီရိ	၂၀၀၀
၂။	မြတ်ပဌာန်းဒေသနာတော်နိဒါန်း	မင်းလှအောင်ကြီး	၆၀၀
၃။	သောကကင်းဝေးနေနိုင်ရေး	တက်တိုး	၂၀၀၀
၄။	အချစ်နှင့် စိတ်ပညာ	တက်တိုး	၈၀၀
၅။	မိတ္ထဗလဒီကာ	ဦးနု	၂၀၀၀
၆။	ကာမတဏှာ	ဦးနု	၁၃၀၀
၇။	တစ်သက်တာမှတ်တမ်း ပ၊ ဒု	ရွှေဥဒေါင်း	၂၀၀၀
၈။	ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း ၁၊၂၊၃၊၄	သော်တာဆွေ	၁၅၀၀ စီ
၉။	ယောနသံစင်ရော်	ဘသန်း(ခမ်မီက)	၇၀၀
၁၀။	ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံ	နုယဉ်	၅၀၀
၁၁။	အလွယ်ဆုံးအင်္ဂလိပ်စကားပြော	စိုးသန်း	၄၀၀
၁၂။	အတိုကောက်ဝေါဟာရများ	ညွှန့်ဝေမိုး	၁၂၀၀
၁၃။	အမွေ	အောင်သင်း	၅၀၀
၁၄။	လက်ခံလိုက်စမ်းပါ	အောင်သင်း	၃၀၀
၁၅။	တိုးတက်ခြင်းဆုတ်ယုတ်ခြင်း	ချစ်ဦးညို	၃၀၀
၁၆။	လောကဓံနှင့် လမ်းလျှောက်ခြင်း	ချစ်ဦးညို	၃၀၀
၁၇။	ဝတ္ထုတို ၁၊ ၂	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၆၀၀

၁၈။	မဂ္ဂင်းဝတ္ထုရှည် ၁၊ ၂	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၈၀၀
၁၉။	ဝေဒနာကြာနီပွင့်	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၅၀၀
၂၀။	ဂျိုး	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၈၀၀
၂၁။	ဆုရမဂ္ဂင်းဝတ္ထုရှည်	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၈၀၀
၂၂။	အဓိပတိဟင်းချက်နည်း	နန်းစန်းစန်းအေး	၇၀၀
၂၃။	မြန်မာ့ဆေးမြီးတိုများ	နေဝင်း(လန်ဒန်)	၄၀၀
၂၄။	ရူပနန္ဒီ ရူပကလျာဏီ	ရွှေဥဒေါင်း	၁၅၀၀
၂၅။	လူဝါးဝတယ်	သာဓု	၇၀၀
၂၆။	လူငယ်နဲ့အချစ်	လူထုစိန်ဝင်း	၅၀၀
၂၇။	ဘဝနေ့စဉ်ရှင်သန်ရေး	ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)	၆၀၀
၂၈။	မိန်းမနှင့်...	ခင်ဆွေဦး	၄၀၀
၂၉။	မင်္ဂလာနှင့်အခြားအစမ်းစာ	တိုက်စိုး	၆၀၀
၃၀။	လူ့သဘာဝနှင့်စိတ်ပညာ	ခင်မောင်သန်း	၈၀၀
၃၁။	ကုန်းဘောင်ရွှေပြည်	ဒေါက်တာတိုးလှ	၆၀၀
၃၂။	တိုင်းပြည်နှုန့ မုန်တိုင်းထန်ထန်	ဗိုလ်မှူးကြီး တင်မောင်	၈၀၀
၃၃။	နက်ဖြန်အတွက်ပြင်ဆင်ခြင်း	ဦးလှမင်း	၆၀၀
၃၄။	ခေါင်းဆောင်မှုပညာ	ဦးလှမင်း	၆၀၀
၃၅။	အက်ဆေးချစ်သူ	မင်းလူ	၆၀၀
၃၆။	နိုင်ငံတကာရသစုံပုံပြင်များ	ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)	၈၀၀
၃၇။	ဂရင်းညီနောင်ပုံပြင် ၁၀၀ ပ၊ ဒု	မင်းယုဝေ၊ ငွေတာရီ	၁၀၀၀
၃၈။	အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်မှု	ခင်မောင်သန်း	၅၀၀
၃၉။	မီးမီးသားသား မေးတတ်တဲ့မေးခွန်း ၁၀၀	မောင်ကြည်သန့်	၇၀၀
၄၀။	မြူမှောင်ဝေကင်း	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၄၀၀
၄၁။	ကစ်ဆင်းဂျား အိမ်ဖြူတော်နှစ်	မောင်ဝံသ	၉၀၀
၄၂။	ဝတ္ထုတိုများ ၄	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၈၀၀

၄၃။ ကစ်ဆင်းဂျား ကသောင်းကနင်းနှစ်	မောင်ဝံသ	၉၀၀
၄၄။ မောင်ခွေးဖို့ကဗျာဗျား	မင်းသုဝဏ်	၄၀၀
၄၅။ မားစ်ဂြိုဟ်သားနဲ့ဗီးနပ်စ်သူ	ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)	၉၀၀
၄၆။ သားငယ်ရွယ်လူးသိစေဦး	သက်လုံ	၉၀၀
၄၇။ ရိုးရိုးကြီးဇေယျ၏ ဘဝခရီး	မင်းယုဝေ	၆၀၀
၄၈။ မေတ္တာကမ်းနားအချစ်သစ်ပင်	မိုးမိုး(အင်းလျား)	၇၀၀
၄၉။ လောဘမြစ်ပင်လယ်နှင့်...	ဖိုးကျော့	၇၀၀
၅၀။ ဧည့်ခံဟာသများ ၇	စိုးချစ်ဦး	၅၀၀
၅၁။ ဘယ်သူ့ဒိန်ခဲ ငါ နေရာရွှေ့လို့ရမည်လဲ	မြတ်ငြိမ်း	၅၀၀
၅၂။ မီးလောင်မြေ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ	ဖိုးကျော့	၇၀၀
၅၃။ ဝတ္ထုတိုများ	အဏ္ဏဝါစိုးမိုး	၇၀၀

စာပေလောက ၁၊ အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း–၃၇၄၃၉၁
စာပေလောက ၂၊ အမှတ် ၄၇၀၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမ။ ဖုန်း–၃၈၀၉၆၈
စာပေလောက ၃၊ အမှတ် ၁၄၊ လှည်းတန်းလမ်းမ၊ ကမာရွတ်။
စာပေလောက ၄၊ အမှတ် ၄၂၊ ကျားကွက်သစ်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။
စာပေလောက ၅၊ အမှတ် ၉၆–၉၈၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမ။ ၇၂၁၈၁၇
စာပေလောက ၆၊ ရန်ကင်း အ ထ က ၁ ရှေ့၊ ရန်ကင်း။

